

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Knaak_Richard_A-Diablo-Dedictvi_krve.PDB

PDB Name: Knaak_Richard_A-Diablo-Dedictvi

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXt

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 24.6.2006

Modification Date: 24.6.2006

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

Richard A. Knaak

Diablo - Dědictví krve

Slovo autora

Zdravím své čtenáře v České republice!

Když jsem začal pracovat na Dědictví krve, bylo mi jasné, že série Diablo rychle obletí celý svět. S potěšením jsem se dozvěděl, že si nyní moji knihu budou moci přečíst i čtenáři v České republice. Doufám, že se u této knihy budete bavit alespoň stejně tak dobře, jako jsem se bavil já při psaní. Diablo je nová vzrušující série, ke které se hodlám vrátet, jak nejčastěji to jen bude možné. Těšte se na Království stínů, které vyjde samozřejmě u stejného nakladatele. Nenechte si ujít ani Den draka, první knihu ze série WarCraft, dalšího trháku od tvůrců legendárního Diabla. Nesmím si vážit vaši přízně. Jestli se vám kniha bude líbit, dejte mi, prosím, vědět! (Pokud možno anglicky...) Kontakt najdete na mých stránkách www.sff.net/people/knaak.

Richard A. Knaak

Slovo překladatele

Vážení čtenáři. Dostává se vám do rukou český překlad první knihy ze série Diablo, inspirované stejnojmennou veleúspěšnou počítačovou hrou. Tato hra má u nás spoustu fanoušků a pro mnoho z nich je téměř životním stylem. Všechny postavy, monstra i místa ze hry jsou většinou z nich notoricky známé. Hra byla u nás distribuována v originální anglické verzi, ale objevilo se i několik neoficiálních překladů, z nichž některé jsou velmi dobré.

Jako překladatel jsem stál před problémem, co všechno přeložit do naší krásné češtiny. Mezi hráči se totiž používají zejména původní výrazy, někdy trochu počeštěné. Názvy monster se dokonce nepřekládají vůbec a nebyly přeloženy ani v již zmíněných amatérských překladech. Českému hráči se přeci jen bojuje lépe s maggotem než s nějakým červem. Je větší výzvou stát proti Diablu než proti Čertovi.

Tato kniha má však takové kvality, že samozřejmě osloví i čtenáře, kteří Diablo jako hru nikdy nehráli. Znalost reálií z tohoto fiktivního světa není k dokonalému zážitku nutná, jen dokáže člověka snadněji více vtáhnout do děje. Proto, a samozřejmě i z lásky k rodnému jazyku, jsem nemohl v textu ponechat všechny anglicismy, které se mezi hráči používají. Nakonec jsem se rozhodl použít ty výrazy, které nepůsobí příliš anglicky a lépe zapadají do fantasy prostředí, v původním tvaru. Použil jsem tedy například výraz maggot (on to stejně vlastně ani není červ, ale spíš brouk), sc~arab-démon (vložit jsem mezi slova pomlčku a slovo démon jsem použil v české podobě, abych vyřešil problém se skloňováním). Na druhou stranu se v textu mihne výraz skokan místo původního leaper, což mi připadalo příliš anglické. Přeložená je samozřejmě i spousta jinak používaných výrazů, kterým by však běžný čtenář nemusel rozumět, zejména názvy kouzel (lightning bolt), originální podobu jsem ponechal u těch s latinským nebo řeckým základem a tudíž srozumitelných (inferno). Jak vidíte, jedná se o zlatou střední cestu, doufám, že dobře vyváženou a srozumitelnou všem.

Pevně věřím, že mi to ortodoxní vyznavači jedné z nejlepších hervšech dob prominou, stejně jako mi všichni ostatní odpustí těch pár cizích výrazů, se kterými jsem se prostě nemohl rozloučit a bez kterých by Diablo nebylo Diablem.

Přeji vám nádherné chvíle strávené ve světě, kde si nikdo nemůže být ničím jistý, a těším se na setkání u dalších knih ze série Diablo, WarCraft nebo StarCraft.

Jan Netulička, autor českého překladu

Jedna

Lebka se na ně zazubila, jako by s radostí zvala trojici, aby se k ní připojila v její věčnosti.

„Vypadá to, že tu nejsme první," zamručel Sadun Tryst. Zjizvený šlachovitý válečník klepnut do kostěného pozorovatele ostrým nožem, až se rozhoupal. Za tímto hrůzným výjevem jen stěží rozeznávali kopí, které probodlo hlavu jejich předchůdce, a ponechalo ho viset přišpendleného na zdi, dokud čas neproměnil vše, kromě lebky, v hromádku kostí a hadrů na podlaze.

„Ty sis myslel, že budeme?" zašeptala vysoká postava v kápí. Jestli Sadun byl štíhlé postavy téměř připomínající akrobata, Fautin byl skoro vychrtlý. Vizjereiský čaroděj se pohyboval úplně jako fantom, když se také dotknul lebky, tentokrát jen prstem v rukavici.

„Ale zatím žádná kouzla. Jen primitivní, ale účinný mechanismus. Není čeho se bát."

„Pokud na dalším kopí nebude tvoje hlava."

Vizjerei se zatahal za koží bradku, kterou si pečlivě pěstoval. Zapadlé oči sejednou souhlasně zavřely. Zatímco Sadun navenek působil jako nevyzpytatelná lasička, zjevem i chováním, Fautin připomínal starou vrásčitou kočku. Nos ve tvaru knoflíku se neustále krabatil a dlouhé vousy pod nosem jenom dotvářely celkovou iluzi.

Žádný z nich nikdy neměl nijak valnou pověst, ale Norrec Vizharan by oběma svěřil život -a vlastně to již několikrát udělal. Ted' se k nim zkušený válečník přidal a mžoural do rozlehlé temnoty, která dávala tušit nějakou velkou komnatu. Až dosud prozkoumali celkem sedm různých pater a nikde žádná past, kromě těch několika primitivních.

Ovšem taky nikde žádný poklad nebo cokoli cenného, obrovské zklamání pro malou skupinku dobrodruhů. „Jseš si jistý, že tu nikde kolem není žádná magie, Fauztine? Vůbec žádná?”

Kočičí rysy napůl skryté pod kápí se ještě více zvrásčily, téměř uraženě. Široká ramena jeho objemného pláště dodávala Fauztinovi Téměř nadpřirozený zjev, zvláště když byl ještě vyšší než Norteo, o kterém se taky nedalo říct, že by byl malý. „Musíš se na to ptát, příteli?”

„No, já jenom, že to nedává smysl! Kromě pár malých a pěkně směšných pastiček jsme nepotkali nic, co by nám mělo zabránit dostat se do hlavní síně! Proč by se někdo dřel s kopáním všech těchhle chodeb a potom ta nechal tak špatně hlídané!”

„Neřek bych, že pavouk velkej jak lidská hlava je nic,” přerušil ho hořce Sadun s prsty ve svých dlouhých, ale již prořídých černých vlasech. „Zvlášť, když v tu chvíli byl zrovna na tvoji hlavě...”

Norrec ho ignoroval. „Není to náhodou tak, jak si myslím já? Nejdeme pozdě? Není už to zase jako tehdy v tom 'Istramu’?”

Před nějakou dobou, když zrovna jako žoldáci neměli nic na práci, vydali se hledat poklad do jedné malé, problémy sužované vesnice jménem Istram. Podle legendy měl být v doupěti hlídaném všelijakou havětí ukryt poklad tak nesmírné ceny, že by mohl udělat krále ztěch

šťastnějších, kterým by se podařilo žít tak dlouho, aby ho našli. Norrec se tam se svými přáteli vypravil. Vstoupili do labyrintu v mrtvolném tichu noci bez toho, aniž by si promluvili s místními obyvateli...

Po všem tom násilí, po mnoha soubojích s podivnými monstry a po tom, co se vyhnuli smrtelným pastem... zjistili, že někdo jiný už obral toto podzemní bludiště o všechno, co mělo nějakou cenu. Až po svém návratu do vesnice se dozvěděli smutnou pravdu, že nějaký mocný válečník sestoupil do labyrintu před pár týdny a údajně zabil hrozného démona jménem Diablo. Nevzal zdaleka všechno zlato a drahokamy, ale jiní dobrodruzi, kteří dorazili zanedlouho potom, velmi dobře využili jeho práce. S mnohem menším nebezpečím kolem si odnesli vše, co našli. Těch pár dnů zpoždění mělo za následek prázdné kapsy jako odměnu za všechno úsilí Norreca a jeho společníků...

Norreca nemohla utěšit ani slova jednoho vesničana, popravdě ne zcela přičetného, který je při odjezdu varoval, že ten válečník, nazývaný Poutník, Diabla nezničil, ale spíše jen osvobodil ještě daleko větší zlo. Norrecův tázavý pohled směrem k Fauztinovi byl zodpovězen nic neříkajícím pokrčením ramen vizjereiského čaroděje.

„Všude najdeš nějaké příběhy o uprchlých démonech a strašlivých prokletích,” dodal Fauztin bez známky nějakého většího znepokojení. „Diablo je obecně jednou z jejich nejpopulárnějších postav.”

„Ty nevěříš, že na tom může něco být?” Když byl Norrec ještě dítě, strašili ho historkami o Diablu, Baalovi ajiných monstrech z temnot, aby nezlobil.

Sadun Tryst si pohrdavě odfrknul. „Tys někdy viděl démona na vlastní oči? Nebo znáš někoho, kdo jo?” Norrec musel přiznat, že ne. „A ty, Fauztine? Říká se, že Vizjerei umí vyvolat demony, aby vykonali jeho vůli.”

„Kdybych to uměl, myslíš, že bych prohledával prázdné labyrinty a hrobky?”

Tahle poznámka víc než cokoli jiného Norreca přesvědčila, aby zařadil vesničanova slova mezi ostatní báchorky. Popravdě, nebylo to tak těžké. Koneckonců, jediné, co ty tři teď zajímalo, bylo bohatství. Bohužel to stále více vypadalo, že se jim poklady znovu vyhnuly.

Fauztin nahlédl dál do chodby a rukou chráněnou kolenou rukavicí pevněji stiskl dlouhou magickou hůl. Její horní kanec ozdobený velikým drahokamem - zdroj jejich světla - krátce zazářil. „Doufal jsem, že se mýlím, ale nyní mám strach, že je tomu tak. Nejsme zdaleka první, kdo se to tady rozhodl prohledat.”

Lehce prošedivělý bojovník si tiše zaklel pud vousy. Za svůj život sloužil pod mnoha veliteli, hlavně během válečných výprav z Westmarche, a díky tomu, že přežil všechna tato tažení - často jenom o vlásek - došel k jednomu závěru. Nikdo se v tomto světě nemá šanci prosadit bez peněz. Dotáhl to až na kapitána, byl třikrát degradován a nakonec po posledním debaklu odešel z armády úplně.

Válka byla Norrecův život od té doby, kdy byl dost starý na to, aby zvedl meč. Jednou měl dokonce něco, čemu by se dalo říkat rodina, ale všichni dnes byli mrtví. Stejně jako jeho ideály. Stále se považoval za spořádaného člověka, ale to žaludek nenaplní. Norrec se rozhodl, že to musí jít i jinak...

A tak se se svými dvěma druhy vydal hledat bohatství. Stejně jako Sadun měl Norrec na sobě pár jizev, ale nehledě na ta, vždycky připomínal spíše obyčejného farmáře.

Velké hnědé oči a oválná tvář, slušelo by mu to s motykou v ruce. Ale i když se statnému veteránovi tahle vize občas zjevovala, věděl, že bude potřebovat zlato, aby si mohl nějaký pozemek koupit. Tahle výprava je měla přivést k bohatství dalece překračujícímu jejich potřeby, dalece překračujícímu jejich sny...

Ale teďto celé vypadalo jako ztracený čas... už zase. Vedle něj Sadun Tryst vyhodil nůž do vzduchu a znovu jej bravurně chytil za rukojeť. Udělal to ještě dvakrát, evidentně o něčem přemýšlel. Norrec si dokázal jasně představit o čem. Strávili tímto pátráním měsíce, cestovali přes moře do severního Kehjistanu, spali o zimě a dešti, sledovali falešné stopy, prohledávali prázdné jeskyně, jedli všelijakou havěť, když sejim při lovu nedařilo -a všechno kvůli Norrecovi, který tohle totální fiasko zinscenoval. A co hůř, tahle výprava se celá zrodila na základě snu, snu o rozeklané hoře vzdáleně připomínající dračí hlavu. Kdyby o ní snil jenom jednou nebo dvakrát, mohl by Norrec na celý výjev zapomenout, ale během let se stejný sen opakoval až příliš často. Kdekoli bojoval, díval se Norzec, jestli neuvidí horu ze svého snu, ale bez úspěchu. Až se potom jeden poutník z mrazivých severních zemí zmínil o tom, že na své cestě minul podobné místo. Prý tam řadí duchové a lidé, kteří projíždějí v blízkosti hory, často mizí nebo jsou objeveni až po čase bez masa a s rozdrčenými kostmi...

Tehdy si byl Norrecjistý, že se ho sem pokusil zavolat osud.

Ale jestli Tomu tak bylo -proč do dávno vypleněné hrobky!

Vstup byl sice dobře skryt ve skále, ale rozhodně byl otevřen všem příchozím. Už to mu mělo leccos napovědět.

Norrec však odmítal vidět jakékoliv nesrovnalosti. Všechny naděje, všechny sliby společníkům...

„Zatraceně!" Nakopl nejbližší zeď tak, že ho jenom masivní bota zachránila od zlomených prstů. Norrec mrštil mečem o zem, dál proklínaje svou naivitu.

„Ve Wesunarchi je nějaký nově generála najímá žoldáky," navrhl Sadun vstřícně. „Říkej, že má velký plány...

„Už žádnou válku," mručel Norrec ve snaze zakrýt bolest šířící se chodidlem. „Už žádné pokusy umřít pro slávu druhých."

„Jenom sem myslel..."

Vytáhlý čaroděj silně udeřil holí do země, aby si získal pozornost svých společníků. „V tomto okamžiku by bylo hloupé nejt až do centrální síně. Snad nám ti, kteří zde byli před námi, nechali pár tretek nebo mincí. V Tristramu jsme pár zlatých mincí našli. Každopádně to nikomu neublíží, když budeme hledat ještě trochu déle, nebo ano. Nortecu?"

Věděl, že se Vizjerei jenom snaží uklidnit jeho hořké emoce, ale stejně se té myšlenky podařilo uhnízdit ve veteránově mysli. Vše, co potřeboval, bylo pár zlatých mincí! Byd ještě stále dost mladý na to, aby se oženil, začal nový život, možná dokonce vychoval děti...

Norrec zvedl meč a otřel zbraň, která mu už několik let tak dobře sloužila. Udržoval ji vždy čistou, pyšný na tu jednu z mála věcí, které byly opravdu jeho. Na tváři se mu usadil odhodlaný výraz. „Jdeme."

„Človče, na to, kolik toho máš v palici, toho nenamluvíš moc," zavtipkoval Sadun směrem k čaroději, když vyrazili. „A ty zase používáš až příliš mnoho slov na někoho, kdo nemá zrovna moc co říct."

Přátelská slovní potyčka mezi jeho společníky pomohla Norrecovi trochu uklidnit rozháranou mysl.

Připomněla mu ty časy, kdy společně procházeli těmi největšími potížemi.

Hovor však ustali protože dorazili k tomu, co určitě musela být poslední a nejvýznamnější síň. Fauztin zavelel stát a upřel zrak na drahokam na špici své hole.

„Než půjdeme dál, měli byste vy dva raději zapálit louče." Louče si schovali pro případ nouze, čarodějova hůl jim až do této chvíle stačila. Fauztin už neřekl nic víc, ale Norrec přemýšlel, zatímco zapaloval křesadlem svou louči, zda Vizjerci konečně zaregistroval nějakou magii, která by stála za povšimnutí. Pokud ano, možná tam přeci z pokladu ještě něco zůstalo...

Norrec zapálil svou louči Sadunovu. Obklopena poněkud bezpečnějším světlem, trojice znovu vyrazila.

„Přisahám," reptal Sadun o pár chvil později, „přisahám, že mi vstávaj vlasy na hlavě!"

Norrec se cítil slejně. Ani neprotestoval, když se Vizjerei ujal vedení. Klany Dálného východu dlouho studovaly umění magie a Fauztinovi lidé je studovali nejdéle ze všech. Pokud by nastala situace, kdy by bylo zapotřebí použít magii, dávalo v každém případě smysl ponechat to na hubeném mágovi. Norrec a

Sadun by ho v tom případě chránili od jiných útoků.

Zatím tahle dohoda skvěle fungovala.

Na rozdíl od těžkých bot válečníků nevydávaly Fauztinovy sandály při chůzi žádný hluk. Mág natáhl ruku s holí dopředu a Norrec si všiml, že přes svou silu nedokázal drahokam příliš svítit. Pouze pochybně plnily svou funkci tak, jak měly.

„Je to staré a mocné. Naši předchůdci možná nebyli tak úspěšní jak jsme si mysleli. Možná ještě nějaký poklad najdeme.“

A možná i něco jiného. Norrec zesílil stisk ruky na jílci meče, až mu klouby na prstech zbělaly. Chtěl zlato. Ale také chtěl žít, aby ho mohl utratit.

Vzhledem k tomu, že hůl ztratila svou spolehlivost, vrátili se bojovníci na čelo. To ovšem neznamenovalo, že by Fauztin už nebyl potřebný. I nyní, byl si veterán jistý, se jeho magický společník soustřeďoval na nejrychlejší a nejjednodušší kouzla proti čemukoli, co by mohli potkat. „Je tu tma jak v hrobě,“ mručel Sadun.

Norrec neřikal nic. Nyní byl pár kroků před svými společníky a tím pádem vstoupil do samotné síně jako první. Přes nebezpečí, která se tam mohla skrývat. Cítil se téměř vtažen dovnitř, jako by ho něco volalo...

Trojici oslepila prudká záře. „Bože!“ vykřikl Sadun. „Nevidím!“

„Počkej chvíli,“ uklidňoval ho čaroděj. „To přejde.“

A taky přešlo, ale jakmile se jeho oči přizpůsobily, padl pohled Norreca Vizharana na něco tak úžasného, že musel dvakrát mrknout, aby se ujistil, že to není jen iluze, výplod jeho vlastních tužeb.

Stěny byly pokryty spletitými vzory posázenými drahokamy; ze kteřých dokonce i on cítil magii. Vzácných kamenů všech druhů, tvarů i velikostí bylo v obrazcích tolik, že ozařovaly celou síň světlem rozloženým na všechny barvy spektru. A to nebylo zdaleka vše. Pod těmito magickými symboly, ležely všechny poklady, pro které sem trojice přišla. Kupy zlata, kupy stříbra, kupy drahokamů. To všechno ještě více zesilovalo tu fantastickou zář, takže snad byla jasnější, než kdyby do ní svítilo slunce. Pokaždé, když některý z bojovníků pohnul louči, tisíckrát odražené světelné paprsky dále měnily vzhled celé místnosti a dávaly jí nový rozměr, ještě překvapivější než všechny předchozí.

Bylo tam však ještě něco, co zkalilo Norrecovo nadšení z toho dech beroucího výjevu.

Kam až jeho oko dohlédlo, byly po podlaze rozestety rozpadlé a rozkládající se mrtvoly těch, kteří dorazili na toto místo před ním a jeho přáteli.

Sadun přidržel louči u nejbližšího z nich, téměř bezmasého těla stále ještě oděného v pomalu hniјícím lehkém koženém brnění. „To tu tedy musela být bitva.“

„Tito muži nezemřeli všichni ve stejný čas.“

Norrec a jeho menší společník pohlédli na Fauztina, kterému se na obvykle kamenné tváři objevil ustaraný výraz. „Co tím jako myslíš?“

„Chci říct, Sadune, že někteří z nich jsou po smrti evidentně déle než ostatní, někteří možná o staletí déle. Tenhle u tvých nohou je jeden z těch novějších. Z těch u stěny zbyly už jenom kosti.“

Subtilní válečník pokrčil rameny. „No, na každém pádu to vypadá, jako že všichni umřeli pěkně vošklivě.“

„No právě!“

„Takže... co je zabilo?“

To už odpověděl Norrec. „Podívejte támhle. Myslím, že se zabili navzájem.“

Dvě těla, na která ukazoval, měla v sobě čepele zabodnuté vždy vesměru od svého protivníka. Jeden s ústy stále otevřenými v pravděpodobně posledním smrtelném výkřiku měl na sobě oděv podobný tělu u Sadunových nohou. Ten druhý měl na sobě jenom cáry látky a už pouze prameny vlasů zakrývaly jinak holou lebku.

„Musíš se plést,“ odpověděl Vizjerei a nesouhlasně kroutil hlavou. „Ten první válečník je evidentně o mnoho starší než ten druhý.“

Norrec by si to taky myslel nebýt mečů zabodnutých až příliš výmluvně. Nicméně smrt těchto dvou nnižů měla v současné chvíli pramálo význam. „Fauztine, cítíš něco? Je tu někde něco jako past?“

Vytáhlá postava na chvíli podržela hůl směrem do síně, potom ji znovu spustila evidentně znechucena. „Je

tu příliš mnoho protichůdných sil, Narrecu. Nejsem schopen přesně se zaměřit. Necítím ala žádné přímé nebezpečí, zatím."

Sadun netrpčlivostf skoro poskočil „No, takže necháme to tu všechno ležet, necháme tu naše sny nebo to risknem a nabere si pár mincí, asi tak na tři menší království?"

Norrec si s čarodějem vyměnili pohledy. Ani jeden z nich neviděl důvod, proč nepokračovat, obzvláště s tolika lákadly kolem. Ostrílený žoldák nakonec vyřešil celou situaci tak, že udělal pár kroků dále do hlavní místnosti. Když ho nesrazil ani žádný výboj energie, ani žádná démonická kreatura, Sadun a Vizjerei ho rychle následovali.

„Musí jich bejt aspoň dvě stovky." Sadun přeskočil dvě kostry. „A to nepočítám ty, co sou na kousky..." „Sadune, zavři zobák, nebo to udělám za tebe..." Ted', když mezi nimi kráčel, odmítal Norrec diskutovat o mrtvých hledačích pokladů. Stále ho znepokojovalo, že jich tolik zemřelo evidentně násilnou smrtí. Určitě někdo musel přežít. Ale jestli ano, proč všechny ty mince a ostatní bohatství vypadalo téměř nedotčené?

A pak něco odtrhlo jeho myšlenky od podobných otázek náhle si uvědomil, že za vším tím bohatstvím na úplně druhém konci síně stojí na přirozeně vytvořených schodech podstavec. Co však bylo důležitější, na podstavci ležely ostatky stále ještě oděné v těžké zbroji.

„Fauztine..." Jakmile k němu čaroděj přišel blíž, ukázal Norrec na pódium a zamručel: „Co říkáš na tohle?" Fauztinovou jedinou odpovědí bylo sevření rtů a opatrný pohyb směrem k vyvýšené plošině. Norrec ho těsně následoval.

„TO by mohlo mnoho vysvětlit..." slyšel Vizjcreie šeptat. „TO by vysvětlovalo tolik protichůdných magických znamení a tolik znamení moci..."

„O čem to mluvíš?"

Konečně se na něj čaroděj otočil. „Pojď blíž a podívej se sám.

Norrec neváhal. Stísněný pocit, který ho naplnil již dříve, nyní zesílil, když se žoldák zadíval na hrůzný obraz na podstavci.

Ten muž musel být voják, asi s vysokou hodností. Alespoň tolik byl Norrec schopen říct, soudě podle zbytků oděvu. Boty z jemné kůže ležely pohozené po stranách se zbytky kalhot v nich. Co kdysi bývalo hedvábnou košilí, téměř nebylo vidět pod majestátním kyrysem ležícím šikmo přes hrudní koš. Zčernalé zbytky kdysi královského roucha pod ním zakrývaly velký kus z horní části plošiny, mistrně vyrobené rukavice a pláty ve tvaru žlabu kryjící ruce, vytvářely iluzi ještě stále silných a šlachovitých paží. zatímco jiné části brnění, ty přesahující přirozené obrysy těla, jako by skrývaly široká ramena. Už ne tak bezchybně vypadala zbroj na nohou, které ležely nepřirozeně vychýlené od zbytku těla, jako by se je nějaká hrozná síla pokusila oddělit od trupu.

„Vidíš to?" zeptal se Fauztin.

Ne zcela jistý, co přesně měl čaroděj na mysli, přimhouřil Norrec oči. Kromě toho, že celá zbroj vypadala jako nabarvená znepokojujícím, ale přesto známým odstínem rudé, neviděl nic, co by mohlo... žádná hlava. Tělo na podstavci nemělo hlavu. Norrec se rozhlédl po zbytku plošiny, ale neviděl po ní ani stopu. Zmínil se o tom čaroději.

„Ano, je to přesně tak, jak je psáno," vytáhla postava vyrazila k plošině, podle žoldáka až příliš zvědavě. Fauztin natáhl ruku, na poslední chvíli cuknut zpět, aby se nedotkl ležícího těla. „Tělo leží trupem k severu. Hlava s helmicí byla oddělena již dříve v bitvě a nyní je od těla dělí místo i čas, aby bylo skutečně jisté, že tenhle člověk už nikdy znovu nepovstane, aby rozséval zlo. Do stěn jsou vepsány znaky moci, aby čelily a pohltily temnotu stále dřímající v těle, ale..." Fauztinův hlas se vytratil, když se zahleděl do neurčita.

„Ale co? Čaroděj zavrtěl hlavou. „Nic, myslím. Možná jen fakt, že stojím tak blízko něj, mne znepokojuje více, než bych byl ochoten připustit."

Až nyní bylo cítit z Fauztinova temného hlasu skutečné rozčilení, Norrec zaskřípal zuby. „Takže... kdo je to? Někáký princ?"

„Nebesa. Ne! Copak nevidíte?" Prstem ukazoval na rudý krunýř. „Tohle je ztracená hrobka Bartuca, pána démonů, mistra temná magie..."

„To je Pán Krve-" Ta slova vyklouzla Norrecovi ze rtů jen o něco silněji než vydechnutí. Velmi dobře

znal legendy o Bartucovi, který vyrostl mezi čaroději, aby se později obrátil k temnotě, k démonům. Nyní konečně dávala rudá barva zbroje dokonalý a zároveň strašlivý smysl; byla to barva lidské krve. Ve své šílenosti se Bartuc, kterého se později báli i sami démoni, kteří ho svedli ne cestu temnoty. Koupal se po každé bitvě v krvi svých padlých nepřátel. Jeho zbroj, dříve zářivě zlatá, zůstala po těchto lázních trvale zabarvena barvou jeho hříchu. Srovnával města se zemí, prováděl nespoutaná zvěrstva a pokračoval by v tom navěky - jak říkaly legendy - kdyby nebylo zoufalého činu jeho bratra Horazona a ostamích vizjereiských čarodějů, kteří využili veškeré vědění získané ze starobylé, ještě neposkvřené magie, aby

zničili tohoto ztělesněného d'ábla. Bartuc a jeho démonický hostitel byli poraženi krátce po jednom ze svých vítězství a démonovi byla utřata hlava právě ve chvíli, kdy se snažil o strašlivé obranné kouzlo. Horazon ve strachu zohromné Bartucovy moci, která přetrvávala i po jeho smrti, rozkázal aby Bartucovo tělo bylo navždy skryto před zraky lidí. Proč ho prostě nespálili, Norrec netušil, ale on by se o to určitě pokusil. Krátce poté se objevily zaručeně pravé zvěsti o tom, kde byl Pán Krve uložen k věčnému odpočinku. Mnoha dobrodruhů hledalo jeho hrobku, obzvláště ti, kteří se zajímali o temná umění a o schopnosti držení si magických schopností i po smrti, ale nebylo známo, že by se ji někdy někomu podařilo nalézt.

Vizjerei asi věděl více detailů než Norrec, ale žoldák chápal až příliš dobře, co našli. Podle legendy pobýval Bartuc dokonce mezi předky Nurrecových druhů, takže bylo docela dobře možné, že někdo, koho v mládí věšel, byl potomkem jednoho z Bartucových následovníků. Norrec znal velmi dobře odkaz Pána Krve.

Zachvěl se a bez rozmyšlení začal ustupovat od pódia. „Fauztine... jdeme odtud.“

„Ale jistě, příteli.“

„Odcházíme.“ Čaroděj se zadíval Norrecovi do očí a potom přikývl. „Možná máš pravdu.“

Vděčný za ten souhlas se Norrec otočil ke svému druhému společníkovi. „Sadune! Zapomeň na všechno! Mizíme! Ted'...“

Něco poblíž zastíněného ústí do sálu ho zaujalo. Něco, co se pohybovalo - a co nebylo Sadunem Tryslem. Třetí člen party se zrovna věnoval plnění pytlů všemi drahokamy, které dokázal dostat ze zdí.

„Sadune!“ okřikl ho starší z obou válečníků. „Zahod' ten pytel! Dělej!“

Věc poblíž vchodu se posunula vpřed. „Zcvoknul jsi?“ volal Sadun a ani se neobtěžoval zvednout hlavu od třpytícího se pokladu. „O tomhle sme celý život snili!“

Zvuk nějakého pohybu znovu přilákal Norrecovu pozornost, zvuk pohybu z více než jednoho směru.

Polknul, když se ta věc, které si všiml nejdříve, posunula tak, že nyní zcela zřetelně rozeznal, co je zač.

Prázdné oční důlky dávno mrtvého bojovníka, kterého překročili u vchodu, na něj tupě zíraly z polostínu.

„Sadune! Otoč se!“

Až ted' konečně upoutal pozornost svého d'ábla. Sadun okamžitě upustil pytel. otočil se a bleskové tasil.

Když ale uviděl to, co Norrec a Fauztin už měli přímo před sebou, smrtelně zbledl.

Jedno po druhém začala kolem ležícího vstávat. Těla se zbytky mase i holé kostry. Všichni li, kteří zde byli před trojicí dobrodruhů. Norrec pochopil, jak je možné, že nikdo nikdy neopustil Bartucovu hrobku živý a že on a jeho přátelé mají brzo rozmnožit počty zatuchlých strážců Bartucova posmrtného království.

„Kasorm~“ Jeden z kostlivců nejbližší čaroději zmizel ve výbuchu oranžového plamene. Fauztin ukázal prstem na dalšího, napůl obrněného ghoulu se zbytky tváře stále ještě napůl visícími na roztrátá lebce.

Vizjerci zopakoval mocné slova. Nic se nestalo.

„Mé kouzlo...“ Ohromen neúspěchem přehlédl Fauztin dalšího kostlivce po své levé straně zdvihajícího zrezivělý, ale stále funkční meč s jasným úmyslem oddělit čarodějovu hlavu od těla.

„Bacha!“ Norrec odvrátil ránu a ihned bodl. Bohužel jeho útok nezpůsobil nemrtvému žádnou újmu, protože zkrátka jen prošel prázdným hrudním košem. Zoufalý Norrec kopnutím srazil svého nepřítele na dalšího, který se mezitím objevil.

Byli několikánásobně přečísleni nepřáteli, které nebylo možno zabil normálním způsobem. Norrec uviděl, jak se Sedan od nich oddělil, vyskočil na kupu zlatých mincí a pokoušel se bránit dvěma hrůzným bojovníkům, jednomu podobnému vysušené mumii a druhému kostlivci s jedinou rukou. Několik dalších se rychle blížilo zpoza těchto dvou. „Fauztine! Můžeš něco udělat?“

„Zkus jiné kouzlo!"

Vizjerei znovu vyslovil magickou formuli. Tentokrát dvě kreatury bojující se Sadunem na místě zmrzly. Trysl nebyl z těch, kteří nevyužívají příležitost, a začal do těch dvou vší silou.

Oba ghoulové se roztříštili na bezpočet kousků, které se rozsypaly po kamenné podlaze.

„Tvá síla je zpátky!" - Norrecovy naděje opět stouply. „Nikdy mne neopustila. Obávám se, že mám vždy jen jednu šanci použít určité kouzlo - a většina z těch, která mi zbývají, vyžaduje příliš mnoho času na přípravu!"

Norrec neměl čas, aby se vyjádřil k těmto hrozným zprávám, protože jeho vlastní situace se stávala stále zoufalejší. Vyměnil si několik rychlých úderů s nejbližším útočníkem a hned na to dvakrát vší silou ťal po kostlivci, který se ho snažil překvapit zezadu. Vypadalo to, že ghoulové mají dost pomalé reakce, ale vše si vynahrazovali množstvím a úporností, s jakou útočili na zoufalou trojici. Ti, kteří vytvořili tuto poslední past, splnili svůj úkol dobře. Každý, kdo vstoupil, zanedlouho rozšířil řady těch, kteří přišť znovu udeří. Norrec si dokázal představit, odkud se vzali ti úplně první z nich. Už dříve upozorňoval své přátele na fakt, že ačkoli prošli kolem mnoha náslapných pastí nebo mrtvých monster, nenašli žádná těla, až na tu lebku kopím přišpendlenou ke zdi. První družina, která objevila Bartucovu hrobku, určitě ztratila několik ze svých členů a nenapadlo ji, že jejich mrtví druhové se stanou největší noční můrou těch, co přežili. A tak s každou novou skupinou řady strážců rostly. A Norrec, Sadun a Faunin se k nim brzy měli přidat.

Jedno z napůl rozpadlých těl čaplo po Norrecově levé paži. Žoldák zapojil do boje i druhou ruku, ve které držel louči, zapálil suché maso na útočící zombii a proměnil ji v chodící inferno. Přestože tím riskoval popálením, stihl ještě kopnutím odhodit planoucí stvůru najinou, nebezpečně se blížící.

Přes tento částečný úspěch zástup nemrtvých stále více zatlačoval všechny tři zpět.

„Norrecu!" zakřičel odněkud Sadun. „Fauztine! Jdou na mě ze všech stran!"

Ani jeden mu však nedokázal pomoci, sami v zoufalé situaci. Čaroděj odrazil jednoho kostlivce svou holí, ale jiní dva rychle vyplnili prázdné místo. Nemrtví se začínali pohybovat s narůstající lehkostí a hbitostí. Brzy už Norrecovi a jeho přátelům nezbyvala ani tato poslední výhoda.

Tři ghoulové oddělili Norreca Vizharana od Fauztina a zatlačili ho na schodiště a dále až na samotné pódium. Kostí Pána Krve chrastily ve zbroji, ale k velké Norrecově úlevě Bartuc nepovstal, aby vedl tuto pekelnou armádu.

Krátké zablesknutí a pach spáleniny ho upozornil na skutečnost, že čaroději se podařilo vypořádat se s dalším nemrtvým. Ale Norrec věděl, že Fauztin je prostě nemůže zvládnout všechny. Až do této chvíle ani jeden z bojovníků nebyl schopen způsobit řadám strašlivých útočníků nějaké větší škody. Bez masa, které by se dalo rozseknout, bez životně důležitých orgánů, které by mohli probodnout, nože ani meče neznamenal nic.

Myšlenka na to, že jednou povstane jako jeden z Bartucových strážců, aby zavraždil další nešťastné narušitele jeho klidu, Norrecem otřásla. Pohyboval se po okraji pódia, jak nejlépe uměl, a snažil se nalézt nějakou skulinu, kterou by mohl proklouznout z děsivého sevření. Styděl se za to, ale věděl, že by s radostí opustil své společníky, kdyby se před ním najednou objevila cesta ke svobodě.

Ztrácel síly. Čepel ho zasáhla do stehna. Bolest ho nejen přinutila vykřiknout, ale způsobila, že mu meč vypadl z rukou. Zbraň zařinčela po schodech a zmizela pod nohama blížících se ghoulů.

Nohy se mu podlamovaly a Norrec už měl pouze louči, kterou se snažil z posledních sil odrážet přibývajících útočníků, zatímco druhou rukou se snažil zachytit pódia. Místo kamene všek jeho prsty nahmataly jen studený kov, který mu nemohl poskytnout kýženou oporu.

Zraněná noha nakonec nevydržela. Norrec sklouzl na koleno a za sebou stáhl kovový předmět, který dříve náhodně uchopil.

Pochodeň odletěla pryč. Moře groteskních tváří zakrylo vyděšenému žoldákovi výhled, zatímco se pokoušel postavit na nohy. Zoufalý hledač pokladů pozvedl ruku, jako by tiše prosil nemrtvé o milost v poslední snaze zabránit nevyhnutelnému.

Až v tomto okamžiku si uvědomil, že ruka, kterou zvedl, se nějakým záhadným způsobem dostala do - kovové rukavice.

Do stejné rukavice, jakou před chvílí viděl na Bartucově kostře.

V tu samou chytli, kdy si uvědomil tuto překvapivou skutečnost, vydralo se Norrecovi ze rtů slovo, kterému nerozuměl. a rozlehlo se po cele síni. Drahokamy vykládané obrazce na zdech zaplály oslnivým světlem a nemrtví nepřátelé trojice zůstali jakoby zmrazeni na místě v poloze, kde je mocně kouzlo zastihlo.

Ihned nato z užaslého žoldáka vyšlo další slovo, ještě míň srozumitelné, ale i tak mnohem děsivější. Obrazce moci plály víc a víc...

...až vybuchly.

Síň roztrhla hrozná vlna čisté energie, která se s ohromnou silou přehnala přes všechny znehybnělé nemrtvé. Na všechny strany se rozlétly střepy a úlomky a přinutily Norrecu vrhnout se na podlahu a sbalit se do co nejmenšího uzlíčku. Modlil se, aby jeho konec byl relativně rychlý a bezbolestný.

Magie pohltila nemrtvé tam, kde stáli. Kosti a vysušené maso vzplály jako troud. Jejich zbraně se roztavily ve strašlivém žanu. Jediné, co po chvíli zbylo, byly hromádky popela smíšeného s roztaveným kovem.

Všichni tři dobrodruzi však zůstali tímto peklem naprosto nedotčení.

„Co se to sakra děje? Co se to sakra děje?“ slyšel Sadunův řev.

Celé běsnění se pohybovalo s jemnou přesností, přehnalo se přes strážce hrobky, ale tím to končilo.

Intenzita neznámé síly klesala přímo úměrně s počtem zbývajících nemrtvých, až nezůstal oni jeden.

Komnata se pohroužila do temnoty a jen matné světlo dvou loučí se odráželo od roztříštěných drahých kamenů na podlaze.

Norrec nevěřícně zíral na zničující výsledek svého kouzla a přemýšlel jestli to není jen předzvěst něčeho ještě daleko hroznějšího. Poté se zadíval na rukavici. Měl strach

nechat ji na sobě, ale děsil se, co by se mohlo stát kdyby se ji pokusil sundat.

„Oni... oni byli všichni pohlceni.“ Fauztin se přinutil postavit na nohy. Lem roucha byl na mnoha místech rozerván a čaroděj si rukou držel místo, kde mu z ošklivé rány prýštila krev.

Sadun seskočil z místa, odkud se ještě před chvílí pokoušel bránit. Překvapivě vypadal naprosto nezraněn. „Ale jak?“

Skutečně, jak? Norrec pohnul prsty v rukavici. Kov byl téměř jako druhá kůže, pohodlnější než si dokázal představit. Strach z něj poněkud opadl, když si uvědomil, co vše by teď mohl dokázat.

„Norrecu,“ zazněl Fauztinův hlas. „Kdy sis to nasadil?“ Nevnímal, místo toho přemýšlel, že by mohlo být zajímavé nasadit si i druhou rukavici - nebo možná celou zbroj a vyzkoušet si, jaký je to pocit. Jako mladý rekrut kdysi snil o dosažení hodnosti generála a hromadění ohromného bohatství vítězstvími v bitvách. Nyní ten starý dlouho zapomenutý sen vypadal tak lávč a na chvíli tak uskutečnitelně...

Jeho ruku zakryl stín. Pohlédl vzhůru a uviděl čaroděje, jak si jej se znepokojením prohlíží.

„Norrecu. Příteli. Možná by sis měl tu rukavici sundat.“ Sundat ji? To pomyšlení žoldákovi najednou nedávalo žádný smysl. Ta rukavice přece byla to jediná, co jim zachránilo život! Proč by ji měl sundávat? Možná... co když ji chce ten Vizjerei pro sebe? V magických záležitostech neznal Fauztinův druh žádnou lojalitu. Pokud by mu Norrec rukavici nedal, klidně by si vsadil na to, že mu ji Fauztin vezme, až mu v tom nebude moci zabránit.

Část žoldákovy mysli se pokusila nenávistné myšlenky zatlačit. Fauztin mu několikrát zachránil život. On a Sadun byli Norrecovi nejlepší -a vlastně jediní- přátelé. Ten čaroděj z východu by se určitě nepokusil o něco takového... nebo ano?

„Norrecu, poslouchej mě!“ V tom hlase byla spousta vyhrocených emocí. Snad závist, snad strach. „Je životně důležité, abys teď sundal tu rukavici. Dáme ji zpět na podstavec...“

„Co to sakra je?“ vykřikl Sadun. „Co to je, Fauztine?“ Norrec byl najednou přesvědčený, že jeho první myšlenka byla správná. Čaroděj chtěl jeho rukavici.

„Sadune. Připrav si meč. Možná budeme muset...“

„Můj meč? Chceš, abych šel proti Norrecovi?“

Něco převzalo kontrolu nad starším válečníkem. Norrec se díval jakoby z dálky, jak se ruka v rukavici vymrštila u chytila Vizjereie za krk.

„Sa-Sadunce! Jeho zápěstí! Sekni mu do...“

Koutkem oka Norrec uviděl, jak jeho druhý společník váhá a potom pozvedá svou zbraň, aby zaútočil.

Běs, takový jaký nikdy nezažil, žoldáka zcela pohltil. Svět se celý zbarvil do krvavě ruda... a potom se vnořil do naprosté temnoty.
A v té temnotě Norrec Vizharan slyšel řev.

V zemi Aranoch, na nejsevernějším výběžku rozlehlé skličující pouště, která tvořila většinu území tohoto království, stále ještě tábořila malá, ale neohrožená armáda generála Augusta Malevolyna. Tábor zde rozbili již před několika týdny z důvodů, které pro většinu vojáků zůstávaly neznámé, ale nikdo z nich by se neodvážil pochybovat o generálových rozhodnutích. Velká část těchto mužů sloužila Malevolynovi od jeho příchodu do Westmarche a jejich slepá víra v generálovu věc zůstávala pevná. Ale v tichosti přeci jen přemýšleli, co může držet generála na takovém místě.

Mnoho z nich si bylo jistých, že to má co dělat s tím křiklavým stanem postaveným nedaleko od generálova. Stan patřil čarodějce. Malevolyn k ní přicházel každé ráno, evidentně proto, aby na základě jejich vidin činil další rozhodnutí. Navíc Galeona oplácela generálovi návštěvy vždy večer -z daleko osobnějších důvodů. Jak veliký byl její vliv na jeho rozhodování, nemohl nikdo s určitostí říci, ale brzy se mělo ukázat, že podstatný.

Když se ranní slunce začalo šplhat přes kopce na horizontu, štíhlá, pečlivě upravená postava Augusta Malevolyna vyšla ze stanu. Jeho bledou hladce oholenou tvář jednou popsal jeden z těch, kteří náhodou přežili souboj s ním, jako 'dokonalý zjev Smrti, avšak bez té malé kapky laskavosti, kterou byste od Smrti čekali'. I teď byla Malevolynova tvář naprosto bez výrazu. Stále oděn do zbroje barvy toho nejímavějšího ebenu, kromě tenké karmínově červené linky, lemující každou viditelnou hranu. Kyrýs navíc zdobil symbol rudé lišky na třech stříbrných mečích, jediná to připomínka dávno zatracené minulosti. Dva muži udržující uctivý odstup se k němu přidali, zatímco si nasazoval rukavice z rudě zbarveného kovu, které vypadaly jako nedávno ukované. Vlastně celá Malevolynova zbroj byla v perfektním stavu, výsledek každodenního čištění vojáky, kteří moc dobře věděli, co může pro jejich životy znamenat sebemenší stopa rzi.

V plné zbroji, kromě helmy, kráčel Malevolyn přímo k příbytku své čarodějky a milenky. Galeonino obydlí muselo být pro toho kdo jej navrhoval a stavěl, noční můrou. Stan připomínal spíše příkrývku se záplatami z více než dvou tuctů různých barev a odstínů barev znovu a znovu šitých jedna přes druhou. Jen lidé jako generál, kteří viděli do věci hlouběji než jen na povrch, by si mohli všimnout, že ta změť barev tvořila přesné vzory, a jen ti znalí umění magie si byli schopni uvědomit síly obsažené v těchto vzorech.

Krok za Malevolynem stále kráčeli ti dva muži. Jeden měl v rukou něco, co tvarem připomínalo lidskou hlavu. Důstojník, který předmět nesl, se tvářil velmi znepokojeně, jako by ho to, co držel naplňovalo nedůvěrou, či snad dokonce strachem.

Velitel se nenamáhal ohlásit svůj příchod, přesto jakmile sáhl po kusu látky zakrývajících vchod do stanu čarodějky, hluboký, avšak zároveň stále kouzelně ženský hlas ho vyzval ke vstupu.

I když si již sluneční paprsky pohrávaly s tábořištěm, byl vnitřek Galeonina stanu tak temný, že kdyby nebylo olejové lampy visící ze stropu, neviděl by si generál ani jeho důstojníci ani na špičku nosu. To by ovšem přišli o neskutečný pohled.

Všude visely věci, lahvičky a jiné nepojmenovatelné předměty. Přestože byla čarodějce nabídnuta truhla, kam by mohla své potřeby uklidit, odmítla, nacházejíc nějaký zvláštní důvod ve věšení každého kusu na pečlivě zvolené místo. Generál Malevolyn se nijak nepozastavoval nad touto výstředností; dokud dostával odpovědi, po kterých toužil, mohla si Galeona klidně věšet na strop uschlá těla o on by to nijak nekomentoval.

Popravdě, čarodějka k tomu neměla daleko. Zatímco mnohé z jejích cenností zůstávaly naštěstí v nádobách, ty, které visely volně, zahrnovaly i vysušená těla vzácných stvoření nebo jejich části. Pár předmětů opravdu vypadalo, že pochází z lidských zdrojů, přestože přesná identifikace by vyžadovala bližší přezkoumání.

K nepříjemnému pocitu, který svatyně vyvolávala, se navíc přidávaly stíny, které vrhala lampa a které se evidentně nepohybovaly ve shodě s jejím plamenem. Malevolynovi muži často zahlédli, jak se plamínek pohnul jedním směrem, zatímco stín úplně opačným. Stíny celkově dělaly stan daleko větším, než vypadal

zvenčí, jako by se při vstupu dovnitř přichozí ocitl na místě zjiného světa.

Nejpoutavější a zároveň nejvíce zneklidňující pohled byl však na samotnou čarodějku Galeonu ležící uprostřed tohoto podivného místa. Když vstala z barevných polštářů pokrývajících téměř celá koberec, v každém z mužů vzplál plamen. Bujné černé vlny spadly na bělostný krk a odhalily oválnou svůdnou tvář s výraznými rudými vyzývavými rty a hlubokýma, velmi hlubokýma zelenýma očima, které by se daly srovnat snad jen se smaragdovými očima generála samotného. Dlouhé řasy napůl zahály ty nádherné oči, když čarodějka téměř vysála každého z přichozích pouhým pohledem.

„Můj generále..." téměř zapředla, každé slovo znělo jako příslib těch nejkrásnějších rozkoší.

Galeona se postavila tak, že každá z jejích předností byla zbraní připravenou udeřit. Výstřih měla záměrně tak hluboký, jak jen to bylo možné bez ztráty jeho základní funkce, a třpytící se šperky zvýrazňovaly jeho okraje. Když se pohybovala, zdálo se, jako by ji jen vítr jemně posouval vpřed a její odívání válelo kolem ní.

Její kouzlo mělo na Malevolyna viditelný efekt. Generál se lehce dotknut rukou stále ještě chráněnou kovovou rukavicí Galeoniny snědé tváře, na což čarodějka zareagovala, jako by ji pohládil tou nejjemnější kožešinou. Usmála se a odhalila perfektně bílé zuby.

„Galeono... má Galeono... spalají dobře?"

„No, dá se říci, že jsem spala... můj generále." Pousmál se. „Ano, stejně tak i já." Lehký úsměv náhle zmizel. „Dokud se mi nezdál ten sen."

„Sen?" Krátký vzdych, než promluvila, dával dostatečně najevo, že to slovo nebere na lehkou váhu.

„Ano." Prošel kolem ní s hlavou otočenou směrem k morbidním předmětům z podivné sbírky, ale díval se jakoby skrz. Nakonec uchopil jeden z nich do ruky, zamyšleně si s ním pohrával, párkrát pohnul kloubem, než řekl: „Pán Krve povstal..."

Přiblížila se k němu, jako temný anděl nyní stála za jeho zády, oči rozšířené nefalšovanou účastí. „Pověz mi o tom snu, řekni mi všechno, můj generále, všechno..."

„Viděl jsem zbroj bez člověka vstávat z hrobu. Pak zbroj vyplnily kosti, svaly a šlachy hned vzápětí. Nakonec pokryla tělo kůže, ale nebyl to Bartuc, jak ho ukazují obrazy." Malevolyn vypadal zklamaně.

„Ta tvář byla spíše obyčejná, lidská, ale je známo, že umělci by ji vždycky přikrášlili. Snad to byla tvář Pána Krve, a ta v Tom snu vypadala vyděšeně..."

„To je všechno?"

„Ne, viděl jsem krev, na jeho tváři, a potom odkráčel pryč. Viděl jsem, jak hory ustupují kopcům a kopce písku a potom jsem ho viděl padat do toho písku...a tady sen skončil."

„Jeden z důstojníků zahlédl ve vzdáleném koutě stanu stín. Pohyboval se směrem ke generálovi.

Zkušenosti ho naučily nemluvit o podobných věcech. Polknul a držel jazyk za zuby ve víře, že stín nezamíří k němu.

Galeona se vrhla na generálovu hrud' a pohlédla mu do očí. „Už jsi ten sen někdy měl, můj generále?"

„Věděla bys o tom."

„Ano, věděla. Ty víš, jak je důležité, abys mi říkal všechno." Odtáhla se od něj a vrátila se na své lože z polštářů. Lesknoucí se pot jí pokrýval každý odhalený kousek těla. „A to je ze všeho nejdůležitější... Tohle nebyl obyčejný sen."

„Taky si to myslím." Nedbale mávnul rukou na důstojníka nesoucího předmět zakrytý látkou. Muž přistoupil blíže a odhalil, co bylo až do tohoto okamžiku skryto.

V matném světle lampy se zaleskla helmice s hřebenovitou ozdobou na temeni. Starobylá, ale zubem času zcela nedotčená. Při nasazení určitě zakryla celou hlavu a obličej s výjimkou dvou úzkých průhledů pro oči, malého otvoru pod nosem a širší, ale i tak stále ještě velmi úzké štěrbinu na místě úst. Vzadu spadala helmice velmi nízko a chránila tak zadní část krku, vpředu však bylo hrdlo zcela odhaleno.

I v tak slabém světle bylo zřejmé, že helmice měla krvavě rudou barvu.

„Myslel jsem si, že bys mohla potřebovat Bartucovu helmu."

„Možná máš pravdu." Galeona sáhla po části zbroje. Její prsty přeběhly po důstojnickových a ten se otřásl. Protože byl generál zrovna otočený na druhou stranu a druhý důstojník to ze svého místa nemohl vidět, dovolila si čarodějka využít příležitost a krátce pohládila důstojnickovu ruku. Jednou nebo dvakrát už ho ochutnala, když si její apetit vyžádal změnu tempa, ale věděla, že by si nikdy nedovolil povědět

veliteli o těchto setkáních. Malevolyn by jistě nechal raději popravit jeho než pro něj daleko cennější čarodějku.

Vzala helmici a položila ji na zem blízko místa, kde původně seděla. Generál propustil své muže a zaujal místo naproti Galeoni.

„Nezklam mne, má drahá. V tomhle jsem nekompromisní.“

Galeona poprvé ztratila trochu ze svého sebevědomí. Augustus vždy dodržel své slovo, obzvláště když došlo na ty, kteří se nechovali podle jeho očekávání.

Temná čarodějka skryla své obavy a položila ruce dlaněmi na helmici. Generál si sundal rukavice a učinil totéž.

Plamen lampy se zakomíhal a téměř vytratil. Stíny se prodloužily, ztmavly a jako by více ožily nezávisle na skomírajícím světle. Že na nich bylo něco nepřirozeného, jakoby z jiného světa, to generála Melevolyna ani v nejmenším neznepokojovalo. Znal síly, kterými Galeona vládla a děsila své okolí. Jako voják s ambicemi ovládnout svět to vše viděl jako nástroje jeho věci užitečné.

„Blízké k blízkému, krev ke krvi..." Slova hladce klouzala z Galeoniných plných rtů. Již mnohokrát je pro svého pána vyslovila. „Necht' to, co bylo jeho, vyslyš hlas toho, co mu patřilo. Co nosil Bartucův stín, musí být znovu spojeno!"

Malevolyn cítil, jak se mu zrychlil puls. Svět se mu vzdálil. Jediným pevným bodem se stala Galeonina rozléhající se slova.

Zpočátku neviděl nic kromě nekonečné šedi. Pak se před jeho očima zsedl a vynořil obraz, obraz nějak povědomý. Znovu uviděl Bartucovu zbroj na něčím těle, ale tentokrát si byl jistý, že ten muž nemůže být legendární vojevůdce. „Kdo?" syknut. „Kdo?"

Galeona mu neodpověděla, její oči byly zavřené, hlava nekontrolovaně zvrácena dozadu v transu. Za ní se pohnul stín. Ten, o kterém si Malevolyn myslel, že ho vrhá nějaký hmyz. A jak stín rostl, vrátil se generál zpět do snu, aby rozpoznal kdo a kde je onen cizinec.

„Válečník," zamručela čarodějka. „Muž, prošel mnoha leženími.“

„Kašli na to! Kde je? Je blízko?" Pánova zbroj. Po takové době, po tolika falešných stopách...

Čarodějka se vypětím začala třást. Malevolyna to nezajímalo. Byl odhodlán nechat ji dojít až za hranice jejích schopností, pokud to bude nutné.

„Hory... chladne, zmrzlé vrcholky..."

Celý svět je plný hor, obzvláště na severu a za Twin Scas. Nějaké by se našly i ve Westmarchi.

Caleona sebou dvakrát trhla. „Krev ke krvi..." Zaskřípal zuby. Proč se opakuje?

„Krev ke krvi."

Zavravorala, ruce jí téměř sklouzly z helmice. Její spojení se přerušilo. Malevolyn dělal, co mohli aby si udržel vyvolanou vizi, i když jeho vlastní magické schopnosti se nedaly s Galeoninými srovnat. Přesto se mu podeřilo ještě na chvíli zaměřit se na cizincovu tvář. Jednoduchá. V žádném případě ne vůdčí. A jako by v ní zahlédl náznak paniky. Ne zbabělost, ale prostě náhlé vyveden z míry...

Obraz se začal ztrácet. Generál tiše zaklel. Zbroj našel nějaký zatracený pěšák nebo dezertér, který neměl nejmenší potuchy o její moci. „Kde je?"

Vize zmizela tak náhle, až ho to vyděsilo. V tu samou chvíli temná čarodějka vzdychla a zhroutila se na polštáře, čímž bylo kouzlo nenávratně pryč.

Ohromná síla odmrštila Malevolynovy ruce od helmy. Z jeho úst vyšel proud těch nejdrsnějších nadávek. Galeona se s bolestivým zasténáním posadila. Podívala se na Melevolyna, dlaně přiložené na spáncích.

Generál zvažoval, jestli ji nechá zbičovat. Nejdříve ho tak natěšit faktem, že zbroj byla nalezena, a potom ho nechat se spalující touhou bez toho, aniž by se dozvěděl, kleje.

Vyčetla z jeho tváře, co jí hrozí. „Nezklamala jsem tě, můj generále! Po letech čekání, Bartucovo dědictví je tvé. Musíš jen vyplnit jeho vůli!"

„Vyplnit?" Malevolyn vstal, jen stěží ovládal své zklamání a vztek.

„Vyplnit? Bartuc velel démonům! Ovládal téměř celýtehdejší svět!" Rozzuřený velitel ukázal na helmici.

„Tohle jsem koupil u šmelináře jako památku, symbol moci, kterou jsem toužil získat! Myslel jsem si, že je to šmejd, podvrh! Ale dobrá, říkal jsem si, bartucova helmice." Generál se zasmál a jeho smích

naháněl strach.

„Až když jsem si ji nasadili poznal jsem pravdu, že to je jeho helmice!"

„Ano, můj generále!" Galeona rychle vstala a položila mu dlaně na hrud', prsty hladila kov, jako by to bylo jeho vlastní tělo. „A tyjsi začal snít o..."

„Bartucovi.. Viděl jsem jeho vítězství, jeho slávu, jeho sílu! Všechno jsem to prožil..." tón Malevolynova hlasu hořkl, „ale jen ve snu."

„Tu helmici k tobě přivedl osud! Sláva a duch velkého Bartuca, nechápeš to? Zvolil si tě za svého nástupce, věř mi, "ted' již téměř cukrovala. „Nemůže existovat jiný důvod, proč ty jsi jediný, kdo vidí tyto vize bez mé pomoci!"

„Máš pravdu." Poté, co si poprvé nasadil helmici a měl vidění, rozkázal generál svým nejvěrnějším důstojníkům, aby ji vyzkoušeli na sobě. Ani ti, kteří ji nosili několik hodin, neměli žádné sny podobné těm jeho. To byl pro Augusta Malevolyna důkaz, že on byl vybrán duchem velkého vojevůdce, aby nosil část jeho skvostného brnění.

Malevolyn věděl o Bartucovi všechno, co jen smrtelný člověk mohl. Prostudoval každou listinu, prozkoumal každou legendu. Zatímco mnoho lidí se v minulosti odvrátilo od vojevůdcovy démonické minulosti ve strachu, že byjejich vlastní pověst mohla být pošpiněna, generál doslova hltal každý střípek Bartucova rozbitého příběhu.

Mohl se s ním směle měřit ve strategických schopnostech a fyzické síle, ale co se týče magie, byl Malevolyn pouhým učněm. Tak-tak, že mu jeho schopnosti stačily na to, aby zapálil svíčku. Měl k dispozici Galeonina kouzla - nemluvě o jiných potěšeních - ale aby skutečné mohl napodobit vojevůdcovu slávu, potřeboval nalézt způsob, jak vyvolat a ovládnout ne jednoho démona, ale mnoho. Zbroj by mu otevřela cestu, tím si byl zcela jistý. Na základě pečlivého zkoumání vše nasvědčovalo tomu, že Bartuc vložil do zbroje ohromnou magickou sílu. Generálův chabý magický potenciál byl již teď zesílen helmicí. Kompletní zbroj by mu jistě dala, po čem tolik toužil. A Bartucův stín to tak jistě chtěl. Vize musely být znamením.

„Musím ti říct ještě jednu věc, můj generále," zašeptala čarodějka.

„Jednu věc, která tě povzbudí..."

Popadl ji silně za paže. „Co? Tak co?"

Čarodějčina tvář se zkrivila bolestí. „On -- ten blázen, který nyní nese zbroj - Jde směrem sem!"

„K nám?"

„Snad, jestli se helmice a zbroj mají spojit v jedno. Ale i kdyby ne, čím blíže přijde, tím lépe budu moci určit jeho polohu!" Galeona vyprostila jednu ruku z generálova sevření dotkla se jeho tváře. „Vydrž ještě chvíli, má lásko. Jen malou chvíli..."

Generál ji pustil a jeho slova ze všeho nejvíce připomínala rozkoš: „Budeš ho hledat každé ráno a každý večer. Všemi silami. V okamžiku, kdy zjistíš, kde ten idiot je, dáš mi vědět! Půjďme okamžitě pro něj! Nic se nesmí postavit mezi mne a můj osud!"

Sebral helmici a beze slovu vyrazil ze stanu, takže mu důstojníci čekající venku jen stěží stačili.

Malevolynova mysl byla zahlcena představou, jak stojí v kompletní zbroji. Armády démonů povstávají pod jeho velením. Města se hroutí. Impérium se zvětšuje... zabírá celý svět...

Když se Augustus Malevolyn vrátil do svého stanu, objal helmu, téměř jako by ji chránil proti neviditelným nepřítelům. Galeone měla pravdu. Musel být trochu trpělivější. Zbroj za ním přijde.

„Udělám to, o čem jsi kdysi snil!" šeptal k nepřítomnému Bartucovu stínu. „Tvůj odkaz se stane mým osudem!" generálovy oči se zaleskly. „Už brzy..."

Když Malevolyn zmizel ve vchodovém otvoru stanu, čarodějka se zachvěla. Poslední dobou byl stále více nevyzpytatelný, hlavně potom, co si nasadil tu starobylost helmici. Jednou ho dokonce přistihla, jak mluví sám se sebou, jako by to byl sám Pán Krve. Galeona věděla, že helmice stejně jako celá zbroj, měla v sobě nějakou záhadnou magickou sílu, ale zatím ji nebyla schopna ani identifikovat, natož ovládnout.

Kdyby ji mohla ovládnout... už by svého milence nepotřebovala. Na jednu stranu škoda, ale muži jsou přece všude. Snadnější a ovladatelní muži.

Ticho roztrhl hlas. Skřípavý, hluboký hlas, který i Čarodějce zněl jako by slyšela bzučení tisíců

umírajících much. „Trpělivost růže přináší...kdo jiný než tenhle by to vědět měl! Jedno sto a dvacet tři let mezi smrtelníky, abych Pána našel! Tak dlouho... A nyní přichází..."

Galeona se rozhlédla, hledala mezi stínyjeden konkrétní. Nakonec ho objevila ve vzdáleném rohu stanu, mihotající se hmyzoidní obrys viditelnýjen těm, kteří by se podívali opravdu zblízka. „Buď zticha! Někdo by tě mohl slyšet!"

„Nikdo neslyší, když si Tenhle nepřeje." zašeptal hlas. „Uchovej to v paměti, smrtelníku..."

„Tak proboha trochu ztlum hlas, Xazavi." Snědá čarodějka upřeně zírala na stín, ale nešla k němu blíže. Ani po tolika letech nedůvěřovala svému společníkovi úplně.

„Jak jemné uši člověka jsou." Stín nabral zřetelnější podobu. Ted' připomínal konkrétní hmyz, kudlanku nábožnou. Kdyby ovšem kudlanka měřila přes dva metry. „Tak měkké a zrazující jsou jejich těla..."

„Udělal bys lépe, kdybys nemluvil o zradě."

Bylo slyšet děsivý hluboký zvuk. Galeona si musela dodat odvahy, když si uvědomila, jak nerad je její společník poučován.

Xazax se pohnul, přesunul se blíže. „Pověz tomuhle o vizi ti zjevené."

„Viděl jsi ji."

„Ale tenhle byji rád od tebe slyšel... Prosím... potěš tohohle, hýčkej ho."

„Dobře." Zhluboka se nadechla a popsala muže i brnění do těch nejmenších detailů, které si byla schopna vybavit. Xazax musel vidět vše, ale z nějakého důvodu ji ten blázen vždycky nechal všechny vize převyprávět. Galeona se pokusila věci urychlit tím, že ignorovala samotného muže a soustředila se zejména na zbroj a krajinu v pozadí.

Xazax ji náhle přerušil. „Tenhle zná, že zbroj je skutečná! Tenhle ví, že putuje světem smrtelníků! Ten člověk! Co ten člověk?"

„Dokonale obyčejný. Není na něm nic zvláštního."

„Nic není obyčejné! Popiš!"

„Voják. Bledá tvář. Obyčejný bojovník, asi syn nějakého farmáře. Nic neobvyklého. Někáký chudý blázen, který se náhodou dostal ke zbroji a jak si generál evidentně myslí, nemá ani tušení, co našel." Znovu ten hluboký zvuk. Stín poněkud couvnul zpět do temnoty. Když Xazax promluvil, zněl jeho hlas navýsost zklamaně. „Jistá jsi si, že smrtelník ten k nám putuje?" „Vypadá to tak."

Temný stín se pomalu uklidnil. Xazax se evidentně nad něčím zamyslel. Galeona čekala ... a čekala.

Xazax neměl ponětí o čase, pokud se týkal ostatních. Jenom když přišlo na jeho vlastní potřeby a touhy.

Na místě, kde se zřejmě nacházela jeho hlava, se objevily dva žluté záblesky. Na chvíli bylo vidět něco, co mohlo být stejně dobře nějakým výrůstkem jako drápem, a pak vše rychle znovu zmizelo ve tmě.

„Necht' tedy přijde. Tenhle do té chvíle rozhodnutí učiní, zda jedna z loutekje více hodna než druhá..."

Xazaxův obrys se stal nezřetelným. Jakákoli podobnost s kudlankou nebo jakýmkoli jiným stvořením zmizela. „Necht' tedy přijde..."

Stín se rozplynul v tmavém rohu.

Galeona si spílala. Tolik se toho od té proradné bytosti naučila, její moc vzrostla díky jejím radám. Stejně by se ale daleko raději zbavila Xazaxe než Augusta. Generál byl do určité míry ovladatelný, ne však její tajný společník. S Xazaxem si čarodějka hrála na nekonečnou hru kočky s myši a čím dál častěji se v ní cítila jako myš. Nebylo však snadné přerušit styky s někým takovým jako Xazax. Pokud by se tak stalo bez rozmyslu a bez jistých preventivních opatření, mohla by se velmi rychle ocitnout bez končetin a hlavy ještě dříve, než by ji nakonec nechal zemřít.

A tato skutečnost stála alespoň za zvážení.

Ten, který měl na sobě Bartucovu zbroj, každopádně vypadal jako válečník a, jak ho také popsala, jako obyčejný člověk. Jinými slovy, hlupák. Galeona uměla takovými velice dobře manipulovat, jako muž by byl jistě bezbranný proti jejím půvabům. A jako hlupák by si to nikdy neuvědomil.

Bylo nutné počkat,jak se situace vyvine s generálem i s Xazaxem. Pokud by se jeden z nich ukázal jako užitečnější, věděla Galeona velmi dobře, jak má převážít jazýček na miskách vah. Malevolyn se silou obsaženou ve zbroji by si jistě se stínovým protivníkem poradil. Pokud by ale získal artefaktjako první Xazax, byl by jistě on tím, kterého by stálo za to následovat.

Nicméně, cizinec stál taky za úvahu. Jistě by se nechal vodit za nos. Představoval potenciál tam, kde

druzi dva představovali riziko.

Galeona se rozhodla sledovat ho pro vlastní dobro. Byl by daleko méně náchylný k uzurpátorským touhám než ambiciózní a lehce šílený velitel a jistě také daleko méně nebezpečný než ten démon.

Tři

Krev. „Pro všechno, co je ti svaté, Norrecu, co jsi to udělal?“ „Norrecu, příteli. Snad by sis měl tu rukavici radši sundat.“

Krev. „Sakra. K čertu s tebou!“

„Sa-Sadune! Zápěstí! Sekni...“ Všude krev.

„Norrecu... Proboha! Moje ruka... Norrecu...“

„Norrecu.“ Krev jeho z nejbližších...

„Neeeee!“ Norrec zvedl hlavu. Křičel ještě dřív, než si uvědomil, že se probudil. Chladný vítr ho rychle probral k úplnému vědomí a on si ze všeho nejdříve uvědomil silnou bolest na pravé tváři. Instinktivně si na bolavé místo sáhl.

Na kůži ucítil studený kov. S leknutím pohlédl Norrec na svou ruku - ruku skrytou v karmínově rudé kovové rukavici. Po prstech mu stékala světle červená tekutina. Krev.

Zachvátil ho strach. Znovu se dotkl tváře, tentokrát jen jedním prstem. Takto zjistil, že krvácí na třech místech. Tři hluboké brázdy se táhly od oka až k lící kosti, jako by ho podrápalo nějaké zvíře.

„Norrecu!“ Další záblesk paměti způsobil, že se žoldák roztrásl. Sadunův obličej, znetvořený strachem tak, jak ho Norrec ještě neviděl ani uprostřed té nejzuřivější bitvy. Sadunovy oči prosily o milost, ústa široce otevřená, ale žádné slova už z nich nevyšlo.

Sadunova ruka... v zoufalém boji o život zaťatá do tváře toho, kdo měl být jeho přítelem.

„Ne...“ Nemohlo se to takhle odehrát. Jiný výjev.

Fauztin na podlaze hrobky, krev se rozlévá po ohlazených kamenech. zdroj té krve je ohromná rána tam, kde kdysi býval čarodějův krk.

Alespoň že Vizjerci zemřel relativně rychle.

„Ne... ne... ne...“ Stále více vyděšený se napůl šílený žoldák s vypětím všech sil postavil na nohy. Kolem sebe si všiml vysokých kopců, snad to byly dokonce hory, a prvních záblesků ranního slunce. Nic z toho mu však nepřípadalo známé. Žádný z kopců ani náznakem nepřipomínal ten, ve kterém on a jeho přátelé objevili Bartucovu hrobku. Norrec pomalu vstal, aby sebral své věci ležící opodál.

Při každém pohybu slyšel znepokojivý kovový zvuk. Norrec sklonil hlavu a zjistil, že proti svému očekávání nemá chráněny kovem pouze ruce.

Zbroj. Kamkoli se podíval, viděl Norrec jenom do krvava zbarvené pláty. Myslel si, že šok a hrůza, které cítil, už nemohou být horší, jen jediný pohled na zbytek těla stačil, aby kdysi vyrovnaný a psychicky odolný voják propadl naprosté panice. Paže, trup, nohy -to vše nyní pokrývala stejná karmínově rudá zbroj. A navíc Norrec viděli že má dokonce na nohou obuty Banucovy starobylé, ale stále použitelné, kožené boty.

Bartuc... Pán Krve. Bartuc, jehož temná magie evidentně posloužila bezmocnému žoldákovi za cenu Sadunova a čarodějova života.

„K čertu...“ Norrec znovu pohlédl na své ruce a s dalšími kletbami se vši silou snažil servat z nich zkrvavené rukavice. Zatáhl nejdříve za levou, potom za pravou, ale kovové rukavice se vždy posunuly maximálně o dva tři centimetry a znovu se vrátily zpět.

Snažil se najít něco, co by mohlo způsobit to, že rukavice pevně drží na svém místě, nějaký háček nebo pojistku, ale marně. A co bylo horší, jak slunce stoupalo na obloze, uviděl Norrec, že krev z jeha tváře nebyla jedinou tekutinou na lesklém kovu. Každý prst, dokonce téměř celé dlaně vypadaly, jako by se ještě před chvílí koupaly v husté, sytě rudé barvě.

Ale nebyla lo barva.

„Fauztin...“ zašeptal. „Sadun...“

Šílený vztekem Norrec nelidsky zařval a udeřil pěsti do nejbližšího kamene, odhodlán zlomit si každíčkou

kost v ruce, jen kdyby to znamenalo, že potom bude schopen sundat prokleté rukavice. Místo toho se kámen rozlomil na několik kusů a jedinou škodou na Norrecově těle bylo zběsilé tepání krve v celé paži. Klesl na kolena: „Neee...”

Vítr skučel jako by se mu vysmíval. Norrec se nehýbal, hlavu skloněnou. Útržky toho, co se událo dole v hrobce, mu bičovaly mysl. Sadun a Fauztin, oba mrtví... oba zabiti jeho rukou.

Nosec trhl hlavou. To udělaly ty zatracené imkavice, které ho zachránily od ghoulich strážců Bartucovy hrobky.

Norrec však cítil vinu za smrt svých přátel, protože kdyby tu první rukavici sundal hned, mohl ještě něco změnit. On sám by je přece nikdy nezabil.

Musel existovat způsob, jak rukavice sundat, i kdyby je měl kousek po kousku odřezávat i s kůží.

Žoldák vstal, pevně rozhodnutý začít něco dělat. Pokusil se alespoň přibližně určit svou polohu. Bohužel neviděl o mnoho víc, než když se rozhlédl poprvé. Hory a kopce. Na severu les. Žádná známka osídlení. A ani teď mu žádná z hor nepřipomínala vrchol, pod kterým ležela Bartucova hrobka.

„Do pekla...” Rychle se zarazil, když si uvědomil, co říká. Dokonce ani jako dítě, natož jako voják, nevěřil Norrec na demony nebo anděly. Ale hrůzy, kterými prošel, začínaly poněkud měnit jeho názor. Ať již démoni nebo andělé existovali, nebo ne, Pán Krve po sobě zanechal pekelné dědictví - dědictví, kterého doufal, že se brzy zbaví.

Napadlo ho, že snad byl v první chvíli příliš rozrušený, když se pokoušel rukavice sundat. Rozhodl se je lépe prozkoumat. Ale když pohlédl dolů, objevil další hroznou věc.

Krev nepokrývala jen rukavice, ale i celý kyrys. A co bylo horší, krev nepostříkala zbroj jen tak náhodně, ale byla účelně a systematicky rozetřena.

Znovu se zatřásl. Rychle se vrátil k rukavicím, aby našel nějakou západku, zub, který mohl způsobit, že je prve nemohl sundat. Nic. Nic je nedrželo. Podle všeho měly spadnout samy, kdyby svěsil paže a zatřásl jimi.

Zbroj. Když, nemohl sundat rukavice, určité by mohl odepnout jiné části. Některé byly přichyceny tak, že by ani s rukavicemi neměl mít potíže je rozpojit. Ostatní části dokonce nebyly ani přichyceny a měly by se prostě jen vysunout...

Norrec se ohnul a zkusil levou nohavici. Chvilí zápasil se západkou a po chvíli přišel na to, jak ji odepnout. Velmi opatrně tak učinil.

A ona se okamžitě zaklapla zpět.

Zkusil to znovu se stejným výsledkem. Norrec zaklel a zkusil to potřetí.

Tentokrát užji ani neodepnul.

Zkusil několik dalších, ale dopadl stejně. Nakonec se pokusil sundat si alespoň boty - přes zimu, která kolem vládla - a ty, stejně jako rukavice, jen nepatrně sklouzly a vrátily se zpět.

„To není možné...” Norrec zatahal silněji, ale s žádným viditelným úspěchem.

Šílenství! Byly to jenom rukavice, kusy plechu a staré boty! Musely jít dolů!

Norrecovo zoufalství rostlo. Byl obyčejný člověk, člověk, který věřil, že slunce vychází ráno a měsíc v noci. Ryby plavou a ptáci létají. Lidé nosí oblečení - ale oblečení nikdy nenosí lidi!

Zíral na zkrvavení dlaně. „Co ode mě chceš? Co chceš? ” Ale nezval se žádný hlas ze záhrobí, který by mu řekl o jeho temném osudu. Rukavice nevypálily do země magická slova nebo symboly. Zbroj se zkrátka rozhodla nepustit ho.

Obrazy strašlivé smrti jeho společníků mu začaly znovu pohlcovat mysl. Norrec se modlil, prosil, ať zmizí, ale tušil, že ho budou mučit až do konce života.

Jestli se však nemohl zbavit nočních můr, stále ještě existovala možnost, že by mohl něco udělat s tou prokletou zbrojí, kterou měl na sobě. Fauztin byl uznávaný čaroděj, ale i on připouštěl, že existují i daleko nadanější a schopnější, než byl on sám.

Norrec prostě musel nějakého najít.

Podíval se na východ, potom na západ. Na východ neviděl nic než vysoké hrozné hory, zatímco západ vypadal na pohled mírněji. Pravda, Norrec věděl, že se může plést, ale rozhodl se dát na první dojem. Studený vítr a vlhkost způsobily, že byl na kost zmrzlý. Vyrázil. Třeba zemře vyčerpáním dřív, než dorazí k horám. Ale něco mu říkalo, že ho Banucova zbroj nezajala jen proto, aby zemřel uprostřed divočiny.

Ne, určitě měla jiný záměr a ten se asi ukáže časem.

Norrec se však na tu chvíli vůbec netěšil.

Slunce zmizelo v mracích a ještě více se ochladilo. Vzduch byl vlhký, těžce se dýchalo. Norrec kráčel dál. Zatím nic nenasvědčovalo tomu, že by šel správným směrem. Měl pocit, že se vydal přesně na opačnou stranu, než měl. Třeba bylo na východě hned za horami nějaké obydlené údolí.

Podobné myšlenky, ať bylyjakkoli sužující mu však pomáhaly udržet si zdravý rozum. Pokaždé, když nechal svou mysl jen tak bloudit, vrátil se zpět do hrobky a k hrůzám, které zažil. Fauztinova a Sadunova tvář ho pronásledovaly a každou chvíli měl pocit, že vidí jejich zohyzdění těla schovaná někde ve stínech, kterých kolem přibývalo.

Ale byli mrtví a na rozdíl od krvavého vojevůdce navždy zůstanou. Jen Norrecova vina je držela při životě v jeho mysli.

Kolem poledne už jen klopýtal. Uvědomil si, že nejedl od chvíle, kdy se probal, a že předešlý den jedl jen ráno. Pokud neměl v úmyslu brzy zemřít hladem, musel sehnat něco dn žaludku.

Ale jak? Neměl zbraň ani pasti. Voda nebyla až takový problém, protože na zastíněných místech ještě ležely zbytky sněhu. Ale jídlo...

Rozhodl se tedy zahnat alespoň žízeň a zamířil k malému převisu, kde stín nedovolil slunci rozpustit navátý sníh. Nabral ho do dlaní, kolikjen mohli a lačně sál bez ohledu na kousky hlíny a trávy, které přibral s ním.

Pocítil částečnou úlevu. Vyplivl částečky špíny a s trochu jasnější myslí přemýšlel, co bude dělat dál. Po cestě zahlédl spousty ptáků a malých hlodavců, ale bez luku nebo praku neměl šanci nic ulovit. Ale jídlo potřeboval...

Aniž by sám chtěl, jeho pravá ruka se najednou zvedla. Prsty se roztáhly a hned zase ohnuly směrem do dlaně, skoro jako by Norrec uchopil a stiskl nějakou neviditelnou kouli. Pak se paže natáhla vpřed tak, že se díval na krajinu před sebou skrz dlaň.

Ze rtů mu vyšlo jediné slovo: „Jezroi“

Země par kroků před ním se zachvěla. Norrec si nejprve myslel, že snad jde o nějaké zemětřesení, ale nakonec se v zemi vytvořilajen puklina přímo před ním. Zbytek krajiny kolem zůstal nedotčen.

Svrátil nos, když ucítil jedovaté výpary z ne příliš široké, ale určitě hluboké praskliny. Vzduch se třásl horkem a z jám vyrazily proudy žlutého kouře.

„Isknri! Wnyln!“ Další slova vykřikl hlasem plným zloby a sílu.

Z jám se ozval strašlivý zvuk. Norrec chtěl couvnout, ale nohy ho neposlouchaly. Zvuk se změnil v odporné hašteření vysokých zvířecích hlasů.

Norrec stěží popadl dech, když se z pukliny jakoby neochotně vynořila groteskní tvář s mohutnými kly. Ze šupinaté hlavy vyrůstal pár zkroucených rohů. Rudožluté oči s rudě žhnoucími panenkami se přivíraly před ostrým slunečním světlem. Zrůda obrátila pozornost směrem k lidskému tvorů. Její plochý prasečí rypák se zkrabatil jako by ucítila něco odporného - to něco, jak si Norrec uvědomil, byl on.

Dva páry končetin opatřených třemi ohromnými drápy se zapřely o kraje jámy a hrůzný tvor vylezl celý. Plochá, snad až příliš velká chodidla se zahnutými drápy došlápla na zem. Norrec zíral na tu věc, která jistě přišla z podsvětí a jen vzdáleně připomínala lidskou bytost. Zíral na obyvatele hlubin země. Malý, i když mu stěží sahal do pasu. disponoval ohromnými svaly rýsujícími se pod částečně osrstěnou kůží.

A potom se ke zrůdě přidala druhá... těsně následována třetí, čtvrtou, pátou...

Děsivá smečka nakonec dosáhla počtu šest, což bylo přesně o půl tuctu více, než kolik by si Norrec přál. Démoničtí impové si mezi sebou brebentili nesrozumitelným jazykem, evidentně rozzlobeni skutečností, že se nacházejí zde, a bylo rovněž zcela jasné, kdo za to podle nich může. Párjich otevřelo čelisti plné ostrých zubů a syčelo na Norreca, ostatní prostě jen svraštěli své už tak ohyzdné obličej.

„Gevoer. Isknri.“ Podivná slova ho znovu vylekala, ale jejich efekt na smečku monster byl ještě více překvapující. Všechnyznámkyodporu okamžitě zmizely a namísto syčení a úšklebků se nyní před ním impové plazili, někteří se až zavrtávali do země na důkaz toho, jak nízcí tvorové proti němu jsou.

„Duvrtt Sesli. Onvru Sesfi“

Ať již ta fráze znamenala cokoliv, způsobila, že se rohatí netvoři v panice rozběhli na všechny strany, jako by na tom závisel jejich život.

Norrec se zhluboka nadechl. Pokaždé, když z jeho úst vešla ta divná slova, bylo to jako by se mu srdce zastavilo. Jazyk zněl podobná jako ten, který používal Fauztin a ostatní Vizjerieové, se kterými se žoldák za svého života setkal, ale tahle slova zněla hrůzněji, temněji než cokoli, co Norrec od zavražděného přítele slyšel v těch nejhorších bitvách.

Neměl čas dál o tom přemýšlet, protože najednou se znovu ozvalo známé brebentění. Norrec se podíval k jihu a uviděl dvě z monster, jak se dlouhými skoky blíží k němu. Za sebou táhla zkrvavené zbytky roztrhané horské kozy.

Měl hlad a zbroj se mu postarala o potravu.

Norrec zbledl, když se znovu podíval na zdechlinu. Samozřejmě že často zabíjel zvířata kvůli jídlu, ale impové museli mít z polapení a usmrcení téhle kory šílenou radost. Hlava byla téměř odlíznuta od zbytku těla a končetiny byly všechny přelámané. Jedna porce ze slabín byla odervána a z ohromné rány se proudem linula krev, zanechávající za sebou karmínovou stopu.

Kreatury položily zvíře před Norreca a ustoupily. V tom okamžiku se přihnul třetí člen smečky. Tenhle přinášel mrtvolu něčeho, co kdysi mohlo být králíkem.

Žoldák hledal mezi úlovky cokoli, co by se dalo sníst. Ta monstra byla velmi zručnými lovci, ale jejich zacházení s kořistí mělo k dokonalosti daleko.

Během chvilky se vrátili i zbylí tři impové a každý z nich přinášel svou kořist. Jeden odpornou barevnou ještěrku, kterou Norrec ihned zavrhl. Druzí dva párek králíků, tentokrát už ne tak roztrhaných.

Norrec pro ně sáhnul, ale jakmile se jich dotkl, levá loka se opět vzepřela jeho vůli. Rukavice přejela po tělech mrtvých zvířat a Norrec ucítil v prstech příšerný žár.

„K čertu s tebou!“ Podařilo se mu o krok ustoupit. Žár rychle pomínul, ale v ruce mu stále škubalo. Z místa, kde se shromáždili, se ozývalo mračením impů zřejmě překvapených žoldákovou reakcí. Norrec je však zpražil pohledem a oni se rychle utišili.

Norrec se vrátil ke králíkům - a zjistil, že jsou perfektně propečené. Vůně, která se z nich linula, dokonce dávala tušit, že nechybí ani koření.

„No... nemyslete si, že vám budu děkovat,“ řekl jen tak do prostoru.

Hlad byl silnější než hrdost a válečník se pustil do překvapivě velmi dobře připraveného masa. Zhltnul ne jednoho, ale oba králíky bez větších potíží. Tě konečně utišilo kručení v žaludku. Norrec zapřemýšlel, co udělá se zbytkem. Čekal, jestli za něj nerozhodne zbroj, ale nic se nestalo.

Smečka ho stále pozorovala, ale pohledem často sklouzávala k masu, a tak nepřímou odpověděla na Norrecovu otázku. Pozvedl ruku na znamení, že koza a poslední králík jsou impům k dispozici.

Nebylo nutné je dále pobízet. S šílenou radostí se vrhli na maso tak zuřivě, až Norrec ustoupil. Zakousli se do mršin tak, že kousky vnitřností a masa létaly kolem. Norrecovi se obrátil žaludek při pohledu na to, jak démoni zbavují kosti všeho, co sedalo pozřít. Představil si stejné čelisti a pařáty na sobě...

„Verash!“ Norrec byl natolik rozrušen hrůzným výjevem, že málem ani nezaregistroval, jak mu slovo vychází z úst. Impové se lekli. Vyděšeno popadli, co zbylo z roztrhané kozy, a táhli to směrem k puklině. Co možná nejrychleji dostali mršinu do jámy a hned nato zmizeli za ní. Poslední z nich krátce a zvědavě na člověka pohlédl a rovněž zmizel v hlubinách země.

Země se nad nimi doslova zavřela a během chvilky nezůstala po puklině ani stopa.

Oživí mrtví. Prokletá zbroj. Démoni z podsvětí. Norrec už byl svědkem spousty magických jevů, v minulosti slyšel zkazky o temných zrůdách, ale nic z toho ho nemohlo dostatečně připravit na všechno to, co se událo od chvíle, kdy vstoupili do hrobky. Přál si, aby mohl vrátit čas, aby se mohl znovu rozhodnout. Odejít dříve, než mrtví strážci povstanou a jeho přátelé nemřou. Ale věděl, že jediná věc, která možná je v jeho silách, je sundat ze sebe tu zatracenou zbroj.

Potřeboval si odpočinout. Putování bylo vyčerpávající a s plným žaludkem touha jít dál zcela zmizela.

Alespoň prozatím. Asi bude lepší se teď trochu prospat a pokračovat odpočatý. Snad se mu i mysl trochu rozjasní a on přijde na nějaký dosud neznámý způsob, jak se z toho všeho dostat.

Norrec se natáhl na zem. Po tolika letech na bitevním poli bylo jakékoli místo stejné dobré jako postel. Ve zbroji to bude poněkud nepohodlné, ale v porovnání s ostatními událostmi to nebude tak hrozné.

„Co, k...“

Ruce a nohy ho přiměly znovu vstát. Nakonec se pokusil usednout, ale žádná část těla od krku dolů ho

neposlouchala. Ruce se spustily podél těla, jako by mu někdo přet'al

všechny svaly. Levá noha vykročila vpřed následována pravou.

„Ty parchante, já nemůžu jít dál! Potřebuje si odpočinout!"

Zbroj nabrala na tempu. Levá, pravá. Levá, pravá. „Hodinu! Maximálně dvě! Víc nechci!"

Ta slova se však prázdně odrazila od okolních hor a kopců. Levá, pravá. Ať už se to zoufalému vojákovi líbilo, či ne, pokračoval v cestě.

Ale kam?

To se nikdy nemělo stát, pomyslela si nervózní Kara. Nechť je Rathma se mnou, to se nikdy nemělo stát.

Smaragdová koule, kterou před chvílí vyčarovala, aby lépe viděla, vrhla na celý výjev neklidné světlo. Již tak byla velmibledá, ale nyní se jí barva z obličeje vytratila úplně. Kara si přes sebe přehodila černý plášť a chvíli si vychutnávala pocit tepla. Stříbrné, trochu šikmé oči se zahleděly z pod hustých řas na scénu, kterou by si její mistr nedokázal představit ani v těch nejčernějších snech. Hrobka je navždy skryla, vždy tvrdil. Tam, kde elementární magie evidentně zklamala, naše schopnosti zvítězí.

Ale teď to vypadalo, že její důvěru zklamali jak spíše materialističtí Vizjerieiové, tak pragmatictí následovníci Rathmy. To, co chtěli navždy ukrýt před zraky člověka, nejenom že bylo objeveno, ale dokonce ukradeno.

Nebo v tom bylo něco víc? Jak mocní mohli ti, co vnikli do hrobky, být, že se zbavili nemrtvých strážců a ještě zlomili všechna ochranná zakletí?

Ne zase tak silní, když dva z nich tak brutálně zahynuli. Černě oděná čarodějka přešla k nejbližšímu tělu tak ladně, že to vypadalo, jako by spíše klouzala po podlaze. Kara se nahnula nad mrtvolu, odhrnula si z čela dlouhé havrani vlasy a prozkoumala ostatky.

Šlachovitý muž, válečný veterán se spoustou jizev z boje. Asi z nějaké vzdálené země na západě. Nebyl ani trochu pohledný, určitě ani dřív, než mu někdo zkroutil hlavu dozadu a téměř utrhl ruku. Rána dýkou, která vypadala jako jeho vlastní a zůstala vězet v hrudi, už byla jistě zbytečná. Jaké stvoření ho ale zabilo, nemohla ani necromancerka říct alespoň zatím. Široká rána na hrudi krvácela, ale ne tolik, jak by za normálních okolností měla. Ale proč rozřezávat oběť, když má zlomený vaz?

Tiše jako smrt přešla štíhlá, ale pěkně stavěná mladá žena k druhému tělu. Tohoto muže okamžitě identifikovala jako Vizjercie, což ji vlastně ani nepřekvapilo. Pořád se do něčeho pletli, pořád hledali způsob, jak být lepší než oslatní. To z nich dělalo velmi nedůvěryhodné společníky. Kdyby nebylo jich, nic z tady toho by se nikdy nestalo. Bartuc a jeho bratr se vydali na cestu vizjerieiské magie, a hlavně se naprosto lehkomyšlně zajímali o využití démonů k vytváření daleko mocnějších kouzel. V tomhle byl mistr zejména Bartuc, ale neustálý kontakt s temnými silami naprosto zvrátil jeho myšlení, takže nakonec uvěřil, že démoni a on mohou být spojenci. Oni na oplátku dál živili zla rostoucí v něm.

A přestože Florazon a jemu věrní čarodějové zabili Bartuca a porazili jeho démonické hostitele, zjistili, že je nemožné zničit vojevůdcovo tělo. Zbroj, o které se vědělo, že je v ní ukryta spousta temných zakletí, nadále plnila svou funkci a chránila pána i ve smrti. Pouze skutečnost, že se Bartucovi nepodařilo chránit si dostatečně krk, dovolila jeho nepřátelům mu setnout mu hlavu.

S hlavou a torzem těla, které dokonce nemohli ani spálit, přišli Vizjerieiové za lidmi, mezi kletými později vyrostla i Kara. V hluboké džungli našli samotářské vyznavače magie, která balancovala mezi životem a smrtí, magie, podle které se tito čarodějové nazývali necromanceři. Společně se tyto dva naprosto rozdílné řády rozhodly zajistit, že Bartucovy ostatky zmizí jednou provždy ze světa společně s jeho prokletou zbrojí.

Kata se dotkla krví zalitého čarodějova krku. Všimla si, s jakou téměř až zvířecí silou a bestiálností byla hlava odtržena od zbytku těla. Na rozdíl od válečníka zemřel čaroděj velice rychle, ale neméně brutálně. Oči vylezlé z důlků byly upřeny přímo na ni a stále odrážely hrůzu z toho, co viděly jako poslední věc na tomto světě. Výraz tváře byl směsicí šoku a zároveň překvapení, jako... jako by ani nemohl uvěřit, kdo byl jeho vrahem.

Ale jak mohla nějaká síla zabít Vizjerieie a nechat si utéct ostatní zloděje? Měli prostě štěstí, že dokázali včas zmizet? Kara se zamračila. Když nemrtví byli zničeni, co jiného mohlo vetřelce pronásledovat? Co?

Přála si, aby i ostatní byli s ní, ale to nebylo možné. Potřebovali je jinde -všude, alespoň to tak vypadalo. Temné síly se objevily v celém Kehjistanu, ale i v Scosglenu. Stoupenci Rathmy byli rozesteti po světě více než kdy jindy.

A ji nechali samotnou, jednu z nejmladších a nejméně zkušených. Pravda, jako většina z těch, kteří následovali Rathmu, byla vychována k nezávislosti téměř od narození, ale teď se ocitla v situaci, na kterou ji žádná škola nedokázala připravit.

Snad... snad by ji tenhle Vizjerei mohl prozradit něco z toho, co se tu stalo.

Kara vytáhla z poza pasu jemně vypadající, ale jistě velmi pevnou dýku. Čepel byla vytvarována do tvaru plazícího se hada. Jak čepel, tak rukojeť byly vyřezány z nejčistší slonoviny, což ale neznamenal, že by zbraň byla nějak křehká. Kara by ochotně zkřížila sněhobílé ostří s jakýmkoli jiným, vědoma si toho, že zakletí, která do dýky vložila, ji dělají pevnější a přesnější, než je většina běžných zbraní.

Naprosto bez emocí se necromancerka dotkla okraje zkrvaveného krku Vizjerei. Otočila dýkou tak, až byla špička celá pokryta krví. Potom s dýkou rukojetí dolů vyslovila kouzlo.

Rudá špička slonovinové čepele jasně zazářila. Kara vyslovila několik dalších slov a ještě více se soustředila. Krvavé skvrny se začaly měnit, zvětšovat se. Pohybovaly se jako živé, nebo jako by si na život vzpomínaly.

Po chvíli Kara, které učitelé říkali Nightshadow, převrátila dýku a zabodla ji do podlahy.

Čepel se z poloviny zaryla do země, jako by ji kamenná dlažba nedokázala vzdorovat. Rychle ustoupila a sledovala, jak slonovinovou dýku obklopují kapky krve, které se rychle spojovaly a nakonec vytvořily tvar podobný lidské postavě jen o málo větší než samotná zbraň.

Necromancerka nakreslila do vzduchu několik znaků a vyslovila druhou a závěrečnou část zaklínadla.

Ve výbuchu rudého světla se na místě, kde byla zabodnuta dýka, zmaterializovala lidská postava v životní velikosti. Od hlavy k patě krvavě rudá, zírala na ni prázdnými očima. Na sobě měla oblečení vizjereiského čaroděje, stejné oblečení jako tělo ležící za ní.

Kara zvědavě pohlédla na přízrak téměř totožný s mrtvým čarodějem. Tohle dělala dosud jen jednou za daleko příznivějších okolností. To, co stálo před ní, by většina smrtelníků nazvala duchem, ale měli by pravdu jen částečně. Tím, že použila krev oběti, nesl přízrak znaky mrtvého vzoru, ale vytvořit kompletní verzi skutečného nemrtvého by vyžadovalo daleko víc času a úsilí a Kara musela spěchat. Tenhle přízrak jí bude stačit, aby se dozvěděla odpovědi na své otázky.

„Tvé jméno!“ rozkázala.

Usta se pohnula, ale nevyšel z nich žádný zvuk. Odpověď se však zformovala v její mysli.

Fauztin...

„Co se tu stalo?“

Přízrak zíral, ale neodpověděl. Kara si vynadala do hlupáků, když si uvědomila, že fantom umí odpovídat jen na jednoduché otázky. Zhluboka se nadechla a zeptala se znovu: „To tyjsi zabil nemrtvé?“

Některé...

„Kdo zabil ostatní?“ Váhání, potom... Norrec.

Norrec? To jméno jí nic neříkalo. „Vizjerci? Čaroděj?“ K jejímu úžasu přízrak zavrtěl krvavou hlavou.

Norrec... Dharar.

Znovu to jméno. Druhá část, Yimhoran, znamenala ve starém jazyce služebník Vijereiů, ale to jí moc nepomohlo. Tohle nikam nevedlo. Přešla k jinému, důležitějšímu tématu. „Vzal tenhle Norrec zbroj z pódia?“

Přízrak znovu neznatelně zavrtěl hlavou. Kara se zamračila. Nevzpomínala si, že by se o něčem podobném učila. Možná vyvolání fantoma Vizjerei bylo trochu jiné. Další otázku formulovala velmi opatrně. Vzhledem k omezeným možnostem přízraku tu mohla strávit celý den a noc a nedozvědět se nic, co by pro ni mělo nějaký význam. Kara musela...

Z chodby za ní se ozval zvuk.

Mladá necromancerka se otočila. Na kratičkou chvíli měla pocit, že se hluboko ve tmě něco mihlo, ale zmizelo to tak rychle, že si Kara nebyla jistá, jestli se jí to nezdálo. Mohla to být jen světluška nebo nějaký větší hmyz, ale...

Opatrně došla na začátek tunelu a zkoumala tmu před sebou. Nešla příliš neopatrně a přímo do hlavní

sině? Mohl se tenhle Norrec schovávat v postranních chodbách a číhat na další odvážlivce? Absurdní, ale Kara opravdu něco slyšela. Tím si byla jistá. A za okamžik to zaslechla znovu, tentokrát daleko hlouběji v tunelu. Kara vyčarovala další smaragdovou kouli, kterou okamžitě poslala do kamenného průchodu, pak ji následovala, pár kroků za ní, snažíc se v chabém světle rozeznat cokoliv podezřelého. Žádná stopa po nějakém vetřelci, ale Kara nemohla riskovat. Kdokoliv, kdo byl schopen tak snadno zabít Vizjercie, byl smrtelnou hrozbou i pro ni. Zhluboka se nadechla a pokračovala dál do temnoty... ...a potom ztuhla. Nejraději by si nafackovala za svou neopatrnost. Nechala drahocennou dýku v síni a bez ní se neodvážila postavit žádnému nepříteli. Nejen že jí poskytovala ochranu před fyzickým i magickým útokem, ale tím, že ji nechala jen tak ležet, riskovala, že byji nepřítel mohl najít. Rychle se otočila a zamířila zpátky do síně, v hlavě už připravené kouzlo na odčarování přízraku. Přízrak však zmizel. Udělala ještě jeden krok, než si uvědomila další hroznou skutečnost. S přízrakem zmizela i její nepostradatelná dýka. To však nebyl důvod, proč zůstala stát jako přikovaná, nevěřicně se rozhlízejíc po síni. Obě těla, vojákovo i Fauzinovo, zmizela také.

Pět

Písečná zmije se hbitě pohybovala po přesypajících se pouštních dunách. Jen neustálý pohyb byl zárukou toho, že ji žhavý písek nespálí. Lov dnes nestál za nic, ale jak slunce stoupalo na obloze, nadešel čas, aby vyhledala dočasný úkryt. Až slunce trochu klesne, bude moci znovu vyrazit a snad se jí podaří polapit myš nebo alespoň brouka. Na poušti se bez jídla dlouho přežít nedalo. Z posledních sil se had snažil dostat přes dunu a již jen minuty ho dělily od chladného stínu. Jakmile bude za touto poslední překážkou bude v bezpečí. Písek pod ním najednou doslova vybuchl. Více než třicet centimetrů dlouhá kusadla pevně sevřela plazu uprostřed těla. Had se zoufale snažil vykroutit. Z písku se vynořila celá odporná hlava a hned za ní pár tenkých nohou. Had se nevzdával a snažil se se syčením využít síly svého jedu a uštknout obludného útočníka. Jeho zuby však nebyly schopné proniknout chitinovým krunýřem obrovského členovce. Jedna z nohou přišlápla hada za zadní část k zemi a predátor stiskl kusadla a zároveň škulbl svou broučí hlavou. Přední část plaza spadla na zem zmítající se v křečích. Z hlavy stále ještě vycházel hrozivý sykot. Černočervený hmyz se odvážil vylézt z úkrytu celý, aby mohl zatáhnout svou kořist na místo, kde si ji bude moci v klidu vychutnat. Hmyzí predátor, který i s tykadly jistě měřil přes dva metry, opatrně strčil do již nehybné zadní hadovy poloviny. Celou příšeru najednou zahalil stín. Bleskurychle se otočila a plivla na vetřelce. Jed se rozstříkl po poněkud otrhané hedvábné róbě a ihned ji začal rozežírat. Postarší muž s bradkou a orlím nosem sklonil hlavu a potom mávl rukou přes místo, kde mu jedovatý sliz potřísnil oděv. Jakmile tak učinil, kyselina a škody, které už stačila způsobit, zcela zmizely. Temně modré oči se upřely na troufalého tvora. Z krunýře se vyvalil kouř. Hrozný hmyz vydal pisklavý zvuk, tenké nožky se roztráslly, podlomily a robustní tělo těžce dopadlo na zem. Pokusil se zvednout, ale tělo už ho neposlouchalo. Části obludného těla se začaly roztékat, jako by to stvoření nebylo z masa a pevného krunýře, ale spíše zředkého vosku, který se rychle na slunci taví. Za příšerného skřeku se členovec změnil v rozteklou hmotu. Čelisti, které ještě před chvílí rozdrtily hada, se změnilly v kaluž černé tekutiny, která se rychle vpíjela do horkého písku. Vřískot umírající zrůdy konečně ustal a postava v omšelé róbě klidně přihlížela, jak poslední zbytky nebezpečného predátora vysychají stejně rychle jako těch několik málo kapek, které každý rok spadnou na tuto vyprahlou zemi. „Písečný maggot. Poslední dobou je jich tu až příliš mnoho. Tolik zla je tu všude kolem," bručel si pro sebe bělovlasý čaroděj. „Všude je tolik zla, i tady. Musím být opatrný, musím být velmi opatrný."

Prošel kolem znetvořeného hada a zamířil k další duně, ne příliš vzdálené od místa souboje. Když se stařec přiblížil, duna se náhle zvedla a vytvořila průchod, který vypadal, že vede přímo do podzemí. Temně modré oči ještě jednou pohlédly do nehostinné krajiny. Starý muž se otřásl.

„Tolik zla...musím být opatrný.“

Vstoupil do průchodu a duna ho pohltila. Písek se okamžitě začal sypat přes místo, kde ještě před chvílí starý muž procházel, a za několik okamžiků nebylo po žádném otvoru ani stopy.

Poušť se vrátila do normálu, vítr dál přesypal horký písek a ten brzy přikryl i dva nové obyvatele nekonečného vyprahlého pohřebiště, hada i písečného maggota.

Hory už ležely daleko za ním, ačkoli Norrec si vybavoval jen zčásti, jak se dostal tak daleko. V jednom okamžiku vyčerpáním omdlel, ale zbroj ho evidentně nesla dál. Přes skutečnost, že nemusel vynaložit žádné úsilí, aby stále krácel, cítil, jak mu únavou praská každý sval a všechny kosti jako by měl zlámané. Rty rozpraskané od větru a tělo zalité potem. Norrec toužil dostat se z prokleté zbroje, ale bylo mu jasné, jak beznadějný je to sen. Zbroj si s ním dělala co chtěla.

Nyní stál na vrcholku kopce a díval se na první známku civilizace po několika dnech - na hostinec, který vypadal, že by se v něm daleko lépe cítili lupiči a nájemní vrazi než čestní válečníci. Ale den se chýlil ke konci a Norrec ztrácel poslední síly a brnění si asi uvědomilo, že musí vzít v potaz nedostatky lidského těla.

Aniž by sám chtěl, vykročil směrem k budově. Z polorozpadlých stájí se ozývalo řehotání koní, kterým se takový přístřešek také nezamlouval. Nosec se přistihl, že touží po tom, mít v ruce svůj meč. Zbroj nepovažovala za nutné přibrat ho s sebou, když vyšla z hrobky.

Těsně před tím, než došel ke dveřím, se mu podlomila kolena. Norrec se rychle chytil zábradlí a zároveň si uvědomil, že Bartucovo prokleté brnění mu na chvíli dalo svobodu pohybu. Jistě pro to, aby Norrecův pohyb nepůsobil nepřírozeň.

Hlad a žízeň byly silnější než hrdost a voják rozrazil dveře. Několik špinavých tváří na něj nevlídně pohlédlo. Lidé, kterým patřily, byli směsicí východních ras stejně jako těch z druhé strany Twin Seas. Všichni čtyři byli Mongrelové, a přestože proti němu žádný z nich nemohl nic mít, nevypadali jako lidé, vedle kterých by si chtěl sednout.

Typ místa, kde si musíš dávat bacha a na servírku zvlášť. Jak by to určitě okomentoval Sadun. Jasně, ten by si klidně sedl vedle kohokoli, kdo by mu koupil drink.

Ale Sadun byl mrtev.

„Zavři dveře nebo vypadni!“ zachrchlal ten, který seděl nejbliže.

Norrec poslechl. Nestál o žádný konflikt. Přinutil se, aby vypadal, jako že právě přicválal na koni a snažil se držet hlavu hrdě zvednutou, když procházel lokálem. Jeho tělo úpelo při každém pohybu, ale nikdo z těchhle by to neměl poznat. Norrec předpokládal, že před těmito muži stačí dát najevo sebemenší slabost, aby toho dokázali využít.

Došel až k tomu, kterého považoval ze hostinského, k robustnímu člověku nahánějícímu strach daleko více než jeho zákazníci, kteří stáli u omšelého poškrábaného barového pultu. Z kulaté tváře na něj hleděla malá živá očka a ze špinavé čepice trčel chomáč mastných hnědých vlasů. Když Norrec vstoupil, zaregistroval zvláštní pach.

Ted' konečně přišel na to, odkud se bere. Jeho zdroj stál před ním.

„Co?“ Zabručel hostinský a poškrábal se na břichu, které mu lezlo z příliš těsných špinavých kalhot. Košili měl ‚vyzdobenou‘ spoustou skvrn a v podpaží byla dokonce roztržená.

„Potřebuju jídlo.“ Víc než cokoli jiného, a hlavně rychle. „Potřebuješ zlatou minci.“

Minci. Voják byl zoufalý. Další věc, která zůstala ležet u zkrvavených těl jeho společníků.

Norrecova levá ruka najednou vystřelila vpřed a udeřila do pulty tak silně, že hostinský leknutím nadskočil. Muži sedící u stolu se vymrštili a někteří sáhli po zbraních,

Rukavice se stáhla zpět... a zanechala na baru starou, ale každopádně zlatou minci.

Norrec rychle dodal: „Doufám, že to stačí i na nocleh.“ Cítil, jak všechny oči v lokále upřeně hledí na minci. Znovu tiše proklel zatracenou zbroj. Když už uměla vykouzlit peníze z ničeho, mohlo to být alespoň něco méně podezřelého než zlato. Znovu zatoužil po tom, aby měl u sebe svůj meč.

„Mám tam vzadu v hrnci ještě nějaký dušený maso.“ Pohybem hlavy ukázal obr směrem ke kuchyni.

„Volnej pokoj je po schodech nahoru, první dveře vpravo.“

„Najím se tam.“

„Jak je líbo.“

Hostinský na chvíli zmizel v kuchyni a vrátil se s oprýskanou miskou, která obsahovala něco, co páchlo ještě hůř než on sám. Nehledě na to ji však Norrec ochotně přijal. Měl nyní takový hlad, že by snědl i tu kozu, kterou roztrhali impové.

S miskou v ruce se Norrec odebral do pokoje. Jak stoupal po schodech nahoru, slyšel z lokálu tlumené hlasy. Zaťal volnou ruku v pěst. Ta zlatá mince se do mysli mužů sedících dole zjevně vyrazila více, než bylo zdrávo.

Pokoj působil přesně tak ponuře a stísněně, jak žoldák očekával. Temný zaprášený kamrdlík s oknem tak špinavým, že nebylo vidět ven. Postel vypadala, že se brzy rozpadne, a prostěradla, kdysi bílá, byla nyní zašedlá a roztrhaná. Jediná olejová lampa osvětlovala maximálně pár desítek centimetrů kolem sebe. V místnosti nebyl stůl ani židle, takže si Norrec sedl na postel a začal do sebe soukat obsah misky. Jídlo bylo ještě odpornější, než čekal, ale vypadalo, že je alespoň čerstvé.

S plným žaludkem se potřeba spánku stala ještě naléhavější. Norrec se musel přemáhat, aby zůstal vzhůru alespoň tak dlouho, aby dojedl, a v okamžiku, kdy byla miska prázdná, položil ji opatrně na podlahu a ulehl. Kdesi hluboko v mysli mu stále ještě dělali starosti ti dole, ale vyčerpání ho brzy přemohlo.

Jakmile usnul, začal Norrec snít.

Viděl se, jak vydává rozkazy pekelné armádě groteskních monster, jejichž obrazy by svou vlastní představivostí nebyl nikdy schopen vytvořit. Tupá, rozběsněná monstra, všechna toužící po krvi - krvi, kterou jim Norrec byl ochoten dát. Byli to démoni, všichni v jeho moci. Rabovali by pro něj města, vraždili nevinné jeho jménem. Dokonce samotné Peklo uznávalo moc Páne Krve, jeho... Bartuca. V tu chvíli voják konečně utekl z děsivého snu. Nikdy by se nemohl stát Bartucem! Nikdy by nepřipustil taková zvěrstva, aby si splnil své sny! Nikdy!

Přesto, absolutní moc má své kouzla.

Norrecova vnitřní bitva se sebou samým byla naštěstí přerušena zvukem, který ho náhle probudil. Oči dokořán otevřené, poslouchal, zda jej uslyší znovu. Nemohl přesně říct, co slyšel. Tichý, spíše neurčitý zvuk, ale přesto jej zaregistroval i ve spánku.

Zaslechl ho znovu, jen stěží slyšitelný šramot zpoza dveří. Zvuk člověka, který se snaží pohybovat velmi pomalu a tiše.

Pravda, byly tam i jiné pokoje, ale ti muži dole Nortecovi nepřipadali natolik slušní, že by schválně našlapovali tak tiše, aby ho nevzbudili. Jistě nebrali ohled na nic a na nikoho. Ta opatrnost spíše naznačovala, že mají za lubem něco jiného, něco, co by se mu nemuselo líbit.

Když má takový unavený poutník jednu zlatou minci, určitě jich má víc...

Norrecova ruka sklouzla na místo, kde by za normálních okolností měl meč. Zbytečně. To ho nechávalo zcela závislým na samotné zbroji. Nedalo se říct, že by ho to uklidňovalo. Co když se jeden z těch lupičů zbroji bude zamlouvat víc než on a sama mu odkryje místo pro přesnou ránu...

Vrzání podlahy ustalo.

Nortec se zvedl, jak jen mohl nejtíšeji.

Dva muži s noži v ruce vyrazili dveře, vtrhli dovnitř a okamžitě zaútočili na postavu před sebou. Zpoza těch dvou se vynořil třetí lotr mávající krátkým zakřiveným mečem. Každý z útočníků se vyrovnal žoldákovi výškou i silou, a navíc měli výhodu v tom, že ho odřízli od dveří v místnosti s oknem příliš malým, aby se jim dalo uniknout.

Pozvedl pěst, připraven nedat svou kůži lacino...

A pěst najednou třímala dlouhý černě zbarvený meč se zubatým ostřím. Norrecova ruka s mečem švihla tak rychle, že on i jeho protivník jen překvapeně zírali.

Čepel se zakousla do útočníka. Roztrhla maso a šlachy bez znatelného zpomalení pohybu. Na lupičově hrudi se jakoby kouzlem otevřela široká rána, ze které proudem vytékala krev. Oběť si snad ani neuvědomila, že byla zabita.

Druzí dva útočníci byli evidentně zaskočeni obratem událostí. Ten s dýkou se pokusil couvnout, ale jeho

partner se tlačil vpřed odhodlán změřit síly. Norrec ho chtěl varovat, ale to už se jejich zbraně srazily. Jednou, dvakrát - to bylo vše, co zbroj protivníkovi dovolila. V okamžiku, kdy se vetřelec napřáhl k třetí ráně, Norrecova ruka se prudce zatočila v zápěstí. Černá čepel se roztočila šílenou rychlostí. Druhý padouch se zapotácel, jeho tělesné tekutiny vysekly z hluboké rány sahající od krku až k pasu. Upustil meč v zoufalé snaze zabránit nevyhnutelnému.

Jakoby netrpělivá, vylétla Norrecova ruka znovu, aby dokončila dílo. Hlava jeho nepřítele spadla na zem a odkutálela se do kouta dřív, než se zbytek těla zhroutil.

„Bohové!“ vyšlo žoldákovi z úst. Byl vycvičen, aby bojoval, ne vraždil.

Poslední z útočníků rychle zamířil ke dveřím, vědom si svých šancí. Norrec ho chtěl nechat jít, nestál o další krveprolití, ale zbroj rozhodla jinak. Přeskočila mrtvá těla a jala se uprchlíka stíhat.

Na konci schodů se poslední z trojice srazil s hostinským, který se vydal zjistit, proč jeho přátelé neuspěli. Oba muži se podívali nahoru, kde stála karminově rudá postava s černým mečem, který teď hořel jasným plamenem. Hostinský tasil ohromný dlouhý meč. Zbraň byla tak obrovská, že Norrec na chvíli zapochyboval jestli zbroj nepřecenila svou nezranitelnost. Druhý muž se pokusil zmizet ale pátý vyvrhel, který se nečekaně objevil za hostinským, jej zatlačil zpět.

Pokud čekali, že se s ním utkají na schodech, šeredně se mýlili. Norrec proletěl nohama napřed doprostřed trojice. Překvapeným výrazům útočníků se mohl rovnat jen jeho vlastní. Dvěma z nich se podařilo naposlední chvíli uskočit, ale ten, který přežil předešlou bitvu v pokoji, byl příliš vydešen, než aby dokázal včas zareagovat.

Prokletá zbraň s ním udělala krátký proces. Čepel ho proklála, vyšla ven na druhé straně a ihned zase tělo opustila.

„Jeho pravá!“ zařval hostinský. „Jeho pravá!“

Druhý šermíř poslechl. Norrec přesně věděl, co mají v plánu. Útok ze dvou stran. Jednomu z nich by se jistě podařilo ho zasáhnout, asi hostinskému, jehož zbraň byla dvakrát tak dlouhá než černá planoucí čepel.

„Ted!“ Oba muži udeřili najednou, jeden mířil na Norrecův krk, druhý na nohy, kde toho zbroj odkrývala více. Tihle dva spolu jistě bojovali už někdy dřív, stejně jako Norrec se Sadunem a Fauztinem. Kdyby byl na ně sám, neměl by šanci. Ale Bartucova zbroj bojovala za něj s rychlostí a přesností, které žádný člověk nebyl schopen. Nejen že odvrátila výpad těžkého meče hostinského, ale stihla zblokovat i úder druhého útočníka a plynule přešla do výpadu, takže vrah klesl s probodnutým hrdlem.

Hostinský, nyní osamocen, začal rychle couvat ke dveřím. Zbroj přinutila Norreca vykročit za ním, ale nespěchala.

Hromotluk rozrazil dveře a zmizel ve tmě. Norrec čekal, že ho zbroj bude pronásledovat, ale místo toho se otočil a šel k jednomu z těl. Když žoldák poklekl u mrtvoly, černý meč se rozplynula on měl obě ruce znovu volné.

Ke své hrůze zjistil, že vnořil jeden prst do smrtelné rány a celý od krve jej znovu vytáhl. Potom nakreslil na dřevěnou podlahu nějaký znak.

„Heskar tokaris!“ vyřkla jeho ústa. „Heskar grendelt!“ Zbroj couvla a z krvavého symbolu vyšel oblak zeleného kouře, který rychle měnil tvar na ruce, nohy, ocas a křídla. Tvor připomínal plazu se spoustou očí, které se s opovržením rozhlížely kolem, dokud démon neviděl toho, kdo jej vyvolal.

„Missssstřřřree...“ zasyčel. Obrovské oči se poněkud přiblížily. „Missssstřřřree?“

„Heskar, grendelt Heskar.“

Démon přikývl. Beze slova vyrazil k otevřeným dveřím. Norrec z dálky uslyšel dusot prchajících kont.

„Heskar,“ dožadovala se znovu jeho ústa.

Stvořila přidala na tempu a vyběhla ven. Na prahu roztáhla křídla a zmizela ve tmě.

Norrec nemusel hádat kam a proč. Vydala se lovit na Bartucův příkaz.

„Nedělej to,“ zašeptal, jistý si tím, že ho vojevůdcův duch ve zbroji musí slyšet. „Nech ho jít!“

Zbroj se otočila zpět k mrtvému tělu. „Sakra! Nech ho! Nestojí ti za to!“

Jakékoli prosby byly zbytečné. Byl přinucen znovu se ohnout k mrtvole. Ruka, která se prve dotkla rány, se nyní vnořila do masa a vnitřností stékala z dlaně dál na paži.

Z venku se ozval nervy drásající výkřik, zesílil a polom náhle utichl.

V Norrecově druhé ruce se objevila nová zbraň, tentokrát šarlatová dýka s na konci rozdvojeným ostřím.

Zvuk pleskajících křídel ho upozornil na to, že se démon vrátil, ale Norrec nemohl otočit hlavou, aby se přesvědčil. Slyšel hluboké oddychování, a dokonce i šustění skládaných blanitých křídel.

„Vestu veraki..." Dýka se pohnula směrem ke krku mrtvého. „Nestu veraki."

Žoldák zavřel oči a modlil se. Vzpomínky na smrt přátel mu dávaly tušit, co se staune. Netoužil po tom viděno znovu. Kdyby mohl, utekl by.

„Vestu hanti..."

Ale nemohl dělat nic. Jen se pokoušet zachovat si přičetnost a duši.

„Veslu hantiri..."

Dýka se vnořila do krku mrtvého zabijáka.

Generál Augustus Malevolyn vstal z haldy polštářů a nechal Galeonu snít Neslyšně na sebe hodil nejzákladnější kusy oděvu a vyšel ze stanu.

Dva vojáci na hlídce se s očima upřenými přímo před sebe postavili do pozoru. Malevolyn jim ledabyly pokynul a pokračoval.

Na západě se rozprostíral les stanů, jediného domova generálových oddaných vojáků. Přestože byl šlechtic, nepatřila mu žádná půda. Podařilo se mu však shromáždit sílu, které se v Západních královstvích nemohla žádná rovnat. Za úplatu sloužil kterémukoli vládci a pomalu dával dohromady peníze, které potřeboval ke splnění svých snů. Nyní se však zapřísahal, že už nikdy nebude nikomu sloužit, že jednoho dne se Augustus Malevolyn stane pánem většího území než kdokoli před ním.

Generál stočil zrak k jihu, kde se rozkládala rozlehlá poušť Aranoch. Už nějakou dobu se cítil přitahován tím směrem. A to přitahován i něčím jiným než bohatým, rušným městem Lut Gholeinem, které leželo několik dní cesty přes poušť. Lut Gholein, přestože ležel na okraji pouště, ležel také na břehu Tuoin Seus. Díky tomu a také díky malému kousku úrodné půdy, na které stálo, tohle malé městské království neuvěřitelně prosperovalo. Už několikrát se rádoby dobyvatelé pokoušeli přisvojit si jeho bohatství. ale všechny pokusy o dobytí města skončily naprostou katastrofou pro nájezdníky. Lut Gholein byl velmi dobře strážěn, a navíc na něm bylo cosi magického. Jako by ještě něco jiného město hlídalo.

A to něco právě generála trápilo. Nějak to mělo cosi společného s jeho touhou zmocnit se Bartucova dědictví. Malevolyn se přistihl, že už vlastně nemyslí na nic jiného. „Brzy" zašeptal sám k sobě. „Brzy..." A co s tímto dědictvím budeš dělat? vkradla se mu najednou do hlavy myšlenka. Hrát si na Bartuca? Opakovat jeho vítězství, ale i prohry."

„Ne... to neudělá. Nehledě na všechnu sílu, na moc, kterou měl nad všemi démony, udělal Bartuc jednu chybu, kterou on nezopakuje. Bartuc nebyl voják. Proslulý Pán Krve byl ze všeho nejvíce čarodějem. Čarodějové byli užiteční, jako třeba Galiona, ale byli velice nestálí a příliš zahledění do svého umění. Skutečný vojevůdce musel být schopen plně se soustředit na bitevní pole, postupy vojáků a náhlé změny. To byl také důvod, proč Augustus Malevolyn nebyl schopen dosáhnout skutečných úspěchů na poli magie. Jeho vášní byla vojenská kariéra.

Ale až se spojí s Bartucovou magií, můžeš být víc než on. Dokonalé epojení skutečného generála a čaroděje! Můžeš být víc, než byl Bartuc, můžeš ho zastínit...

„Ano... ano..." Generál si představil sám sebe navždy vyrytého v myslech těch, kteří se teprve narodí.

Generál Augustu Malevolyn, vládce celého světa!

Samotní démoni se ti budou klanět a říkat ti pane, Démoni. Ano, se zbrojí přijde i schopnost ovládat je. Sny, které měl, když si poprvé nasadil helmici, to dávaly jasně najevo. Spoj helmu se zbrojí a všechna zakletí v nich ukrytá ti dají tu moc.

Zbroj... Zamračil se. Potřeboval tu zbroj! A zatím ji měl nějaký šašek.

Malevolyn ho najde, najde toho opovážlivého hlupáka a kousek po kousku z něj zbroj sloupne. Pak ho odmění tím, že bude mít tu čest zemřít jako první rukou nového Pána Krve.

Ano, musí to být smrt, kterou si lidi budou pamatovat. Augustus Malevolyn kráčel dál a snil o své slávě, o temné síle, kterou bude brzy vládnout. Ale i když snil, nepřestával sledovat celý tábor, protože dobrý

velitel si vždy musel být jistý, že se mezi jeho muži nešíří zahálka nebo poráženecká nálada. Celé říše prohrávaly války kvůli přehlédnutí podobných maličkostí.

Malevolyn si všímal s pečlivostí, s jakou jeho muži plnili úkoly, ale nevšiml si už stínu, který nebyl způsoben mihotavým světlem loučí. Ani si nevšiml, že ten stín již delší dobu stojí za ním a šeptá myšlenky, o kterých si myslel, že jsou jeho vlastní.

Jeho vlastní sny.

Stín démona Xazaxe se přesunul ke stanu čarodějky Galeony s pocitem uspokojení z dobře vykonané práce. Tenhle člověk nabízel celkem zajímavé možnosti, které bude dál zkoumat. Už dávno ho napadlo, že Bartucova zbroj asi nikdy nepřijme démona za svého pána. Pán Krve se sice spolčil se samotným Peklem, ale zároveň nikdy nevěřil nikomu kromě sebe. Ne, jestli Bartucův duch žil dál v jeho zbroji, bude vyžadovat nějakého snadno ovladatelného člověka. I když těla smrtelníků jsou tak slabá a zranitelná.

Generál toužil po tom stát se vojevůdcem. To se Xazaxovi hodilo. Čarodějka měla své výhody, ale následník krvavého Bartuca - Xazaxův pán, Belial, svého oddaného sluhu odmění daleko více za někoho, jako je generál. Nejen že se válka v Pekle proti Azmodanovi nevyvíjela poslední dobou dobře, ale objevily se znepokojující zprávy, že jedné z Pekelných Mocností, Diablu, se podařilo uniknout ze zajetí ve světě smrtelníků. Jestli tomu tak skutečně bylo, mohla by se pokusit osvobodit své bratry Baala a Mefistu a znovu převzít vládu nad Peklem místo Beliala a Azmodana. Trojice by neměla slitování s démony, kteří tak oddaně sloužili novým samozvaným vládcům Pekla. Kdyby Belial padnul, stejně by se vedlo i Xazaxovi...

„Co jsi tam dělal?“

Stín se zastavil přímo ve vchodu do čarodějčina stanu. „Tehle mnoho má úkolů a na tvé nemůže vždy přispěchat na zavolání lidské Galeony...“ Vydal ze sebe praskavý zvuk, jako nějaký písečný maggot, který právě drtí svou oběť v klepetech. „Mimo to, spala jsi...“

„Ne tak hluboce, abych necítila tvá kouzla. Slíbil jsi, že tady nebudeš čarovat! Augustus není úplný hlupák, mohl by si všimnout, že se tady děje něco za jeho zády!“

„Toho bát nemusíš se, tehle slibuje.“

„Ptám se znovu, démone! Co jsi tam dělal?“

„Helmici nepatrně studoval,“ lhal Xazax a přesunoval se pomalu do odlehlé části stanu. „Blázna toho hledal, který, co na sobě nosí, nezná...“

Její vztek se změnil v zájem. „A zjistil jsi, kde je? Kdybych mohla Malevolynovi povědět víc...“

Démon se zasmál. Znělo to jako rozzuřená včela chycená pod sklenicí. „Proč, když dohodu my máme, že nikdy zbroj nebude jeho?“

„Protože stále má tu helmici hlupáku, a dokud nenajdeme zbroj, potřebujeme Augusta kvůli jeho spojení s ní!“

„Pravda,“ přiznal démon. „Spojení jeho hluboká jsou se zbrojí... tehle by do krve hlubo bys řekl.“ Poněkud zaklonila hlavu a odhodila dlouhé vlasy dozadu. Xazax už dávno věděl, že to dělá, když je rozčilená. „A to zase myslíš jak?“

Stín raději odpověděl hned: „Tehle se jen o vtip pokusit chtěl čarodějko. Jen žert. O věcech Bartuca se týkajících mluvíme, nebo ne?“

„Démon se smyslem pro humor.“ Galeona nevypadala nadšeně. „Dobrá, žerty nechám na tobě, Ty nech na mně Malevolyna.“

„Tehle by místo tvé v lůžku generálově nechtěl...“ Čarodějka na něj ostře pohlédla a vyšla ze stanu. Xazax věděl, že se pokusí najít Malevolyna a bude se snažit utužit vliv, který nad ním má. Démon si byl vědom jejich schopností, ale i tak si byl jistý, že by případnou bitvu s čarodějkou vyhrál. Koneckonců, byla to jen smrtelná žena, a ne jeden z těch prokletých andělů. To už by mohl být problém. Andělé byli lstiví, vždy se někde skrývali a používali všemožné triky, místo aby se svým nepřátelům postavili přímo. Démonův stín se stáhnul a rozplynul se v nejtmašším koutě stanu. Zatím se žádný anděl neobjevil, ale Xazax musel zůstat opatrný. Kdyby přece, démon by ho rychle sevřel ve spárech a trhal by mu křídla a končetiny, hezky jednu po druhé, a poslouchal by krásný zvuk jeho nářků.

„Pojďte, odvážíte-li se, andělé, ke mně,“ zašeptal do tmy. „Tehle s náručí vás přivítá otevřenou... a zuby“

a spáry také!

Marné světlo olejové lampy najednou zamířilo a krátce

osvítlo celý Galeonin stan daleko více než obvykle. V tom náhlém světle démonův stín vyděšeně zasyčel. Na chvíli bylo možno zahlédnout jeho smaragdově rudé hmyzoidní tělo, které se však hned opět ztratilo ve tmě.

Xazax se zlověstně zasmál, vděčný, že si Galeona nevšimla jeho reakce. Olejové lampy často bezdůvodně na chvíli zaplály poněkud víc. Nicméně se Xazax pro jistotu schoulil ještě hlouběji do pohodlného stínu, kde mohl nerušeně spřádat své plány. Tam mohl nepozorovaně využít svou moc, aby našel člověka, který nese Bartucovu zbroj.

Tam bude moct dávat lepší pozor na zbabělé anděly.

Pět

Těžké bouřkové mraky způsobily, že den se téměř změnil v tmavou noc, ale Norrec si toho skoro nevšiml. Stále měl před očima hrůzné události z předešlého večera a nemohl se vyrovnat se svým podílem na celé tragédii. Sadun a Fauztin nebyli jediní, kdo v posledních hodinách zahynul jeho rukou, ale ti ostatní si smrt zasloužili za zločiny, které spáchali. Obzvláště hostinský těžce pykal za své hříchy ještě po smrti, když si vyvolaný démon doprával odměnu za vynaloženou námahu. Norrec byl jen vděčný, že pekelné stvoření zmizelo z tohoto světa krátce nato.

To ovšem neznamenalo, že by Norrecovi podařilo zbavit se následků krvavých činů prokletého brnění. Když se na sebezoufalý voják podíval, všude viděl větší či menší krvavé skvrny. A co hůř, každou sekundu si uvědomoval, že stejné skvrny má i na tváři, přes veškerou snahu je setřít. Zbroj byla velice pečlivá v tom, co dělala.

A tak, zatímco v nitru bojoval s čím dál větším množstvím odporných vzpomínek, byl nucen kráčet dál na západ. Znovu zahřměl hrom a zadul vítr, ale brnění se nezastavilo. Norrec nepochyboval, že bude kráčet dál, i když vypukne bouře,

Snad jen jedna věc mu nepatrně ulehčila současnou situaci. Starý zaprášený cestovní plášť, který našel na věšáku v hostinci. Vsadil by se, že patřil zlodějskému hostinskému, ale Norrec se snažil na to nemyslet. Plášť zakrýval téměř celé brnění a poskytoval mu alespoň částečnou ochranu, pokud by začalo pršet. Hodně malá útěcha, ale byl za ni vděčný.

Čím dál se dostával na západ, tím víc se krajina měnila. Hory ustupovaly kopcům a i ty postupně mizely a nyní krácel téměř po rovině. Jak klesla nadmořská výška, oteplilo se. Porost kolem již hodně připomínal džungli, jaké tvořily většinu krajiny na jihu.

Norrec také poprvé ucítil vůni moře. Na základě toho, co si pamatoval z map, které s sebou se svými společníky nesli, si byl jistý, že severní výběžek Twin Seas nemůže být daleko před ním. Norrec původně doufal, že se mu podaří dostat se na jihozápad a vyhledat pomoc u nějakého Vizjerieie, ale tušil, že zbroj má jiné plány. Na chvíli ho přepadl strach, že by se mohla pokusit projít po mořském dně a vtáhnout Norreca do temných hlubin, ale až do této chvíle se ho Bartucovo brnění snažilo udržet při životě, když už ne v pohodlí. Evidentně ho potřebovalo živého, aby mohla dosáhnout svého záhadného cíle.

A potom?

Vítr nabíral na síle, nyní už téměř srážel Norreca na zem přes snahu zbroje udržet tempo a směr. Zatím nepršelo, ale vzduch ztěžkl a naplnil se vlhkostí. Začala se zvedat mlha. Za chvíli nebylo vidět dál než na pár kroků před sebe. Zbroj se o to nestarala, ale Norrec se děsil pomyšlení, že by se mohl každou chvíli zřítit z útesu.

V poledne, což klidně mohla být taky půlnoc, protože slunci se stále nedařilo proniknout těžkými mraky - se znovu objevili impové vyvolání děsivými slovy vycházejícími Norrecovi nedobrovolně ze rtů. I v husté mlze jim trvalo jen několik minut, než se vrátili s kořistí, tentokrát jelenem. Norrec se dosyta najedl a ochotně nechal rohaté demony, aby si odtáhli zbytek do pekelných hlubin země.

Plahočil se dál. Vůně moře sílila. Norrec stále neviděl příliš daleko před sebe, ale věděl, že už nemůže být daleko. A stejně tak cíl jejich pouti, ať už byl jakýkoli.

Jako by mu četla myšlenky, zjevila se před ním budova... a hned za ní další. Zároveň uslyšel v dálce hlasy, zcela jistě hlasy pracujících lidí.

Rukama, které teď výjimečně ovládal on, si vyčerpaný voják upravil plášť. Čím míň uvidí místní obyvatelé z toho, co skrývá pod ním, tím lépe.

Jak procházel městem, zahlédl v dálce mlhavý, ale poměrně velký obrys. Loď. Přemýšlel, jestli zrovna dorazila nebo se připravuje k vyplutí. Pokud to druhé, mohla by být dalším cílem pekelné zbroje. Proč jinak by ho sem nutila jít?

Proti němu kráčela postava v námořnickém oděvu. Oči a rysy měl ten muž podobné Fauztinovi, ale na rozdíl od čaroděje měl daleko divočejší výraz ve tváři.

„A hele, cestovatel! Tohle není dobrý den na to, aby člověk vylejzal z baráku, co?“

„Ne.“ Norrec by nejraději co nejrychleji prošel kolem námořníka, aby si ho zbroj náhodou nevybrala za další oběť, ale nohy se mu zastavily

To zase na druhou stranu způsobilo, že se zastavil i námořník. Ten se dál na Norreca zubil a zeptal se:

„Vodkad' si to šineš? Vypadáš jako západák, i když teda pod tím pytlem skoro nejsi vidět.

„Ano, ze západu,“ odpověděl voják. „Byl jsem na... na pouti.“

„V horách? Tak tam sou akorát kozy!“

Norrec se pokusil pohnout nohama, ale neposlechly ho. Zbroj od něj něco očekávala, ale nedala najevo co. Usilovně přemýšlel. Dorazil do přístavu evidentně proto, že to zbroj tak chtěla. Norrec už dříve předpokládal, že bude potřebovat dopravu na nějaké vzdálenější místo, snad loď...

Ta loď...

Norrec ukázal na obrys v mlze: „Ta loď. Odjíždí brzy?“ Námořník otočil hlavu, aby se podíval.

„Napolys? Teď přijela. Tak za dva, ale klidně i za pět dnů. Jediná loď, co teď vodplouvá, je Hawksfire, musíš jít tady.“ Ukázal k jihu, nahnul se blízko - na Norreca až příliš blízko k žoldákovi a dodal

„Bacha na ni. Hawksfire není dobrá loď. Ta bude brzo ležet na dně, dej na mě. Radši počkej na Napolys nebo na moji holku, Odysseu, i kdybys tu měl tejden ztvrdnout. Musíme se dát trochu do cajku.“

Stále nemohl pohnout nohama. Co ještě ta zatracená zbroj mohla chtít?

Cíl? „Můžeš mi ještě říct, kam která pluje?“

„Ta moje pluje do Lut Gholeinu, ale jaksi si tu ještě nějaký den odpočinem. Napolys míří do Kingsportu, štreka, ale patří to k těm vašim Západním královstvím ne? Byl bys doma dřív to by nohlo bejt vono!“

Norrec nezpozoroval žádnou změnu. „A co ta Hawksfire?“

„Vodplouvá zejtra ráno, aspoň myslím, ale fakt bych si dal bacha. Jednoho krásnýho dne to z Lut Gholeinu nezvládne, pokud se tam vůbec dostane!“

Vojákovy nohy se najednou znovu pohnuly. Zbroj konečně zjistila, co potřebovala vědět. Norrec na námořníka rychle kývnul. „Děkuji.“

„Dej na mě!“ volal muž za ním. „Radši počkej!“ Bartucova zbroj kráčela s Norrecem malým městem směrem k jižní části přístavu. Námořníci a místní se za ním ohlíželi, když procházel kolem nich. Jeho západácký zjev tu nebyl obvyklý, ale nikdo to nijak nekomentoval. Na to, jak byl přístav malý, tu vládl celkem čilý ruch. Norrec předpokládal, že bude vypadat ještě lépe, až na něj bude svítit slunce, ale pochyboval o tom, že bude mít někdy příležitost se o tom přesvědčit.

Když došel do nejjižnější části přístavu, přepadl ho jakýsi pocit nejistoty. Na rozdíl od toho, co až doposud ve městě viděl, to tady vypadalo tak nějak bez řádu a těch pár lidí, kteří se pohybovali kolem, mu až příliš připomínalo hrdlořezy z hostince. A co hůř, vypadala to, že zbroj si vybrala pro svou další cestu jedinou loď, která zde kotvila.

Kdyby nějaký temný duch přivlekl dlouho ztracenou loď zpět z hlubin oceánů a využíval by ji k těm nejšpinavějším účelům, nevypadala by tak zlověstně jako Hawksfire. Tři stěžně stály jako tři kostěné strážci napůl oděni ve špinavých potrháných plachtách. Ozdoba na přídi, která kdysi pravděpodobně vypadala jako velmi pěkně stavěná mořská panna, nyní v důsledku ostrých větrů a slané vody připomínala samu Smrt. Trup pak byl natolik zjižvený nesčetnými opravami, že Norrec přemýšlel, kolika asi válečnými bitvami mohla tahle loď projít.

Neviděl žádnou posádku, jenom jedinou postavu v obnošeném plášti na přidi. Přes všechny pochybnosti o tom, že by se měl na takovémto děsném plavidle pustit na další cestu, neměl jinou možnost než vyjít po prkně na palubu. Nebyl to on, ale zbroj, kdo měl opět situaci pod kontrolou.

„Co chcete?“ Postava se ukázala být postarším mužem bledým jako papír. Pod kůží snad neměl žádné maso, jen šlachy. Jedno oka zíralo do prázdná kousek nalevo od Norreca, druhé, krvavé, si zvědavě prohlíželo přichozího.

„Odvézt do Lut Gholeinu,“ odpověděl Norrec rychle, aby co nejrychleji ukončil celou záležitost. Pokud bude spolupracovat, snad ho zbroj nechá chvíli dělat si, co chce.

„V přístavu další lodě!“ vyštěkl kapitán divným přízvukem. Pod kloboukem s širokým okrajem měl bílé vlasy stáhnuté do culíku. Vybledlý zelený kabát, kdysi evidentně patřil námořnímu důstojníkovi Západních království, už jistě vystřídal několik majitelů, než se dostal k tomuto muži. „Nemít čas na pasažéry!“

Norrec se nahnul blíže přes mužův odporně páchnoucí dech. „Dobře zaplatím.“

Ta slova vyvolala náhlou změnu. „Jo?“

S důvěrou, že zbroj se zachová stejně jako v hostinci, voják pokračoval. „Vše, co potřebuju, je kajuta a jídlo. Pokud si mne nikdo nebude po cestě všimát, tím lépe. Jen mě dostaňte do Lut Gholeinu.“

Vychrtlá postava ho zvědavě zkoumala. „Zbroj?“ Poškrábal se na bradě. „Důstojník?“

„Ano.“ Ať si myslí, že je Norrec nějaký zběhlý důstojník. To asi zvedne cenu, ale paradoxně i kapitánovu důvěru. Norrec se prostě evidentně potřeboval odtud dostat.

Kapitán se znovu poškrábal na bradě. Norrec si všiml tetování, které začínalo na kostnatém zápěstí a ztrácelo se v širokém rukávu.

„Dvanáct draclínů! Postel sám, jíst ne s posádka, mluvit s posádka málo! Pryč z lodi, když v přístavu!“

Norrec souhlasil se vším kromě ceny. Kolik byl draclín ve srovnání s penězi v jeho zemi?

Nemusel se tím dlouho trápit. Levá ruka se natáhla s několika zlatými mincemi v dlani. Kapitán si je lačně prohlédla ohnutím v zubech vyzkoušel pravost každé z nich. Pak je všechny vysypal do měšce u pasu.

„Se mnou!“ Prokulhal kolem Norreca a tím poprvé odhalil skutečnost, že jeho levou nohu drží z obou stran dlaha. Ze svých zkušeností z bitev a polní chirurgie Norrec věděl, že muž bude mít asi velké problémy se na nohu bez těchto dlah postavit. Asi by se mu na to měl nikdo podívat, ale ze stavu dlah a řemenů, které je držely, soudil, že jsou na noze již hodně dlouho.

Nehledě na to, kolik mohlo být dvanáct draclínů v méně Norrecovy země, bylo mu ihned po tom, co si prohlédl kajutu, jasné, že je to příliš mnoho. Dokonce i ten pokoj v hostinci vypadal pohostinněji než to, co leď viděl před sebou.

Kajuta velikostí spíše připomínala komoru a jediným kusem nábytku zde byla rozvrzaná pryčna zjedné strany přibitá ke stěně. Prostěradlo bylo plné špinavých skvrn a vypadalo jako vystříhnuté ze staré lodní plachty, tak hrubá byla látka. Všude byl cítit zápach hnijících ryb a na stěně byly rýhy a skvrny, které dávaly tušit, že se zde odehrál nějaký krvavý souboj. V rozích u stropu se v průvanu, který sem vnikal otevřenými dveřmi, vlnily staré pavučiny větší než Norrecova hlava. Podlahu z větší části pokrýval vlhký mech.

S vědomím, že nemá na výběr, spolkl Norrec všechna sprostá slova, která ho napadala. „Děkuji, kapitáne...“ „Casco!“ zavrčela vychrtlá postava. „Dovnitř! Jíst, až zvon! Rozumět?“

„Ano.“ Kapitán Casco kývl hlavou a odešel. Norrec uposlechl radu, zavřel dveře a sedl si na rozviklanou postel. Zjistil, že kajuta nemá ani žádný větrací otvor, který by mu pomohl zbavit se odporného zápachu. Ohnul ruce. Pak vyzkoušel nohy. Za svou spolupráci byl odměněn volností pohybu. Ale na jak dlouho, to nemohl Norrec říct. Předpokládal, že na palubě Hawksfire neočekávala zbroj žádné problémy. Co by taky mohl Norrec dělat jiného než přelézt zábradlí a klesnout až na dno moře. I v této zoufalé situaci by nebyl schopen sáhnout si na život, tím spíš ne tak odporným způsobem. A stejně pochyboval, že by mu to zbroj dovolila, alespoň dokud potřebovala jeho živé tělo.

Protože neměl ponětí, co jiného by mohl dělat, pokusil se alespoň usnout. Přes odporný zápach, nebo snad díky němu, se mu to celkem rychle podařilo. Se spánkem se dostavily i sny. Strašlivé noční můry. A co hůř, většina z nich snad ani nebyla jeho vlastní.

Znova prožíval Bartucův život, radoval se z nechutných činů, které kdysi spáchal. Osada, klerá příliš

dlouho váhala uznat nového pána, pocítila sílu spravedlivého hněvu. Radní a někleří další, na které padl los, byli rozčtvrceni. Ti kteří byli přichyceni při špehování nabodnuti na stojan ozdobného svícnu uprostřed vojevůdcova stanu. Při pohledu na něj se chvěli i Bartucovi démoničtí sluhové. Náhle zazněl zvon...

...a probudil vděčného Norreca. Protřel si oči a zjistil, že spal až do večerního jídla. Sice pochyboval o tom, že by mohl dostat cokoli, co by se dalo alespoň s malou chutí sníst, ale hlad byl silnější. Mimo to, nechtěl riskovat, že zbroj přivolá impy aby mu opatřili jídlo. Nebylo pochyb o tom, co by asi přinesli tentokrát...

Přehodil si přes sebe plášť a vyšel z kajuty. Uviděl několik unavených mrzutých mužů, jak sestupují hlouběji do podpalubí. Předpokládal, že se také jdou najíst, a následoval je. V tichosti vystál frontu, aby dostal okoralý chléb a podezřelý masitý pokrm, který ho málem přiměl zatoužit po jídle v hostinci. Jediný další pohled na nepřátelsky vyhlížející skupinu námořníků ho rychle přesvědčil, aby ze špinavé kajuty, která sloužila jako jídelna, raději odešel. Vzal si jídlo na palubu. Na chvíli se opřelo zábradlí u zhluboka se nadechl relativně čerstvého mořského vzduchu.

Náhle si všiml postavy stojící v tmavém, a navíc mlhou zahaleném přístřešku u barelů.

Miska s jídlem mu vypadla z rukou a rozbila se o podlahu. Norrecovi to bylo jedno.

Fauztin. I když byl zahalen v plášti, nemohl to být nikdo jiný.

Mrtvé oči bývalého kamaráda na něj zíraly. I z místa, kde stál, viděl díru zející tam, kde kdysi býval Vizjereiův krk.

„Blbec!“ Zahřměl Casco zpoza Norreca. „Takový bordel! Ty uklidiš. Žádná pomoc!“

Vyděšený žoldák se ohlédl na rozzuřeného kapitána, potom se podíval na rozlité jídlo. Omáčka se rozstříkla tak, že zamazala i špičky Cascových bot.

„Uklidit! Žádám pomoc! Žádné jídlo už dneska!“ Casco odkulhal a bručel si něco ve své mateřštině. Bezpochyby něco a odporných cizincích.

Bez ohledu na kapitánův výstup Norrec okamžitě zapomněl na rozlité jídlo a upřel zrak zpět k hromadě barelů, aby uviděl...

Nic. Žádná bytost ze záhrobí už na něj nezírala. Tajemný slin zmizel -pokud tam vůbec kdy byl.

S třesoucíma se rukama se potácel pryč, v hlavě nic, kromě hrozného zjevení. Fauztin, tak evidentně mrtev, zírající na něj prázdnýma očima...

Bez ohledu na rozkaz kapitána Casca, aby uklidil nepořádek, který způsobil, utíkal zpět do kajuty, zabouchl za sebou dveře a málem se neodvažoval ani dýchat, dokud si nesesdl na pryčnu.

Prohrál bitvu. Čarodějův duch byl první zřejmý důkaz. Norrec prohrál bitvu o svou přičetnost. Hrůzy, kterým ho prokletá zbroj vystavovala, nakonec protrhly hráze chránící žoldákovu mysl. Ted' už jistě bude přechod k úplnému šílenství rychlý. Ted' již jistě neměl naději, že se zachrání.

Ted' konečně získá Bartucův odkaz nejen jeho tělo, ale i duši.

Vyčerpaná Kara Nightshadow s nechutí procházela zchátralým přístavem. Zvyklá na krásu džungle a pečlivě udržované cestičky musela konstatovat, že přístav Gea Kul zapáchá mrtvými těly a touhou po hmotných statcích jakéhokoli druhu. Jako necromancerka věděla, že musí existovat rovnováha mezi činy vykonanými během života a po něm a zastávala názor, že všechny by měly být vykonávány s úctou k oběma těmto stavům. To, co tady za těch pár chvil viděla, nezasluhovalo žádnou úctu.

Stálo ji to mnoho sil dostat se sem tak rychle. Nyní byla vyčerpaná fyzicky i duševně, ale zejména jí scházela magická energie. Zoufale se potřebovala trochu prospal, ale dorazila sem z důvodů, kterým ne zcela přesně rozuměla, a tak se tu musela trochu porozhlédnout. Třeba najde alespoň nějaké vysvětlení. Poté co přišla nejen o Bartucovu zbroj, ale i o svou drahocennou dýku a dvě mrtvá těla, využila mladá necromancerka magických schopností, aby je všechny lokalizovala, a výsledkem bylo tato zatracené místo. Netušila, co s tím mohl mít přístav společného, ale jistě to nevěstilo nic dobrého. Prála si, aby mohla všechno konzultovat s učiteli, ale tlačil ji čas a byla vycvičena, aby se, jak jen to bude možné, spoléhala na sebe. Kdyby stihání o chvíli odložila, byla by daleko složitější vše sledovat. To si nemohla dovolit. Pokud zloději měli v úmyslu převézt zbroj přes moře, musela je zastavit.

A co se týče zmizelých mrtvých... netušila, co má dělat. Nikdy se o podobném případu neučila.

Unavené Kara zamířila do prvního hostince, který našla, ignorujíc znepokojivé pohledy námořníků kolem. Za prvé potřebovala necromancerka jídlo a za druhé doufala, že by se tam mohla dozvědět něco důležitého. Ti, co nesli Bartucovu zbroj jistě po tak náročné cestě také potřebovali jíst a pít.

Kapitánova řiť, jak se hostinec jmenoval, se nakonec ukázal příjemnějším, než čekala. Přestože budova vypadala stará a zchátralá, mohutný šedovlasý muž, kterému evidentně patřila, udržoval uvnitř čistotu a pořádek. Kara okamžitě poznala, že kdysi musel být důstojník u námořnictva. Zejména z ušlechtilých rysů, jaké mívají muži ze Západních království. S úsměvem na tváři ten hramotluk právě přesvědčoval jednoho z hostů, že nemůže odejít bez placení. Přes pokročilý věk s lehkostí zvládl daleko mladšího námořníka tak, že dostal peníze, které mu dlužil, a zároveň výtržníka přemístil do bláta před vchodem. Hostinský si utřel ruce do zástěry a přivítal nového hosta. „Dobrý večer, mylady!“ Uctivě se uklonil a jeho tvář se ještě více rozjasnila při pohledu na mladou necromancerku. „Kapitán Honos Jeronnan, váš oddaný sluha. Dovolte mi říci, že jste rozzářila toto zapadlé místo!“

Kara nezvyklá na takové přímé poklony nebyla nejdříve schopna odpovědi. Kapitán Jeronnan si ale uvědomil, že ji poněkud zaskočil a Trpělivě vyčkal, až se vzpamatuje.

„Děkuji vám, kapitáne,“ řekla nakonec. „Hledám místo, kde bych mohla dostat najíst a, pokud budete mít čas, také odpovědi na pár otázek.“

„Pro vás, má rozkošná maličká, si čas vždy udělám!“ Zmizel v kuchyni a Kara cítila, jak rudne. Kapitán Jeronnan jistě svými lichotkami nikam nemířil, ale ve škole, kde strávila celý život, ji nenaučili, jak přijímat komplimenty týkající se jejího vzhledu. Věděla, že některým bratřím připadala atraktivní, ale mezi vyznavači Rathmy se takové záležitosti řešily se stejnou formálností jako všechno ostatní.

Posadila se do rohu místnosti a rozhlédla se po ostatních hostech. Většina měla spoustu práce s jídlem a pitím, ale pár z nich mělo evidentně jiné starosti. Všimla si nestoudně oděné ženy, jak se sklání nad jedním námořníkem s nabídkou příjemně strávených chvil, v nichž konverzace bude asi tou nejméně důležitou činností. Po pravé straně se hádali dva muži jazykem, který v životě neslyšela. Bylo tam také několik mužů, kteří si ji prohlíželi s daleko otevřenějším zájmem než kapitán a bez jeho taktu. Zpražila pohledem svých stříbrných očí toho, který to přeháněl nejvíce. Síla toho pohledu byla taková, že se dotyčný okamžitě otočil, zhluboka se napil a ještě několik vteřin se třásl.

Hostinský se vrátil s talířem pečené ryby a zeleniny. Postavil jej spolu s číši před necromancerku. „V číši je jablečné víno. To je to nejjemnější pití, co to mám, mylady“

Kara přemýšlela, jestli mu má říct o bylinných nápojích vyráběných v laboratořích uctívачů Rathmy, ale nakonec vděčně přijala nabízený nápoj. Podívala se na rybu, která velmi zajímavě voněla pro ni neznámým kořením. Kara byla ve stavu, kdy by ji snědla klidně přímo vytaženou z moře, ale takový projev civilizovaného kuchařského umění ji potěšil. „Co jsem dlužna?“

„Vaše společnost má daleko větší cenu než kousek ryby“ Naježila se, když si vzpomněla na ženu nabízející své tělo jednomu z námořníků. „Nejsem žádná...“

Vypadal uraženě. „Ne, ne! Jen jsem myslel, že tu nemám často tak fajnové zákazníky, slečno! Měl jsem na mysli ty vaše otázky a že vám na nějakou odpovím! Nemyslel jsem to špatně...“ Jeronnan se k ní nahnul blíže a zašeptal: „A vím moc dobře, že se nevyplatí zahrávat si s člověkem, který kráčí po cestách Rathmy!“

„Víte, kdo jsem, a stále toužíte po mé přítomnosti?“

„Mylady, plavil jsem se po všech mořích světa a přeplul jsem Veliký Oceán. Viděl jsem spoustu čarodějů, ale ti nejdůvěryhodnější z nich věřili v Rathmu...“

Odměnila ho jemným úsměvem, který stačil na to, aby se už tak rudý kapitán ještě více začervenal. „Pak jste možná ten pravý, komu bych měla svěřit své otázky.“

Hostinský se opřel o opěradlo židle. „Jenom, když nejdřív ochutnáte mou specialitu a pochválíte mi ji“

Kara ukrojila kousek ryby a ochutnala. Okamžitě ukrojila další.

Jeronnan se rozzářil: „Takže chutná?“

Samozřejmě že chutnalo. Džungle na východě poskytovaly obyvatelům spoustu úžasných koření, ale Kara nikdy nic takového nejedla. Snědla celou porci dřív, než by si dokázala představit, že je schopna, takže se nakonec zase cítila jako člověk.

Kapitán Jeronnan se na chvíli omluvil, aby se mohl věnovat ostatním hostům, ale když dojíдалa, zůstávali

v hostinci už jen dva námořníci ve stavu, že nebyli schopni do sebe dostat ani to poslední pivo, které měli před sebou. Hostinský se posadil naproti ní a čekal.

„Jmenuji se Kara Nightshadow," začala. „Víte, co jsem zač."

„Jo, ale nikdy jsem nikoho jako vy neviděl, slečno." Kara pokračovala, nechtěla se v tuto chvíli nechat vyvést z míry poklonami. „Kapitáne. všiml jste si tu v poslední době někoho, kdo by vypadal nějak neobvykle?"

Usmál se. „V Gea Kul? Bylo by neobvyklé potkat někoho, kdo by nevypadal neobvykle!"

„A co takhle... co takhle muž cestující se zbrojí pravděpodobně připevněnou na hřbetě nějakého zvířete?" Necromancerka se na chvíli zamyslela. „Nebo muž sám oděný ve zbroji?"

„Pár vojáků se tu pohybuje. Nic zvláštního."

„V krvavě rudé plátové zbroji?"

Jeronnan svrástil obočí. „To bych si pamatoval, ale... ne. Nikdo."

Kara se chtěla zoufale zeptat ještě na jednu věc, ale bála se, že by se kapitánova náklonnost k ní mohla náhle ztratit. Možná něco věděl o lidech jako ona, ale některá témata pro něj mohla být příliš temná, než aby je přijal, byť třeba od ní. Chodící mrtvá těla byla rozhodně jedno z takových témat.

Kara se nadechla s tím, že to zkusí z opačného konce, ale ze rtů jí vyšlo místo slov jen dlouhé zasténání.

Kapitán na ni starostlivě pohlédl. „Omlouvám se za upřímnost, ale vypadáte ještě více bledá, než asi obvykle jste. Myslím, že si potřebujete odpočinout."

Chtěla mu odporovat, ale znovu jen zasténala. „Snad máte pravdu."

„Mám pár volných pokojů, slečno. Pro vás gratis a bez jakýchkoli závazků, pokud by vás něco takového zase napadlo."

„Zaplatím." Kara vylovila z váčku u pasu několik mincí. „Je to dost?"

Vrátil jí většinu zpět. „To stačí... a moc se tu s těmi penězi neukazujte. Někteří lidé tady na tom možná budou morálně trochu hůře než já!"

Necromancerka se nemohla ani pohnout. Nohy měla jako z olova. Kouzlo, které použila, aby se co nejrychleji dostala sem, ji asi stálo víc energie, než si myslela. „Myslím, že si půjdu lehnout hned, jestli dovolíte."

„Raději mi dejte ještě chvílku, slečno. Obávám se, že s lidmi, které najímám, by pokoj nemusel být úplně podle představ někoho jako vy. Kdybyste chvíličku počkala, budu hned zpátky!"

Odběhl dřív, než mohla začít protestovat. Kara se protáhla, snažíc se zůstat vzhůru. Kouzlení i skutečná fyzická námaha ji stála hodně sil, ale vyčerpání, které cítila, bylo nějak příliš silné, i když brala v potaz vše, co v posledních hodinách prožila. Skoro jakoby...

S námahou se postavila na nohy a otočila ke dveřím. Třeba kapitána Honose Jeronnana přecenila. Třeba se za tím neobyčejně přívětivým chováním skrývalo něco Temného.

Byla si vědoma toho, že už asi trochu blázní a klopýtala k východu bez ohledu na to, co si asi myslí dva námořníci sedící v rohu. Až vyjde ven, snad se jí v hlava rozjasní a všechno si znovu přebere. Vůně moře a vlhký vánec by jí mohly udělat dobře a postavit ji zpátky na nohy.

Kara téměř vypadla ze dveří, tak slabé měla nohy. Okamžitě se zhluboka nadechla. Něco málo z té tíhy, kterou cítila, z ní spadlo. Dost na to, aby byla schopna vnímat okolí. Ale ona potřebovala víc. Nemohla se rozhodnout, co bude dál dělat, dokud nebude schopna myslet úplně jasně znovu se zhluboka nadechla. Ale v okamžiku, kdy začínala pocít'ovat úlevu, přepadl ji nepříjemný pocit. Pohlédla do noční mlhy a uviděla postavu v obnošeném

cestovním pláští stojící těsně vedle ní. Tvář toho muže byla skryta pod kapucí, ale z rukávu vyčuhovala mrtvolně bledá ruka. Ta ruka držela dýku, která vydávala slabé světlo ještě zjemněné mlhou.

Slonovinovou dýku. Kařinu dýku.

Druhá ruka odhrnula kapuci a odhalila tvář, kterou Kara viděla dosud jen jednou, ale kterou poznala okamžitě. Vizjerei z Barcucovy hrobky.

Vizjerei, který měl téměř odtrženou hlavu od těla. „Tvý kouzlo... by mělo fungovat..." zaskřípal hlas za jejími zády.

Kara se pokusila otočit, ale stále byla příliš slabá a pomalá. Zároveň si uvědomila, že přes veškerý trénink si nevšimla toho, že útočníci jsou dva.

Druhá bledá rvář se na ni zašklebila, hlava poněkud nakloněná, jako by nedržela na krku úplně pevně. Druhé tělo z hrobky. Malý muž se zlomeným vazem. „Nedalas nám... jinou možnost.“

Ruku měl zdviženou a v ni druhou dýku čepelí nahoru. V okamžiku, kdy si stále ještě příliš pomalu pracující mozek necromancerky uvědomil všechny souvislosti, ruka prudce švihla.

Úder zasáhl Karu do spánku. Podlomily se jí nohy a jistě by si rozbila hlavu o kamennou zem, kdyby ji jeden z nemrtvých nezachytil. S úžasnou něžností položil otřesenou ženu na zem.

„Opravdu's... nám... nedala... jinou možnost.“ Omdlela.

Norrec nevyšel z kajuty až do snídaně. Nikdo se s ním nepokoušel promluvit. A už vůbec ne kapitán Casco, který mu neodpustil nepořádek, co nechal u zábradlí. Norrec jim byl vlastně vděčný. V bezpečí své kajuty se cítil relativně dobře.

Noc byla pro něj krušná. Stále se budil pronásledován sny o Bartucově slávě, ale také se mu stále zjevoval Fauztin. Neuklidnil se, dokud Hawksfire nebyla na širém moři. Jakmile je jednou kolem jen voda, nemohou ho mrtví dále pronásledovat. Vlastně to čím dál víc vypadalo, jako že se mu to všechno jenom zdálo. Že to asi byl nějaký jiný Vizjerei, kterého si s Fauztinem spletl - vždyť přístav ležel docela blízko východních zemí. Nebo to snad dokonce byl jen výplod už napůl šílené mysli?

Druhá možnost vypadala pravděpodobněji. Norrec byl přeci jen fyzicky i psychicky týrán požadavky prokleté zbroje. Vzpomínky na hrobku a vraždění v hostinci zůstávaly stále živé. A navíc ho zbroj nutila sáhnout si až na samý okraj sil, když musel kráčet hornatou krajinou bez jakéhokoli odpočinku tempem, které by spoustu jiných mužů zabilo. Nebýt toho, že se to vše dělo jen částečně s jeho přispěním, už by jistě dávno zemřel vyčerpáním.

Jak se Hawksfire dostala na otevřené moře, vlny se prodloužily. S každým zaskřípěním trupu byl Norrec víc přesvědčený, že moře jednou tuhle loď rozdrtí. Ale nějakým záhadným způsobem stále pluli dál, z vlny na vlnu. Kapitán Casco se svými muži navíc loď velmi dobře ovládali. Přivazovali a odvazovali lana, pobíhali po palubě neustále připraveni na souboj s živly.

Čemu nemohli zabránit, byla bouřka. Udeřila pár hodin po snídani. Obloha potemněla a bleskysršely kolem. Zvedl se prudký vítr, který ohýbal stěžně a pokoušel se roztrhat plachty. Norrec, který to v kajutě nevydržel a vyšel na palubu, se rychle chytil zábradlí, když vlna naklonila Hawksfire prudce na bok.

„Na pravobok!“ volal Casco z paluby. „Na pravobok!“ Muž u kormidla se snažil poslechnout rozkaz, ale musel bojovat s větrem a vodou. Na pomoc mu přispěchal druhý námořník a společně se jim podařilo loď otočit.

Nakonec začalo i pršet, přívaly donutily Norreca schovat se zpět do kajuty. Nejen že nevěděl zhola nic o námořnictví, ale v těžké zbroji riskoval život pokaždé, když se přiblížil k zábradlí. Stačila by jedna větší vlna, aby ho spláchla přes palubu.

Petrolejová lampa zuřivě se houpající na stropě se snažila udržet kajutu osvětlenou. Norrec se zapřel v rohu místnosti o stěny a pokoušel se uvažovat. Ještě se úplně nevzdal myšlenky na osvobození se z prokleté zbroje, ale zatím neměl ponětí, jak to provést. Chtělo by to nějakou vyšší magii a on neznal nikoho s takovými schopnostmi. Kdyby se jen býval zeptal Fauztina...

Vzpomínka na to, co si myslel, že vidí v doku, se prudce vrátila. Bude lepší na Fauztina zapomenout a na Saduna taky. Jsou mrtví.

Přišla noc a bouře zuřila se stále stejnou silou. Norrec se přinutil sejít do podpalubí, kde si všiml, že se na něj někteří členové posádky dívají jinak než dřív. Předtím viděl v jejich tvářích nezájem a opovržení, nyní to byla nenávist. Nenávist a strach. Norrec nepochyboval, že za to může zbroj. Musí si říkat: kdo to je? Zbroj dávala tušit moc, nadřazenost. Proč někdo jako on cestoval na tak bídném plavidle, jako je Hawksfire?

Vzal si opět jídlo do kajuty, dává přednost samotě. Tentokrát bylo poněkud snesitelnější. Nebo to bylo tím, že mu předchozí jídla spálila chuťové buňky. Norrec ho do sebe nasoukal, ulehla pokusil se usnout. Ale na spánek se netěšil. Bartuc a hrůzy v jeho hrobce už na něj čekali. Ale únava ho přemáhala a Norrec Vizharan s ní nehodlal bojovat. Ani soustavné házení lodí na rozbouraném moři ho nedokázalo udržet při vědomí...

„Bylo by pěkný... vodpočinout si," zaslechl sípavý, ale zároveň nějak známý hlas. „ale špatní... nemaj právo... na vodpočinek ne!"

Norrec vyskočil na nohy. Oči vytřeštěné. Lampa nevydávala skoro žádné světlo, ale i tak voják viděl, že v kajutě nikdo jiný není.

„Sakra!" Další noční můra. Zíral na lampu a uvědomil si, že musel usnout, aniž by to zaregistroval. Ten hlas byl jen v jeho hlavě. Hlas společníka nyní ztraceného... Sadunův hlas.

Zahřmělo. Hawkfire se zatřásla. Norrec se chytil za okraj palandy a znovu ulehl.

„Měls poslechnou... Fauztina... Norrecu. Ted' může... bejt příliš... pozdě."

Aniž by se pohnul, pohlédl ke dveřím.

„Pod' k nám... kamaráde... pod' k Fauztinovi a ke mně."

Norrec znovu vyletěl z postele. „Sadune?"

Žádná odpověď, ale prkna za dveřmi zaskřípala, jako by tam někdo procházela zastavil se přímo před kajutou. „Je tam někdo?"

Hawkfire se propadla, až málem spadl. Norrec se zapřel o zed', oči upřeny na dveře. Cožpak ten sípavý hlas existoval jen v jeho hlavě?

Dny, které uplynuly od události v Bartucově hrobce, udělaly z Norrecových nervů tenoučké nitky. Byl pod větším tlakem než při té nejhorší bitvě, kterou kdy prošel. A stejně ho něco táhlo ke dveřím. S největší pravděpodobností, až je otevře, nebude tam nic. Sadun a Vizjerei tam nemohou být, nemohou čekat na přítele, který je tak brutálně zavraždil. Takové věci se nestávaly, snad jen v legendách vyprávěných u táborových ohňů.

Ale nestávaly se ani takové věci, že by někoho ovládala nějaká prokletá zbroj.

Prkna znovu zavržala. Norrec zaskřípal zuby a sáhl po západce...

Kovová rukavice sebou najednou škubla a zlověstně rudě zaplála.

Norrec stáhl ruku zpět a užasle sledoval, jak záře zmizela. Znovu sáhl na zámek, ale tentokrát se nic nedělo. Norrec uvolnil západku a rozrazil dveře...

Děšť a vítr ho málem smetly, ale nic nenasvědčovalo tomu, že by tam venku stáli ti, kterých se bál.

Popadl plášť a vyběhl ven. Okamžitě se rozhlédl na obě strany. Na přídi viděl obrysy mužů zoufale se snažících skasat plachty, ale ani stopa po nějakých fantomech.

Zvuk těžkých bot dupajících po palubě ho přinutil otočit se k zádi. Uviděl Cascovy muže, jak běží směrem k němu. Proběhli by kolem něj bez povšimnutí, ale Norrec jednoho z nich chytil za rameno a bez ohledu na zuřivý výraz v námořnickově obličeji křičel: „Neviděl jste tu někoho? Někoho u mé kajuty?" Námořník si odplivl a zavrčel něco v cizím jazyce. Potom se odtáhl od Norreca, jako by se ho dotkl malomocný. Norrec viděl, jak běží za ostatními. Napadlo ho něco zdánlivě šíleného, ale v tu chvíli mu stálo za to riskovat kvůli tomu život. Došel k zábradlí a nahnul se nad rozbouřenou vodu.

Vlny se tříštily o starý trup Hawkfire s evidentní snahou dostat se skrz dřevo a poslat loď i s posádkou do temných hlubin. Vlny byly tak vysoké, že Norrec jen občas zahlédl oblohu.

Ani stopa po možných návštěvnicích. Žádný pomsyychtivý ghoul se nešplhal po trupu lodi. Nesmířitelné stíny Saduna Trysta a Fauztina nakonec asi skutečně za dveřmi kajuty nestály. Byla to jen Norrecova představivost. Tak, jak předpokládal.

„Ty! Co dělat venku? Dovnitř! Dovnitř!" Kulhání kapitána Casca se k němu blížilo z přídi. Casco zuřil. Měl za to, že jeho jediný pasažér může za tohle řádění živlů. Norrec pochyboval, že by se měl nějak strachovat o svůj další osud. Stejně jako ze zbytku posádky byli z Cascových rozčilených slov cítit strach.

„Co je? Co se děje?"

„Děje?" Vychrtlý námořník couvnul. „Děje? Nic neděje. Zpátky kajuta! Rouře venku. Ty blázen?"

Napůl v pokušení odpovědět „ano", neměl Norrec chut' se s mužem hádat. Vrátil se do kajuty a zabouchl dveře před Cascovým rozzuřeným pohledem. Po chvíli ho slyšel odkulhat zpátky na příď. Myšlenka na to, že by měl znovu usnout, se mu nijak nezamlouvala, ale nakonec to zkusil. Nejdříve se mu hlavou honily otázky. Dokázal odpovědět na všechny kromě jediné.

Ta otázka se týkala rudě žhnoucí rukavice a skutečnosti, že se tak stalo právě, když chtěl otevřít dveře. Kdyby za nimi nehrozilo žádné nebezpečí, jaký by měla zbroj důvod k takovému obrannému opatření.

Pravda, nepřevzala úplnou kontrolu, ale stejně to vypadalo, jako že to mělo nějaký smysl...

Norrec usnul v myšlenkách na reakci brnění. Probudil se, až když zaburácení hromu, které zatřáslo kajutou, způsobilo, že spadl z pryčny. Netušil, jak dlouho spal. Bouře stále zuřila, což znamenalo, že to nemohlo být déle než pár hodin. Jen zřídka trvala taková bouře déle než den, přestože předpokládal, že na otevřeném moři tomu může být jinak.

Norrec protáhl ztuhlé končetiny a pokusil se vylézt zpátky na palandu.

Dlouhý skřipavý zvuk který nemohl být projevem bouře, ho zvedl na nohy. Poznal ten zvuk i když ho neslychal příliš často. Byl to zvuk praskajícího dřeva.

A to mohlo na lodi uprostřed bouře znamenat zkázu pro všechny.

Norrec vyletěl z kajuty přímo na příď. Z rozčilených hlasů poznal, že se posádka už pokoušela vypořádat s problémem, ať už byl jakýkoliv, ale věděl, jak těžké to bude, jestli se stalo to, co si myslel. Pro každou loď je problém, když se na moři něco zničí, ale pokoušet se to opravit uprostřed takového chaosu...

O chvíli později se jeho nejhorší obavy naplnily. Přimo před ním se několik námořníků pokoušelo zabránit tomu, aby se jeden ze stěžňů nezlomil v půli. Utahovali lana a pokoušeli se dostat horní část zpět do původní polohy, zatímco ostatní se snažili vyztužit prasklé místo prkny, hřebíky a lany. Norrec ale okamžitě věděl, že veškerá snaha

je tady marná. Stěžeň se stále nebezpečněji naklání a pokud se zlomí, ostatní půjdou hned za ním.

Chtěl něco udělat, ale žádná ze schopností, které měl, by nebyla pro zkušené námořníky žádnou pomocí.

Norrec zíral na rukavice, které vypadaly díky krvavě rudé barvě tak mocně, ale nedočkal se od Bartucova dědictví žádné pomoci.

Najednou se mu kolem dlani vytvořila modrá aura. Norrec zjistil, že běží, opět bez kontroly nad svým tělem. Tentokrát se však ani příliš nebránil, jistý si záměry magické zbroje. Ta se chtěla dostat přes moře, a to by se jí nemohlo podařit, kdyby i s Norrecem ležela ne dně. Proto nyní musela jednat.

„Pryč! Pryč!“ řval kapitán Casco jistý si tím, že šílený pasažér celou situaci ještě zhorší. Norrec proběhl kolem něj, až ho téměř porazil.

Stěžeň odporně zapraskal, na znamení toho, že jen sekundy zbývají do chvíle, kdy se zřítí na svého souseda. Norrec se zhluboka nadechl, upřímně zvědavý, co se bude dít.

„Kesra! Qeaal Irakus.“

Magická podstata slov byla ještě zesílena blesky šlehajícími v těsné blízkosti lodi, ale Norrec si jich nevšímal. Místo toho upřeně hleděl, stejně jako ostatní okolo, na stěžeň, který obklopilo několik mihotavých zelených světél. Ta se rychle proměnila ve zvláštní humanoidní postavy. Každá měla silné paže zakončené neobyčejně dlouhými a silnými prsty, ale tam, kde měly být nohy, byla jen jedna jakoby slimáčí. Monstra syčela a některá se plazila nahoru po stěžni. Ve světle blesků byly částečně vidět tváře připomínající netopýra, kterého ale nějaký malíř šíleně zpitvořil.

Námořníci se v panice rozprchli, pustili lana i prkna. Stěžeň začal padat...

Hemžící se zrůdy jej vrátily zpět do původní polohy. Zatímco jej některé z nich držely, jiné se horlivě plazily kolem místa, kde dřevo prasklo. Jak se pohybovaly, zanechávaly za sebou sliznatou stopu.

Zpočátku neviděl Norrec v takovém počínání smysl, ale potom si všiml, že sliz téměř okamžitě tuhne a zpevňuje stěžeň. Kreatury se neustále plazily sem a tam v šíleném závodu bez cílové pásky. Jejich kolegové, které už nebylo potřeba na držení stěžně, přihlíželi, čekali a syčeli jakýmsi povzbudivým způsobem.

„Kesro! Qecal ranaka!“

Démoni se rychle připlazili dolů na palubu a v hloučku čekali. Norrec odtrhl zrak od hrůzné skupinky a prohlížel si výsledek jejich práce. Navzdory bouři se stěžeň nyní jen lehce naklání, jako by foukal mírný vánek. Nejenže byl perfektně spravený, byl dokonce vyztužený takovým způsobem, že bylo velmi pravděpodobné, že vydrží déle než zbylé dva.

Jakoby také spokojena, mávla zbroj nedbale rukou směrem k démonům. Šílenou smečku ozářilo světlo tak ostré, že si Norrec musel zakrýt oči. Syčení zesílilo a stalo se zlověstnějším, až najednou zcela ustalo. Po slimáčích stvořeních nezůstala ani kapka slizu na palubě.

Bouře mířila dál, evidentně nijak nezmenšená událostmi na Hawkfire. Přes neustávající hrozbu se posádka zdráhala vrátit na svá místa. Až kapitánův řev ji přiměl se pohnout. Námořníci, kteří museli

projít kolem Norreca, jej míjeli obloukem. Z výrazu tváře se jim dal vyčíst strach. Pravda, přivolání démoni jim s největší pravděpodobností zachránili život, ale vědomí, že někdo, kdo je dokáže vyvolat a ovládat je, je s nimi na jedné lodi, jimi silně otřásl.

Norreca to nezajímalo, uvědomoval si jen slabost v nohou, které hrozily, že každou chvíli vypoví službu. Přestože to byla zbroj, kdo čaroval, najednou se cítil, jako by všechnu tu práci vykonal sám. Norrec čekal, že jej brnění odvede zpět do kajuty, ale když nyní byla nebezpečí zažehnáno, dostal opět volnost pohybu.

Měl pocit, že kovové pláty váží snad tisíc kilo, když se otočila ploužil se pryč. Na sobě stále cítil nepříjemné pohledy posádky. Není pochyb, že námořníci brzy zapomenou, že mu vděčí za život, a začnou přemýšlet, co to znamená, mít napalubě pána démonů. A strach se velmi často mění v nenávist... Nehledě na tyto úvahy, toužil Norrec jen po lůžku. Zoufale se potřeboval vyspat. Až s ránem bude schopen uvědomit si, co se vlastně stalo.

Norrec jenom doufal, že do té doby nikoho z posádky nenapadne zkoušet něco velmi hloupého a... osudného.

Temnota. Teplá, vše obklopující temnota.

Kara se v ní uhnízдила, přebývala v ní, jistila, že je natolik pohodlná, že vůbec nemá v úmyslu z ní odejít. Přesto se najednou doslavil nepříjemný pocit, předtucha, která ji přiměla se otočit... a pokusit se probudit.

Slyšela hlas.

„Karo. Slečno. Kde jste?“

Na tom hlase bylo něco známého, ten hlas ji pomalu přiváděl k vědomí: Stále se pokoušela probudit. Tahle temnota, nicota ji držela jako ve vězení. Pohodlí, které poskytovalo, bylo k zalknutí. Věčný spánek.

„Karo.“

Už to ani nebylo pohodlí. Teď to škrábalo, drtilo. Bylo to spíš struhadlo než měkká postel...

„Karo!“

Necromancerka otevřela oči.

Stála uvězněna v dřevěné hrobce, všechny údy jakoby zmrzlé.

Někde zaštěkal pes. Kara zamrkala a pokusila se lépe zaostřit. Zahlédla pár záblesků mihotavého světla. Stačilo to, aby lépe pochopila, co se s ní stalo. Dřevo ji pevně obepínalo ze všech stran, dutý strom bez nějakého většího otvoru. Nějakým záhadným způsobem se dostala dovnitř, byla tu pohřbena, aby zemřela?

Málem nad sebou ztratila kontrolu při náhlém záchvatu klastrofobie. Zoufale se snažila pohnout alespoň rukama, ale marně. Byly pevně přivázány k tělu nějakou rostlinou rostoucí v dutině stromu. Ústa měla zarostlá mech. Pokusila se vydat nějaký zvuk, ale ten byl ztlumen jednak mech, jednak tlustou kůrou stromu. Bylo jí jasné, že ji nikdo venku nemůže slyšet.

Štěkot psů se přiblížil. Ve zmeti hlasů rozeznala jeden, hlas kapitána Jeronnana, jak volá její jméno.

„Karo! Slečno! Slyšíte mě?“

Nemohla pohnout ani nohama, zřejmě ze stejného důvodu, jako tomu bylo s rukama. Byla bezmocná.

Další záchvat klaustrofobie byl ještě silnější. Přestože necromancerka žila většinu života v izolaci, měla vždy volnost pohybu a možnost volby. Ghoulí útočníci ji nenechali ani jedno. Proč ji prostě nezabili, nebyla schopna říct, ale jestli se odtud rychle nedostane, konec je stejně jistý... a mnohem pomalejší.

A tahle myšlenka společně s pocitem, že na ni stěny dřevěné rakve ze všech stran padají, v ní probudila sílu jako nic a nikdo předtím. Chtěla utéct, být volná, nechtěla v mukách umírat...

Svázaná a se zalepenými ústy nebyla schopna žádného kouzla. Ale učedníci Rathmy uměli ovládat své emoce a ty

její měly nyní obrovskou sílu. Kara upřela pohled na dřevo před sebou, představila si, že je to její největší nepřítel, její vlastní hrobka.

Takhle nezemře, ne temnou magií nějakého nemrtvého čaroděje...

Takhle nezemře...

V dutině bylo najednou horko. Necromancerku zalil pot. Rostliny omotané kolem končetin se utáhly. Nezemře... Stříbrné oči zazářily jasněji... jasněji... Strom explodoval.

Kousky dřeva se rozlétly na všechny strany a zarývaly se do země. Odněkud slyšela Kara křik muže a výt psy. Nemohla jim nijak pomoci. Nebyla schopna pomoci ani sama sobě. Necromancerka spadla na zem, ale ruce, které už měla poštěsti volné, instinktivně natáhla před sebe, takže se neudeřila do hlavy. Přesto byla pádem a předchozím výkonem otřesena téměř do bezvědomí.

Stále slyšela vzdálené hlasy, ale vypadalo to, že se blíží k ní. Nějaké zvíře jí nyní funělo těsně u hlavy. Cítila studený čumák na svém uchu. Potom se ozval příkaz a za chvíli ucítila kolem ramen něčí silné, ale něžné ruce.

„Karo! Co se s vámi u všech moří stalo, slečno?”

„Jeron...” bylo to jediné, co ze sebe byla schopna dostat. Tou námahou znovu málem omdlela.

„Jen klid, slečno! Sem, hlupáci! Odved'te si ty psy! Já se oni postarám!”

„Rozkaz, kapitáne!”

Kara si jen letmo uvědomovala cestu zpátky do Gea Kul, kromě chvíle, kdy kapitán vynadal jednomu ze společníků, že ho málem porazili psi. Klouzala mezi vědomím a bezvědomím, před očima se jí míhaly obrazy dvou nemrtvých. Bylo na nich něco, co ji velmi znepokojovalo, víc než cokoli jiného za její krátký život.

I ve stavu, v jakém byla, se Kaře honilo hlavou, jak to, že nebylo možné cítit jejich přítomnost. Jak to, že vyžráli oni na ni, a ne naopak. Necromanceři manipulovali silami života a smrti, ne naopak. A přesto si Vizjerei a jeho šklebící se společník pohrávali s Karou, jako by byla nějaká novicka. Jak? A jak to, že vůbec chodili po světě?

Odpověď měla souvislost s předchozí chybou v hrobce. Nějakým způsobem, i když se o ničem takovém nikdy neučila, byl vyvolaný Fantom schopen získat plnou kontrolu nad svým tělem. Potom musel vyvolat společníka, kterého za života znal a s pomocí magie zmizet dřív, než se vrátila.

„Jednoduché vysvětlení, a přesto stále nepostačující. Něco tu chybělo, byla si tím jistá.

„Zaklínačko.” To slovo se jí rozléhalo v hlavě a přehlušilo všechny ostatní myšlenky. Donutila se otevřít oči - ani si vlastně neuvědomovala, že je měla až doteď zavřená - a uviděla ustaranou tvář kapitána Honose Jeronnana. „Co...”

„Jen klid, slečno! Byla jste dva dny bez jídla a vody! Nestačí to na to, aby vám to nějak vážněji ublížilo, ale ani to příliš neprospívá!”

Dva dny? Byla uvězněna v tom stromu dva dny? „Když jste v noci zmizela, hned jsem se vás vydal hledat, ale až ráno jsem našel tenhle pytlík hned za hostincem.” V ruce držel malý kožený váček, ve kterém Kara nosila bylinky nutné pro některá kouzla. Kouzla necromancerů byla založena i na jiných přísadách než jen na krvi, přestože si to většina lidí neuvědomovala.

Zvláštní bylo, že váček vůbec stratila. Měla ho přivázaný k pasu tak pevně, že by si únosci museli dát velkou práci s tím, aby ho odvázali nebo odtrhli. To však nedávalo smysl, protože jediný důvod, proč by to dělali, mohl být, aby zanechali nějakou stopu. A to by žádný ghoul neudělal...

Ale oni ji přece nechali naživu. I když pohřbenou v srdci mrtvého stromu.

Byla zmatená. Muselo to na ní být vidět, protože hostinský se okamžitě starostlivě zeptal: „Co se děje? Chcete ještě trochu vody? Přikrývku?”

„Jsem...” Ta slova zněla spíše jako skřehotání žáby, jako by Kaře selhávaly hlasivky. Vděčně přijala nabízenou vodu a zkusila to znovu: „Jsem v pořádku, kapitáne... a děkuji vám za pomoc. Samozřejmě zaplatím...”

„Nemám rád, když se v mé přítomnosti hloupě mluví, mylady! O tom se už nebudeme bavit!”

Ten člověk byl pro ni skutečně záhadou. „Kapitáne Jeronnane, většina lidí, obzvláště západanů, by raději nechala někoho, jako jsem já, v tom stromě shnit, natož aby uspořádali záchrannou akci. Proč to děláte?”

Hromotluk jako by ztratil sebejistotu. „Vždy se starám o své hosty, slečno.”

Přes bolest v celém těle se přinutila posadit. Jeronnan ji donesl do pokoje, který snad v Gea Kul ani nemohl existovat. Čistý a pohodlný, bez zápachu smrti. Prostě skvost. Kara se však nevzdala své otázky.

„Proč to děláte, kapitáne?”

„Kdysi jsem měl dceru," začal neochotně vyprávět. „A dřív, než vás to napadne, musím říct, že vám nebyla vůbec podobná, kromě toho, že byla taky krásná." Jeronnan si odkašlal. „Její matka byla z vyšší vrstvy než já, ale mé námořnické úspěchy mě dostaly tak vysoko, že jsme se mohli vzít. Narodila se nám Terania, ale má žena nežila ani tak dlouho, aby si ji mohla pochovat." V oku toho drsného muže se zaleskla slza, ale hostinský ji ihned setřel. „Následujících deset let jsem svůj způsob života nesnášel, protože mne odváděl pryč od jediného člověka, který mi zbyl. Když z dcerky vykvetla nádherná mladá dáma, odešel jsem ze služby a vzal ji přes moře na jedno nádherné místo. Terania si nikdy nestěžovala, i když to vypadalo, že tam není šťastná.

_Gea Kul?

„Neptejte se tak překvapeně, slečno. Kdysi to bylo daleko krásnější, čistší místo. Asi tak před deseti lety. Potom se ho dotklo nějaké zlo, tak jako spousty dalších míst v těchto dnech."

Kara si dávala pozor, aby zachovala neutrální výraz. Jako vyznavačka Rathmy věděla velmi dobře, že temné síly se znovu začaly šířit světem. Vydrancování Bartucovy hrobky byl jasný důkaz. Necromanceři se báli, že svět brzy sklouzne z tenké cestičky rovnováhy a že se věci nakloní směrem k Pekelným Mocnostem.

Démoni se už znovu procházeli po světě.

Kapitán Jeronnan mluvil dál, zatímco ona přemýšlela nad podobnými otázkami. Pár kapitánových slov jí uniklo, ale poslední věta způsobila, že vykřikla: „Cože?"

Kapitánova tvář teď byla zachmuřená, velmi zachmuřená. „Jo, takhle se to stalo, přesně! Žili jsme tu dva roky, v rámci možností šťastně. Pak jsem jedné noci zaslechl z jejího pokoje křik. Z místa, kam se nikdo nemohl dostat, aniž by před tím neprošel kolem mne! Vyrazil jsem dveře a - nebyla po ní ani stopy.

Okno bylo zamčené, prohledal jsem všechna, ale prostě zmizela a já nevím kudy.

Jeronnan hledal dceru všude. Spousta místních mu ochotně pomáhala. Tři dny hledali, tři dny a nenašli nic...

až jednou v noci, když se pokoušel usnout, slyšel, jak ho dcera volá.

Navzdory zoufalé touze najít svou dceru, byl kapitán opatrný a popadl slavnostní meč, který doslal od admirála. Takto vyzbrojen se ponořil do noční džungle a následoval volání ztraceného dítěte. Více než hodinu si klestil cestu lesem, hledal a hledal...

Nakonec blízko jednoho pokřiveného stromu zahlédl milovanou Terapii. Byla podivně bledá, ještě více než Kara, a čekala na otce s otevřenou náručí.

Znovu na něj zavolala a Jeronnan samozřejmě odpověděl. S mečem v ruce spěchal ke své holčičce... Její tesáky mu málem prokously hrdlo.

Kapitán Jeronnan sjezdil celý svět, viděl spoustu nádherných i odporných věcí, bojoval s piráty. Ale nic na světě pro něj neznamenal víc než výchova jediného dítěte.

A nic na světě mu nemohlo více rozervat duši než probodnout srdce stvůry, která se z ní stala.

„Visí v přízemí," polohlasně dokončil příběh. „Nádherná umělecká práce a zároveň velmi praktická v boji. "Vypadalo to, že skončil, ale ještě dodal: „Vykládána stříbrem, jinak bych tu dnes s vámi nesesedl."

„Co se s ní stalo?" Kara znala podobné události, ale příčiny se někdy lišily.

„To nejhorší je, že jsem to nikdy nezjistil. Časem se mi podařilo to všechno ukrýt v nějakém tmavém místě v mysli, dokud jste se neobjevila vy. Bál jsem se, že to přišlo i pro vás!" Z oka mu stekla další slza.

„Pořád slyším její pláč... ten, když zmizela, i ten, když jsem ji zabil."

Jeronnanův strašlivý příběh jí nebyl lhostejný, ale dva nemrtví zloději z hrobky někde určitě čekali. Ta myšlenka ji vrátila zpět do reality. „Odpusťte, kapitáne, bude to znít, jako že mne vaše strašná ztráta nezajímá, ale mohl byste mi říct, jestli během doby, kdy jsem byla ztracená, odplula nějaká loď?"

Kařina otázka ho na chvíli zastihla nepřipraveného, ale brzy se vzpamatoval. „Jediná loď, která odjela, byla Hawksfire, prokletá loď. Divím se, že se ještě nepotopila."

Odplula jediná loď. Musela to být ta, kterou hledala. „Kam plula?"

„Lut Gholein. Vždycky pluje do Lut Gholeimu."

Znala to jméno. Prosperující městské království na západním břehu Twin Seas, místo, kam se sjížděli obchodníci z celého světa.

LutGholein. Ten Vizjerci a ten mrňavý voják se tempem těch, kteří neznají únavu, dostali až sem. Šli

schválně do Gea Kul, jehož jediný význam tkvěl v tom, že se odtud dalo dostat někam jinam. Ale proč? Mohl existovat jenom jeden důvod. Pronásledovali zbývající členy své družiny. Ty, kteří ukradli Bartucovu zbroj. Karu napadlo, že by to mohl být jediný člověk, ale raději byla připravena na alternativu, že je jich víc.

Takže tahle Hawksfire odpulula buď s těmi, kteří přežili, nebo se zrádci. Pokud byli to druhé, tak by se nemrtvá dvojice měla spíše snažit zůstat nezpozorována. Ale už teď se městem šířily historky o dvou ghoulích. Dostat se přes moře by pro ně mohl být problém, ne-li holá nemožnost.

Lut Gholein. Mohla to být jen další krátká zastávka, ale alespoň Kara věděla, kterým směrem se vydat dál. „Kapitáne, kdy odplouvá další loď do Lut Gholeinu?“

„Slečno, jste ráda, že jste schopna se posadit, natož...“ Stříbrné oči jej bez jediného mrknutí probodávaly. „Kdy?“

Poškrábal se na bradě. „Teď nějakou chvíli ne. Za týden, možná za dyl.“

To bylo pozdě. Do té doby budou uprchlíci dávno pryč a zbroj s nimi. Nemluvě o těch, kteří je pronásledují. Daleko důležitější než dýka byl v této chvíli fakt, že se zbroj pohybovala po světě. Zakletí v ní ukrytá totiž určitě budou přitahovat zlo.

A to i zlo ne zcela z tohoto světa.

„Mám nějaké peníze. Mohl byste mi doporučit loď, kterou bych si mohla najmout?“

Jeronnan si ji chvíli prohlížel. „To je to tak důležité?“

„Víc než si dokážete představit.“

Hostinský s povzdechem odpověděl: „V nejseventější části přístavu kotví malá, ale rychlá loď, King's Shield. Je připravena kdykoli vyplout. Je třeba jen dne nebo dvou na najmutí posádky a nakoupení zásob.“

„Myslíte, že byste dokázal přesvědčit majitele, aby mi vyhověl?“

Jeronnan se od srdce a zhluboka zasmál. „Tak s tím si nemusíte dělat těžkou hlavu, mylady! Ten chlap už vytáhl hodně lidí z bryndy, pokud teda za to stáli!“

Její naděje vzrostly. Tak, že už se skoro cítila dostatečně silná, aby se mohla vydat na cestu. Hawksfire měla pár dní náskok, ale s dobrou lodí by Kara mohla dorazit do Lut Gholeinu jen krátce po ní. S pomocí výjimečných schopností a pár vhodně položených otázek by se jí mohlo podařit znovu najít ztracenou stopu.

„Musím s ním mluvit. Musíme vyrazit zítra ráno.“

„Zítra ráno...“

Znovu ten pohled. Kara na něj nerada tlačila, ale v sázce bylo víc než její zdraví a trpělivost nějakého kapitána. „Musí to tak být.“

„Dobrá,“ kývl souhlasně hlavou. „Všechno připravím, ráno vyplujeme.“

Na Karu ta náhlá nabídka udělala dojem. „Uděláte pro mne už tak dost, když přesvědčíte kapitána King's Shield, aby mne vzal na takovou cestu. Nemusíte se vzdávat milovaného hostince! To už není vaše věc.“

„Nemám rád, když mi málem zabijí hosta... nebo něco horšího, slečno. Mimoto jsem byl až příliš dlouho na pevné zemi! Bude to fajn být zase na moři!“ Naklonil se k ní a usmál se. „A co se týče přesvědčování kapitána, myslím, že mi úplně nerozumíte, zaklínačko! Já jsem majitelem té lodi a máte mé slovo, že ráno vypluje!“

Sedm

„Mí muži začínají být netrpěliví a já je colkem chápu, Galeono. Sláva nám otevírá brány a my dřepíme uprostřed pouště!“

"Byl to tvůj rozkaz, abychom ještě zůstali, můj milý Auguste

Tyčil se nad ní hrozivě jako věž. „Protože jsi řekla, že brzy budeme lépe znát místo, kde se zrovna nachází Bartucova zbroj! Že budeme brzy vědět, kam ji ten blázen vleče!“ Malevolyn ji zvedl za vlasy tak že se téměř dotýkali tvářemi. „Najdi ho. drahoušku. Najdi ho -nebo mne jednoho dne najdou, jak

truchlím nad tvou smrtí!"

Nedala na sobě znát strach. Ti, kteří před generálem ukázali, že se bojí, klesli v jeho očích a již navždy pro něj byli postradatelní. Galeoně dalo spoustu práce, aby ho přesvědčila, že je pro něj nenahraditelná a nehodlala svou pozici změnit.

„Uvidím, co sedá dělat, ale tentokrát se vše musí odehrát bez tebe.

Zamračil se. „Vždy jsi vyžadovala mou přítomnost Proč ta změna?

„Protože to, co musím udělat, vyžaduje, abych se ponořila hlouběji než kdy předtím... a kdybych byla z jakéhokoli důvodu vyrušena, nejen že by mne to zabilo, ale mohlo by to zabít i někoho jiného."

To očividně zapůsobilo i na generála. Zdvihl obočí a přikývl. „Dobře, potřebuješ k tomu něco zvláštního?" V Galeonině hlavě se náhle ozval hlas. Musí přinést... oběť

Čarodějka se usmála, objala Malevolyna jednou rukou kolem pasu a přitiskla své rty na jeho. Když se po chvíli odtáhla, zeptala se nepřítomně: „Kdo tě v poslední době nejvíce zklamal, má láska?"

Generálovy rty se proměnily v tenkou čárku, rozhodnou a nesmiřitelnou. „Kapitán Tolos byl pro mne velkým zklamáním. Myslím, že jeho oddanost slábne."

Pohládla mu druhou rukou tvář. „Tak to bych snad mohla zařídit, aby byl ještě jednou alespoň trochu užitečný."

„Rozumím. Pošlu ho okamžitě k tobě. Jediné, co chci vidět, je výsledek."

„Myslím, že budeš potěšen." „Uvidíme."

Generál Malevolyn vypochoval ze stanu. Galeona se okamžitě otočila směrem k zatemněnému rohu.

Vlastně k jednomu konkrétnímu stínu. „Myslíš, že to bude stačit?"

„Tehle může se pokusit jen," odpověděl Xazax. Stín se oddělil od ostatních a přiblížil se k čarodějce.

Část stínu zakryla její nohu. Bylo to, jako by se jí dotkla smrt.

„Tentokrát ho musím najít! Vidíš, jak je generál netrpělivý!"

„Tehle déle čekal, než kolik život lidský trvá," syčel stín. „Tehle touží nalézt daleko více než smrtelník tvůj." Oby zaslechli před stanem kroky. Xazaxova silueta se

okamžitě rozplynula v ostatních stínech. Galeona si odhrnula vlasy z čela a upravila přiléhavou róbu, aby ukázala ještě trochu více ze svých půvabů.

„Můžeš vstoupit," zacukrovala.

Objevil se mladý důstojník s helmici pod paži. Ohnivé vlasy, řídký vous a na vojáka snad až příliš nevinné oči. Vypadal jako jehně přicházející samo na porážku. Galeone sipamatovala jeho tvář a vcelku zajímavé pocity, které v ní několikrát vyvolal. „Pojď blíž, kapitáne Tolosi."

„Posílá mne generál," odpověděl důstojník hlasem, ve kterém byla cítit známka nejistoty. Nebylo divu.

Znal čarodějčinu pověst... nemluvě o jejích choutkách. „Říkal, že pro mne máte úkol."

Přešla ke stolku, na kterém měla víno pro generála, a nalila Tolosovi číši toho nejlepšího. Galeona pozvedla pohár jako výzvu, aby přistoupil blíže. Se zmateným výrazem tak učinil. Jako ryba, která se blíží k návnadě.

Caleona mu vtiskla číši do rukou a vedla ji až ke rtům. Současně druhou rukou přejela po jeho svalnatém těle. Důstojníková zvědavost rostla.

„Paní Galeono," koktal Tolos. „Generál mne postlá kvůli nějakému úkolu. Asi by se mu nelíbilo, kdyby zjistil..." „Pšš~š..." Znovu mu přitiskla pohár ke rtům. Polknul jednou, podruhé, pak mu čarodějka něžně číši odebrala a volnou rukou jemně přitiskla jeho hlavu ke své tak, že se rty spojily nadlouho. Pár okamžiků váhal, ale pak se k ní přitiskl, ztracen v jejích půvabech.

Dost potěšení slasti," ozval se démonův hlas v Galeonině hlavě. Jestli sis dohrála, máme práci...

Za očarovaným důstojníkem se zhmotnil ohromný stín. Ozval se zvuk podobný bzučení hejna vos, zvuk natolik hrozivý, že dokázal vytrhnout kapitána Tolose z okouzlení utkaného kolem něj překrásnou čarodějkou. Ve světle olejové lampy na chvíli spatřil část stínu trochu zřetelněji. Ničím nepřipomínal člověka.

Tolos ji odstrčit, tasil meč a postavil se tomu, od koho očekával smrtelný útok. „Nedostaneš mne tak..."

Ať již chtěl použít jakékoliv slovo, nestihl to. Kapitán Tolos smrtelně zbledl. Prsty stále chtěly svírat jílec meče, ale nepřekonatelný strach mu roztrásl ruku tak, že mu vypadl z ruky.

Xazax se vynořil ze stínu. O hlavu vyšší než urostlý důstojník ze všeho nejvíce připomínal kudlanku

nábožnou. Ale kudlanku, jakou mohlo stvořit jen samo peklo. Tělo bylo smaragdově zelené s karmínově rudými kresbami a povrch byl protkán zlatými pulsujícími žilami. Démonova hlava vypadala, jako by někdo stáhl vnější obal z hmyzí hlavy s nadějí, že pod ním najde něco podobného lebce. Příliš velké žluté oči bez panenek zíraly na nicotného smrtelníka a kusadla širší než vojákova hlava - s druhými menšími ale stejné smrtelnými, blíž ústnímu otvoru - se rozevírala a zavírala s hrůznou nedočkavostí. Okolí zalil puch připomínající kompost.

Prostřední pár končetin, kostlivé paže s třemi prsty zakončenými ostrými drápy, se vymrštil s neuvěřitelnou rychlostí a přitáhl si důstojníka blíže. Tolos se konečně téměř zmohl na výkřik plný hrůzy, ale démon byl rychlejší a zalepil ústa své oběti měkkou lepkavou hmotou.

Xazax pozvedl primární končetiny, dvě zubatá ostří ve tvaru kosy.

Oběma najednou probodl kyrys nebohého důstojníka. Tělo oběti sebou divoce zmítalo, z čehož byl Xazax evidentně nadšený. Tolos se chabě pokusil uvolnit se ze smrtícího sevření, ale marně.

Galeona se nad tou strašlivou scénou zamračila, spíš aby zakryla vlastní strach z démonovy fyzické přítomnosti, než že by ji to divadlo odpuzovalo. „Jestli už sis dohrál, máme práci.“

Xazax pustil cukající se tělo na zem. Stále nabodnuté na předních pařátech vypadalo jako nějaká směšná loutka. Pekelné stvoření pohnulo umírajícím tělem směrem k čarodějce. „Samozřejmě.“

„Nakreslím znaky. Ty buď připraven se spojit.“

„Tenhle připraven bude, tím jistá si můžeš být, lidská Galeono.“

Čarodějka začala na Tolosově těle vytvářet potřebné obrazce. Nejdříve nakreslila sérii soustředných kružnic a následně umístila doprostřed největší z nich pentagram. Galeona v krvi vytvořila znaky pro vyvolání, ale zároveň i znaky, které měly ochránit ji i Xazaxe od sil vyvolaných následným kouzlem. V několika minutách bylo vše připraveno. Čarodějka pohlédla na démonického společníka.

„Tenhle připraven je, jak slíbil,“ dostala skřípavou odpověď na nevyřčenou otázku.

Kudlanka přistoupila k tělu, paže zakončené zkrvavenými kosami se dotkly středu symbolu. Z Xazaxe vyšel zvuk, který drásl Galeonin sluch. Démon promluvil jazykem, kterým by žádná lidská ústa nedokázala mluvit. Děkovala sama sobě, že díky ochranným kouzlům nemohlo žádné ztěch slov proniknout ze stanu ven.

Stan se oťrásl. Uvnitř se zvedl vítr, Galeoně zevlály vlasy a odhalily jí tak dlouhý krk. Olejová lampa zhasla, ale na krvi prosáklé hrudi důstojníka vytryskla jedovatě zelená zářící aura.

Xazax dál promlouval démonickým jazykem a zároveň kreslil nové symboly na teď již mrtvé tělo.

Galeona cítila síly, přírodní i pekelné, jak vycházejí ven z těla v kombinaci, která by jinak na tomto světě nemohla existovat.

Natáhla ruku a přidala k démonovým znakům další.

Nyní vnitřek stanu praskal energetickými výboji z neustálé změny a konflikty.

„Promluv, člověče,“ rozkázal Xazax. „Promluv dřív, než náš vlastní výtvar zachvátí nás...“

Galeona promluvila, starověké slabiky se jí draly z úst. S každým slovem cítila, jak jí krev vře a hrůzné síly na démonově těle září. Temná čarodějka zrychlila tempo ze strachu, že by se Xazaxovy obavy mohly vyplnit.

Nad vojákovým tělem se zhmotnila věc tvarem i barvou připomínající ropuchu. Zmítala sebou, zběsile se točila, pokoušela se křičet, ale ještě neměla hotová ústa.

Nechhhte... mě... odpoččččívát...

Znetvořena dokonce i podle měřítek démonů pokusila se groteskní kreatura zaútočit nejdříve na Galeonu a potom i na Xazaxe. Naštěstí zakletí, která oba vytvořili, způsobila, že kdykoli se monstrum pokusilo vystoupit z nakresleného kruhu, zasáhl je modrý a zřejmě velmi bolestivý blesk. Nakonec se příšera stáhla a zakryla si tělo končetinami, jako by měla pocit, že ji tak nikdo nevidí.

„My budeme rozkazovat,“ nekompromisně odpověděla Galeona.

„Já... mussssiím... odpoččččívát!!“

„Nemůžeš spočinout, dokud nevykonáš úkol, kvůli kterému jsme tě vyvolali!“

Temné oči, které téměř volně visely z očních důlků, a přesto vypadaly téměř lidsky, na ni zíraly s neskrývanou nenávistí. „Dobrá... nn nějaký časss. Co... ode mě.. chcete?“

„Žádná magie nezaslepí tvé oči, žádná překážka ti nezabrání v rozhledu. Dívej se pro nás, najdi, co

hledáme, a řekni nám, kde to je."

Ztělesněná hrůza nad Tolosovým chladnoucím tělem se zachvěla a zaburácela. Xazax i Galeona nejprve couvli, než si uvědomili, že se stvoření jen směje jejich požadavkům.

„To... je vššše? Proto trpiím? Přinucena sssse... probudit, a dokonce... vzzpomenout!?"

Čarodějka přikývla. „Udělej to a my tě vrátíme tam, kde můžeš v klidu spát."

Oči se stočily směrem k démonovi. „Ukažžžte mi.. co... hledáááte."

Xazax nakreslil uprostřed symbolu malý kruh. Oranžova záře naplnila místo, kde se vznášela chycená příšera. Oči zíraly do prázdna a viděly, co Galeona vidět nemohla.

„Začíínáám chááapat... co, hledáááte. Bude vááásss to .. něco... ssstáát."

„Odměna," přerušil ji Xazax. „Už jsi ji okusila." Vězeň pohlédl na mrtvé tělo. „Přiiijímááá sssse."

A zároveň neznámá síla udeřila do Galeony tak mocně, že se v bezvědomí zhroutila na hromadu polštářů na podlaze.

Plula na lodi pochybné pověsti. Lodi bojující s bouří, která nemohla být přirozená. Bouře už roztrhala několik plachet, ale loď stále plula.

Zvláštní bylo, že Galeona neviděla na palubě žádnou posádku, jako by loď řídili jen duchové. Něco jí ale volalo, jako by něco chtělo, aby šla do podpolubí. Čarodějka se přesunula a před ní se teď objevily dveře kajuty. Galenno zvedla pravou ruku a pokusila se dveře otevřít.

Místo toho hladce prošla skrz ně na druhou stranu do malé kajuty. Očekávala, že uvidí jeden z přízraků, kterým podle ní loď patřila, ale člověk, který seděl na prýčně, nevypadal ani trochu mrtvý. Naopak, vypadal velice živě. Asi nějaký voják. A bezesporu člověk.

Čarodějka se pokusila dotknout se jeho tváře, ale ruka jen prošla tělem. Muž se nicméně pohnul, a dokonce se

usmál. Galeona si ho proklédla celého a musela uznat, že mu Bartucova zbroj velice sluší.

Potom její pozornost upoutal stín v rohu místnosti. Stín, který jí byl velmi povědomý. Xazax.

S vědomím, že teď musí jednat velmi obezřetně, zaměřila se Galeona na to, co ona i démon hledali. Ještě jednou pohnula rukou, jako by hladila vojáka po tváři, a zašeptala: „Kdo jsi?..."

Pootočil se, zjevně znepokojen. „Kdo jsi?" zopakovala.

Tentokrát pohnul rty a odpověděl: „Norrec."

Usmála se nad svým úspěchem. „Na které lodi se plavíš?"

„Hawksfire. "

„Kam míříš?"

Náhle se otočil. Zamračil se a vypadalo ta, že odmítá odpovědět, dokonce i ve snu.

Pevně rozhodnutá dozvědět se odpověď; zopakovala Galeona nejdůležitější otázku.

Ani teď neodpověděl. Čarodějka zvedla hlavu a jistila, že Xazaxim stín se zvětšil. Nevěřila, že by démona mohl strpět Norrec, jeho přítomnost ohrožovala celou záležitost.

Čarodějka se otočila zpět k Norrecovi, nahnula se blíž k němu a promluvila svůdným tónem, obvykle vyhrazeným jen Augustusovi „Pověz mi, statečný a pohledný válečníku... pověz Galeoně, kam pluješ..."

Otevřel ota: „Lut..."

V ten okamžik jeho tvář zakryl démonův stín. Norrec otevřel oči. „Co sakra je..."

A najednou byla Galeona zpět ve stanu, oči upřené na strop, tělo pokryté studeným potem.

„Ty imbecile!" obořila se na démona a vyskočilana nohy. „Co sis sakra myslel, že se stane?"

Xazaxova kusadla se pomalu zavírala a otevírala. „Myslel jsem, že tenhle odpovědi najde mnohem rychleji než velmi rozrušená lidská žena..."

„Existují daleko lepší způsobyjak odhalit tajemství než strach! Přiměla jsem ho odpovědět na všechno! Ještě chvílku a věděli bychom úplně vše, co potřebujeme!" Na chvílku se zamyslela. „Možná ještě není pozdě, kdybychom..."

Zaváhala a upřela pohled na místo, kde ležel -nebo spíš měl ležet mrtvý Tolos.

Tělo, dokonce i krev, která potřísnila koberec, vše beze stopy zmizelo.

„Ten, který sní, si svou cenu odnesl," poznamenal Xazax. „Ten kapitán Tolos již navždy bude trpět."

„Kašli na něj! Potřebujeme dostat Snáře zpět..." Kudlanka rozhodně zakývala hlavou ze strany na stranu, nejbližší možný pohyb lidskému odmítavému gestu. „Tenhle se nepostaví Snáři v království jemu

vlastním. Jejich říše mimo moc Pekla a Nebe leží. Zde jim poroučet můžeme, ale poruš pravidla a co je jejich, vezmou si." Démon se naklonil k čarodějce. „Myslíš, že by se generál tvůj s další duší rozloučit hodlal?"

Galeona tenhle návrh ignorovala. Co by asi Melevolynovi řekla? Zнала jména muže i lodi, ale k čemu jí to bylo? Loď mohla plout kamkoliv! Kéž byjen ten muž stihl říct vše, než démon všechno zkazil! Kdyby jen...

„Říkal: „Lut"" zastavila čarodějka dech. „To musí být..."

„Jaký myšlenku máš?"

„Lut Gholein, Xazaxi! Náš blázen pluje do Lut Gholeinu!" Oči se jí rozzářily uspokojením. „Jde k nám, přesně jak jsem říkala!"

Obludné žluté oči jedenkrát mrkly. „Ty si jistá jsi?"

„Naprosto!" Galenna se hrdelně zasmála tak, že by to pohnulo každým mužem, ne však démonem.

„Musím to hned jít říct Augustovi! To ho na čas uspokojí! Možná bych ho dokonce mohla přimět, aby konečně vypadl z téhle pouště. Chce Lut Gholein, tohle je pro něj další důvod, aby si ho vzal!"

Xazax se na ni, v rámci možnosti hmyzí mimiky, podezřívavě zadíval. „Ale jestli člověk Malevolyn své muže na Lut Gholein pošle, nezvítězí... aah! Tenhle rozumím! Tak chytré!"

„Nevím, co tím myslíš... a nemám čas se o tom s tebou dohadovat! Musím říct Augustovi, že zbroj pluje přímo k nám, jako by volána naší touhou."

Vyběhla ze stanu a zanechala démona jeho myšlenkám. Xazax se zadíval na místo, kde ještě před chvílí leželo tělo nešťastného důstojníka, a pak znovu na vchodový otvor stanu, v němž snědla čarodějka před chvílí zmizela.

„Zbroj k nám pluje, ano," zasmál se démon a jeho obrysy se pomalu ztrácely ve stínech stanu.

„Zvědavýjsem, co generál si pomyslí o tobě, když až do Lut Gholeinu nedopluje."

Norrec otevřel oči, „Co sakra je..."

Zarazil se napůl již na nohou. I když lampa zhasla, Norrec viděl dost, aby si uvědomil, že je v kajutě sám. Ta žena naklánějící se nad ním - pohled, na který hned tak nezapomene -musel být výplod snu.

Nedokázal přesně říct, co tam dělala, ale vypadalo to, že s ním chtěla mluvit.

Krásná žena, která s tebou chce jenom mluvit, jde po peněženke, poznamenal jednou Fauztin, když Sadun Tryst málem přišel o svůj měšec při rozhovoru s krásnou zlodějkou. Ale jak mohla nějaká žena ublížit Norrecovi ve snu, obzvláště za současné situace? Přál si, aby se neprobudil. Snad kdyby sen pokračoval, mohlo se z něj vyvinout ještě něco příjemnějšího. Každopádně to byla příjemná změna po všech těch nočních můrách.

Když už si vzpomněl na noční můry, pokusil se vybavit si, co jej vlastně probudilo, ta žena to nebyla. Nějaká předtucha? Taky ne. Spíše pocit, že se k němu blíží něco strašlivého, i když nad sebou viděl skloněnou jen nádhernou snědou svůdkyni...

S Norrecem to náhle hodilo tak, že narazil do dveří kajuty, které se však bez varování otevřely.

Kdyby byl odkázán jen na vlastní schopnosti, nebyl by Norrec schopen zareagovat dostatečně rychle, ale zbroj našťastí jednu jeho ruku vymrštila a on se zachytil rámu dveří. Jinak by jistě proletěl shnilým zábradlím přímo do rozbouraného moře. Norrec se přitáhl a již znovu o své vlastní vůli se postavil na nohy.

Copak kapitán Casco ztratil kontrolu nad lodí a posádkou? Když nebudou opatrnější, tak vítr a vlny roztrhají Hawksfire na kusy!

Chytil se pevné zábradlí a začal se drát proti váhu na před'. Přes ohlušující řev moře a rachot hromů nebylo možné námořníky slyšet, ale kapitán Casco jim teď určitě dával co proto ze jejich neopatrnost. Kapitán se určitě postará o to, aby posádka...

Na palubě Hawksfire nebyla ani noha.

Norrec nemohl uvěřit vlastním očím. Podíval se ke kormidlu. Někdo ho zajistil silným lanem, aby loď udržel alespoň částečně v přímém směru. Tím alejakákoliv starost o osud lodi končila. Některé plachty se již volně zmítaly ve větru, jiné byly téměř rozervané. Posádka musela být v podpalubí. Nikdo nemohl být tak šílený, aby v tomhle počasí opustil ovladatelnou loď. Dokonce ani posádka takové lodi, jako byla

Hawksfire. Casco si je jistě sezval do jídelny, aby s nimi probral nějakou vážnou věc. Určitě to musela být...

Záchranný člun, který měl být zavěšen blízko místa, kde Norrec stál, zmizel.

Voják se rychle podíval přes zábradlí, ale uviděl jen volná lana, jak bičují trup lodi. Přeběhl na druhý bok, ale jeho největší obavy se naplnily. Posádka opustila Hawksfire a ponechala ji i Norreca napospas bouři...

Ale proč?

Na tuto otázku znal předem odpověď. Představil si výrazy tváří členů posádky poté, co vyvolal demony, aby opravili stěžen. Strach a hrůza - a to ne ze zbroje, ale z muže, který ji měl na sobě. Posádka se děsila sil, kterými podle ní Norrec vládl. Již od počátku plavby viděl kolem sebe strach pokaždé, když vstoupil do podpalubí. Už tehdy věděli, že není žádný obyčejný pasažér, a incident s rozbitým stěžněm jim dal za pravdu.

Bez ohledu na vítr a déšť se ještě jednou opřel o zábradlí a pokusil se někde zahlédnout záchranný člun s uprchlou posádkou. Bohužel už to asi byly hodiny od chvíle, kdy využili jeho vyčerpání a opustili loď. Nevadilo jim, že se pravděpodobně odsoudili k smrti na rozbouřeném moři, námořníci měli větší strach o své nesmrtelné duše než o smrtelná těla.

Ale co teď bude dělat on? Jak mohl doufat, že se mu podaří ovládat Hawksfire a dovést ji bezpečně k pevnině? O Lut Gholeinu ani nemluvě.

Bleskurychle se otočil, když za sebou najednou uslyšel skřípavý zvuk.

Z podpalubí vyšel strhaný kapitán Casco. Už předtím vypadal hrozně, ale teď ze všeho nejvíc připomínal ducha, který navíc nemá vůbec radost z toho, že vidí Norreca.

„Ty..." zavrčel. „Démoni muži..."

Norrec k němu přistoupil a prudce jej uchopil zaramena. „Co se stalo? Kde je posádka?"

„Pryč!" vyštěkl kapitán a vyprostil se z Norrecova sevření. „Na dně moře raději než na paluba s pán démonů". Prodral se kolem žoldáka. „Moc práce! Pryč!"

Ohromený voják sledoval Casca, jak se pokouší přivázat některá lana. Celá posádka opustila loď, ale kapitán se nejen snažil udržet Hawksfire na hladině, ale dokonce v kurzu. Vypadalo to celé jako šílené bezvýznamné cvičení, ale Casco byl rozhodnutý dělat vše, co bylo v jeho silách.

Norrec vyrazil za ním a zařval: „Co mám dělat?" Promočený námořník se na něj pohrdavě podíval.

„Skočit přes paluba!"

„Ale..." Casco ho ignoroval a přešel k dalším volným lanům. Norrec udělal krok za ním, ale uvědomil si, jak zbytečné by bylo dál kapitána přesvědčovat. Casco měl důvod ho nenávidět a bít se ho zároveň a žoldák mu to nemohl vyčítat. Kvůli němu asi přijde o loď i o svůj život.

Zablesklo se tak blízko, že Norrec musel odvrátit hlavu, aby z té záře neoslepl. Frustrován neschopností cokoli udělat zamířil ke dveřím do podpalubí. Snad se mu podaří něco vymyslet, když bude na chvíli z dosahu bouře.

Pár lamp tu ještě svítilo, ale ani světlo nepomohlo, aby se Norrec necítil v té prázdnotě kolem divně.

Všichni kromě Casca opustili loď vstříc jisté smrti, jen aby utekli před přítomností pána démonů. Kdyby věřili, že ho mohou zabít, jistě by se o to pokusili, ale přehlídka síly, kterou zbroj na palubě předvedla, je přesvědčila o opaku.

Norrec přemýšlel, jak dlouho může trvat, než Hawksfire podlehne vlnám a větru.

Zadíval se na rukavice, část zbroje, kterou si nejvíce spojoval se svým utrpením. Kdyby nebylo zbroje, nikdy by se v takové situaci neocítl.

„Takže?" promluvil Norrec posměšně k Bartucovu odkazu. „Co hodláš dělat teď? Budem plavat, až se loď potopí?"

Nejprve litoval, že se o té možnosti vůbec zmínil, v obavě, že by se o to zbroj mohla skutečně pokusit. Norrec se ani nesnažil představit si, jak těžké brnění plave na hladině. Pro něj jako pro člověka, který se na moře dostal jen párkrát, byla smrt utopením ta nejhorší. Dusit se, plíce plné vody, a dívat se, jak ho hlubina pohlcuje... raději mít břicho rozpárané mečem!

Hawksfire se otrásla, tentokrát tak prudce, že trup zoufale zanaříkal. Norrec pohlédl ke stropu a přemýšlel, jestli to znamená, že kapitán Casco ztratil i tu částečnou kontrolu, kterou nad lodí měl..

Loď se znovu otrásla a prkna se doslova ohnula. Ještě párkrát a bylo jisté, že ty nejčernější představy se vyplní. Už úplně cítil studenou vodu, jak mu stoupá až ke krku a výš...

Rozhodnut nepodlehnout panice se Norrec rozběhl po schodišti v zoufalé snaze nezakopnout a dostat se na palubu. Ať již si o něm myslel námořník cokoli, musel mu nějak pomoci udržet Hawksfire na hladině. Slyšel Casca, jak řve něco ve svém mateřském jazyce, evidentně snůšku těch nejhorších nadávek a kleteb. Norrec se rozhlédl, aby kapitána našel.

Pak ho uviděl - spolu s ohromným monstrem napůl vynořeným z vody.

Ztělesněná hrůza obrovských rozměrů se stovkami chapadel a velikánským rudým okem držela Hawksfire v pevném sevření. Vodní netvor připomínal gigantickou chobotnici, kterou nějaká strašná síla nejdříve dokázala stáhnout z kůže a pak pokrýt její tělo milióny zahnutých ostnů. Co hůř, většina chapadel neměla přísavky, ale spíše malé pařáty, které trhaly loď, kamkoli dosáhly. Zábradlí zmizelo již téměř celé a část paluby také. Několik chapadel se nyní sápal po plachtách.

Kapitán Casco pobíhal po palubě a útočil na chapadla dlouhou tyčí na konci opatřenou hákem. Blízko něj již leželo jedno utržené chapadlo, ze kterého vytékala temná tekutina. Bez ohledu na všudypřítomné nebezpečí se námořník dál zoufale snažil chránit svou loď. Byl to absurdní a zároveň strašlivý pohled.

Jediný muž snažící se zastavit nevyhnutelné...

Norrec se znovu podíval na rukavice a zařval: „Dělej něco!

Zbroj nereagovala.

Nomecovi nezbývalo nic jiného než se rozhlédnout po nějaké zbraní. Našel další tyč s hákem, chopil se jí a běžel Cascovi na pomoc.

V pravý čas, protože v tu chvíli se za kapitánem objevila dvě chapadla sápalující se mu po krku. Jeden z pařátů na chapadlech se zaťal do Cascova kostnatého ramene, až kapitán zařval bolestí.

Norrec zaryl hák do nestvůrného pařátu a vši silou zatáhl.

Ke svému úžasu se mu podařilo jej vyrvat. V tom samém okamžiku se však druhé chapadlo s nelidskými pařáty obrátilo proti Norrecovi. Navíc dvě další chapadla s přísavkami zaútočila z pravé strany.

Norrec ťal hákem do jednoho z nich a přinutil je se stáhnout. Z druhé strany po něm sekl pařát s drápy dlouhými jako lidský prst a pokusil se mu zatnout do tváře. Podařilo se mu uhnout. Ihned zaútočil tyčí, ale minul.

Jaká stvůra se to ukrývá v mořských hlubinách! Musel přiznat, že toho o životě v Twin Seas nevěděl mnoho, ale i tak, Norrec Vizharan nikdy o žádném netvoru podobných rozměrů a vzhledu neslyšel.

Monstrum vypadalo spíš, jako by přišlo přímo z nějaké strašlivé legendy, zrůda, která patřila spíš do světa démonických impů, které Norrec vyvolal dříve.

Démoni? Mohlo tohle stvoření být nějakým druhem démona? Mohlo by to vysvětlovat, proč zbroj vůbec nereaguje? Stále toho bylo ještě tolik, čemu voják nerozuměl, přesto...

Více než tucet dalších chapadel, některá s bizarními pařáty, některá s přísavkami, se vynořila z moře a oddělila svým útokem Norreca a Casca od sebe. Kapitán byl očividně zběhlejší v práci s tyčí a okamžitě hákem rozerval dvě z nich. Norrecovi se nedařilo tak dobře, zahnal několik chapadel, ale nezpůsobil jim žádná zranění.

Stále více chapadel zanechávalo trhání paluby a přidávalo se k boji se zoufalými obránci. Jednomu z nich se podařilo vytrhnout Cascovi tyč z rukou takovou silou, že kapitán spadl na prkna. Několik chapadel ho okamžitě omotalo a táhlo směrem k rudému planoucímu oku.

Norrec by rád pomohl, ale jeho vlastní situace se stávala horší a horší. Nakonec se mu chapadla motala kolem nohou a pasu. Dvě další mu vytrhla tyč z rukou. Voják se najednou ocitl ve vzduchu. Cítil, jak se pomalu začíná příšerným sevřením dusit i přes ochranu magické zbroje.

Zařval bolesti, když mu pařát roztrhl levou tvář. Někde mimo své zorné pole slyšel Casca klít, když se stejně jako Norrec blížil smrti.

Norrecovi se kolem krku ovinula další hadovitá část netvorova těla. Pokusil se ho zoufale z posledních sil odtáhnout, vědom si skutečnosti, že se mu to nemůže podařit.

Rukavice rudě zaplála.

Chapadlo mu okamžitě uvolnilo krk, ale nepodařilo se mu stáhnout se, protože ho rukavice nepouštěla. Norrecova druhá ruka, rovněž rudě zářící, uchopila chapadlo svírající ho kolem pasu.

Netvor téměř okamžitě stáhnul všechny části svého těla z dosahu nebezpečných rukavic a Norrec na chvíli zůstal viset za ruce vysoko nad palubou Hawksfire. Bouře ho bičovala, ale Bartucova zbroj se nehodlala pustit ohromného monstra, i když se nyní netvor pokoušel roztáhnout chapadla co nejdál od sebe. Norrec zaúpěl. Měl pocit, že mu zrůda každou chvíli utrhne obě ruce.

„Kosovi nimth!“ zakřičela jeho ústa. „Gorarni... Ga..arci...”

Netvora zasáhl energetický výboj.

Kreatura se zatřásla a téměř se vyprostila z Norrecova sevření jen díky křečím, které jí způsobila bolest. Ale rukavice držely pevně. Vojevůdcovo brnění ještě evidentně neskončilo.

„Kosovi nimth“ opakovala vojáková ústa. „Ga..arci dekados.”

Druhý výboj zasáhl mořskou obludu přímo do rudého oka. Výboj je snadno zcela vypálil a Norreca i loď zalila sprška vařící tělní tekutiny.

„Dekados“ Místo pod Norrecovými prsty zešedlo. Hadovité části obrovského těla na místě zkameněla. Zrůda ztuhla, ostatní chapadla zůstala nehybně v pozici, ve které byla ve chvíli, kdy z Norrecových úst vylétlo poslední magické slovo. Šedá barva se rychle rozšířila z místa, kde se jich dotýkaly Norrecovy ruce, na všechny strany a během několika sekund pokryla celé netvorovo tělo.

„Kosovi mimth“ zakřičel Norrec potřetí a jak očekával, naposled.

Výboj mnohem silnější než ty předchozí zasáhl zkamenělou stvůru do místa, kde zela temná díra po vypáleném oku.

Monstrum se roztříštilo na tisíce kousků.

Rukavice povolily stisk na rozpadajících se chapadlech a Norrec poznal, že je opět pánem svého těla.

Bez jakékoli jiné opory zoufale znovu sáhl po chapadle, ale to už nedrželo pohromadě.

Zřítíl se na dřevěnou palubu s nadějí, že se nárazem zabije dřív, než se propadne do rozbouřených vod.

Osm

„To je zvláštní,“ zamručel kapitán Jeronnan, když hleděl před sebe. „Vypadá to, jako by před námi byl záchranný člun.”

Kara přimhouřila oči, ale nic neviděla. Kapitán měl evidentně úžasný zrak. „Je na něm někdo?”

„Nikoho nevidím, ale podíváme se zblízka. Nebudu riskovat život žádného námořníka, jen abych ušetřil pár minut... doufám, že to chápete, slečno.”

„Jistě!“ Už tak se kapitánovi cítila nesmírně zavázána, že se s ní na tuhle výpravu vůbec vydal. Dal ji celou loď i posádku k dispozici. To bylo něco, co by mladá necromancerka nečekala od nikoho. Na oplátku přijal nějaké peníze, které mu jistě tak-tak stačily na pokrytí výdajů. Ale nic víc. Považoval by to prý za pošlapání památky své dcery.

Trvalo dva dny, než si Kara uvědomila, že opravdu potřeboval tuhle cestu stejně jako ona. Jestli vysoký hostinský ze začátku působil jako člověk plný energie, teď to vypadalo, že vybuchne. Ani neustálá hrozba nepříznivého počasí na západním horizontu nemohla zkalit jeho nadšení.

„Pane Drayko!“ Štíhlý muž s orlím nosem v perfektně udržované námořnické uniformě se na Jeronnanovo zavolání otočil a zasalutoval. Drayko se nezatvářil ani trochu kysele, když mu jeho kapitán oznámil že bude osobně velet na této plavbě. Jeronnanův první důstojník měl očividně k hostinskému ohromný respekt. „Záchranný člun na přidi!”

„Rozkaz kapitáne!“ Drayko udělil několik povelů námořníkům, aby se připravili na přijetí zachráněných. Posádka King's Shield okamžitě zareagovala. Kara ani nečekala nic jiného. Ti, kdo sloužili Jeronnanovi, sloužili muži, který většinu života strávil ve světě disciplíny. To ovšem neznamenovalo, že by vládl železnou rukou. Jeronnan zároveň věřil v lidskost a každého člena posádky uznával jako svobodného člověka.

Něco, co už se dneska u mnoha velitelů nevidí.

King's Shield se přiblížil k malému člunu a dva námořníci okamžitě připravili lana s háky, aby ho přitáhli. Jeronnan a Kara sestoupili dolů, aby mohli zblízka sledovat jejich práci. Necromancerka z toho objevu začínala mít špatný pocit. Člun našli na stejné trase, po které musela plout i Hawksfire. Mohla by to snad být její posádka? Neskončila její výprava málem dříve, než začala, se zbrojí i ghouly na dně moře?

„Na palubě je jen jeden," znepokojeně zabručel kapitán Jeronnan.
Skutečně, ve člunu ležel jediný člověk, ale přestože posádka dělala, co mohla, aby ho přivedla k životu, Kara podleji notoricky známých příznaků věděla, že pro tohoto muže je již příliš pozdě.
Pan Drayko poslal dva muže dolů, aby člun důkladně prohlédli. Sjeli po lanech a opatrně otočili tělo, které leželo tváří dolů.
Oči, které již neviděly, zíraly k nebesům.
„Mrtvej dýl jak den," volal jeden a mužů. Zamračil se: „Svolení poslat ho na odpočinek, pane."
Kara se nemusela ptát, co tím myslel. Tady na moři byly prostředky, jak naložit s mrtvým tělem, poněkud omezené. Obřad... a potom mokrý pohřeb.
Jeronnan přikývnutím svolil, ale Kara mu rychle položila ruku na rameno. „Potřebuji to tělo... mohlo by nám něco říct.
„Myslíte, že je z Hawksfire?" „Myslíte, že ne, kapitáne?"
Zamračil se: „Jo, ale... co s ním chcete dělat?" Neodvažovala se mu to dopodrobna vysvětlovat.
„Pokusím se zjistit, co se stalo... jestli se mi to povede."
„Dobrá tedy." Jeronnan dal rozkaz vynést tělo na palubu. „Připravím vám prázdnou kajutu, mylady! Nechci, aby kdokoli jiný viděl, co tam budete dělat. Nerozuměli by tomu."
Za pár chvil bylo tělo v kajutě, Kterou Jeronnan vybral. Kara čekala, že bude moci pracovat s tělem o samotě, ale kapitán odmítal odejít. I když mu poněkud podrobněji vysvětlila, co se bude dít, odmítl ji bývalý hostinský nechat samotnou.
„Viděl jsem muže rozervané vedví uprostřed bitvy, viděl jsem zrůdy, o kterých pochybuji, že jste kdy vůbec slyšela. Viděl jsem smrt na tisíc způsobů... a po tom, co se stalo mé dceři, už neexistuje nic, před čím bych utekl. Budu se dívat a třeba i pomohu, když na to přijde."
„V tom případě, prosím vás, zavřete dveře na zavoru. Nechceme, abychom měli další svědky."
Poslechl a Kara poklekla vedle mrtvého těla. Námořník byl muž středního věku, který měl za sebou již rušný život. Vzpomněla si, co všechno slyšela o Hamksjire, a její podezření, že muž je z této prokleté lodi, vzrostlo.
Muž, který léto přinesl, mu zatlačil oči, ale Karaje teď znovu otevřela.
„Co to u všech mořských d'asů děláte, slečno?"
„To, co musí být uděláno. Stále ještě můžete odejít, jestli chcete, kapitáne. Není důvod, abyste tomu byl osobně přítomen."
Zarazil se. „Zůstanu... já jenom, že pohled mrtvého muže prý nosí smůlu."
„Tak té měl jistě dost sám." Sáhla do váčku u pasu pro několik nezbytných věcí. Bez dýky nemohla jednoduše vyvolat fantoma, tak jako v Bartucově hrobce. Mimo to, pokoušet se o to by mohlo znamenat, že si Jeronnan rozmyslí své svolení k tomuto nezvyklému aktu. Ne, to, co chtěla učinit, bude bohatě stačit, pokud se během procesu neotočí kapitán proti ní a násilně ji nevyruší.
Z jiného váčku vytáhla špetku bílého prášku. „Co to je?"
„Drcené kosti a směs bylin." Podala váček kapitánovi. „Lidské kosti."
„Hmm." Kapitán Jeronnan ani nemukl, neprotestoval, což necromancerku uklidnilo. Kara nasypala prášek mrtvému do očí.
Kapitán Jeronnan stále mlčel. Teprve až vytáhla lahvičku s černou tekutinou a otevřela mrtvole ústa, odvážil se znovu ji přerušit „Nebudete mu to tam lít, že ne, slečno?"
Upřené se na něj zadívala. „Nejde mi o žádné znesvěcení, kapitáne. To, co dělám, dělám proto, že chci zjistit, proč tento muž zemřel. Vypadá dehydrovaný a vyhladovělý, jako by neměl vodu ani jídlo déle než týden. To je celkem zvláštní pokud tedy opravdu je z lodí, kterou máme na mysli. Každý kapitán by měl dát své posádce alespoň najíst a napít, nemyslíte?"
„Casco je šílený, d'ábel z cizí země, ale ano, o své muže se staral dobře."
„Jak jsem si myslela a jestli tenhle ubohý člověk není z Hawksfire, měli bychom zjistit, ze které lodi je. Souhlasíte?"
„Máte pravdu, slečno. Odpusťte."
„Není co odpouštět." Odzátkovala lahvičku a druhou rukou otevřela námořníkovu ústa. Potom mu ihned nalila polovinu obsahu lahvičky přímo do krku. Pak lahvičku znovu zavřela a ustoupila.

„Snad byste mi mohla alespoň říct, jak hodláte něco zjistit.“

„Uvidíte.“ Vysvětlila by mu to, ale Jeronnan si neuvědomoval, jak rychle teď musí jednat. Prášek ve spojení s tekutinou bude působit jen velmi krátkou dobu a necromancerka ještě musela vyslovit poslední část kouzla. Jakékoli zdržení by ji teď mohla stát nejdrahocennější sekundy.

Prstem nakreslila na námořnickově hrudi kruh a plynule prodloužila čáru podél celého krku, čelisti a celý obrazec zakončila u úst. Zároveň zašeptala zaklínadlo. Když ho dořekla, zaklepala na hrud'. Jednou, dvakrát, třikrát. Celou dobu si pečlivě uvědomovala každou ubíhající vteřinu.

Mrtvý námořník vydal slyšitelný vzdech, jak se pokoušel nasát znovu vzduch do plic.

„Bohové nade mnou!“ vyhrkl Jeronnan a o krok ustoupil. „Přivedla jsi ho zpátky!“

„Ne,“ odpověděla stručně Kara. Věděla, že si to kapitán splete s oživením. Obyčejní lidé nikdy nerozuměli výsledkům necromancerské práce. Vyznavači Rathmy si nezahrávali se smrtí, jak se všeobecně věřilo. To by bylo proti jejich přesvědčení. „Ted' mne, prosím, kapitáne Jeronnane, nechte pokračovat.“

Cosi zabručel, ale jinak byl zticha. Kara se nahnula nad námořníka a zahleděla se mu do mrtvých očí. Byla v nich slabá zlatá záře, dobré znamení.

Odtáhla se. „Řekni mi své jméno.“

Ze studených rtů se odlepilo jediné slovo: „Kalkos.“

„Na které Iodi jsi sloužil?“

Další zalapání po dechu, potom: „Hawksfirrrrrre.“

„Takže je z té...“

„Prosím, nemluvte!“ Vrátila se k tělu: „Vaše loď se potopila?“

„Neeeee...“ Zvláštní. Tak proč by se z ní tenhle muž snažil dostat pryč? „Opustili loď všichni?“

„Neeeee...“

„Kdo tam zůstal?“ Necromancerka se snažila udržet si v hlase zúčastněný tón.

Tělo znovu nasálo vzduch. „Casco... kapitán...“ Ústa se zavřela, to nebylo normální. Námořnickovo tělo téměř vypadalo jako by odmítalo dál mluvit, ale nakonec zasípalo: „Čaaaorrrroaaděj...“

Čaroděj? Ta odpověď zastihla Karu na chvíli nepřipravenou zareagovat. Předpokládala, že bude mluvit buď o zlodějích, kteří ukradli zbroj, nebo o těch dvou ghoulech, kteří ji napadli. Jejich přítomnost by mohlo být to, co způsobilo, že posádka prchla a vydala se napospas mořským proudům.

„Popiš ho!“

Ústa se otevřela, ale žádná slova nevyšla. Stejně jako u fantoma, dovolovalo tohle kouzlo jen jednoduché odpovědi. Kara tiše zaklela a přeformulovala otázku. „Co měl na sobě?“

Vdech... pak: „Zbrrrrrrooooj.“ Ztuhla. „Zbroj? Rudou zbroj?“

„Anooao...“

Tohle nečekala. Takže nakonec jeden z těch, kteří v hrobce přežili, byl čaroděj. Mohl to být ten Norrec Vizharan, o kterém prve mluvil fantom? Zopakovala to jméno námořníkovi s otázkou, zda jej zná.

Bohužel se nedočkala odpovědi.

I bez toho se však Kara dozvěděla, co chtěla. Když tenhle Kalkos viděl Hawksfire naposledy, nejenže stále plula, ale zbroj, kterou hledala, byla stále na palubě.

„Bez posádky,“ obrátila se ke kapitánu Jeronnanovi, „nemůže loď plout, nebo ano?“

„Spíše se pohybovat v kruzích, jestli na palubě zůstal jen kapitán a čaroděj.“ Jeronnan zaváhal a pak se zeptal: „Vy už se na nic jiného nechcete zeptat?“

Chtěla, ale na to už jí mrtvé tělo nemohlo odpovědět. Kara si teď zoufale přála, aby měla zpět svou dýku. Potom by mohla vyvolat opravdového ducha, který by byl schopen delších a souvislejších odpovědí. Starší a zkušenější necromanceři by si poradili i bez použití magického předmětu, ale Kara věděla, že k tomu jí ještě pár let studia chybí.

„A co on?“ trval na svém kapitán. „Co se stalo jemu... a ostatním, to vás nezajímá, slečno? Jeden den na rozbouraném moři je dost na to, aby to zabilo pár chlapů, ale na tom, jak vypadá, se mi něco nechce líbit...“

Kura se cítila zahanbena, že jí takovou věc musel Jeronnan připomenout, a rychle se znovu nahnula nad tělo. „Kde jsou tví společníci?“

Žádná odpověď. Rychle se dotkla námořnickovy hrudi a cítila, jak se pod lehkým tlakem prstů propadla. Některá část kouzla přestávala působit.

Necromancerka měla ještě jednu možnost. Oči mrtvého muže si často uchovávají několik posledních obrazů, které viděly. Jestli prášek, kterým je posypala, ještě trochu působí, mohla by být Kara schopna ty obrazy uvidět.

Aniž by se ohlédla na kapitána řekla: „Za žádných okolností teď nesmím být vyrušena. Je to jasné?”

„Rozkaz...” ale Jeronnan to řekl s velkým sebezapřením. Kara se postavila tak, aby se dívala přímo do prázdných očí, a začala odříkávat kouzla. Zlatá záře z neživých očí ji uchopila a pohltila. Necromancerka bojovala s instinktivní touhou utéct ze světa mrtvých, ale nakonec se plně ponořila do vyřčeného kouzla. Najednou seděla Kara ve člunu uprostřed rozbouřeného moře a vši silou veslovala, jako by loďku honily samotné všechny tři Pekelné Mocnosti. Necromancerka sklonila hlavu a jistila, že její paže jsou svalnaté, šlachovité námořnické paže -Kalkusovy paže.

„Kde je Pietrův člun?” volal na ni vousatý muž.

„Jak to mám vědět?” odsekla její vlastní ústa hlubokým hlasem plným hořkosti. „Vesluj. Možná máme šanci, když udržíme východní kurs! Ta pekelná bouře musí mít někde konec.

„Měli sme vzít kapitána s sebou.”

„Nikdy by ji neopustil, ani kdyby šla ke dnu. Chce si plavit s pánem démonů, tak ať si to užije!”

„Bacha na tu vlnu,” zařval někdo jiný.

Hlava se jí otočila naznačeným směrem a z úst jí vyšly nadávky, o kterých oni nevěděla, že existují. V dálce viděla dva další čluny oba přecpané zoufalými námořníky.

Ten vousatý muž se náhle vztyčil, a to nebyla v takovém počasí ta nejrozumnější věc. Vyděšeně zíral na nějakou věc přímo za ní -za Kalkasem -zoufale máchal rukama a ječel: „Dachar Dachar”

Kalkos se pak se v rámci možnosti stočil tím směrem, ale námořník nepřestával veslovat.

U okraje jeho zorného pole se objevilo ohromné hadovité chapadlo.

„Otočte to! Otočte to.” křičel Kalkos. „Sedni si, Braggade.”

Vousatý muž se vrátil na místo u vesla. Ti, kteří mohli veslovat, se pokoušeli otočit člun.

Přes vrzání vesel a burácení hromu slyšela Kara zoufalé výkřiky mužů. Kalkas se tím směrem podíval a odhalil čarodějce hrozný obraz desítek chapadel, která právě omotávala jeden z člunů. Několik mužů bylo vyzdvíženo do výšky; někteří obrovskými přísavkami, jiní odpornými pařáty připomínajícími ruce, které vyhazovaly námořníky ze člunu, jako by to byly nějaké panenky.

Kara čekala, že se námořníci ztratí uprostřed monstrózního těla stvůry, která ze všeho nejvíce připomínala obrovskou chobotnici s jediným rudé planoucím okem a chapadly jež dávala tušit, že netvor není z tohoto světa. Místo toho monstrem jenom drželo námořníky ve vzduchu a chvíli další a další. Oběti příšerně řvaly a prosily o pomoc své spolčníky na druhém člunu.

„Veslujte, sakra!” řval Kalkas. „Veslujte!”

„Říkal jsem ti, že nás nenechá jít! Říkal jsem ti to.”

„Drž hubu, Braggade.”

Najednou se přes ně převalila obrovská vlna a spláchla jednoho z mužů přes palubu. Z vody se hned vedle člunu vynořila změť chapadel a obklopila Kalkose i jeho spolčníky ze všech stran. Každé z nich si okamžitě začala hledat svoji oběť.

„Na ně! Mečem! To je jediná...”

Přestože se několika mužům podařilo odrazit útok, byli nakonec jeden po druhém uchvázeni a s řevem vyhozeni ze člunu až zůstal jen Kalkos s jedním veslem jako zbraní.

Kara ucítila chlad, jak se jí jedno z chapadel omotalo kolem nohou, drahé kolem rukou. Cítila, jak se jí na tělo přilepily ohrovské přísavky... Ne! To už se všechno stalo! To se stalo Kalkosovi, ne jí!

Přestože si to uvědomovala, stále cítila námořnickovu hrůzu, když se stala další hrozná věc. I přes oblečení cítil Kalkos, jak z něj někdo odsává život. Tělo se svaželo, vysušilo přes všudypřítomnou vlhkost. Cítil se jako měch na vodu, jehož obsah se rychle vypařuje...

A pak, když už to vypadalo, že mu žádná životní síla nezbyvá, když už měl pocit, že je jeho tělo jen z vysušené kůže, pustila ho chapadla najednou zpět do člunu. Příliš pozdě na to, aby přežil, to bylo Kalkosovi jasné, ale raději strávit poslední chvíle života ve člunu než ve spárech tak odporné zrůdy.

Teprve až když se mu do těla zařaly něčí drápy a ohromnou silou ho postavily na nohy, si uvědomil, že se k němu ve člunu někdo přidal.

Ne... ne někdo... ale něco.

Promluvalo to hlasem znějícím jako směsice much bzučících v agónii, a přestože se Kara ze všech sil pokoušela rozeznat podobu té věci, Kalkosovy oči už byly zakalené. Čarodějka rozeznávala jen hrůzu nahánějící smaragdově rudý tvar, jak se naklání nad umírajícím námořníkem. Tvar, který nepřipomínal nic lidským očím známého. Obrovské temné oči byly upřeny na nebohého Kalkose.

„Smrt teď tě ve své přivělivé náruči nepřivítá," zasípala ta věc. „Věci jsou, které tenhle vědět musí. Kde ten blázen nachází se a kde zbroj je!?"

„Já... " námořník se rozkašlal. Cítil se strašně vyprahlý, a stejné tak i Kara. „Co?"

Nelidský tvor s ním zatřepal. Neznámo odkud se vynořily jehlami zakončené spáry a zabodly se námořníkovi do hrudi. „Tenhle čas nemá, člověče. Mluv nebo nabídnout ti méně, než život uteče. Mluv!" Kalkos najednou našel sílu poslechnout. „T... ten cizinec ...ve.. ve zbroji... krev... stále na...Hawksfire." Kudy?

Námořníkovi se podařilo zvednout ruku a ukázat směr Démonovi, a Kara věděla, že je to démon, se sám k sobě zasmál a znovu se zeptal. „Proč utíkali jste? Proč z lodi pryč?"

„Démoni na lodi."

Temná stvůra vydala zvuk, který by od ní Kara neočekávala, zvuk jenž okamžitě identifikoval jako projev překvapení. „Nemožné. Lžeš!"

Námořník neodpovídal. Kara ho nechala vyklouznout. Pokus odpovědět hroznému tvorovi z něj vysál poslední zbytky života.

Netvor Kalkose pustil a tělem necromancerky projela ostrá bolest, jak tělo padalo na tvrdé dřevo.

Znovu slyšela démonův skřípavý hlas, ale jen jediné srozumitelné slovo. Nemožné

Kara ještě naposledy zahlédla dno člunu a námořníkovy prsty zkroucené ve smrtelné křeči. Pak obraz zmizel.

Zhluboka se nadechla a opřela se o stůl, oči stále upřené do mrtvých očí Kalkose

Cítila přítomnost kapitána Jeronnana. Položil jí ruce na ramena „Jste v pořádku?"

„Jak dlouho?" zašeptala necromancerka. „Jak dlouho?"

„Od chvíle, kdy jste začala, až už jste dělala cokoli? Možná minuta, dvě."

Tak krátký čas v reálném světě a tak dlouhé a kruté vzpomínky v očích mrtvého. Necromancerka už tohle kouzlo zkoušela, ale nikdy se nedívala na tak strašnou smrt, jakou zemřel Kalkos.

Hawksfire plula den nebo dva před nimi, na palubě nebyl nikdo kromě kapitána a toho čaroděje, Norreca Vizharana. To příjmení ji mělo varovat. „Služebník Vizjerie?" Spíše jeden z nich! Měl zbroj, dokonce měl tu drzost si ji obléci! Copak nechápal to nebezpečí?

Bez posádky bude mít i on problém udržet loď v kursu. Kara měla šanci ho dostihnout, pokud jej již nechytili nemrtví pronásledovatelé nebo démonické síly, které viděla při Kalkosově smrti.

„Takže," pokračoval Jeronnan a pomohl jí na nohy. „Našla jste něco?"

„Jen málo," lhala a doufala, že jí oči neprozradí. „O jeho smrti nic. Ale Hawksfire každopádně pluje dál s kapitánem a mou kořisti na palubě."

„Pak bychom je měli brzo dohnat. Dva lidé s takovou lodí moc neudělejí."

„Myslím, že není dál než dva dny před námi."

Přikývl a stočil zrak na mrtvé tělo. „Už jste s ním skončila, slečno?"

Ovládla se a nezatrásla se při vzpomínkách, které se jí při pohledu na Kalkosovo tělo vybavily. „Ano. Vystrojte mu řádný pohřeb."

„Bude ho mít... a hned potom se vydáme za Hawksfire." Když odešel z kajuty, aby vydal potřebné rozkazy, Kara si přes sebe přetáhla plášť, pohled stále upřený na tělo, ale v mysli to, co provedla. Sobě i posádce King's Shield.

„Musí to tak být," zašeptala necromancerka. „Musí být zastaven a zbroj opět ukryta. Nezáleží na tom, za jakou cenu... a nezáleží na tom, kolik zhlédla se, aby našla ten proradný stín.

„Xazaxi! Stále žádná odpověď. Luskla prsty a lampa zaplála jasněji, ale démonův stín jí stále zůstal

skryt.

Galeona na to nedbala. Pokud je Xazax ve stanu, je hej. Pokud je kdekoli jinde, bude to jako vždy znamenat problémy. Démon někdy zapomínal, kdo mu pomáhá tajně se pohybovat v lidském světě. No dobrá. Měla spoustu jiné práce. Snědá čarodějka stočila pohled na masivní truhlu stojící v rohu stanu. Na první pohled to vypadalo, jako by bylo třeba dvou silných mužů, aby truhlu vyrobenou ze železa a pevného těžkého dubu stojící na čtyřech stylových Ivích tlapách přiahlí až k ní. A to by pravděpodobně ještě měli co dělat. Avšak stejně jako s démonem, neměla Galeona čas hledat nějaké silné paže, obzvláště když věděla, že všichni mají dost práce s přípravami na odjezd. Ne, v tomhle případě si byla schopna pomoci sama.

Pojď! Spodní rohy veliké truhlice zaplály jasným světlem. Kovové tlapy se zachvěly, Iví pařáty se natáhly a poněkud rozkročily.

Truhla šla pomalu k ní.

Těžký kus nábytku přicházel pomalu ke své paní poslušně jako pes. Zastavil se několik centimetrů od ní a očekával další rozkazy.

„Otevři se!“

Víko se s dlouhým zaskřípěním otevřelo.

Galeona se spokojeně otočila a podsunula ruku pod jednu ze svých skvostných rób visících ve skříni. Šaty se samy poslušně složily a pomalu jí slétly do připravené dlaně. Čarodějka je položila do truhly a pokračovala stejným způsobem s dalšími.

Jedny po druhých je všechny skládala do truhly. A stejně tak i své ostatní věci. Kdyby ji někdo pozoroval, nemohl by si nevšimnout, že nehledě na to, kolik věcí uloží Galeona do truhly, ta nikdy nevypadá zcela zaplněná. Čarodějka vždycky našla místo, kam položit další...

Když už měla téměř vše sbaleno, otrásl jí najednou chlad. Galeona se otočila a po chvíli hledání našla stín, který tam předtím nebyl.

„Takže jsme zase zpátky! Kde jsme byli?“

Démon zpočátku neodpovídal a jeho stín se snažil ještě víc splynout s tmavým koutem stanu.

„Augustus zavelel sbalit celý tábor. Hned potom vyrážíme, ať již to bude ve dne nebo uprostřed noci.“

Xazax stále neodpovídal. Galeona se odmlčela, nelíbilo se jí to ticha. Démon si rád povídal, nebylo obvyklé, aby tak dlouho mlčel. „Co se děje? Co je s tebou?“

„Kam generálovy kroky povedou?“ zeptal se stín najednou.

„Ty nevíš? Samozřejmě že do Lut Choleinu.“

Zdálo se, že démon přemýšlí. „Ano, tenhle do Lut Gholein půjde. Ano... to nejlepší zdá se být...“

Udělala krok směrem ke stínu. „Co se s tebou děje? Kde jsi byl?“ Když neodpovídal, čarodějka došla až do rohu stanu, čím dál víc rozčilená. „Buď mi odpověz nebo...“

„Pryč.“ Démon vyletěl ze stínu a jeho obrovské tělo se najednou zlověstně tyčilo nad čarodějkou. Galeona téměř vykřikla, couvla a nakonec přepadla o hromadu polštářů stále ještě ležících na podlaze.

Stín ve formě ďábelského hmyzu s planoucíma rudýma očima a cvakajícími pařáty se blížil směrem k ní.

Kosám podobné přední končetiny se zastavily jen několik centimetrů před její vyděšenou tváří.

„Ustaň v brebentění svém a od tohohle drž se dál! Lut Gholein je naší cesty cíl. Nebudeme mluvit, dokud já ne zvolím jinak.“

Xazax se vrátil do rohu stanu a znovu se rozplynul v temném stínu. V několika sekundách zůstala jediným důkazem jeho neustálé přítomnosti monstrózní temná silueta mezi záhyby stanové látky.

Galeona se nebyla schopna pohnout z místa, dokud si nebyla stoprocentně jistá, že se démon znovu neobjeví. Když nakonec vstala, dala si velmi dobrý pozor, aby se vyhnula místu, kde tušila Xazaxův úkryt. Byla velmi blízko smrti, velmi blízko dlouhému umírání ve velkých bolestech.

Xazax už nevydal ani hlásek, ani se nepohnul. Galeona si nevzpomínala, jestli někdy viděla démona chovat se tak jako před chvílí. Nehledě na dohodu, kterou mezi sebou měli, byl připraven ji zabít, kdyby okamžitě neposlechla. To mu nezapomene. Dohoda měla být neporušitelná pro obě strany, to byl jediný způsob, jak se tihle dva mohli tak dlouho navzájem tolerovat. Pokud byl Xazax ochoten riskovat následky porušení dohody a její smrt, bylo nutné, aby našla způsob, jak by se ona mohla zbavit jeho...

což vlastně znamenalo pouhé dvě možnosti: generál nebo ten blázen. S lidmi alespoň vždy měla jistotu, že je skutečně ovládá.

Čarodějka se vrátila k balení, ale v mysli jí stále zůstávalo démonovo neočekávané chování. Kromě nebezpečí, které jí nyní hrozilo ze skutečnosti, že je ochoten ji zabít, vrtala jí hlavou otázka. Co způsobilo Xazazovu podrážděnou reakci a probudilo v něm emoce, které nikdy nedával znát. Co, přemýšlela Galeona, co démona mohlo tak vyděsit?

Devět

Mučivá bolest, která mu procházela celým tělem, byla pro Norreca Vizharuna prvním znamením, že ještě nezemřel. To, že mohl dýchat, znamenalo, že nespadol do moře a tím pádem se zastavil o palubu. Jak to, že si nezlomil vaz nebo nepolámal všechny kosti, mohl jen hádat, ale předpokládal, že to mělo něco společného s Bartucovou prokletou zbrojí. Už ho zachránila před vodní zrůdou, takový pád z několikametrové výšky musel být pro ni hračkou.

Někde v hloubi duše si však voják napůl přál, aby se jí to nepodařilo. Alespoň by se zbavil nočních můr, utrpení. Norrec otevřel oči a zjistili že leží ve své kajutě. Venku stále ještě zuřila bouře. Jen dvě síly ho mohly dostat až sem, zbroj byla samozřejmě jedna z nich. Přesto se zdálo, že po soubojí s nestvůrou nějak zeslábla, neschopná ničeho náročného. Norrec se sám cítil tak vysušený, že se divil, že se vůbec může pohnout. Ta slabost byla tak zvláštní, že vyčerpaný voják přemýšlel, jestli z něj zbroj nebo netvor nevysáli část života

V tu chvíli se rozlétlý dveře a kapitán Casco přikulhal do kajuty s miskou v ruce. Z misky se šířila vůně, kterou Norrec shledal lákavou a odpornou zároveň.

„Vzhůru? Dobré. Neplýtvat jídlem!“ Aniž by čekal, až se voják zvedne, podal mu vyzábělý námořník misku.

Norrecovi se podařilo vzchopit se natolik, že začal jíst. „Děkuji.“

Kapitán jen zlostně zavřel.

„Jak dlouho jsem byl v bezvědomí?“

Casco se nad otázkou zamyslel, zřejmě proto, aby si byl jistý, že dobře porozuměl. „Den trochu víc dlouho.“

„Jak je na tom lod’? Zničila ji ta stvůra moc?“

Znovu chvíli ticho. „Lod’ vždy zničený... ale moci plavat, ano.“

„Jsme schopni ji nějak řídit bez posádky uprostřed bouře?“

Kapitán se zamračil. Norrec předpokládal, že se konečně zeptal na něco, na co Casco nebyl schopen dost dobře odpovědět. Samozřejmě že nemohli plout bez posádky. S největší pravděpodobností teď Hawksfire plula stále dokola zmítaná větrem a vlnami. Možná přežili útok nestvůry, ale to ještě neznamenalo, že se dostanou do Lut Gholeinu.

Netvor... Norrecovy vzpomínky na to, co se stalo, byly tak zmatené, že se nakonec musel zeptat kapitána. Kapitán zabručel: „Viděl ty spadnout... vidět Přízrak Moří spadnout.“

Kapitán se evidentně rozhodl, že to, s čím se utkali, byl legendární tvor zmiňovaný spoustou námořníků.

Norrec tomui nevěřil. Po zkušenostech s impy a okřídlenou zrůdou v hostinci si byl jistý, že tohle byl další démon, ale tentokrát vyvolaný nějakou jinou silou než magickou zbrojí.

Legenda mluvila o Bartucově temné slávě. Nejříve povstal jako prodloužený spár Pekelných Mocností, později jako čaroděj, kterého se i tyhle mocnosti obávaly. Vedl legie démonů s úmyslem ovládnout vše na tamto i jiném

světě. Nikdo ale nemluvil o tom, jak se asi cítili mocnější démoni, když jim obyčejný smrtelník bral jejich moc. Zjistili, že zbroj je opět na světě, a báli se, že Bartucův duch se vrátil, aby nad nimi znovu získal moc?

Zavrtěl hlavou nad tak šílenými myšlenkami. Nejlepší bude, když se soustředí na svou vlastní situaci.

Jestli Hawksfire zůstala bez posádky, bude dál bloudit po Twin Seas ještě dlouho po smrti obou mužů, nebo se nakonec potopí zničená touhle nekonečnou bouří.

„Nejsem námořník," promluvil ke Cascovi s plnými ústy, „ale když mi ukážete, co mám dělat pomůžu. Musíme dostat loď zpět do původního kursu."

Ted' už Casco řval: „Udělal dost! Co víc? Co víc?" Jeho postoj připadal Norrecovi nepochopitelný, a navíc v něm samotném vyvolával hněv. Bylo mu jasné, že za současnou situaci může z větší části on -nebo spíš zbroj ale čestně nabídl pomoc. Norrec pochyboval, že by mu zbroj zabránila Cascovi pomáhat. Nakonec, ona sama se chtěla dostat do Lut Gholeinu, ne on.

„Poslouchejte! Umřem, jestli nedostanem Hawksfire zpátky pod kontrolu! Jestli nás nedostane ta bouřka, tak nám dojdou zásoby nebo najedeme na útes a půjdeme ke dnu! Tohle chcete?"

Kapitán zavrtěl hlavou. „Blázen! Pád rozbil lebku?" Najednou dostal odvalu uchopit Norreca za paži.

„Jít! Jít!" Voják položil téměř prázdnou misku a vyšel za Cascem do bouře. Trvalo několik kroků, než si zase zvykl na houpání lodi, ale kapitán na něj počkal. Casco vypadal, že se potácí někde mezi nenávistí, respektem a strachem. Nenabídl Norrecovi pomoc, ale ani ho nenutil jít rychleji, než byl zesláblý voják schopen.

Když vyšli na palubu, nechal námořník Norreca projít kolem sebe. voják se pokoušel držet se toho, co zbylo ze zábradlí, a zíral do hustého deště ve snaze objevit to, kvůli čemu ho sem Casco vytáhl. Ale všechno, co měl před sebou, byla jen prázdná scéna, kterou již jednou viděl. Žádní námořníci se nestarali o uvolněná lana, nikdo nestál u kormidla.

A přesto... se kormidlo točilo. Aniž by ho držela nějaká lana. Norrec se zadíval pozorněji, jistý si tím, že se kormidlo otáčí tak, jak proudy a vlny pohybují lodi. Ale viděl jen nepatrné pohyby na jednu či druhou stranu, jako by nějaký neviditelný námořník přesně držel stanovený kurs.

Vyrušil ho pohyb na pravoboku. Nejdříve se Norrec vyděsil, když viděl, jak se jedno z hlavních lan odvázovalo. Pak se však před jeho očima samo od sebe znovu zavázalo najiném místě.

Najednou všude kolem sebe viděl drobné změny a úpravy - lana se přesouvala přesně tak jak to vyžadovaly plachty. Ty samotné se přesouvaly a měnily polohu podle směru větru. Kormidlo stále drželo loď proti vlnám směrem, o kterém Norrec nepochyboval, že je to západ.

Na Hawksfire nebyla posádka, ale jí to, zdá se, nevadilo. „Co se to tu děje?" zakřičel na kapitána.

Casco se na něj jen chápavě podíval.

Zbroj! Její moc ho znovu ohromila. Poradila si s obrovským démonem a nyní si dál razila cestu vytyčeným směrem. Hawksfire se prostě dostane do přístavu s posádkou nebo bez ní.

Norrec se otočila vydal se ne do kajuty, ale do jídelny v podpalubí. Casco se belhal za ním. Kapitán bez práce. Oba muži ze sebe střepali dešť. Casco zalovil v truhle a vytáhl zaprášenou láhev, jejíž obsah však společníkovi nenabídl. Norrec nejdříve chtěl požádat o skleničku. každopádně ji potřeboval, ale rozmyslel si to. Chtěl si zachovat čistou hlavu.

„Jak dlouho, než doplujeme do přístavu?" zeptal se nakonec.

Casco položil láhev jen na tak dlouho, aby mohl odpovědět „Tři. Možná čtyři dny."

Norrec se zašklebil. Doufal, že to bude dřív. Tři nebo čtyři dny na lodi, kde se kormidlo a lana samy pohybovaly a jediným společníkem byl divoce se tvářící kapitán, který ho měl za d'ábla v lidské podobě. Vstal. „Budu ve své kajutě, než bude čas na jídlo." Casco se ho nepokusil zadržet, očividně spokojený, že může zůstat sám se svou lahví.

Norrec si razil cestu bouří do kajuty. Raději by zůstal v daleko prostornější a sušší místnosti v podpalubí, ale v Cascově přítomnosti by ho vina ze všeho, co zde způsobil, pomalu zabila. Divil se, že mu Casco prostě nepodřezal krk, když ležel v bezvědomí. Samozřejmě, po všem, co Norrec udělal, a po zjištění, že ho nezabil ani pád z takové výšky, asi kapitán nemohl čekat, že by pokus cizince zabít neskončil jeho vlastní smrtí.

Asi nebyl daleko od pravdy.

Dešť dál bušil do Norreca. Za léta služby zažil žoldák už všelijaké počasí včetně blizzardů. Ale téhle bouři se nic z toho nevyrovnalo a on se jen modlil, aby skončila, než dopluje do Lut Gholeinu. Tedy pokud tam vůbec dopluje.

Viditelnost v hustém dešti byla téměř nulová, tedy ne že by jinak bylo kromě vln něco vidět. Norrec si přesto stíral dešť z očí, jen aby vůbec viděl pár kroků před sebe. Kajuta snad nikdy nebyla tak daleko jako teď. Váha zbroje mu také moc nepomáhala, dokonce se zdálo, že váží ještě dvakrát tolik co

obyčejně. Jediné pozitivum bylo, že se Norrec nemusel starat o nějaké leštění. Bartucova zakletí udržovala zbroj ve stejném stavu, jako když ji vojevůdce poprvé oblékl.

Norrec už poněkolikrát klopýtl. Postavil ses kletbou na rtech směřovanou k počasí. Znovu si protřel oči, aby zjistil, jak daleko ještě jsou dveře do kajuty.

V dešti před sebou uviděl obrysy muže.

„Casco?“ zavolala hned si uvědomil, že aby se dostal na místo, kde viděl stát onu postavu, musel by kapitán projít kolem něj. Člověk před ním byl navíc daleko vyšší než námořník a na sobě měl plášť ze všeho nejvíce připomínající vizjereiského čaroděje...

Připomínající Fauztimův plášť.

Udělal krok vpřed, aby lépe viděl. Postava byla napůd zahalena mlhou a Norrec zapřemýšlel, jestli to nemůže být jen výplod jeho fantazie a zmučené mysli.

„Fauztine? Fauztine?“ Stín neodpovídal.

Norrec postoupil o další krok -a cítil, jak se mu najednou zjezily všechny vlasy.

Prudce se otočil.

Na okamžik zahlédl menší postavu na přídi, jak se mihla s rychlostí nějakého akrobata nebo spíš s hbitostí zloděje. Norrec ji neviděl do tváře, protože byla zahalena do restovního pláště, ale ihned si představil mrtvý, stále se šklebící obličej a hlavu natočenou do strany, protože krk, na kterém měla držet, byl zlomený.

„Sadune...“ zašeptal.

Ucítil pálení na rukou. Pohlédl dolů a uviděl, jak se kolem nich vyvořila rudá aura.

Blesk udeřil tak blízko, že ozářil celou loď -tak blízko, že by Norrec přísahal, že musel udeřit do lodi, kterou ale vůbec nepoškodil. Na chvíli ho obklopila oslepující záře a rachot, takže téměř zapomněl na dvě záhadné postavy.

Když se mu opět vrátil zrak, okamžitě se zadíval na

místa, kde před chvílí zahlédl oba muže. ale neviděl vůbec nic. Ani stopa po tom, že by tam kdy někdo stál.

„Sadune! Tryste!“ křičel žoldák téměř hystericky. Otočil se a znovu zařval: „Fauztine!“

Jedinou odpovědí byl hukot bouře, přicházející s novou silou. Norrec se nehodlal tentokrát vzdát a zamířil na příď, volaje Sadunovo jméno. Procházel prázdnou palubou a zkoumal každý kout, každý stín. Vlastně ani nemohl říct, proč tolik toužil po tom, aby se setkal s oběma bývalými společníky. Aby se onduvil? Aby vše vysvětlil? Jak? Přestože věděl, že to byla zbroj, která jim vzala život, byla to jeho vina, že neposlechl Fauztinovo varování. Kdyby to udělal, nebyl by tam, kde je.

„Tryste! Sakra! Jestli jsi skutečný - jestli jsi tu- pojď sem! Je mi to líto! Je mi to líto!“

Na rameno mu dopadla něčí ruka.

„Koho volat?“ ptal se Casco. „Co volat teď?“

I ve tmě a dešti viděl Norrec strach v kapitánových očích. Podle Casca se jeho pasažér buď úplně zbláznil, nebo, a to bylo pravděpodobnější, vyvolával další demony. Ani jedna z možností by námořníka očividně nepřekvapila. „Nikoho... nic!“

„Už žádný démon?“

„Už ne. Žádný.“ Prošel kolem Casca. Jediné, po čem toužil, byl klid a odpočinek. Ale ne v kajutě. Otočil se na zmateného a vyděšeného námořníka a zeptal se: „Jsou dole lůžka pro posádku?“

Casca znechuceně přikývl. Pravděpodobně měl svou kajutu ve stejné části lodi a nelíbil se mu předpokládaný důvod té otázky. Dost na tom, že musel sdílet loď s pánem démonů, navíc tenhle pekelník hodlal spát v jeho blízkosti. Není divu, že Casco očekával, že se v brzké době kolem něj budou procházet různé zrůdy...

„Lehnu si na jedno z nich. Bez ohledu na to, jak se kapitán musel cítit, zamířil Norrec do podpalubí. Snad ho bitva s netvorem stála příliš mnoho sil, a proto se nemohl bránit výčitkám svědomí, které vytvářely iluze mrtvých společníků. Asi si je opravdu jen představoval. Stejně jako Fauztina tehdy v doku v Gea Kul. Znetvořená těla dál ležela v Bartucově hrobce a povstanou, až když je objeví nějaký další hledač pokladů.

Přesto, jak zamířil do podpalubí, vzpomněl si ještě na , jednu věc. Norrec se zahleděl na rukavice,

pohnul prsty, které ho na chvíli poslouchaly. Kdyby to všechno byly jen představy, kdyby se nesetkal s Fautzinem ani Sadunem, proč by rukavice rudě zářily?

V mrtvolném tichu noci se vydala armáda generála Augusta Malevolyna ne pochod rozlehlou krutou pouští Aranoch. Mnoho mužů z téhle výpravy nebylo nadšeno, ale dostali rozkaz a jediné, co uměli, bylo jej poslechnout. To, že někteří z nich jistě zahynou ještě dřív, než dorazí do Lut Gholeinu, je v tuto chvíli nezajímalo. Každý z nich doufal, že on bude jeden z těch šťastných, kteří to vše přežijí, a bude si moci užít svůj podíl z kořisti.

V čele armády jel sám generál, hrdý, s Bartucovou helmicí na hlavě. Zářící koule vyčarovaná Galeonou se vznášela pár kroků před ním a osvětlovala cestu pro jeho hřebce. To ho ovšem rovněž činilo nejsnadnějším terčem možného útoku, on se tím ale nijak nezabýval. S helmicí na hlavě a oděn ve vlastní kouzly chráněné zbroji dával svým jednotkám najevo, že se ničeho nebojí a nic jej nemůže zastavit. Galeona jela po boku svého milence, navenek zcela klidná, ale v duchu neustále tiše vytvářející kouzla, kterými vyhledávala případné nebezpečí. Za čarodějkou jel vůz naložený Malevolynovým složeným stanem, jeho osobními věcmi a Galeoninou dřevěnou truhlou.

„Konečně... bude zbroj brzy v mé moci," bručel si generál pro sebe, zrak upřený do temnoty před sebou. „Už téměř cítím její blízkost! S ní budu kompletní! S ní můžu velet armádám démonů!"

Galeona se zamyslela a potom se odvážila zeptat „Jsi si jistý, že to pro tebe všechno udělá, můj generále? Máš pravdu, helmice má v sobě spoustu zakletí a o zbroji se říká, že je ještě mocnější, ale až do této chvíle byla pro nás helmice spíše záhadou. Co když to se zbrojí bude stejné? Modlím se, aby nebylo, ale Bartucova tajemství od nás mohou vyžadovat více, než budeme schopni..."

„Ne!" okřikl ji tak prudce, že jeho osobní strážci jedoucí přímo za nimi okamžitě tasili meče, snad v domněnku, že se čarodějka pokouší jejich velitele zabít. Augustus Malevolyn jim pokynul, aby schovali zbraně, a pohlédl na Galeonu. „Nebude to tak, má drahá! Viděl jsem pohádkové vize vyvolané helmicí, Bartucův stín mne jistě volá, abych navázal na jeho vítězství! V každé té vizi jsem viděl moc znovu spojené zbroje a helmy! Duch mocného vojevůdce žije dál v magické zbroji a touží po tom, abych se já stal smrtelným vykonavatelem jeho vůle!" Mávnul rukou směrem do pouště. „Proč jinak by ten blázen, který ji teď nosí, přicházel ke mně? Činí tak, protože je mu to souzeno. Já budu Bartucův nástupce, to ti přísahám!"

Čarodějka se přinutila usmát. „Stane se, jak říkáš, můj generále."

Malevolyn se okamžitě uklidnil a na jeho tváři se znovu objevil spokojený úsměv. „Jak říkám. A potom, ano, Lut Gholein bude můj. Tentokrát nezklamu."

Galeona už nějakou dobu s generálem cestovala a znala ho asi lépe než kdokoli z jeho mužů. Celou tu dobu však mluvil o Lut Gholeinu jen občas jako o možném cíli dalšího útoku. Nikdy neslyšela, že by se zmínil o nějaké dávné porážce. „Ty... už jsi tam někdy... byl?"

Generál si téměř něžně poupravit helmici a odvrátil tvář, aby čarodějka nemohla vidět ani tu nepatrnou část kterou přilba nezakrývala. „Ano... a kdyby nebylo mého bratra... už by byl můj... ale tentokrát... tentokrát, Viz-jun padne!"

„Vizjun." opakovala si pro sebe nechipavě.

Naštěstí ji už generál nevěnoval pozornost a soustředil se opět na temné obrysy písečných dun. Galeona se k tomu jménu už raději nevracela. Třeba mu to jenom tak vyklouzlo, to se poslední dobou stávalo docela často. Generál toho měl v hlavě tolik...

Věděla, že nikdy nebyl v bájném městě a centru Kehjistánské církve. Navíc byl Augusta Malevolyn Jedináček, a k tomu ještě nechtěný bastard.

Přesto... někdo jiný, koho Galeona znala, nejenže navštívil podle pověstí Viz-jun, ale pokusil se ho dobýt, ničit, a nakonec byl poražen svým vlastním bratrem. Bartuc.

Čarodějka se podezřívavě zahleděla na helmici a přemýšlela, jaké může mít úmysly. Vize, o kterých generál mluvil, byly striktně určeny jen jemu. Ani když si ji sama Galeona tajně nasadila, neviděla vůbec nic. Čím déle ji však Augustus nosil, tím větší měl zřejmě problémy oddělit svůj vlastní život od Bartucova.

Copak mohlo být to zakletí opravdu tak silné, že by se jejím prostřednictvím Bartuc dostával do

generálový mysli? Galeona se občas nenápadně dotkla četrného drahokamu, který zdobil jeden z nádherných prstenů na její ruce, a postupně jej otáčela směrem k Malevolynově hlavě. Neslyšně vyslovila dvě zakázaná slova a opatrně pohlédla na generála, jestli si náhodou nevšiml, jak pohnula rty. Nevšiml. Nevnímal ani neviditelná vlákna, která teď z prstenu vycházela a druhým koncem se na různých místech dotýkala helmy. Jen Galeona věděla, že tam jsou, hledají, pokouší se zjistit, jaké síly ovládají ten nádherný kus starobylé zbroje.

Kdyby se jí snad podařilo zjistit, jak se jí daří ovlivňovat generálovu mysl, mohla by učinit první krok k využití těch mocných zakletí ve svůj prospěch. Jakýkoli malinký kousek poznání by ohromně zvětšil její moc...

Záblesk rudého světla vyšlehl z helmice a ozářil každé z vláken vycházejících z prstenu. Užaslá Galeona viděla, jak se po vláknech směrem k ní obrovskou rychlostí blíží ohromná síla pohlcující tenké provázky a hroící učinit totéž s jejími prsty. V hrůze se pokusila prsten rychle sundat.

Ale byla jen člověk, příliš pomalá. Proudí krvavé rudé záře spolky poslední centimetry vláken a spojily se v jediný svazek s koncem v černém drahokamu.

Kámen se zachvěl, v mžiku oka se roztekl a vařící kapky ji popálily kůži i maso na prstech a hřbetu ruky... Galeoně se podařilo zadržet výkřik bolesti a vydala ze sebe pouze sotva slyšitelný vzdech.

„Říkala jsi něco, má drahá?“ zeptal se Formálně generál, aniž by spustil zrak z krajiny před sebou.

Přes ukrutnou bolest se jí podařilo docílit toho, že odpověděla vcelku klidným hlasem. „Ne. Auguste. Jen zakašlání... Trocha písku v krku.“

„Ano, to je tu problém. Snad by sis mohla zakrýt ústa šátkem.“ Tím skončil, buď ztracen v myšlenkách na věci, které přijdou, nebo v Bartucových vzpomínkách.

Galeona se opatrně rozhlédla. Nikdo si nevšiml konfliktu dvou mocných sil. Jen ona sama díky svým magickým schopnostem byla svědkem vlastní prohry a trestu.

V duchu poděkovala za to štěstí a co možná nenápadně zkontrolovala škody. Z prstenu zbyl jen zkroucený kus drahého kovu a zdrahocenného kamene zbyla jen bolestivá černá skvrna na kůži. Po chvíli úsilí se jí podařilo dostat kroužek z prstu, ale roztavený drahokam zanechal trvalou a bolestivou kaňku na jinak perfektně hladké jemné kůži.

Ze zranění si nic nedělala. Už pro své umění trpěla víc. Co ji trápilo, byla agresivní reakce helmice na pokus o identifikování magických sil v ní skrytých. Ještě nezažila, aby nějaké kouzlo vyvolalo takovou odezvu. Vypadalo to téměř, jako by se něco uvnitř části zbroje probudilo. Něco, co mělo své vlastní úmysly.

Od začátku předpokládala, že vojevůdce zaklel do své zbroje neuvěřitelně silnou moc, aby mu v bitvách sloužila. Taková opatření byla zcela pochopitelná. Ale co když uhodla jen část? Co když si Ti, co zabili Bartuca, neuvědomili, jaký rozsah měla jeho moc nad démonickými silami.

Chránila helmu a zbroj zakletí, nebo objevila Galeona víc?

Pokoušel se snad Bartuc sám vstát z mrtvých?

Deeset

King's Shield vplula do bouře na sklonku pátého dne plavby z Gea Kul. Kara doufala, že se špatné počasí rozplyne dřív, než k němu doplují, ale za celou situaci si mohli sami. Kapitán Jeronnan velel skvělé posádce, která velmi dobře rozuměla mořským proudům a větrům. Necromancerka pochybovala, že by jakákoli jiná loď byla schopna využívat všech dostupných prostředků tak efektivně a dosáhnout tak vysoké rychlosti, což bohužel znamenalo, že King's Shield dostihla i tuhle hroznou bouři.

Nešťastnému Kalkosovi byl vystrojen klasický námořnický pohřeb a Kara přispěla k obřadu několika slovy úcty tak, jak bylo zvykem tam, kde vyrostla. V jejích očích jen přešel na jiné místo, kde on a ti, kdo odešli před ním, se budou podílet na udržení rovnováhy mezi všemi věcmi. Nehledě na to, stejně cítila částečnou vinu, účast, protože sama nezapomněla na tu obrovskou touhu žít, kterou pocítila uvězněná v dutém stromu. Jediný způsob, jak si své pocity mohla vysvětlit, byl ten, že by její smrt nejen narušila rovnováhu, ale nezůstal by nikdo, kdo by dál pronásledoval zloděje se zbrojí. A to se přeci

nesmělo stát.

Téměř ihned poté, co vpluli do bouře zpěněných vln, vzala Kara na sebe odpovědnost za pozorování moře před přídílí. Jeronnan pochyboval o smyslu tohoto počínání, ale ona všechny návrhy, aby se vrátila do bezpečí kajuty, odmítala. Myslel si, že vyhlíží Hawksfire -což byla částečně pravda- ale co ji znepokojovalo víc, byla možná přítomnost démona, kterého viděla v Kalkosových vzpomínkách, a reálná možnost, že by mohl zaútočit i na jejich loď. Kapitánovi se o jeho existenci nezmínila, a proto se cítila povinná alespoň hlídat. Zároveň věřila, že má ze všech na palubě největší šanci netvora alespoň vyděsit a odvést jeho pozornost od King's Shield na tak dlouho, aby se mohli pokusit uprchnout. Přes bičující déšť a mohutné vlny, které se přelévaly přes palubu, zůstávali námořníci naprosto vyrovnaní a především velmi zdvořilí vůči ní. Na chvíli si myslela, že příběhy, které slyšela o námořnících, jsou pravdivé a ona bude muset odrazet dotěrné útoky hrubých mužů. Ovšem přestože rozhodně několik z nich přinejmenším okouzila -aniž by znali její skutečné povolání- nikdo se neodvážil porušit základní pravidla slušného chování. Vlastně pouze pan Drayko si dovolil učinit nesmělý návrh, ale udělal to tak formálně a opatrně, že to působilo, jako by se jí dvořil nějaký služebník Rathmy. Laskavě a tiše odmítla, ale nemohla popřít, že jí návrh zalichotil.

Kapitán Jeronnan už dávno vzdal všechny otázky směřující k bližšímu poznání krásné pasažérky. Když se zrovna nechoval ke Kaře jako k nějaké šlechtice, vypadalo to, že se cítí, jako by ji adoptoval. Běhal kolem ní s takovým zájmem, s jakým Kara předpokládala, že se věnoval ke své dceři. Dovolila mu to nejen proto, že mu to evidentně udržovalo dobrou náladu, ale protože jí samotné to lichotilo a bylo jí to příjemné. Nebyla vždy zcela bez otcovské lásky, ale od chvíle, kdy nastoupila výcvik, čekalo se od ní, že se vzdá všech emocí ve prospěch studia způsobů, jak nejlépe udržet svět v rovnováze. Rovnováha byla přednější než vše, i než rodina.

King's Shield se vyšplhala na obzvlášť vysokou vlnu a o sekundu později sjela zpět do zpěněné vody. Kara se pevně držela zábradlí a snažila se prohlédnout hustý déšť i mlhu. Přestože den již pomalu přenechával své místo nadcházející noci, pro její oči zvyklé na vidění ve mně bylo něco rozeznat snadnější než pro kohokoli z námořníků. Teď již zcela jistě dosáhli - ne-li překročili - místo, kde zahynul Kalkos a ostatní, a to znamenalo, že se každým okamžikem může loď ocitnout ve spárech hrozného démona.

„Lady Karo!“ zavolal na ni zezadu Drayko. „Je to čím dál horší, měla byste se schovat!“

„Jsem v pořádku.“ Přestože v žádném případě nebyla urozeného původu, nemohla posádku přimět, aby jí říkali jménem. To byla chyba Jeronnana, který při představování zdůraznil tenhle titul a zejména respekt, který k ní chová. Co platilo pro kapitána, platilo pro posádku o to víc. „Ale ta bouře...!“

„Děkuji vám za starost, pane Drayko.“

Už věděl, že nemá smysl se s ní přít. „Jen buďte opatrná, má paní!“

Otočil se a Kara si uvědomila, že ji úcta, kterou ji zahrnují Jeronnan a posádka, asi zkazí. O to bude horší přistání v Lut Gholeinu, kde se jistě setká s mnoha predsudky týkajícími se jejího povolání.

Necromanceři se zabývali smrtí a lidé většinou nemají rádi, když se jim připomíná skutečnost, že jsou smrtelní. A už vůbec se jim nelíbí představa, že jejich nesmrtelné duše může ovládat někdo, jako je třeba ona.

Přestože odmítla Draykův návrh a nešla se schovat, bylo jí jasné, že na přídíl dlouho nevydrží.

Nadcházející noc spolu s hrozným počasím každou vteřinou činila viditelnost horší a horší. Ba ani její cvičené oči nebudou k ničemu. Ale zatím dál vyhlížela do tmy rozhodnutá vydržet, jak dlouho to jen bude možné.

Pohled na vzdouvající se a znovu klesající vlny byl poněkud monotónní. Snad jen skutečnost, že to na druhou stranu bylo nádherné představení té nejčistší živelné síly v akci, mohla někoho vzrušit. Jednou nebo dvakrát zahlédla něco, co snad mohlo připomínat mořského netvora, pár kusů shnilého dřeva, ale jinak byla Kařina námaha zbytečná. To ovšem také znamenalo, že jsou prozatím v bezpečí, za což byla velmi vděčná.

Otřela si z očí kapky mořské vody smíšené s deštěm a naposled pohlédla na pravobok King's Shield.

Jen vlny, pěna a ...

paže! Kara přeběhla k zábradlí a zaměřila se na ono místo, všechny smysly napnuté.

Tam! Paže a část trupu nějakého muže. Nedokázala rozeznat detaily, ale přísahala by, že ten člověk je živý a snaží se mávat.

Kara neměla pro takovou situaci připravené kouzlo, a tak se otočila směrem k palubě... kde kapitán Jeronnan právě zmizel ve dveřích do podpalubí. „Pane Drayko! Muž ve vodě!

Naštěstí ji okamžitě uslyšel. Zavolal na další tři muže a přispěchal k necremancerce. „Ukažte mi kde!“ „Tam! Vidíteho?“

Chvilí upřeně hleděl do rozbouřených vod a pak přisvědčil: „Hlava a paže. A myslím, že se pohybují!“ Drayko zavolal na kormidelníka, aby stočil loď. Pak, daleko podřízenějším tónem, řekl jí: „Je dost nepravděpodobné, že se nám ho podaří zachránit, ale zkusíme to.“

Neodpověděla, vědoma si lépe než on šanci na úspěch záchranné akce. Jestli rovnováha přírody vyžadovala, aby ten muž byl zachráněn, bude. Pokud ne, pak stejně jako Kalkos přejde na jiné místo existence, kde se bude dál podílet na udržování rovnováhy, přesně jak říká Rathma.

Samozřejmě, stejná rovnováha také vyžadovala, aby tam, kde je ještě nějaká naděje na zachování života, ti, kteří mohou něco udělat, tak učinili. Rathma učil pragmatismu, ne cynismu.

Bouře ztěžovala manévrování, ale přesto se King's Sheld podařilo přiblížit k zoufalému muži. Ten však mizel a objevoval se s každou příchozí vlnou a ani nastalá tma jim situaci nijak neusnadňovala.

Nyní už byl na palubě i kapitán Jeronnan a převzal velení nad celou akcí. Kara se zděsila, když rozkázal dvěma námořníkům, kteří podle Dreyka uměli nejlépe zacházet se zbraněmi, přinést luky.

„Copak on chce ukončit trápení toho člověka?“ zeptala se Kara čekala, že se alespoň pokusí o záchranu nebohého námořníka.

„Jen se dívejte, má paní.“

Oči se jí rozšířily ve výrazu náhlého porozumění, když lučištníci rychle přivázali k šípům lana. Raději než se pokoušet hodit lana až k topicímu se, doufali, že se jim to podaří s pomocí šípů. I v prudké bouři byl luk daleko přesnější než holá ruka. Bylo to riskantní, ale šance na úspěch byly asi větší.

„Rychle chlapi!“ zahřměl Jeronnan.

Oba muži vystřelili současně. Jeden šíp letěl příliš daleko, ale druhý spadl do vody v blízkosti evidentně vysileného muže.

„Chyť se!“ křičel Drayko. „Chyť se!“

Ale postava neučinila žádný viditelný pohyb směrem k lanu. S velkým rizikem se necromancerka naklonila přes zábradlí a snažila se dostat plovoucí lano blíž k němu. Snad kdyby se ho dotklo, zareagoval by. Kara znala starší, kteří uměli pohybovat předměty jen s pomocí myšlenek, ale stejně jako spousta jiných věcí, tohle ještě bylo nad její síly. Mohla jen doufat, že její zoufalství spolu se schopnostmi, které měla, bude stačit.

Ať již díky zoufalým myšlenkám nebo spíše díky mořskému proudu, lano se nakonec dostalo jen pár centimetrů od mužovy paže.

„Chyť ho!“ volal kapitán.

Tělo se náhle zatřepalo. Přehnal se přes něj vlna a na pár nervy drásajících sekund zmizelo pod hladinou. Kara ho uviděla jako první, tentokrát však bylo znovu několik metrů od lana.

„Sakra!“ udeřil Drayko pěstí do zábradlí. „Buď je mrtvý, nebo...“

Tělo sebou znovu mškubalo a málem opět zmizelo pod hladinou.

První důstojník zaklel. „Tohle nedělají vlny!“

S rostoucí hrůzou sledovala Kara i posádka, jak se tělo párkrát zhouplo a znovu se ponořilo.

Tentokrát se ale už neobjevilo.

„Dostali ho žraloci,“ ozval se po chvíli jeden z námořníků.

Kapitán Jeronnan souhlasil. „Vytáhněte lana, chlapi. Udělali jste, co jste mohli. Stejně už byl asi mrtvý a máme jiné starosti, ne?“

Posádka se pomalu vracela ke svým úkolům, skleslá marným úsilím. Pan Drayko zůstal chvíli s Karou, která stále ještě zkoumala hladinu a hledala ztraceného námořníka.

„Moře si bere své,“ zašeptal. „Snažíme se naučit s tím žít.“

„My to vidíme jako součást celkové rovnováhy,“ odpověděla. „Ale život, který mohl být zachráněn, je i pro nás důvodem k zármutku.“

„Raději byste měla odtamtud už jít, má paní.“

Kare ho jemně pohladila po hřbetě ruky a odpověděla: „Děkuji za vaši starost, ale chtěla bych tu ještě chvíli zůstat. Budu v pořádku.“

Zdráhal se, ale pak udělal, co si přála Když byla znovu o samotě, sáhla necromancerka pod plášť a ze šňůrky okolo krku odvázel malý rudý amulet ve tvaru draka s planoucíma očima a vyceněnými zuby. Přívrženci Ratimy věřili, že svět seděl na hřbetě draka Trag'Oula který sloužil jako středová osa, a tím pomáhal udržovat nebeskou rovnováhu. Všichni necromanceři pevně věřili v existenci tohoto tvora.

Kara se v duchu modlila, aby Trag'Oul dohlédl na to, že onen muž přejde v klidu na jiné místo své existence. Stejně tak se modlila za Kalkose, přestože si toho nikdo z posádky King's Shield nevšiml. Obyčejní lidé nebyli schopni porozumět tomu, jak důležité místo na světě patří Trag'Oulovi.

Spokojená, že udělala vše, co mohla, vrátila se unavená a promočená Kara do kajuty v podpalubí. Přes zodpovědnost, kterou cítila, se jí nyní velmi ulevilo. Dlouhé hodiny na stráži, potom marná snaha o záchranu lidského života, to vše ji stálo spoustu sil. Během hlídky si dopřála jen kratičké chvílky odpočinku, a to vlastně jen proto, aby se najedla. Popravdě řečeno, byla na nohou déle než kterýkoli muž z posádky. Jediné, po čem teď toužila, bylo spát, spát a spát.

Kajuta, kterou pro ni vybral Jeronnan, byla původně

vyhrazena jeho dceři, a tak se poněkud dospělejší Kara musela vyrovnat s holčičími volánky, kraječkami a příliš měkkými polštáři. Na rozdíl od posádky však měla skutečnou postel, dobře připevněnou k podlaze, aby v bouři neklouzala po místnosti sem a tam. Pro zvýšení bezpečnosti bylo k lůžku připevněno malé zábradlí, které se staralo o to, aby nocležník ve spánku nespádl na tvrdou dřevěnou podlahu. Kara už zjistila, že je to velice užitečná věc, a byla za ni vděčná i teď, když byla tak vyčerpaná, že pochybovala, že by se dokázala v té divoké bouři sama na lůžku udržet.

Odhodila promočený plášť a posadila se na kraj postele, aby si trochu utřídila myšlenky. Plášť jí venku příliš nepomohl a všechno oblečení měla rovněž mokré, od černé blůzky přes kožené kalhoty až po boty. Blůzka se jí vlhkem lepila na tělo a nepříjemně studila. Jeronnan trval na tom, aby si Kara před vyplutím obstarala nějaké náhradní oblečení. Necromancerka si oddechla, když nakonec souhlasil s černou barvou. Výuka pravidel života stoupence Rathmy nezahrnovala znalost poslední módy. Necromanceři si oblíbili praktické trvanlivé oblečení.

Vděčná, že se nakonec nechala přemluvit, se Kara rychle převlékla do suchého a pověsila promočený oděv na věšák. Dědala to tak každý večer aby vše udržela v relativní čistotě. To, že někdo pracuje s krví a smrti, ještě neznamená, že nemůže chodit slušně upraven.

Tentokrát příliš měkkou matraci uvítala. Kapitán by byl asi v šoku, kdyby viděli že se uložila ke spánku zcela oblečená, ale na podobných výpravách si Kara nemohla vybírat. Kdyby se náhodou objevil démon z Kalkosových vzpomínek, musela být okamžitě připravená. Jediný komfort, který si dovolila, byly boty, které s úctou k Jeronnanovi a jeho dceři nechala stát pod postelí.

Lampa zhasla, Kara se zavrtala do měkkých peřin. Vlny a teplo ji rychle ukolébaly ke spánku. Starosti se pomalu začaly ztrácet ve Tmě..

...když se jí víčky najednou prodralo ostré modré světlo a vrátilo ji zpět do reality.

Nejdříve si myslela, že je to jen začátek nějakého snu, ale čím dál více si uvědomovala, že světlo vychází z kajuty a všechny její nervy se napjaly. Vyskočila na kolena a ruce instinktivně natáhla proti předpokládanému zdroji podivné záře.

Vzhledem k tomu, že kajuta byla pod čarou ponoru, myslela si Kara nejdříve, že se nějakým způsobem voda dostala skrz trup. Ale když se zbavila i posledních zbytků spánku, uvědomila si, že skutečnost je možná ještě horší. Nejenže modré světlo skutečně existovalo, ale ozařovalo téměř polovinu kajuty.

Všechno najednou vypadalo jakoby ponořené do mlhy a pravidelně pulsovalo. Kara cítila, jak ji celé tělo brní...

Z modré magické záře vystoupily dvě promočené postavy.

Otevřela ústa, buď aby vyslovila kouzlo, nebo zavolala pro pomoc. Nebyla si jistá. V každém případě jí selhal hlas a vlastně i celé tělo. Necromancerka nechápala proč, dokud si nevšimla, že jedna z postav drží v ruce slonovinovou dýku, která zazářila pokaždé, když se pokusila pohnout.

Na Karu hledělo nemrtvé tělo vizjereiského čaroděje Fauztina - obrovská rána tam, kde kdysi byl krk,

nyní částečně zakryta pláštěm -a jeho oči bez jediného mrknutí varovaly Karu před jakýmkoli bláznivým nápadem.

Vedle něj ze sebe setřepal vodu jeho malý šklebící se společník. Modrá záře za nimi zmizela a s ní i magický portál.

Menší z obou nemrtvých přistoupil k ní a téměř komicky se uklonil. Kara si uvědomila, že to bylo jeho tělo, které se snažili dostat před chvílí z vody. On byl ten nešťastný námořník. Fauztin a on napálili ji i posádku, aby tak připravili svůj monstrózní příchod.

Ghoul se usmál, žluté zuby a hnijící dásně teď dotvořily zřůdný obraz načrtnutý již dříve částečně odchlíplou kůží a mokrým, na povrchu částečně rozpadlým masem pod ní. „Fak... rádi... vás zase... vidíme... necromancerko...”

Bouře sice neskončila, ani když Hawksfire konečně doplula do přístavu v Lut Gholeinu, ale aspoň se poněkud utišila a umožnila lodi vcelku bezproblémové přistání. Norrec byl za to vděčný, stejně jako za skutečnost, že připluli těsně před východem slunce, kdy většina obyvatel ještě spala, a nikdo si tím pádem nevšiml určitých zvláštností na plavidle řízeném temnými silami.

Ve chvíli, kdy Hawksfire zakotvila - kouzlo zmizelo a ponechalo Cascovi a Norrecovi volné ruce, aby se postarali o zbytek. Loď přilákala pohledy několika kolemjdoucích, ale naštěstí to vypadalo, že si nikdo nevšiml, jak se lana sama od sebe přivazují a plachty spouštějí.

Když kapitán nakonec spustil můstek na pevninu, dal svému pasažérovi jasně najevo, že nadešel čas, aby se rozloučili, pokud možno navždy. Norrec se pokusil o smířlivé gesto a nabídl mu ruku, ale Casco upřel nejdříve na rukavici a potom na žoldáka pohled bez výrazu. Po pár sekundách trapného ticha Norrec spustil paži a co nejrychleji přešel na suchou zem.

Po pár krocích se však neubráníl tomu, aby se naposled neohlédl, a uviděl kapitána, jak ho pozorně sleduje. Znovu se na sebe několik sekund dívali, až Casco pomalu zvedl ruku Norrecovi na pozdrav. Žoldák odpověděl přikývnutím, evidentně vděčný alespoň za toto jednoduché gesto. Casco se odvrátil, zaujat již jen stavem zničené lodi.

Norrec ještě ani nevykročil, když na něj někdo z druhé strany navola.

„Tak Hawksfire zas jednou utekla hrobníkovi z lopaty, co?“ halekal postarší kapitán se šikmými očima a bílým vousem z paluby vedlejší lodi. „Ale tentokrát vo fous! Propluli ste tou bouřkou, co?“

Voják jen přikývl.

„Věřte mi, měl ste kliku! Ne všichni, co s ní pluli, se dostali až do přístavu! Nosí smůlu, a hlavně svému kapitánovi!”

Ani nevíte, jak jste se trefil, pomyslel si Norrec, i když se to neodvážil říct nahlas. Znovu jen přikývl a chtěl pokračovat dál, ale starý námořník na něj znovu zavola „Hele! Po takový cestě by vám asi bodla nějaká hospoda, co? Nejlepší je U Atmy! Ta fajnová paní si to tam furt ještě vede sama, i po tom, co se stalo s jejím chlapem! Jen řekněte, že kapitán Meshif vzkazuje, ať se o vás dobře stará!”

„Díky,” odpověděl Norrec ve víře, že tomu snad až příliš veselému námořníkovi bude krátká odpověď stačit. Chtěl se dostat z doků co možná nejrychleji, kdyby si snad přeci jen někdo všiml něčeho divného na způsobu jejich přistání nebo na něm samotném.

Pečlivě si upravil plášť a spěchal dál, až po několika minutách za sebou nechal všechny lodě i sklady a vstoupil do skutečného slavného Lut Gholeinu. Slyšelo tomhle království spoustu legend, ale nikdy tu ještě nebyl. Sadun Tryst říkal, že tu člověk koupí všechno, co se na světě koupit dá... a ve velkém množství. Přistávaly tu lodi z celého světa a přivázely zboží legální i pašované. Lut Gholein byl jedno z největších obchodních středisek, ale lidem, kteří ho řídili, se dařilo udržet v ulicích relativní pořádek a bezpečí.

Města nikdy nespala. Podle Saduna jste se museli prostě jenom dostatečně dlouho rozhlížet a našli jste místo, kde ti, kdo hledali nějaká exotická dobrodružství, mohli utratit nějakou tu minci nehledě na hodinu. Ovšem ti, kdo neuměli svá povyražení udržet za zdmi podniku k tomu určených, museli počítat se všudy přítomnými strážemi, které sloužily zdejšímu sultánovi s velkým zápalem. Tryst taky vyprávěl celkem nechutné historky o lut gholeinských kobkách...

Přes všechno, co prožil od chvíle, kdy opustil Bartucovu hrobku, pocítil Norrec vzrušení okamžitě,

jakmile vstoupil do první uličky. Všude kolem stály pestře vyzdobené vysoké budovy z kamene spojeného maltou, nejvyšší z nich pak věže sultánova paláce. Podél neuvěřitelně čistých dlážděných ulic, které se zdály všemi směry téměř nekonečné, se začaly objevovat první vozy obchodníků. Hbití prodáváci se vynořovali ze stínů budov a začali otvírat stánky a dveře obchodů, aby vše připravili na další rušný den. Některé z vozů se zastavovaly u těchto stánů a obchodníci doplňovali zásoby.

Bouře se pomalu rozpadla na několik temných rozervaných mraků a pomalu ustávala. Norrecovi se poněkud zvedla nálada. Zbroj po něm až do této chvíle nic nechtěla. Snad by si mohl alespoň na chvíli dělat, co chce. V místě, jako je Lut Gholein, musí žít čarodějové se zkušenostmi. Takoví, kteří by mu mohli pomoci zbavit se kovového prokletí. Pod záminkou, že si prohlíží památky -snadná věc v tak slavném městě - by se mohl nenápadně porozhlédnout po někom, kdo by mu pomohl.

S prvními ranními slunečními paprsky se ulice naplnily lidmi všech ras, velikostí a tvarů. Cestovatelé až z Busteigu a Khandurasu se míjeli s černě oděnými návštěvníky z Kehjistanu a jiných vzdálených koutů světa. Vlastně to vypadalo, že je ve městě víc cizinců než místních obyvatel.

Různorodost davu nahrávala Norrecovi a umožňovala mu pohybovat se městem vcelku nenápadně. Ani jeho zbroj nebyla nijak výjimečná a podobně odění muži byli snad všude. Někteří z nich se jistě nedávno vylodili, zatímco jiní, zvláště ti s podivně zkroucenými přilbicemi a elegantními stříbrnými plášti vlajícími za modrošedými kyrysy, evidentně sloužili vládci zdejšího království.

Architektura města vypadala vcelku sourodě. Budovy měly pravidelný obdélníkový půdorys a stěny byly hladké bez výraznějších ozdob, zatímco nahoře byly velmi často zakončeny věžičkami, které připomínaly malé minarety. Zvláštní podívaná, zejména pro někoho, kdo vyrostl mezi mohutnými hrady a zámky pánů a doškovými chalupami poddaných, ale každopádně natolik poutavá, že se Norrec znovu a znovu musel podívat všem těm exotickým tvarům. Žádné dvě budovy nebyly stejné. Buď byla jedna z nich širší a nižší a nebo se asi nedostávalo stavitelům místa a hnali štíhlou stavbu nahoru.

Najednou zazněl roh a ulice se okamžitě vyprázdnila. Na poslední chvíli následoval příkladu lidí kolem a jen tak-tak že ho nepřeválcovala jízdní hlídka se stejnými zakroucenými přilbicemi a kyrysy, které viděl již dříve. Lut Gholein mohl být město plné života, ale jak říkal Sadun, asi bude velmi dobře hlídán. O to podivnější bylo, že Norreca, poté co vystoupil na pevninu, nikdo nezastavil, aby mu položil pár otázek.

Ve většině velkých přístavů fungovala ve dne v noci hlídka, ale on žádnou nepotkal. Nechápal to.

Jak tak bloudil ulicemi, začal se pomalu ozývat hlad i žízeň. Naposled se najedl na palubě Hawksfire, ale tak se nemohl dočkat, až vystoupí na pevninu, že nebyl schopen ani dojíst. Mimo to Norrec tajně doufal, že ve městě najde něco přeci jen poněkud chutnějšího než jen další porci z Cascova námořnického kotlíku.

Zbroj mu již dříve poskytla prostředky, a tak se žoldák s jistou dávkou sebedůvěry rozhlédl kolem sebe. V okolí bylo hned několik hospůdek a hostinců, ale jeden z nich ihned Norreca zaujal.

Nejlepší je U Atmy! Ta fajnová paní si to tam zatím ještě vede sama, i po tom, co se stalo s jejím chlapem! Jen řekněte, že kapitán Meshif vzkazuje, ať se o vás dobře stará! Přesně tahle hospoda stála jen několik kroků od vojáka a nad vchodem se houpala dřevěná cedule s nějakým symbolem. Omítka byla poněkud oprýskaná, ale jinak to vypadalo jako místo, do kterého mohl bez obav vstoupit. Norrec odhodlaně zamířil přímo ke vchodu a doufal, že ho zbroj neotočí opačným směrem.

V tichosti vstoupil a zbroj mu stále ponechávala svobodu pohybu. To, stejně jako vnitřek hospody, zvedlo Norrecovi náladu. Navzdory časné hodině bylo už U Atmy rušno. Většinu zákazníků tvořili námořníci, ale bylo zde i několik obchodníků, turistů a vojáků. Aby na sebe neupoutával pozornost, vybral si Norrec stůl v rohu místnosti a usedl.

Mladičká dívka, snad až příliš mladičká na to, aby pracovala v takovém podniku, se okamžitě přišla otázat, co si dá. Norrec už zaregistroval nějakou vůni linoucí se z kuchyně a riskl si to objednat, ač již to bylo cokoli, a k tomu korbel piva na spláchnutí. Dívka se uklonila a zmizela. Ted' měl příležitost rozhlédnout se trochu lépe.

Strávil až příliš mnoho času v podobných hospodách, ale tahle každopádně nevypadala, že tu kuchař vaří všechno, co pochyťá ve sklepe. Číšníci se snažili udržovat stoly a podlahu v relativní čistotě a neviděl, že by si někdo kolem stěžoval na jídlo nebo obsluhu. Celkově se dalo říct, že hostinec U Atmy ještě upevnil jeho představu o Lut Gholeinu jako městu úžasné prosperity, kde se daří i těm společensky nejnižší

postaveným.

Dívka se vrátila s talířem jídla, které vypadalo stejně dobře, jako vonělo. Usmála se na něj a evidentně čekala na minci adekvátní hodnoty. Norrec upřel oči na svou rukavici a čekal.

Nic se nestalo. Rukavice neudeřila do stolu a nenechala tam peníze za zaplacení. Norrec se snažil skrýt obavy. Copak ho nechala zbroj na holičkách? Když nebude moci zaplatit, vyhodí ho odtud. Pohlédl ke dveřím, odkud se na něj šklebili dva snědí strážci, kteří se předtím neobtěžovali věnovat mu pozornost, ale které nyní velice zaujal jeho poněkud dlouhotrvající rozhovor s dívkou.

Znovu si řekla o peníze, tentokrát o dost méně přátelským tónem. Norrec se novu zadíval na rukavici a v duchu klel. Dělej sakra! Chci se akorát najíst! Tak zrudneš, ne?

Stále nic.

„Nějaký problém?“ zeptala se dívka s výrazem, který dával tušit, že odpověď dávno zná.

Norrec neodpověděl, zavíral a otevíral dlaň v zoufalé naději, že se konečně objeví nějaké mince.

Dívka krátce pohlédla na muže u dveří a chystala se odejít. „Promiňte, pane, mám... i jiné stoly...”

Voják se jí podíval přes rameno a uviděl, jak se oba svalovci vydali směrem k němu. Její pohyb byl pro ně jasným signálem, aby konali svou práci.

Vstal, rukama se opřelo stůl. „Počkejte! Není to, jak si...”

Pod pravou dlaní uslyšel cinkot mincí.

Také to uslyšela a na tvář se jí znovu vrátil úsměv. Norrec si opět sedl a přisunul malou lesklou hromádku směrem k servírce. „Omlouvám se za to nedorozumění, nikdy jsem

v Lut Gholeinu nebyl a přemýšlel jsem, jestli mám dost peněz. Bude to stačit?”

Už její výraz byl dostatečnou odpovědí. „Jistě, pane! To je dokonce moc!”

Znovu jí mrkl přes rameno a viděl, že dvojice váhá. Větší z nich položil kolegovi ruku na rameno a oba se vrátili na své místo u dveří. „Vemte si, kolik potřebujete za jídlo a pití,” řekl s úlevou dívce. A když tak učinila, dodal: „A ta největší mince je pro vás.”

„Děkuji vám, pane! Děkuji!”

Když odcházela zpět k pultu, téměř se vznášela. Vypadalo to, že právě dostala největší spropitné svého života. Ten pohled Norreca trochu rozveselil. Alespoň nějaké dobro se dá s tou prokletou zbrojí udělat. Znovu se zadíval na rukavice a až příliš dobře si uvědomoval, co se právě stalo. Zbroj mu dala jasně najevo, že ona je tu pánem situace. Norrec žil, protože mu to trpěla. Bylo by šílenství myslet si, že tomu tak není.

Nehledě na ten krutý návrat do reality si Norrec dokázal jídlo vychutnat. V porovnání s tím, co mu dával kapitán Casco, to chutnalo jako v Nebi. Když už si vzpomněl na tuto mystickou říši, začal uvažovat, co dál. Zbroj ho až příliš dobře hlídala, ale musel existovat způsob, jak na chvíli otupit její pozornost. V tak rušném království, jakým Lut Gholein je, musí být nejen spousta čarodějů, ale i kněží. I kdyby první jmenovaní nemohli pro něj nic udělat, snad by nějaký služebník Nebe mohl. Kněz musel mít spojení s moci, která dalece přesahovala moc prokleté zbroje.

Ale jak se k někomu takovému dostat? Norrec pochyboval, že by zbroj dokázala vůbec vstoupit na posvátnou půdu. Nebo to snad bylo tak snadné? Stačilo projít kolem kostela a potom se vrhnout na schody? Byl by schopen alespoň toho?

Norrec byl zoufalý a stálo za to alespoň to zkusit. Zbroj ho přeci jen potřebovala živého a v relativně dobré kondici. To by mu mohlo pomoci. Koneckonců, musel se pokusit zachránit nejen svůj život, ale hlavně duši.

Dojedl a rychle dopil zbytek piva. Mezitím servírka se několikrát přišla zeptat, jestli něco nepotřebuje, jasný důkaz, že byl při placení velmi velkorysý. Norrec jí dal ještě jednu menší minci, což, způsobilo, že se její úsměv ještě víc rozšířil, a potom se jí jakoby mimochodem zeptal na nějaké památky, které by stálo za to si prohlédnout.

„Samozřejmě je ti aréna,” odpověděla dívka, Mirian, bezpochyby zvyklá na podobné otázky. „A taky palác!” Vypadala, že se krátce zasnila. „Tam žije Jerhyn, sultán...”

Tenhle Jerhyn evidentně musel být velmi pohledný mladý muž, soudě podle výrazu Miriaminy tváře. I když pohled na palác musel být jistě úchvatný, nebylo to právě to, co Norec hledal. „A mimo to?”

„Taky tu máme Aradnské divadlo, blízko náměstí s Katedrálou Tomáše Kajčnicka přímo naproti, ale

zakarumští kněží pouštějí návštěvníky dovnitř jen v poledne a divadlo se opravuje. Jo! A na severním konci města jsou závody, koně a psi..."

Norrec ji přestal vnímat. Informaci, kterou hledal, již měl. Jestli svatá půda Nebe měla nějakou moc nad Bartucovým dědictvím, potom tahle katedrála byla jeho jediná naděje. Zakarumská církev byla nejmocnějším řádem na obou stranách Tvin Seas.

„...a někteří staří lidé a učenci se rádi chodí dívat na trosky vizjereiského chrámu hned za městskými hradbami, i když toho tam moc vidět není, teda kromě Velké Písečné Bouře..."

„Děkuji vám, Miriam. To mi stačí." Chystal se odejít, v hlavě už myšlenky na to, jak se nenápadně dostane do blízkostí zakarumské katedrály.

Do místnosti vstoupili čtyři muži v již známých uniformách lut gholeinské Stráže, ale očividně se nepřišli napít ani najíst. Místo toho ihned očima vyhledali Norreca a jejich výrazy potměnely. Skoro by přísahal, že přesně vědí, co je zač.

S vojenskou přesností, kterou by kdysi Norrec obdivoval, se čtveřice rozptýlila po místnosti, eliminujíc jakoukoli možnost, že by se kolem nich kdokoli dostal ven hlavním vchodem. Přestože ještě netasili dlouhé zahnuté meče, drželi ruce velmi blízko jejich jílců. Jediný chybný Norrecův pohyb a všechny by vyletěly připravené jej rozčtvrtit.

Jako by se nic nedělo, otočil se zpět k dívce a zeptal se: „Někde za touto hospodou so mám setkat s přítelem. Máte tu nějaký východ vedoucí na drahou stranu?"

„Je tu jenom támhleten." Už chtěla ukázat prstem, ale Notrec jí něžně zadržel ruku a vložil do ní další minci. „Děkuji vám, Miriam." Jemně se protáhl kolem ní a snažil se vypadat, jako že si jde k baru ještě pro jeden drink. Čtyři strážní zaváhali.

Napůl cesty k pultu se otočil směrem k zadnímu východu.

Přestože je teď neviděl, byl si jistý, že sváže uhodly jeho úmysly. Zrychlil a doufal, že se dostane ke dveřím včas. Jakmile bude venku, může se pokusit ztratit se v houstnoucím davu.

Norrec rozrazil dveře a vystřelil ven...

...a byl drsně zastaven. Sevřely ho silné paže, které ho nehodlaly jen tak pustit.

„Braň se a bude to horší, západ'áku!" vyštěkl snědý voják se zlatými odznaky na plášti. Podíval se za Norreca a řekl:

„Odvedli jste dobrou práci hoši. Tady máte! My už se o něj postaráme."

Ti čtyři, kteří pronásledovali Norreca uvnitř, prošli kolem něj a zasalutovali velícímu důstojníkovi. Pak odpochovali. Norrec se zašklebil, když si uvědomil, že se chytil do té nejprimitivnější pasti.

Neměl tušení, co s ním vojáci zamýšlí, ale to ho v tuto chvíli zajímalo daleko méně než skutečnost, že se Bartucova zbroj nepokusila vůbec bránit. Tahle situace si určitě vyžadovala nějakou reakci, ale zatím to vypadalo, že nemá zájem svého nositele osvobodit. Proč?

„Dávej pozor, západ'áku!" přistoupil důstojník k Norrecovi s napřaženou paží, kterou však nakonec spustil. „Pojď hezky v klidu a my s tebou budem jednat slušně. Braň se, a..." Mužova ruka teď významně sklouzla k jílci meče.

Norrec přikývl. Pokud se zbroj nehodlala bránit, on se o to sám rozhodně pokoušet nebude.

Vojáci vytvořili kolem něj kosočtverec s Norrecem samozřejmě uprostřed. Skupinka se vydala ulicí směrem od centra a davů lidí. Několik zvědavců je pozorovalo, ale nikdo nevypadal, že by měl s cizincem soucit. O jednoho turistu víc nebo míň, co na tom? Je jich tu i tak dost.

Nikdo mu zatím nevysvětlil, proč byl zatčen, ale předpokládal, že to má něco společného s příjezdem Hawksfire. Snad se mýlil, když si myslel, že v přístavu nebyla žádná hlídka. Třeba si v Lut Gholeinu dávali na všechny návštěvníky větší pozor, než jak to zpočátku vypadalo. Také bylo docela možné, že kapitán Casco nakonec nahlásil, co se dělo na palubě lodi během plavby a kdo je zodpovědný za ztrátu posádky.

Strážce jdoucí vpředu najednou zahnul do jedné postranní uličky a ostatní ho následovali. Norrec se zamračil a myšlenky na Casca a Hawksfire ho rychle opustily. Nyní procházeli méně frekventovanými a daleko nebezpečněji vypadajícími uličkami, do kterých mělo světlo problém se dostat i za nejjasnějšího dne. Žoldák byl napjatý, na celé situaci bylo něco podivného.

Šli ještě kousek dál a znovu zahnuli, tentokrát do uličky, kde byla tma opravdu jako v hrobě. Tam se po

pár krocích zastavili.

Únosci stáli v pozoru a téměř ani nedýchali. Vlastně stáli tak nehybně, že Norrec nemohl než myslet na to, že vypadají spíš jako loutky, kterým jejich pán přestal tahat za provázky.

Jakoby na potvrzení toho pocitu se jeden ze stínů oddělil od ostatních a proměnil se ve staršího vrásčitého muže s dlouhými stříbrnými vlasy i vousy, oděného v elegantním rouchu ušitým ve stylu, který Norrec znal až příliš dobře... podobné nosil Fauztin. Ale tento člověk, tento Vizjerei, nejenže žil daleko déle než Norrecův nešťastný přítel, ale tím, že byl zde, dokazoval, že jeho schopnosti daleko překračují Fauztinovy.

„Nechte nás..." rozkázal strážím přes svůj věk stále pevným panovačným hlasem.

Důstojník i ostatní vojáci se poslušně otočili a odpochovali cestou, kterou přišli.

„Nebudou si nic pamatovat," prohlásil Vizjerei. „Stejně jako ostatní, kteří jim pomáhali... přesně tak si to přeji..." Když se Norrec pokusil něco říct tajemná postava jej jediným pohledem zarazila. „A pokud chceš žít, západáku... i ty uděláš to, co si přeji... - přesně to, co si přeji.

Jedenáct

„Necííte se dobře, slečno?" zeptal se kapitán Jeronnan. „Vyšla jste z kajuty, jen abyste si vzala jídlo, a jinak jste celou dobu dole.

Kara se mu podívala přímo do očí. „Je mi dobře, kapitáne. Vzhledem k tomu, že se King's Shield blíží k Lut Gholeinu, musím se připravit na další cestu. Musím promyslet spoustu věcí. Omlouvám se, jestli se k vám nebo k posádce chovám špatně."

„Ne špatně, jen poněkud odtaziť." Vzdychl. „No, pokud budete něco potřebovat, dejte mi vědět."

Potřebovala toho spoustu, ale s ničím z toho jí dobrosrdečný kapitán nemohl pomoci. „Děkuji vám... za všechno."

Necromancerka na sobě cítila jeho pohled, když zamířila zpět do kajuty. Jeronnan by pro ni jistě udělal všechno, co bylo v jeho silách, a ona si toho velice vážila. Bohužel žádná pomoc, kterou ji mohl nabídnout, nebyla v současné situaci nic platná.

Jakmile vstoupila do kajuty, uviděla v opačném rohu oba nemrtvé čekající tak, jak to umí jen tvorové jejich druhu. Fauztin měl připravenou zářící dýku obdařenou nyní vizjereiským kouzlem, které zaručovalo, že se

necromancerka o nic nepokusí. Kara si nikdy nebyla jistá, co se Fauztinovi honí hlavou, protože výraz jeho tváře se téměř neměnil.

Ne už tak u Saduna Trysta. Druhý ghoul se nepřestával usmívat, jako by měl vždy připraven nějaký vtíp a toužil ho říci. Kara se také přistihla, že neustále touží po tom narovnat mu hlavu, která se pořád nepřírozeně nakláněla na obě strany.

Ucítila pach smrti, ale ten se zatím pravděpodobně nerozšířil z kajuty ven. Jako necromancerce jí tohle zrovna nevadilo, ale stejně by samozřejmě raději dýchala poněkud čistší vzduch. Během studia se stýkala shorší smrti téměř denně, ale doposud vždy to bylo za velmi odlišných podmínek. Ještě nikdy si nevyměnili role, ještě nikdy neporoučeli mrtví jí, co má dělat.

„Ten hodnej kapitán... vás nechává... i dál... vo samotě... doufám," řekl Tryst.

„Dělá si o mne starosti, to je vše."

Ghoul se zasmál. Znělo to, jako když zvíře drtí mezi zuby kost. Asi to bylo tím, že se mu úlomek kosti ze zlomené páteře doslal do hrtanu. To by také vysvětlovalo způsob, jakým mluvil. I když Sadun samozřejmě nepotřeboval dýchat, potřeboval vzduch, aby mohl mluvit.

Trystův společník byl samozřejmě odsouzen k věčnému mlčení kvůli obrovské díře v krku.

„Doufejme... že jeho starostlivost... zůstane za dveřma... týchle místnosti."

Fauztin ukázal na kraj lůžka, tichý rozkaz temného mága byl snadno pochopitelný. S jídlem stále v ruce usedla a očekávala další příkazy. Dokud měl Vizjerei v ruce její dýku, byla pouhým otrokem.

Trystovy oči jednou mrkly, což musel ghoul učinit vědomě. Narozdíl od Fauztina se pokoušel předstírat, že v jeho rozpadajícím se těle ještě nějaký život zbyl. Jako čaroděj viděl vytáhlý Vizjerei celou situaci

bezpochyby daleko praktičtější a realističtější. Válečník naopak vypadal, že byl vždy milovníkem všeho, co život přináší. Kara věděla, že se za jeho neustálým úsměvem skrývá daleko větší zloba nad současným stavem věci, než jakou cítil čaroděj.

„Jez...“ Jedla a oni z ní nespouštěli oči. Celou dobu se necromancerka snažila pátrat v paměti a hledala cokoli, co by jí mohlo dostat z moci hrozných vězňů. To, že se jí zatím ani nedotkli, natož jí nějak ublížili, ji vůbec neuklidňovalo. Oba měli v mysli jen jediný cíl -dostihnout svého přítele, toho Norreca Vizharana. Kdyby z nějakého důvodu zjistili, že je nutné ji obětovat, byla si jistá, že by tak bez lítosti učinili.

Vizharan byl jejich partner, společník, a přesto oba brutálně zavraždila utekl se zbrojí. Neřekli jí to, ale vytušila to z rozhovoru s velmi hovorným ghoulm. Tryst vlastně ani nikdy přímo Norreca neobvinil, jen neustále říkal, že musí svého společníka najít, aby dokončili, co začalo tam v hrobce. A protože se Kara nadržela zpátky, jak si přáli, bude nyní součástí děsivé výpravy. Kara jedla v tichosti a snažila se vyhýbat pohledům nemrtvé dvojice, pokud to jen bylo možné. Čím méně bude přitahovat jejich pozornost, obzvláště Trysta, tím lépe. Bohužel když se dostala ke dnu misky, Sadun zasípal. „Je to... chutná to... dobře?“

Ta otázka byla tak zvláštní, že se na něj překvapená Kara podívala: „Co?“

Smrtelně bílý prst s částečně odpadlou kůží ukázal na misku. „To jídlo. Chutná... to... dobře?“

Ještě trochu zbylo, víc než by si Kara zrovna teď přála. Hlavou jí prolétlo vše, co věděla o nemrtvých, ale

nevzpomínala si, že by chuť na dušenou rybu byla obvyklá. Lidské maso, to ano, v některých případech, ale nikdy dušená ryba. Přesto, aby trochu zmírnila napětí, které v kajutě panovalo, podala necromancerka misku ghoulm a jistým hlasem se zeptala: „Chcete ochutnat?“

Tryst se podíval na Fauztina, který stál nehybně jako skála. Nakonec přistoupil blíže, uchopil misku s jídlem a okamžitě se vrátil na své oblíbené místo. Kara netušila, že se nemrtvý může pohybovat tak rychle.

Rozkládajícími se prsty vzal pár zbytků a vložil si je do úst. Sadun se pokusil žvýkat, kousky ryby mu padaly z úst na podlahu. Přestože se oba chovali jako živí, mrtvá těla už nefungovala tak jako kdysi. Najednou všechno vyplivl a na hnijící tváři se objevil výraz odporu. „Fuj! Chutná to... chutná to... po smrti.“ Sadun pohlédl na necromancerku. „Je to mrtvý... příliš dlouho... měli to... vařit míň... vo dost míň...“ Nespouštěl oči z Kary, a jakoby dál přemýšlel, co mu tolik vadí. „Myslím... možná to vůbec... neměli vařit... čím čerstvější... tím lepší... co?“

Černovláška nejdříve neodpověděla. Vůbec netoužila prodlužovat tenhle rozhovor, který se mohl zvrhnout v diskusi nad tím, jaký druh masa by ghoulm chutnal nejvíce. Místo toho se pokusila vrátit se k tématu, které ji zajímalo daleko víc -hon na Norreca Vizharana.

„Byli jste na palubě Hawksfire, že ano? Byli jste na palubě až do doby, kdy se stalo něco, co způsobilo, že posádka uprchla.“

„Ne na palubě... pod ní... většinu času...“

„Pod ní?“ Představila si tyhle dva, jak se zoufale drží trupu lodi a jen díky nelidské síle je nesmetou rozbouřené vlny. Jenom ghoul mohl být schopen něčeho takového. „Co myslíte tím... většinu času?“

Sadun pokrčil rameny, takže se mu hlava na chvíli rozkývala zleva doprava. „Vylezli sme na palubu... na chvílku... potom, co ti... cvoci skočili... z lodi.“

„Kvůli čemu opustili lod?“

„Viděli něco... co se jim... nelíbilo...“

To jí moc nepomohlo, ale čím déle se jí podaří udržet rozhovor, tím méně času zůstane ghoulm na přemýšlení, k čemu všemu jim Kara může být užitečná a co ji to bude stát.

Kara se znovu zamyslela nad jejich vytrvalostí. Téměř se jim podařilo polapit kořist, dokonce se krkolomně dostali na palubu lodi. Představa dvou nemrtvých, jak se zespod drží trupu Hawksfire zmítané zuřivou bouří, ji zůstane navěky vyryta do paměti. Norrec Vizharan nemá šanci uniknout brutální spravedlnosti z rukou svých hrůzných pronásledovatelů.

A přesto... zatím se mu to dařilo, i když byl jen pár metrů od nich.

„Když jste byli sami s ním na palubě opuštěné lodi, proč to už všechno neskončilo?“

Trystova tvář se zachmuřila, i když ústa se stále pokoušela o úsměv, takže celý výraz byl navíc ještě snašlivější než obvykle. „Mělo...“

Nehodlal to dál rozebírat, a ani když se Kara podívala na Fauztina, nevypadalo to, že by se ještě něco dozvěděla. Srovnala si jejich odpovědi co možná nejrychleji a rozhodla se, že bude brnkat na strunu neúspěchu na palubě Hawksfire. „Mohu vám být prospěšnější, než si myslíte. Příště už se nic nepokazí.“ Tentokrát Fauztin jednou mrknul. Co to znamenalo, necromancerka netušila, ale jistě to mělo nějaký skrytý mysl.

Sadunovy oči se poněkud zúžily. „Pomůžeš nám... tak, jak budem... potřebovat... To si piš... „Ale mohu být víc než jen loutka. Chápu, co vás žene za tím Norrecem. Vím, proč stále ještě chodíte po světě. Když budu vašim spojencem, ne věznem, budou naše společné možnosti desetkrát větší.“ Ghoul několikrát vyhodil dýku do vzduchu a opět ji obratně chytil. Zřejmě pro něj typický projev toho, že přemýšlí. Bylo zvláštní, že ani smrt nedokázala změnit některé zvyky. Kara cítila šanci. „Rozumíš... méně, než si... myslíš...“

„Já se jen pokouším říct že nemusíme být nepřátelé. Mé kouzlo přivedlo vaše těla a duše zpět na tento svět, takže se cítím odpovědná. Hledáte Norreca Vizharana, já taky. Proč se nemůžeme v našem úsilí spojit?“

Čaroděj znovu mrknul, téměř jako by chtěl něco říct, což bylo samozřejmě nemožné. Pak se zadíval na svého společníka. Oba na sebe dlouze hleděli a necromancerka přemýšlela, jestli spolu dokáží komunikovat způsobem pro ni nezachytitelným.

Kajutu naplnil drásavý zvuk Sadunova smíchu, ale Kara věděla, že ven z kajuty se nedostane nic. Vizjerei již dříve zařídil nějakým kouzlem, aby všechny zvuky byly slyšitelné jen uvnitř kajuty. Co se týkalo posádky King's Shield, nedělala Kara větší hluk, než kdyby pokojně spala.

„Můj kámoš... navrhnul úžasnou věc. Ty, jako... náš spojenec... bys určitě chtěla... zpátky svou... dýku...co?“ Když rychle nenalezla žádnou vhodnou odpověď, Tryst dodal: „To není... dohoda, se kterou... bysme mohli... žít... jestli chápeš... co myslím.“

Kara rozuměla velmi dobře. Nejen že jim dýka dávala moc nad ní, ale navíc s největší pravděpodobností byla pro ně jediným pojitkem s tímto světem. Magická zbraň byla to, čím poprvé vyvolala Fauztinova fantoma, a kdyby jim ji vzala, s největší pravděpodobností by se obě těla prostě rozpadla ato by se jim jistě nelíbilo.

„Pomůžeš nám... jak budem potřebovat... Budeš náš... plášť skrývající... pravdu před těmi... které potkáme... Uděláš... co my nebudem moct... když bude světlo... když všichni uvidí...“

Fauztin potřetí mrknul, velmi znervózňující pohled. Ještě nikdy neprojevil tak viditelný zájem o konverzaci a nechával vše na svém poněkud hovornějším společníkovi.

Tryst se zvedl. Na tváři měl stále ten samý úsměv. Čím víc o tom Kara přemýšlela, tím víc si uvědomovala, že mu vlastně z tváře nikdy nemizí, snad jen když je malý ghoul přinucen udělat s obličejem něco zvláštního, jako třeba vyplivnout zbytky ryby. To, co považovala za známku dobré nálady, částečně vypadalo, jako by mu v okamžiku smrti tvář ztuhla v této grimase. Tryst by se asi usmíval, i kdyby zrovna vyřezával srdce z těla proradného kamaráda. Norreca.

„A protože musíme... spolupracovat... můj dobrý kámoš... navrhuje způsob... jak pro tebe... udělal celou... věc ještě... zajímavější...“

Tryst i Vizjerei k ní najednou přistoupili.

Kara vyskočila z postele. „Máte dýku! Nepotřebujete si mne zavazovat nijak jinak!“

„Fauztin si myslí... že jo... je mi to... strašně lito...“ Bez ohledu na skutečnost, že ji nemohl nikdo slyšet, otevřela ústa připravená křičet.

Čaroděj mrknul počtvrté a necromancerce ze rtů žádný zvuk nevyšel. Taková bezmocnost ji zároveň vyděsila i rozzuřila. Kara věděla, že někteří zkušenější znalci jejího umění by dokázali během chvilky proměnit oba nemrtvé v poslušné beránky. Ještě pár let a snad toho bude schopna i ona. Ale teď namísto toho byla loutkou - a oni se chystali přidat k provázkům ještě řetězy.

Trystovy mrtvé chladné a úplně bílé oči byly teď to jediné, co viděla. Dech plný mrtvolného puchu jí prorazil nosními dírkami pokaždé, když hnijící postava promluvila. „Dej mi... pravou ruku... a bude ta... mň bolet...“

Kara neměla jinou možnost než s hrůzou poslechnout. Sadun Tryst vzal její ruku do dlaně, ze které už na některých místech odpadávalo maso, a prsty, některé byly bez něho, ji hladili skoro jako by byli milenci. Karu z té představy zamrazilo. Už takové historky slyšela...

„Chybí mi... spousta věcí... ze života... ženo... spousta věcí..."

Na rameno mu dopadla těžká ruka. Tryst přikývl, jak mu jen zlomený krk dovolila a krok ustoupil. Stále však bolestivě svíral Kařinu ruku, nyní dlaní vzhůru.

Fauztin do ní vrazil zářící dýku.

Kara zalapala po dechu a uvědomila si, že i když je to nepříjemné, necítí žádnou bolest. V úžasu zírala na scénu před sebou, které stále nemohla uvěřit. Na obou stranách jí z dlaně trčelo více než deset centimetrů slonovinové čepele, ale nikde ani stopa po krvi.

Z místa, kde dýka pronikla masem, se začala šířit nádherná žlutá záře, která nakonec zalila celou dlaň.

Vizjerei se pokusil něco říct, ale vydal ze sebe jen slabý sten. Nepomohlo ani, když si zakryl díru v krku.

„Nech mě..." zavrčel Tryst. Zahleděl se na chycenou necromancerku a začal pronášet zaklínadlo: „Naše životy jsou... tvým životem. Naše smrt... je tvou smrtí... Náš osud je... tvým osudem... svázání touto... dýkou a... tvou... duší..."

S posledním slovem vytáhl Fauztin dýku z Kařiny dlaně. Vizjerei zvedl čepel Kaře před oči, aby se mohla přesvědčit, že na ní není žádná krev. Potom jí Sadun pustil ruku.

Sledovala svou dlaň, ale nebyla schopna ani nalézt místo, kde dýka prošla kůží. Zavražděný čaroděj se při tomto hrozném kouzlu ukázal jako mistr svého řemesla.

Tryst ji postrčil směrem k posteli a naznačil, aby si sedla. „Teď jsme... jedno. Jestli zklamem... zklameš i ty... jestli umřem... umřeš i ty... a budeš trpět... pamatuj si to..."

Přes veškerou snahu ovládnout své emoce se Kara neubránila tomu, aby se nezachvěla strachem.

Připoutali ji k sobě silou daleko mocnější, než předtím byla schopna dýka. Kdyby se dvojici cokoli stalo dříve, než se jí podaří splnit úkol, Kařina duše by skončila s oběma ghoully v podsvětí odsouzená k nekonečnému blouzení bez odpočinku.

„To jste nemuseli dělat!" Hledala náznak sympatií, ale nenašla nic. Nezajímalo je nic, kromě pomsty.

„Pomohla bych vám!"

„Teď... si můžu být jistý... že fakt pomůžeš..." Tryst a Fauztin se vrátili zpět do oblíbeného rohu. Dýka zlatě zaplála. „Teď už se... nebojíme... že bys nás... podrazila... až se potkáš... s čarodějem..."

Nehledě na to, co jí před chvílí udělali, Kara při posledním slově ztuhla. „Čarodějem? V Lut Gholeinu?"

Fauztin přikývl. Sadun Tryst pohodil hlavou na bok, nebo to snad bylo tím, že tam na chvíli sama vlastní váhou spadla.

„Jo... Vizjerei stejně... jako tady kámoš... starej chlap... pěkně chytřej... menuje se... Drognan."

„Jmenuji se Drognan," řekl čaroděj, když vstoupili do místnosti. „Prosím, přijměte místo, Norrecu Vizharane."

Jak se rozhlížel po Vizjereiově příbytku, nepříjemný pocit, který ho provázel cestou s vojáky, se vrátil tisíckrát silněji. Nejenže ho tenhle starý, ale evidentně velmi mocný čaroděj bez problémů donutil přijít až sem, ale navíc Drognan přesně věděl o všem, co se Norrecovi stalo, včetně těch částí, kdy ho ovládalo prokleté brnění.

„Vždy mi bylo jasné, že Bartucovo prokletí nemůže být ukryto před zraky smrtelníků navždy," pokračoval, zatímco si žoldák sedl na starou rozviklanou židli. „Věděl jsem to od začátku."

Do tohoto poněkud temného obydlí se dostali po krátké cestě zapadlými uličkami jinak bohatého a rušného města. Dveře, kterými vešli, vypadaly z venku jako vchod do nějaké zatuchlé, krysami zamořené díry, ale jakmile se ocitli uvnitř, vše se nějak proměnilo... Celý interiér se během sekundy transformoval v starobylé, ale velmi zachovalé obydlí, které, jak ho Drognan informoval, prý kdysi bývalo domovem Horazona-, bratra Pána Krve.

Nějakou dobu po zmizení Bartucova bratra bylo toto místo opuštěno, ale kouzla chránící ho před zraky zvědavců dál plnila svůj účel, až do chvíle, kdy na ně vyžrál Drognan při hledání hrobky toho, kdo je zde tak mistrně zkombinoval. Rozhodl se, že nikdo nemá větší právo přivlastnit si toto magické místo, a přestěhoval se sem, aby zde pokračoval ve výzkumu.

Prázdnou halou s podlahou pokrytou pestrými koberci s mozaikovými vzory, které znázorňovaly zvířata, válečníky, a dokonce legendární stavby, prošli do místnosti, kde se nyní nacházeli a kterou starý čaroděj nazýval svým domovem. Stěny byly téměř celé zakryty policemi plnými knih a svitků, o kterých obyčejný voják jako Norrec ani netušil, že mohou existovat. Uměl číst, ale jen velmi málo z těchto knih bylo napsáno v jemu známém jazyce.

Kromě knih na policích tu nebylo skoro nic. Zaujalo ho jen pár lahvíček s temnou tekutinou a perfektně vyleštěná lidská lebka. Veškeré zařízení v místnosti se sestávalo z nádherně vyřezávaného masivního stolu a dvou starých židlí. Celkově to tu vypadalo jako v nějaké kanceláři. Podobné místnosti by očekával třeba v sultánově paláci, ale ne v příbytku obývaném vizjereiským čarodělem. Stejně, jako ostatní obyčejní lidé, by si spíš představoval spoustu děsivých a tajemných předmětů a takzvaného Drognanovo zboží.

„Jsem výzkumník," dodal náhle vrásčitý muž, jako by věděl, že by měl vysvětlit zařízení své domácnosti.

Výzkumník, který zapříčinil, že Norreca v docích

nezastavila žádná hlídka. Výzkumník, který jednoduchým kouzlem ovládl mysl půl tuctu vojáků a přikázal jim přivést Norreca až k němu.

Výzkumník, který fušoval do temných umění, znal všechna zakletí Bartucovy zbroje a pravděpodobně byl schopen většinu z nich snadno odstranit.

A to byl důvod, proč ho Norrec bez otázek následoval až sem. Poprvé od chvíle, kdy se ocitl venku z hrobky, v něm vzrostla naděje, že by ho někdo mohl dostat ven z toho hrozného krvavě rudého plechu.

„Měl jsem vidění, přišla ke mně, asi před týdnem nebo dvěma." Čaroděj proběhl seschlými prsty přes řadu knih očividně hledající jednu konkrétní... Barucovo dědictví znovu povstalo! Nejprve jsem tomu nemohl uvěřit, přirozeně, ale když se to opakovalo, bylo mi jasné, že jsou ta vidění pravdivá."

Od té doby Drognan zkoušel kouzlo za kouzlem, aby zjistil smysl svých vizí a mimoděk objevil Norrecovo tajemství a cestu, na kterou se s ním zbroj vydala. Přeslože nebyl schopen sledovat žoldáka po celou dobu jeho putování z hrobky, podařilo se mu alespoň zjistit, kam zbroj pravděpodobně míří. Brzy vyšlo najevo, že muž i zbroj budou brzy v dosahu Vizjerie, což byla podle něj jen šťastná náhoda. Čaroděj vytáhl z police objemnou knihu a opatrně ji položil na stůl uprostřed síně. Začal listovat a nepřestával hovořit. „Vůbec mne nepřekvapilo, mladý muži, když jsem zjistil, že se zbroj rozhodla vyhledat Lut Gholein. Pokud nějaká nesmrtelná část Bartucovy duše měla v úmyslu splnit jeho poslední přání, pak cesta do tohoto království dává dokonalý smysl zejména ze dvou důvodů."

Norreca nezajímalo, jaké důvody to mohou být, spíš byl zvědavý, jestli by bylo možné učinit to, co Viyerei naznačil - dostat ho ven. „Je to kouzlo v téhle knize?"

Vrásčitý čaroděj zvedl oči. „Jaké kouzlo?"

„No to, které mě dostane ven z tohotohle, samozřejmě!" Norrec zabouchal pěstí do karmínového kyrysu.

„Z téhle zatracené zbroje! Říkal jste, že znáte způsob, jak ji ze mě dostat!"

„Myslím, že má dřívější slova byla blíže k ‚pokud chceš žít, uděláš přesně, co budu žádat.'"

„Ale ta zbroj! Zatrolený čaroději! Na všechno ostatní kašlu! Vyslov zaklínadlo! Dostaň to ze mě, než mě zase ovládne!"

Šedivý čaroděj se na něj podíval pohledem otce kárajícího rozpustilé dítě a odpověděl: „O zbroj, i když ji zatím nejsem schopen z tebe sundat, si nemusíš dělat starosti. Mám všechna zakletí v ní obsažená plně pod kontrolou." Sáhl do jedné z hlubokých kapes svého hábitu a vytáhl něco, co na první pohled vypadalo jako krátká hůlka, ale ihned se ukázalo, že je mnohem, mnohem delší. Popravdě, v okamžiku, kdy ji čaroděj vyláhl celou, byla „hůlka" přes metr dlouhá a ukázalo se, že je to magická hůl celá pokrytá spleťmi zářícími runami. „Pohleďte." Drognan namířil holí na svého hosta.

Norrec, který cestoval s Fauztinem natolik dlouho, aby věděl, co to znamená být na druhém konci magické hole, vskočil na nohy. „Počkej..."

„Furiosic!" zakřičel čaroděj.

Proti vojákovi vyšlehly plameny, které se před ním rozestoupily. Oheň Norreca celého zakryl.

A pak mu pár centimetrů před nosem najednou zhasl. Nejdříve Norrec věřil, že ho zbroj znovu zachránila, ale potom uslyšel, jak se starý muž směje: „Žádný strach, mladíku, neshořel vám ani vlas. Teď už chápete, jak to myslím? Má kontrola nad zbrojí je úplná! Kdybych chtěl, mohl jsem z vás udělat

grilovaného kostlivce a ani brnění by vás nezachránilo! Přežil jste, protože jsem na poslední chvíli kouzlo zrušil! A teď si zase sedněte..."

Norrec ztěžka dosedl zpět na židli, v nosních dírkách ještě stále cítil pronikavý žár. Drognanova chladnokrevná ukázka byla důkazem dvou věcí. Za prvé toho, že to, co starý čaroděj tvrdil, byla pravda. Podařilo se mu ovládnout zakletí ukrytá ve zbroji.

Druhá věc byla, že jde bezohledného a pravděpodobně napůl šíleného čaroděje.

Ale... co jiného mu zbývalo?

„Vedle vás je láhev vína. Nalejte si. Uklidní vás to." Samotná nabídka žoldáka příliš neuklidnila vzhledem ke skutečnosti, že ani zmíněná láhev, ani stolek, na kterém stála, tam ještě před chvílí nebyly. Ovládl se a navenek klidně naplnil pohár a upil.

„Teď to bude lepší." S jednou dlaní položenou na stránce v tlusté knize se Drognan podíval na Norreca. Hůl držel volně ve druhé ruce. „Víte něco o historii Lut Gholeinu?"

„Nic moc."

Čaroděj odstoupil od knihy. „Tak jednu věc vám sdělím okamžitě, skutečnost, která se úzce týká vaší situace. Než se Lut Gholein stal tím, čím je dnes, byla tato oblast na krátký čas kolonií Kehjistské říše. Byly tu vizjereiské chrámy a trvalá vojenská posádka. V době, kdy se objevili bratři Bartuc a Horazon, začala říše ustupovat ze svých pozic na této straně moře. Vliv Vizjereiů zůstával silný, ale jejich fyzická přítomnost se ukázala jako příliš nákladná." Přes vrásčitou tvář mu přeběhl téměř dětský úsměv. „Je to opravdu fascinující, skutečně!"

Norrec, kterého v současném stavu zajímaly hodiny historie pramálo, se zamračil.

Drognan si toho patrně nevšiml a pokračoval: „Po válce a po Bartucově porážce a smrti už říše nikdy nedosáhla své původní slávy. Co hůř, její největší čaroděj, zářící hvězda, utrpěl příliš velký otřes fyzický, a zejména duševní. Mluvím samozřejmě o Horazonovi.

„Který přišel do Lut Gholeinu," snažil se Norrec pomoci s nadějí, že se tak zasněný stařík dostane dříve k pointě celého vyprávění. Pak, snad pak, se Drognan konečně dostane k tomu, aby mu pomohl.

„Ano, přesně, Lut Gholein. Tehdy se tak však ještě nejmenoval, přirozeně. A Horazon, který i přes své vítězství ukrutně trpěl, přišel do této země a pokusil se zde žít životem učence - a potom, jak jsem vám již dříve řekl, prostě zmizel."

Žoldák čekal, že jeho hostitel bude pokračovat, ale Drognan jen hleděl do prázdna, jakoby vše, co teď řekl, jako vysvětlení plně postačovalo.

„Vidím, že nerozumíte, chápu," pokračoval po chvíli čaroděj.

„Chápu, že Horazon přišel sem a že tu nyní přišla i zbroj jeho bratra, který ho nenáviděl. Ale vy pochopte, že jsem se musel dívat, jak jsou vraždění lidé, démoni vstávají z hlubin země a můj život už není můj, ale nějakého mrtvého Pána démonů!" Norrec znovu vstal, už toho měl dost. Drognan mohl snadno zvednout hůl a na místě ho spálit na popel, ale vojákova trpělivost byla u konce. „Bud' mi pomozte, nebo mě zabijte, Vizjerei! Nemám čas na hodiny dějepisu! Chci ven z téhle skořápky!" Sedni! Norrec si sedl, ale tentokrát ne z vlastní vůle. Temnota zahálila Drognanovy rysy, temnota, která zoufalému vojákovi připomněla, že tento muž má moc ovládat nejen půl tuctu vojáků, ale i prokletou zbroj.

„Zachráním vás, přestože vy sám, Norrecu Vizharane, přes své starobylé jméno, nejste hoden být služebníkem Vizjerei! Zachráním vás a vy mne zároveň přivedete k tomu, co jsem hledal více než polovinu života!"

Ať již čaroděj použil jakékoli kouzlo, připoutalo Norreca k židli tak pevně, že nemohl téměř ani mluvit.

„Co... co to žvaníte? Přivést vás k čemu?"

Drognan na něj pohlédl téměř nechápavě. „No přece k tomu, co musí být pohřbeno někde pod samotným městem a co hledá i zbroj, kterou nosíte, hrobce Bartucova bratra, Horazona... legendární Arcane Sonemarv!"

Tak jako každou noc procházel generál Augustus Malevolyn tábořem. Stejně tak každou noc bedlivě sledoval každý detail týkající se připravenosti jeho mužů. Jakýkoli náznak laxního přístupu znamenal krutý trest bez ohledu na hodnost.

Jednu věc však tuhle noc udělal generál jinak, byla to malá změna, které si většina unavených vojáků ani nevšimla. Tuto noc procházel Malevolyn tábořem s rudou Bartucovou helmici na hlavě.

To, že zas až tak úplně neladila se zbytkem brnění, ho příliš neznepokojovala. Vlastně stále víc a víc zvažoval možnost, jak nabarvit svou vlastní zbroj, aby co nejvíce odpovídala krvavě rudé Bartucově. Zašel ve svém hledání až tak daleko, že na jeden způsob přišel, ale ten by s největší pravděpodobností znamenal vzpouru celé armády...

Téměř něžně se dotkl rukou helmice a poněkud si ji na hlavě poupravil. Malevolyn si všiml náznaku znepokojení u Galeony, když si ji odmítl sundat, ale přisuzoval to jednoduše strachu z jeho rostoucí moci. Popravdě, až bude helmice i zbytek zbroje jeho, nebude už čarodějčiny magické schopnosti potřebovat a i když měla i jiné přednosti, Malevolyn věděl, že vždy najde pokornější co uspokojí jeho ostatní potřeby.

Samozřejmě, takové materiální záležitosti měly čas. Lut Gholein ho volal. Tady ho nikdo nepřelstí, jako tomu bylo u Viz-lunu.

Ale jsi hoden? Jsi hoden té slávy. Bartucova dědictví? Malevolyn ztuhl. Ten hlas v jeho hlavě, ten samý, který se ho minulou noc ptal na otázky, které se sám bál nahlas vyslovit, který prohlašoval, co si on sám zatím prohlásit nedovolil.

Jsi hoden? Souhlasíš? Uchopíš osud do svých rukou? Náhle ho zaujal slabý záblesk světla vycházející z prostoru za tábořem. Už otevíral ústa, aby zavolal hlídku, ale potom poznal, že je to jeden z jeho mužů s dohořívající pochodní v ruce vracející se do tábora. Ve mdlém světle louče vypadal voják téměř jako stín, i když už byl jen několik kroků od generála.

„Generále Malevolyne,“ zašeptal muž a zasalutoval. „Na tohle se musíte jít podívat.“

„Na co? Našli jste něco?“

Ale voják se již otočil zpět do tmy. „Raději se pojd’te podívat sám, generále...“

Malevolyn se zamračila následoval vojáka do tmy s rukou položenou na jílcí meče. Ať již mu chtěla hlídka ukázat cokoli, mělo by to být hodně důležité, nebo tu někdo bude platit za svou opovržlivost. Malevolyn neměl rád, když mu někdo narušoval zaběhlou rutinu.

Oba muži nějakou dobu šli nerovnou krajinou za tábořem. Voják, který šel jako první, je převedl přes vysokou dunu. Před sebou uviděli skalnatý hřeben, který se celkem jasně rýsoval na jinak písčném pozadí. Generál předpokládal, že cokoli hlídka spatřila, bude právě tam. A jestli ne...

Muž se zastavil. Malevolyn ani netušil, proč s sebou stále tahá tu téměř vyhaslou louči. Malý plamínek už nedokázal osvětlit ani zem bezprostředně před ním, a kdyby se ve tmě skrýval nějaký nepřítel, jen upozorňovala na jejich přítomnost. Nadával sám sobě, že již dříve nerozkázal, aby ji uhasil, ale potom usoudili že když to neudělal voják sám od sebe, to, co mu chce otázat, asi nebude nepřítel.

Generál vyplivl zmrčka pisku a zamručel: „Nuže? Co jsi viděl? Je to někde blízko těch skal?“

„Není jednoduché to popsat, generále. Musíte to vidět.“

Voják ukázal na zem poněkud napravo od nich. „Tam se vám půjde lépe, generále. Kdybyste...“

Snad ten muž objevil nějaké ruiny. Ty by Malevolyna mohly zajímat. Vizjerieové tu i v okolí Aronachu po sobě zanechali spoustu památek. Kdyby se z toho vyklubal nějaký starý chrám, mohl by tam nalézt nějaké z jejich zapomenutých tajemství, které by se dalo využít.

Půda pod nohama, přesně tam, kde mu voják poradil, aby si stoupl, najednou zmizela.

Malevolyn zavrával a upadl směrem dopředu. Ve strachu, aby neztratil helmici, obětoval jednu ruku, kterou si ji přidržoval ale tím ztratil možnost zastavit svůj pád. Generál dopadl nejdříve na kolena a hned potom tváří přímo do písku. V pravé ruce, kterou se pokoušel pád ztlumit, ucítil ostrou bolest. Pokusil se vstát, ale na syčkém písku mu dál ujížděly nohy.

Zvedl hlavu a hledal toho hlupáka, který ho sem dovedl. „Nestůj tam, ty pitomče! Pomož mi...“

Voják zmizel, neviděl ani jeho louči.

Malevolynovi se podařilo vstát. Velmi opatrně sáhl po meči a zjistil, že ten také chybí.

Jsi hoden? opakoval prokletý hlas hluboko v hlavě.

Z písku se najednou vynořily čtyři zrůdné, jen vzdáleně humanoidní postavy.

I ve tmě generál rozeznával tvrdé krunýře a divně znetvořené broučí hlavy. Přední pár ohromných končetin byl zakončen ostrými klepety a dotvářel tak hmyzí podobu zrůdných stvoření. Generál nevěřil svým očím, ale uvědomil si, že tohle není jen iluze. Už znal písečné maggory, obrovské členovce, kteří lovili v pustinách kolem Aranochu. A také znal jedno pekelné stvoření, které na oplátku lovilo je... tedy když nebyla nablízku žádná lidská kořist.

Ale přestože se říkalo, že jsou tihle skarab-démoni zodpovědní za zmizení většiny karavan ztracených během posledních let v poušti, generál nikdy neslyšel, že by se objevovali v blízkosti tak ohromného počtu lidí, jako byla jeho armáda. Přestože neměl tu největší armádu na světě, zatím ještě ne - Melevolynovi muži jistě nebyli vhodným cílem pro tyhle broučí zrůdy. Ty měly daleko raději malé a slabší kořisti.

Jako třeba osamoceného válečníka bez meče, který se najednou objeví v jejich doupěti.

Který z důstojníků ho zradil, zjistí, až ho najde. Prozatím měl na práci daleko důležitější věci, například nalézt způsob, jak se nestát pozdní večerí broučích démonů.

Jsi hoden? opakoval znovu hlas.

Jeden z brouků se na něj najednou vyřítíl, jako by ho někdo postrčil. Zuřivě cvakal klepety a kusadly v očekávání krvavé odměny. Přestože to nebyli skuteční služebníci Pekla, byli skarab-démoni určitě velmi nebezpečným protivníkem pro kteréhokoli obyčejného člověka.

Ale Augustus Malevolyn se nepovažoval za obyčejného člověka.

V okamžiku, kdy se smrtelně nebezpečná kusadla

přiblížila až k němu, instinktivně zareagoval a vymrštil ruku s úmyslem krýt se a zároveň ihned zaútočit.

Ke svému překvapení a jistě i k překvapení útočícího netvora, se mu v ruce zhmotnil meč z čistého ebenu obklopený magickou září, která osvětlovala okolí lépe než nějaká louče. Ruka s mečem dokončila velkým obloukem pohyb a generál automaticky zaujal nejvýhodnější pozici pro útok.

Ostří se zakouslo do tvrdého krunýře a jedno z netvorových klepet odlétlo a zabořilo se do písku o několik metrů dál. Skarab-démon vydal vysoký pištivý zvuk a couvl. Z pahýlu mu vytékala temná tekutina.

Generál Malevolyn se nezastavoval a dál využíval kouzelného meče seslaného bůhví odkud. S neuvěřitelnou lehkostí přeťal v půli druhého útočníka a ještě dříve, než příšera padla, otočil se k dalšímu a přinutil ho couvnout.

Dva zbývající brouci se připojili k třetímu a nyní se pokoušeli generála obklíčit. Malevolyn opět couvl a rychle zneškodnil toho bez klepeta. Následovala ladná otočka a předposlední útočník těžce dopadl na břicho, hlava o kousek dál.

Z krku vystříkla odporně páchnoucí tekutina a na pár okamžiků generála oslepila. Poslední kreatura toho využila dobře mířeným uderem mu podrazila nohy a pokoušela se ukousnout mu hlavu ohromnými kusadly. Malevolyn zavrčel jako vzteklé zvíře a zablokoval útok rukou chráněnou zbrojí ve víře, že plát vydrží tak dlouho, než se mu úplně vrátí zrak.

Podařilo se mu kolenem trochu nadzdvihnout takže se na chvíli dostal z dosahu kusadel. Zároveň se ocitl v pozici, kterou potřeboval. Zatočil mečem v ruce, namířil hrot na hlavu skarab-démona a vši silou prorazil pevné přirozené brnění netvora.

Obludný brouk vydal krátké zapištění a dopadl mrtev na generála.

S nemalým odporem odstrčil Malevolyn krunýř a vstal. Naleštěná zbroj byla na několika místech potřísněna tělesnými tekutinami broučího démona, ale kromě toho mu vlastně příšery neublížily. Díval se na temná nehybná těla rozzloben předchozí zradou a zároveň plný uspokojení, že dokázal sám zneškodnit čtyři tyhle pekelné zrůdy.

Augustus Malevolyn se dotkl kyrsu. Snad minutu se díval na páchnoucí sliz, který mu stékal po prstech. Jakoby nepřičetně znovu sáhl rukou na kyrs, ale místo aby se pokusil jej setřít, začal roztírat tu odpornou tekutinu, kterou měli brouci místo krve. Stejně jako to dělal Bartuc s krví svých lidských nepřátel.

„Takže... možná jsi hoden..."

Rozhlédl se kolem, jestli náhodou někde neobjeví siluetu proradného vojáka. Pak ji spatřil, jako matný

stín pár kroků od sebe, ale cosi mu najednou říkalo, že to, co považoval zajednoho ze svých mužů, musí být něco daleko mocnějšího a plného zla...

„Vím, že víš..."zabručel. Pak se mu oči rozšířily náhlým poznáním. „Nebo bych měl říct... Vím, co jsi zač... démon....

Postava se potichu a nelidsky zasmála. Stín se před generálovými očima roztočil, změnil tvar, zvětšil se, až nakonec místo člověka stálo ve tmě cosi, co nemohla být z tohoto světa. Tyčilo se to nad ubohou lidskou postavou generála Melevolyna. Tam, kde byly původně čtyři končetiny, bylo jich nyní šest. Ty největší byly zakončeny obrovským ostřím ve tvaru kosy se špičatými bodci. Prostřední pár byly kostlivé paže se smrtonosnými pařáty a zbylé dvě končetiny, které sloužily jako nohy, byly tvarované přesně jako u hmyzu, který démon nejvíce ze všeho připomínal.

Kudlanka nábožná. Kudlanka nábožná přímo z Pekla. „Pozdraven buď, generále Auguste Malevolyne z Westmarche, válečníku, dobyvateli, císaři - a pravý následníku Pána Krve." Odporný hmyz se bizarně uklonil, až se špičky obrovských kos zabodly do písku. „Tenhle blahopřeje tobě k tomu, že hoden skutečně jsi..."

Malevolyn pohlédl na svou ruku, nyní už beze zbraně. Magický meč zmizel v okamžiku, kdy ho již nebylo třeba - ale generál si byl jistý, že v budoucnu bude schopen přivolat ho zpět, kdykoli bude potřeba.

„Tyjsi ten hlas v mé hlavě," odpověděl nakonec generál. „Tyjsi ten hlas, který mne..."

Démon naklonil hlavu poněkud na stranu a ohromné žluté oči zaplály " „tenhle nenutí... povzbuwjejen."

„A kdybych neprošel tímto malým testem?"

„Potom tenhle by zklamán nesmírně byl."

Ta slova generála rozesmála, i když si uvědomoval, co se za nimi skrývalo. „No, tak to jsem tedy rád, že jsem nezklamal." Malevolyn přemýšlel a bezděčně si pravou rukou poupravil helmici. Nejdříve přišly vize, pak vzrostly jeho jinak omezené magické schopnosti a nyní ten magický meč a odporný démon. Muselo to být, jak tahle kudlanka tvrdila. Augustus Malevolyn si zasloužil Bartucovo dědictví.

„Jsi hoden," zaskřípal démon. „Tak praví tenhle - Xazax, jak zván jsem - ale věc jedna ještě v rukou tvých není! Jednu věc mít, než se skutečným Bartucem staneš, musíš!"

Generál Malevolyn rozuměl. „Zbroj. Tu zbroj, kterou teď nosí ten vojenský šasek! Galeona tvrdí, že míří do Lut Gholeinu, což je důvod, proč tam jdeme i my." Odmlčel se. „Snad by teď byla vhodná chvíle, abych zjistil co dokáže. Snad s tvou pomocí..."

„Lépe uděláš, když o čarodějce tvé hovořit přede mnou nebudeš, ó veliký!" Xazax zaskřípal, jako by ho zmínka o Galeoně znepokojila. „Jeden... ne vždy věřit takové mrše. Lepší někdy nic společného s ní mít je..."

Malevolyn se krátce zamylel nad démonovými slovy. Xazax mluvil téměř, jako by s Gnleonou už měl nějaké zkušenosti. Což by ale generála vůbec nepřekvapilo. Čarodějka se temnými silami zabývala téměř nepřetržitě. Zaujalo ho však, proč tahle zrůda nechce, aby Galeona věděla, o čem se tady teď baví. Zrada? No, jestli to Malevolynovi pomůže, proč ne. Tím lépe.

Přikývl. „Dobrá. Dokud nerozhodnu jinak, nebude o našem rozhovoru vědět."

„Tenhle tvé porozumění oceňuje..."

„V pořádku." Generál se čarodějkou dál nehodlal zabývat. Xazax nadhodil téma, které ho zajímalo daleko více. „Ale mluvil jsi o zbroji? Víš o ní něco?"

Zrůdná kudlanka se znovu uklonila. I v matném světle hvězd viděl generál pulzující žíly vystouplé na povrch odporného těla. „Nyní již blázen onen v Lut Gholein jistě dorazil... ale tam skrýt ji může za hradbami městskými, aby tomu, komu náleží právem získat ji zabránil..."

„Myslel jsem na to." Popravdě o tom generál přemýšlel celou cestu a byl touto myšlenkou čím dál více znepokojen, i když navenek nedal na sobě nic znát. Jednou částí mysli si byl jistý, že si podrobí Lut Gholein, a tak polapí toho opovážlivého žoldáka, který si dovolil obléci jeho zbroj, ale druhá, ta racionálnější, zároveň počítala s ohromnými ztrátami a přemýšlela, zda nakonec nebudou zbytečné. Každopádně si uvědomoval možnost neúspěchu. Malevolyn doufal, že se mu podaří udržet z dohledu království a počkat

si na toho cizince uprostřed pouště. Bohužel však nebylo jisté, že se ten otrok bude chovat, jak by si představoval.

Xazax se naklonil blíže. „To království silné je, s vojáků spoustou znalých boje a války umění. Ten, který zbroj nese tvou, cítit bezpečný bude se tam.”

„Vím.”

„Ale tenhle dát může ti k branám Lut Gholeinu klíč... sílu z nejstrašlivějších... sílu, které smrtelník žádný odolat nemůže.”

Malevolyn nemohl uvěřit tomu, co právě slyšel. „Navrhuješ snad...”

Démon se najednou otočil směrem k táboru, jako by něco zaslechl. Po krátké pauze opět obrátil pozornost na člověka. „Když ne víc než den dělit tě od města bude, my spolu opět mluvit budeme. Pak ty připraven být musíš učinit toto...”

Generál pozorně naslouchal démonovu návrhu. Nejprve dokonce i on strnul hrůzou nad tím, co měl vykonat, ale pak mu Xazax řekl, proč to tak musí být. A Augustus sám pochopil, že není jiné cesty, a jeho vzrušení vzrostlo.

„Učiniš tak?” zeptal se démon. „Ano... ano, udělám to... a rád.”

„Pak spolu brzo opět mluvit budeme.” Bez varování se Xazazovy obrysy začaly rozplývat v temnotě, až z něj byl více stín než tělo. „Do doby té, zdrav bud’, generále! Tenhle následníka démonů Pána zdraví! Tenhle nového Pána Krve zdravít.”

S těmito slovy Xazaxův stín zmizel v tmavé noci. Generál Malevolyn se okamžitě vydal zpět do tábora, v hlavě proud myšlenek a ozvěna hlasu té obludné kudlanky. Tahle noc byla zlomem v jeho životě. Této noci se mu téměř splnily všechny sny. Démonova zkouška a způsob, jakým ji absolvoval, bledla v porovnání s tím, co mu Xazax nabídl, zbroj a způsob, který zaručoval, že mu Lut Gholein padne do rukou bez větších potíží.

Pán démonů, řekla kudlanka.

Ještě jednu noc a bude tam. Ještě jedna noc a King's Shield přistane v Lut Gholeinu.

Ještě jednu noc a Kara se ocitne sama v cizí zemi, sama kromě svých dvou nemrtvých společníků.

Vrátila se s večerí stejně jako předtím a jedla bedlivě sledována oběma ghoully. Fauztin zůstal nehybně v rohu a vypadal spíš jako nějaká strašidelná socha, ale Sadun Tryst se přibližoval čím dál víc.

Hovornější z obou nemrtvých nyní seděl na lavici u stěny blízko Kařiny postele. Dokonce se pokoušel o společenskou konverzaci něco, bez čeho by se necromancerka klidně obešla.

Ale jedno téma ji zajímalo natolik, že se dokázala přinutit odpovídat. To téma byl tajemný Norrec Vizharan. Kara si všimla něčeho zvláštního na způsobu, jakým o něm Tryst mluvil. V jeho slovech nebyla vůbec žádná zášť k tomu zrádci a vrahovi. Většinu času naopak vzpomínal na historky z dob, kdy spolu zažívali různá dobrodružství. Dokonce to vypadalo, že mu je Norreca Íto, přes všechno, co jim udělal.

„Zachránil mi... život... třikrát... možná víc...” uzavřel ghoul další z celkem působivých historek.

„Nikdysem... nezažil tak... krutou válku... jako byla... tahle...”

„A od té doby jste cestovali spolu?” Válka, o které Tryst mluvil, se musela odehrát v Západních královstvích před nějakými devíti lety. Aby muži jako títo vydrželi spolu tak dlouho, muselo být mezi nimi obzvláště silné pouto.

„Jo... kromě doby, kdy byl Norrec... nemocnej... vodošel... na tři měsíce... a pak se k nám... zas přidal...” Otočil se na Vizjereie. „Pamatuješ... Fauztine?”

Čaroděj přikývl. Kara měla pocit, jako by zakázal Sadunovi vyprávět podobné příběhy, ale vypadalo to, že sám také rád vzpomíná. Dokud byli živí, tak si oba zřejmě Norreca velice vážili, a na základě toho, co slyšela, si ho začínala vážít taky.

A přesto ten stejný Norrec Vizharan oba brutálně zavraždil a oni by tu nebyli nebýt touhy po pomstě a spravedlnosti za hranicemi lidského chápání, která je hnala dále dál. Tihle dva existovali jen pro odplatu, pro touhu rozervat Vizharana na kusy a poslat jeho duši do podsvětí. To, že stále cítili i něco jiného, ji nepřestávalo překvapovat. Sadun Tryst a Fauztin se nechovali jako nemrtví, o kterých se učila a o kterých mluvily legendy.

„Co uděláte, až ho najdete?” Už jim tuhle otázku položila víckrát, ale nikdy se nedočkala odpovědi.

„Uděláme... co musí... bejt uděláno.”

Ani tentokrát ji odpověď příliš neuspokojila. Proč skrývali před Karou pravdu? „Po tom, co udělal, musí

i vaše předchozí přátelství znamenat jen málo. Jak mohl udělat něco tak hrozného?"

„Udělal... co muselo... bejt uděláno." Trystův úsměv se při této stejně záhadné odpovědi ještě rozšířil a odhalil žluté zuby s obnaženými kořínky a polorozpadlými dásněmi. Každý den oba nemrtví ztráceli něco ze své lidské podoby. Nikdy se zcela nerozpadnou, ale spojení s lidskou podstatou se bude vytrácet čím dál víc... „Seš moc krásná..."

„Cože?" Kara zamrkala, ne příliš jistá, jestli slyšela dobře.

„Moc pěkná... a čerstvá... živá..." Ghoul náhle vzal do shnilých prstů pramen Kařiných nádherně černých vlasů. „Život je krásnej... ještě víc... než bejval..."

Skryla svůj odpor. Sadun jasně naznačil, o co mu jde. Stále si ještě příliš dobře vzpomínal na radosti života. Jedna z nich, jídlo, už ho nepříjemně zklamala. A teď po několika dnech strávených v malé kajutě s nádhernou živou ženou vypadal, že by chtěl oživit vzpomínku na další a Kara netušila, jak mu v tom zabrání.

Bez varování se Sadun najednou otočila pohlédla na přítele. Přestože si Kara ničeho nevšimla, nějaká komunikace mezi oběma muži evidentně proběhla a její výsledek Saduna zřejmě nijak nepotěšil.

„Nech mi... aspoň... tu iluzi..."

Fauztin neřekl nic, jen jednou mrknul. Vypadalo to však, že to jeho společníka trochu uklidnilo.

„Nedotknul bych... se jí... moc..." Tryst se na ni otočil a jejich oči se střetly. „Jenom sem..."

Hlasitě zabouchání na dveře jej zahnal zpět do kouta. Kara nevěřila vlastním očím pokaždé, když viděla ghoulů se pohybovat. Vždy četla, že mezi přednostmi nemrtvých v žádném případě nepatří hbitost. Tu nahrazovali vytrvalostí a trpělivostí.

Sadun, nyní schovaný vedle Vizjereie, zašeptal: „Otevři." Otevřela a již předem tušila, kdo by to mohl být. Na lodi byli jen dva muži, kteří se odvážili zaklepat na dveře její kajuty: kapitán Jeronnan, se kterým před chvílí mluvila, a ...

„Ano, pane Drayko?" zeptala se necromancerka, dveře otevřené jen tak, aby viděla ven.

Vypadal znepokojeně. „Má paní Karo, jsem si vědom toho, že jste vyžadovala naprosté soukromí, ale... ale říkal jsem si, jestli byste se mnou nemohla na pár minut na palubu."

„Děkuji vám, pane Drayko, ale jak jsem již dříve vysvětlovala kapitánovi, mám spoustu práce před tím, než se vyloďíme. Děkuji za nabídku..." chtěla zavřít dveře.

„Ani trochu se nadýchat čerstvého vzduchu?"

Něco v tónu jeho hlasu ji zmátlo, ale neměla čas nad tím přemýšlet. Tryst jí dal jasně najevo, že by neměla mimo kajutu trávit více času, než bylo nezbytně nutné k tomu, aby si přinesla jídlo. Oba ghoulové chtěli mít svou loutku na očích. „Je mi líto, ale ne."

„Myslel jsem si to." Otočil se k odchodu... ale náhle vyrazil ramenem dveře a odhodil tím Karu až na postel. Rána ji neomráčila, ale přesto zůstala na několik sekund ležet, naprosto šokována jeho chováním. Drayko vpadl dovnitř, ztratil rovnováhu a spadl na kolena. Když zvedl hlavu, spatřil oba ghoulů a zatajil se mu dech: „U krále všech hlubin!"

V Trystově ruce se náhle objevila dýka.

Námořník sáhl po svém noži, který Kara viděla ležet vedle něj na podlaze. Drayko jej zřejmě celou dobu držel a tajil jej, zatímco s necromancerkou mluvil. Celou dobu se choval, jako by věděl, že něco není v kajutě v pořádku, i když tohle si asi nepředstavoval.

Když Sadun zdvihl paži, vpadl do kajuty druhý muž. S taseným památným mečem vykryl kapitán Jeronnen Trystovu ránu. Na rozdíl od Drayka nevypadal tolik překvapený odpornými ghoulů stojícími nyní jen kousek od něj. Vlastně vypadal téměř potěšen, že vidí jen dva.

„Nedovolím, aby se to stalo znovu..." křičel. „Tuhle mi nevezmete..."

Kam okamžitě pochopila kapitánova slova. V jeho hlavě oba nemrtví představovali tu neviditelnou zrůdu, která mu nejenom vzala dceru, ale proměnila ji v krvelačnou bestii, kterou nakonec musel sám zabít.

Nyní se rozhodl pomstít její smrt.

A s postříbřeným mečem toho byl každopádně schopen. Tryst hodil dýkou, znovu s rychlostí, jakou by v takovém těle člověk nečekal. Krátká čepel se zabodla do Jeronnannovy

ruky, ve které třímal meč, až zavrával. Ale bývalý námořní důstojník neustoupil. Krev z prohodnuté paže kapala na podlahu a dýka stále vězela v ráně. Jeronnan zaútočil prudkým sekutím.

S vytrvalým úsměvem sáhl Sadun Tryst po svištěcí čepeli s jasným úmyslem ji zachytit holou rukou. Jako nemrtvému mu žádná běžná čepel nemohla ublížit.

Ostří Jeronnanova meče oddělilo od odporné ruky dva prsty.

Karu prostoupila čistá agónie, bolest byla tak silná, že se zhroutila na postel a téměř omdlela.

Tryst svou nyní ještě více znetvořenou ruku stáhl. Zíral na Jeronnana a křičel na Vizjerei: „Dělej něco... dokud mám... hlavu... na krku..."

Očima zalitýma slzami viděla necromancerka, jak Fauztin mrkl.

Pozor!" podařilo se jí vykřiknout

Z její obřadní dýky vyšla vlna čisté energie a odmrštila kapitána i Drayka na protilehlou zeď. V tom samém okamžiku položil Vizjerei druhou dlaň na stěnu za ním.

Za ghoully se objevilo modré světlo, které rychle rostlo do výšky i do šířky.

Oběma námořníkům se podařilo postavit se zpátky na nohy. Pan Drayko chtěl vyrazit vpřed, ale Jeronnan ho odstrčil. „Ne! Jediná zbraň, která na ně platí, je tahle! Přisahám, že je rozsekám na krmení pro ryby, pokud ryby vůbec něco tak shnilého budou žrát! Postarej se o dívku!"

Důstojník okamžitě poslechl a přispěchal ke Kaře. „Můžete vstát?"

Kara zjistila, že s jeho pomocí může, i když bolest nepřestávala, ustoupila alespoň natolik, že byla schopna přemýšlet a uvědomit si, co se děje.

Fauztin ji připoutal skrz dýku životem k existenci obou nemrtvých. Ránu, kterou Jeronnan zasadil, necítil Sadun, který se už dávno zbavil slabosti smrtelníků, vypadalo to, že každý úspěšný zásah odnese ona.

A tak byl se stříbrným mečem v ruce kapitán Jeronnan schopen nejen rozsekat oba nemrtvé, ale zároveň zabít i ji, kterou chtěl chránit.

Musela ho varovat, „Drayko! Jeronnan musí přestat!"

„To je v pořádku, má paní! Kapitán ví, co dělá! Ten stříbrný meč je ideální na takové, jako jsou tihle dva! V mžiku s nima udělá krátký proces, ještě dřív, než se ten vysoký zmůže na další kouzlo!" Drayko svraštil nos. „Sakra, to je ale smrad! Když jste se začale chovat tak divně, vzpomněl si kapitán na to, co se s váma stalo v Gea Kul, a byl si jistý, že máte nějaké potíže. Zavolal si mne do kajuty, sdělil mi své podezření a řekl mi, ať jdu s ním a jsem připraven na samotné Peklo, i když asi sám netušil, jak je blízko pravdě."

Necromancerka to zkousila znovu: „Poslouchejte! Zakleli mě..."

„Což je důvod, proč jste nic nemohla říct, chápu!" Začal ji táhnout k otevřeným dveřím, kde již stálo několik Jeronnanových mužů. Někteří měli tasené zbraně, ale nikdo se neodvážil vstoupit. Daleko větší strach však měli z kapitána a jeho důstojníka než z obou nemrtvých. „Pojďte, dostanu vás odtud!"

„Ale to není..." Kařino tělo se najednou samo od sebe důstojníkovi vysmeklo.

Pokusil se ji zadržet. „Tam ne! Raději..."

Kara s úžasem sledovala, jak se jí ruka sevřela v pěst a udeřila svého ochránce přímo do břicha.

Přestože úder nebyl nijak silný, naprosto Drayka překvapil. Upadl na zem daleko více vyděšen než zraněn.

Kara se otočila směrem k nemrtvým... a uviděla, jak jí Vizjerei kyne, aby se k ním přidala.

Nohy poslechl, nehledě na její snahu vzepřít se čarodějovu příkazu. Modrá záře za ghoully se rozšířila téměř na celou zeď. Nemrtví byli objeveni a pokoušeli se zmizet, ale svou loutku si chtěli vzít s sebou.

Kara se znovu pokusila vzepřít. Nejenže věděla, že nemá zájem s hrůznou dvojicí někam jít, ale venku bylo jen temné moře. Tryst s Fauztinem nemuseli dýchat, ale Kara zcela jistě ano.

Pojď ke mně, necromancerko... ozvalo se jí najednou v hlavě. Fauztinovy oči bez mrknutí zářily do jejích a kradly jí všechny myšlenky na odpor.

Neschopná dál vzdorovat rozběhla se k němu. „Slečno, ne!" Kapitán Jeronnan ji chytil ze ruky, ale bolest ve zraněné ruce způsobila, že ji nemohl sevřít pevněji. Vytrhla se mu a místo toho uchopila Sadunovu znetvořenou ruku.

„Mám... ji!" vykřikl stále se usmívající ghoul.

Fauztin uchopil společníka za rameno, zcela úmyslně se zvrátil dozadu a zmizel v modré záři spolu s Trystem. A s Trystem zmizela i Kara.

„Chyť ji!" zařval kapitán. Drayko něco volal, asi Kařino jméno, ale už bylo pozdě.

Necromancerka zmizela v modrém světle a v nekonečné mořské hlubině.

Dvanáct

Horazonova Hrobka... Arcane Sanctteary...

Norrec Vizharan se prodral tlustou pavučinou a kráčet dál spleťtými a podivně uspořádanými chodbami. Horazon...

Starobylé sochy lemovaly zdi, tvář každé z nich mu byla nějak povědomá. Poznal Attise Zuuna, svého šíleného učitele. Byl tu i Karbius, až příliš nevinný sluha, kterého nakonec obětoval svým cílům. Merendi, předseda senátu, který padl za oběť svým příliš umělým lichotkám. Jeslyn Kafaro, přítel kterého zradil. Pohřbeni za hustými pavučinami stáli všichni, které kdy znal, až na jednoho. Všichni kromě jeho bratra, Horazona.

„Kde jsi?“ zařval Norrec „Kde jsi?“

Náhle se ocitl v temné síni. Přímě před ním stála obrovská krypta. Kostlivci oděni do hábitů vijereiských čarodějů stáli narovnáni v řadách lemujících levou i pravou stěnu místnosti. Na sarkofágu byl vyryt symbol klanu, drak ovitý kolem srpku měsíce.

„Horazone!“ řval Norrec.

„Horazone!“

Jméno se odráželo od stěn krypty, téměř jako by se mu vysmívalo. Rozzuřený přistoupil ke kamenné rakvi a sáhl po mramorovém víku.

Jakmile se ho dotkl, ozval se ze všech stran nářek kostlivců. Norrec se dal málem na útěk, ale zuřivost a odhodlání zvítězily nad jinými emocemi. Ignoroval varování na víku, odsunul víko sarkofágu a nechal je dopadnout na zem, kde se roztříštilo na tisíc kousků.

V rakvi spatřil scvrklé tělo. S pocitem vítězství stáhl cíp látky zakrývající obličej mrtvého, aby spatřil ten nenáviděný obličej tolikrát proklínaného bratra.

Ruka se zbytky shnilého masa plného červů ho uchopila za zápěstí.

Zavrával, ale ohavné prsty ho nepouštěly. Co víc, tělo začalo klesat hlouběji u hlouběji do rakve, jako by místo dna byla jen nekonečná propast. Norrec se vši silou snažil zabránit tělu, aby ho vtáhlo do sarkofágu, do temné bezedné jámy

Příšerně zařval, když jej obklopil svět mrtvých „Probuzení.“

Norrec se otrásl, rukama odháněl neviditelné přízraky. Zamrkal a pomalu si začal uvědomovat, že stále sedí na židli v Droganově pokoji. Sen o hrobce svého bratra ne, Bartucova bratra, byl lak živý, tak příšerně živý.

„Spal jste. Snil jste,“ vysvětloval starý Vizjerei. „Ano...“ Na rozdíl od většiny snů si však žoldák vzpomínal na každý detail. Vlastně pochyboval, že vůbec kdy bude schopen zapomenout. „Omlouvám se, že jsem usnul...“

„Nemusíte se omlouvat. Koneckonců, to já jsem vám poněkud pomohl tím vínem, uspal vás, přiměl snít...“ Nával vzteku zdvihl Norreca ze židle -jen aby ho Drogan znovu usadil napřaženou paží. „Sedněte si!“ „Co jste dělal? Jak dlouho jsem spal?“

„Seslal jsem na vás kouzlo krátce poté, co jste si sedl. Co se týče vaší druhé otázky, spal jste skoro celý den. Přišla noc a zase odešla. Čaroděj přistoupil blíž, opíral se přitom o magickou hůl. Norrec ovšem nepovažoval tento způsob jejího použití za znak čarodějovy slabosti. „A pokud jde o to, co jsem vám udělal, řekněme pouze, že jsem učinil první krok k dosažení našich společných cílů, příteli.“ Usmál se plný očekávání. „A nyní mi povězte, co jste viděl ve svém snu?“

„Neměl byste to vědět sám?“

„Vytvořil jsem váš sen, nerozhodoval jsem, o čem budete snít.“

„Chcete říct, že ta noční můra je z mé hlavy?“

Starý čaroděj se zatahal za sněhobílé vousy. „Možná jsem trochu ovlivnil výběr tématu... ale jinak to bylo na vás. A nyní mi povězte, o čem jste snil?“

„A důvod?“

Z tónu Drognanova hlasu se vytratila veškerá přívětivost. „Tvůj život.“

Norrec si uvědomil, že nemá na výběr, a pověděl čarodějovi, co chtěl slyšet. V téměř dokonalých detailech mu popsal celou scénu, všechny události, dokonce jména a tváře soch. Drognan přikyvoval, zajímalo ho naprosto všechno. Ptal se na spoustu věcí, všimal si nejmenších podrobností, které Norrec neopomněl zmínit. Vypadalo to, že nic není pro starého čaroděje nedůležité.

Když se dostali k hrůznému závěru v kryptě, zbystřil Vizjerei pozornost ještě víc. Skoro si liboval v Nortecově popisu kostlivých čarodějů a otevírání sarkofágu. I když se Norrec otřásl vzpomínkou na pád do propasti, nutil ho čaroděj pokračovat, aby nevynechal ani sekundu té strašlivé noční můry.

„Tak úchvatné!“ vykřikl Drognan, když Norrec skončil, bez zájmu o to, jakou hrůzu způsobil žoldákovi tím, že ho přinutil vzpomenout si na nejhorší sen života. „Tak živé, že to musí být pravda!“

„Co... musí být?“

„Vyjste viděl tu hrobku! Skutečnou Arcane Sanctuary! Jsem si tím jistý!“

Jestli čekal, že s ním Norrec bude sdílet nadšení, pak musel být vrásčitý čaroděj zklamán. Nejen že voják nevěřil, že to, co viděl, by mohlo být skutečné... ale jestli takové místo opravdu někde existovalo, nechtěl s ním mít nic společného. Po zážitcích z Bartucovy hrobky měl z představy, že by navštívil kryptu jeho nenáviděného bratra, husí kůži. Od začátku současných událostí nezažil nic než hrůzu a strach a jediné, po čem toužil, bylo zbavit se té prokleté zbroje.

Tohle řekl i Drognanovi, který odpověděl: „Budete mít příležitost, Vizharane... pokud jste ochoten prožít podobnou noční můru ještě jednou.“

Norreca čarodějova odpověď nijak nepřekvapila. Bartuc i Drognan měli společnou jednu věc. Oba zajímaly vlastní ambice víc než cokoli jiného na tomto světě. Hodlali dosáhnout svých cílů bez ohledu na následky. Celá Kehjistánská říše byla založena na podobném principu a Vizjereiové, její páteř, sami začali s vyvoláváním démonů, kteří jim měli zajistit moc nad ostatními smrtelníky. Teprve až když se démoni obrátili proti nim, ochotně se svých cílů vzdali, ale i dnes stále kolovaly legendy o zkažených Vizjereích, kteří se vrátili zpět k silám Pekla, aby žádali o nadpozemskou moc.

Dokonce i Fauztin občas naznačoval, že by byl ochoten zajít až za hranice toho, co by jeho okolí považovalo za bezpečné. Přesto si Norrec myslel, že jeho přítel by byl méně náchylný k tomu nechat jiné trpět, byť jen ve snu.

Ale měl na vybranou? Jen Drognanovi vděčil za to, že jej zbroj nevláčí kdovíkam za kdovíjak zrudným osudem...

Rozhlédl se po haldách knih a svitků, které starý Vizjerei za roky nashromáždil. Norrec předpokládal, že tohle je jen část z Drognanovy sbírky vědomostí. Čaroděj jej držel jen v této síni, ale kolem byla jistě i jiná tajemství, skrytá před vojákovými zraky. Ale pravda je, že jestli ho někdo může vysvobodit, tak jediné tenhle Vizjerei, ale to by musel být Norrec ochoten zaplatit.

Ale znovu, měl na vybranou?

„Dobrá. Jestli musíte... udělejte to brzo! Chci s tím skoncovat!“ jakmile to vyslovil, uvědomil si Norrec, že nikdy nebude schopen zbavit se viny, kterou cítil.

„Samozřejmě.“ Drognan se od něj odvrátil a sáhl pro další tlustou knihu. Pár minut listoval a něco si pro sebe mumlal, pak knihu zavřel. „Ano, to by mohlo fungovat“

„Co?“

Čaroděj vrátil knihu na původní místo a odpověděl: „Přes své nepřátelství jsou Horazon i Bartuc navždy spojeni, i ve smrti. To, že vás zbroj přivedla sem, dokazuje, že pouta je stále nesmírně silné, i po všech těch letech.“ Zamračil se. „A vaše pouta se zbrojí je téměř stejně silné. Neočekávaná věc, ale shledávám ji velmi zajímavou. Snad až to všechno skončí, mohl bych o tom napsat studii.“

„Stále jste mi neřekl, co hodláte dělat,“ připomněl mu žoldák původní téma v obavě, že se starý muž znovu zapovídá. Zhruba rozuměl, co myslel čaroděj tím poutem mezi bratry a co s tím má společného zbroj, ale zbytek mu nedával smysl a nepřál si do celé záležitosti zabřednout ještě více. Jeho vlastní spojení se zbrojí vzniklo, když vstoupil do Bartucovy hrobky, a skončí, když mu Drognan pomůže dostat ze sebe ten odporný kus plechu. Potom si Vizjerei může s tím prokletým brněním dělat, co chce, v nejlepším případě roztavit a proměnit na pluh nebo podobné neškodné zemědělské nářadí.

„Tentokrát sešlu kouzlo, které nám umožní nalézt přesné umístění hrobky, o které jsem si vždy myslel, že

leží někde pod tímto městem." Drognanovy oči zazářily nad tou představou. „Bude nutné, abyste se vrátil zpět do snu... ale tentokrát budete vzhůru."

„Jak můžu snít, když budu vzhůru?"

Čaroděj převrátil oči v sloup. „Ušetřete mě podobných dotazů, Norrecu Vizharane! Budete snít bez spánku díky mému kouzlu. Zaručuji vám, že nemusíte vědět víc."

Voják zdráhavě přikývl. „Dobrá! Tak ať to máme za sebou!"

„Dejte mi jen několik minut na přípravu..."

Starý Vizjerei přistoupil blíž a koncem hole nakreslil kolem židle imaginární kruh. Norrec na tom nejdříve neviděl nic zajímavého, ale v okamžiku, kdy byl kruh uzavřen, vzplál jasně žlutým pulzujícím plamenem. Kdyby nebylo Drognanova varovného gesta, voják už by zase nejraději vyskočil ze židle. Aby se trochu uklidnil, musel si Norrec připomenout, proč tohle všechno dělá - pro svobodu. Za tu cenu bude čelit všemu, co bude Drognan vyžadovat.

Čaroděj něco nesrozumitelně mumlal, pak se levou rukou dotkl Norrecova čela. Voják ucítil jen slabé šknutí ve svalech.

Drognan začal kreslit prstem ve vzduchu různé symboly, které opět začaly zářit v okamžiku, kdyje dokončil. Norrec je příliš nezkoumal, ale jeden mu připadal známý. Měl pocit, že ho viděl v Bartucově hrobce. To ho znovu trochu vyděsilo, ale už bylo pozdě, aby to vzdal.

„Shazari... Shazari Tomel..."

Celé Norrecovo tělo se napjalo, téměř jako by nad ním zbroj opět převzala kontrolu. Žoldák však věděl, že to tak nebude, neboť Drognan již dokázal svou moc nad prokletým brněním. Ne, musela to být součást kouzla.

„Torrei!" volal šedovlasý čaroděj a zdvihl magickou hůl vysoko nad hlavu. Přes svůj pokročilý věk vypadal strašlivější a mocnější než kterýkoli z mužů, jež Norrec za svůj život potkal na bitevním poli. Vizjerei obklopila bílá jiskřící aura a jeho vousy i vlasy se narovnaly a začaly se pohybovat, jako by žily svým vlastním životem. „Shaarl Saruphe."

Norrecovi se rozbušilo srdce a začal těžce dýchat. Tělo se mu divoce roztřásl. Neviditelná síla ho přitlačila do židle. Celá síň najednou odlétla šílenou rychlostí pryč, až se mu zatočila hlava. Norrec cítil, že se vznáší, i když nemohl pohnout rukama ani nohama.

Před ním se objevila smaragdová záře víceméně ve tvaru koule. Kdesi z dálky se ozýval Drognanův hlas a něco volal, ale bylo to nesrozumitelné, jako by se pro čaroděje čas zpomalil a zvuk se pohyboval s rychlostí hlemýždě.

Záře se ustálila v podobě perfektního kruhu. Smaragdová mlha uprostřed najednou zmizela a místo ní se objevila nějaká místnost, Krypta. Ale něco na ní Norreca okamžitě znepokojilo. Detaily se změnily, byly špatné. Vizjereiští kostlivci měli na sobě nyní místo hábitů zbroj a vlastně ani nevypadali, že jsou mrtví. Spíše jen zručně vytesáni do kamene. Husté pavučiny zmizely a místo nich byly všude pestrobarevné koberce s motivy magických stvoření jako například draků. Dokonce i symbol klanu obou bratrů se změnil, nyní to byl ohromný pták držící ve spárech slunce.

Norrec se pokusil něco říct, ale hlas ho neposlouchal.

Znovu zaslechl odporně zkomolená Drognanova slova. Ozývala se snad ještě z větší dálky než předtím. Obraz krypty začal najednou ustupovat. Čím dál rychleji se vzdaloval od Norreca. Přestože voják stále seděl na židli, cítil, jak se pohybuje vzad spleťtými chodbami vedoucími do Horazonovy hrobky. Kolem se míhaly řady soch a mizely před Norrecem stejně rychle jako předtím krypta. Přestože byly v té rychlosti tváře rozmazané, Norrec některé z nich rozeznal. Nebyly to však již osoby z Bartucovy temné minulosti. Byly to postavy z Norrecova života - Sadun Tryst, Fauztin, Norrecův první velitel, ženy které miloval, dokonce kapitán Casco. Některé z nich vůbec nepoznal, včetně bledé, ale velmi atraktivní mladé ženy s vlasy barvy nejtemnější noci a očima tak zvláštníma pro svůj tvar, ale zejména pro skutečnost, že byly stříbrné.

Ale i sochy nakonec zmizely v dálce. Nyní neviděl nic než kamenitou zem ubíhající pod ním. Drognan něco zavolal, ale bylo to zbytečné, Norrec mu stejně nerozuměl.

Kámen ustoupil jinému povrchu... písek, uvědomil si až po chvíli. Slabá záře, snad východ slunce, se objevila kolem celého výjevu.

Norrecu.

Žoldák sezmateně rozhlédl, přesvědčen, že někdo volal jeho jméno.

Norrecu Vizharane!

Znělo to jako Drognan, ale tak, jak ho ještě nikdy neslyšel. V tom hlase byly obavy, snad dokonce strach. Visharane, bojujte s tím.

Něco uvnitř Norrecovi sevřelo všechnu vnitřnost. Strach o vlastní duši...

Levá ruka se sama od sebe zvedla.

„Ne!“ zařval, ale jeho hlas zněl strašně vzdáleně, mimo něj.

Zvedla se i druhá ruka a nakonec celé tělo.

Ještě ani nevstal ze židle, když se ho pokusila zadržet nějaká obrovská síla. Norrec viděl rozmazanou postavu Drognana oběma rukama držící hůl ve snaze zatlačit vojáka zpět, pryč od obrazu Arcane Sanctuary. Viděl také své vlastní ruce v krvavě rudých rukavicích Bartncovy zbroje. Viděl, jak se střetly s Vizjereiiovými, uchopily hůl a snažily se mu ji vytrhnout.

Hůl zapraskala a energetické výboje vyšlehly tam, kde ji oba muži drželi. Jasně žlutý pod Drognanovýmá rukama a krvavě rudý kouř, kde ji svíraly Norrecovy prsty. Norrec cítil, jak celou jeho podstatou proudí mocná magie...

Bojujte s tím, Vizharane! volal odněkud Drognan. Nepohyboval ústy, ale výraz tváře odpovídal naléhavosti slov, která se Norrecovi ozývala v hlavě. Ta zbroj je silnější, než jsem předpokládal! Celou dobu si s námi jen hrála!

Nic jiného nemusel říkat. Voják velmi dobře chápal, co přesně čaroděj myslel. Starý Vizjerei tu prokletou zbroj vlastně nikdy neovládal. Ona jen vyčkávala na vhodnou chvíli, čekala, až Drognan objeví to, co sama tak dlouho hledala.

Polohu Horazonovy hrobky.

V něčem měl Drognan pravdu. Říkal, že Bartuc a jeho nenáviděný bratr jsou navždy spojeni. A teď Norrec teprve pochopil, proč ho zbroj vlekla až sem, přes půl světa. Něco ji táhlo k místu Horazonova posledního odpočinku, něco tak silného, že ani smrt to nedokázala zastavit.

Zbroj uvažovala. Prokázala daleko více chytrosti, než Norrec kdy u někoho viděl. Bylo nanejvýš pravděpodobné, že když dopluli do přístavu, sama cítila Drognanovu práci... a nějak přišla na to, že by mohla Vizjereiie využít ve svůj prospěch.

Neuvěřitelné, neskutečné, nepravděpodobné... ale naprosto pravdivé.

Mezi Norrecovými rukavicemi probleskla magická energie. Drognan vykřikl a zhroutil se. Ne mrtev, ale jistě omráčen. Rukavice povolily sevření na holi a pak ta pravá sáhla po obrazu před Norrecem.

V ten okamžik se však vize začala měnit, couvat, jako by se ještě nějaká jiná síla snažila bránit prokleté zbroji. Obraz začínal slábnout a mizet...

Zbroj vymrštila Norrecovu pravou paži a vnořila rukavici přímo doprostřed obrazu. Kolem ruky se vytvořila karmínově rudá tma.

„Shazarl Giavax“

Jakmile ta nechťená slova vyšla Norrecovi ze rtů, hmota jeho těla se rozplynula. Vykřikl, ale bylo pozdě. Cítil, jak se roztahuje, kroutí, jako by byl jen dým a nakonec se vnořil do mlhavého obrazu.

Příšerný řev ustal, teprve až Norrec i obraz zcela zmizeli.

Dnes ztratili jednoho muže, který padl za obět písečným maggotům, a další nevydržel příšerný žár.

Přesto měla Galeona pocit, že je generál čím dál veselejší, téměř jako by už měl na sobě Bartucovu zbroj a s ní i všechnu moc a slávu, o které snil. To ji znepokojovalo. Anepokojovalo ji to víc, než by si kdy byla schopna připustit. Takové chování nebylo u generála obvyklé. Pokud se mu tak výrazně zvedla nálada, musel k tomu mít hodně dobrý důvod.

Galeona předpokládala, že ten důvod bude mít něco společného s Xazaxem. Poslední dobou ho moc neviděla, a to nikdy nevěstilo nic dobrého. Vlastně už od minulé noci, kdy Malevolyn evidentně přišel o rozum a šel se projít sám do temné pouště, se i zrádná kudlanka chovala nějak odtazitě. Dokonce i když si čarodějka našla výmluvu

a oddělila se od zbytku výpravy, aby si s ním promluvila o dalších plánech, zůstával Xazax tajemný a

neochotný se bavit o něčem konkrétním. Skoro to vypadalo, že všechno, co zatím spolu udělali, už nemělo význam.

Xazax chce tu zbroj, pomyslela si. Ale sám není schopen její moci využít.

Ale jestli nemohl on sám, nebyl problém najít nějakého lidského hlupáka... a Augustus byl přesně ten pravý. Už dříve podezřívala Xazaxe, že se snaží zmanipulovat jejího milence. Nyní si byla jistá, že démona podcenila.

Galeona musela znovu získat na generála vliv, který ztratila. Pokud se jí to nepodaří, riskovala víc než ztrátu svého postavení - riskovala hlavu.

Malevolyn zavelel k odpočinku. Měli překvapivě dobrý čas a celkově vzato byly ztráty na životech jen velmi malé. Smečka skokanů, zrudných skákajících netvorů trochu plazího vzezření s ostrými hroty na hřbetě, je nějakou dobu pronásledovala, ale vojáci jim nikdy nedovolili přiblížit se natolik, aby mohli použít hrozivě vypadající tesáky a drápy. Jednoho se jim podařilo zabít a ostatní se hned vrhli na mrtvolu. Stejně jako pro většinu pouštních stvoření byla snadná kořist, i když se jednalo o jednoho z nich, vždy lepší než souboj s něčím, co se bránilo.

Největším nepřítelem vojáků tak zůstával písek a horko. Proto také generál zavelel k odpočinku. Kdyby to bylo jen na něm, jel by dál, i kdyby to znamenalo uštvat koně k smrti a pokračovat pěšky.

„Už ho skoro vidím," poznamenal, když se Galeona objevila vedle něj. Malevolyn pobídl koně a popojel kousek před celý zástup. Ted' seděl v sedle a hleděl do prázdnoty před sebou. „Už ho skoro cítím..."

Přicválala až těsně k němu a položila něžně svou ruku na jeho. Generál se stále nasazenou Bartucovou helmou se na ni ani nepodíval, ne příliš dobré znamení.

„zasloužíš si to," cukrovala ve snaze získat jeho zájem. „Představ si, jak budeš vypadat, až se budeš řítit na Lut Gholein ve vojevůdcově rudé helmě! Budou si myslet, že to on sám znovu obživil a přichází se pomstít!"

Ihned zalitovala svých slov, když si vzpomněla, jak se již dříve generálovy vzpomínky smíchaly s Bartucovými. Od té doby se nic podobného už neopakovalo, ale Galeona měla na prstě ještě stále pálící památku na chvíli, kdy se to stalo naposled.

Naštěstí to vypadalo, že má generál plnou hlavu vlastních myšlenek. Nakonec se na ni podíval, potěšen představou, kterou mu právě popsala. „Ano, to bude nádherný pohled - jejich poslední! Skoro to vidím... výkřiky strachu, obličej plný hrůzy, když si uvědomí svou zkázu a kdo jim ji přinesl."

Ted' snad přišla ta pravá chvíle, aby využila příležitosti. „Lásko, ted' máme trochu času, můžu okusit ještě, jednou vyhledávací kouzlo. S tou přilbicí by to neměl..."

„Ne." Nic víc. Odvrátil hlavu a dodal: „Ne. To nebude nutné."

Neviděl, jak se otrásla. Těmito několika slovy potvrdil její nejhorší obavy. Generál byl vždy úplně nažhaven, když se mohl podívat kde se zrovna nachází zbytek Bartucova didictví. Od chvíle, kdy mu padla do rukou helmice způsobem, který by i ona nazvala velmi podivným, nevynechal žádnou možnost, kdy ji mohl využít k nalezení toho, co mu ještě chybělo. I poté, co zjistili, že zbroj objevil ten Norrec, který v ní nyní krácel až příliš jasným směrem, stále nutil čarodějkou, aby se přesvědčovala, že nijak neuhnul z trasy.

Ted' to vypadalo, že je mu to skoro jedno. Jako by si byl jistý, že zbroj je již nevyhnutelně jeho a už ji nemusel dále sledovat. To vůbec nevypadalo jako ten starý Augustus, kterého dokonale znala, a Galeona tušila, že to tentokrát není vina Bartucovy helmy.

A to její myšlenky vrátilo zpátky ke Xazaxovi.

„Jak si přeješ," odpověděla nakonec. „Kolik máme času, než se opět pohneme, lásko?"

Podíval se směrem ke slunci. „Čtvrt hodiny. Ne víc. Musím být připraven postavit se tváří v tvář svému osudu ve správný čas."

Nechtěla po něm vysvětlení. Čtvrt hodiny jí bude stačit. „Nechám tě nyní s tvými myšlenkami, můj generále." Vůbec ji nepřekvapilo, že ani nepřikývl. Ano, Xazax určitě učinil svůj tah a pravděpodobně už s generálem dokonce mluvil. Tím nejenže démon učinil první krok k porušení dohody s čarodějkou, ale zároveň se rozhodl ji zničit.

„Uvidíme, či hlava bude nakonec napíchnutá na kůlu," zabručela si pro sebe. Protože v okolí nebyly žádné stíny, ve kterých by se mohl schovat, musel Xazax přes den zůstat daleko za vojskem. To

znamenal, že Galeona může čarovat bez obav, že by to démon zpozoroval.

Čarodějka si našla příhodné místo za větší dunou. Nebála se písečných maggorů ani podobných nestvůr. Ochranná kouzla, která působila po celou cestu, byla stále silná. Bylo v jejích silách chránit kouzly celou armádu, ale pak by zůstala zcela bez možnosti dál čarovat. Neviděla důvod, proč by měla být tak velkorysá. O pár vojáků míň pro ni nic neznamenalo...

Sešla pod dunu a vytáhla lahvičku s vodou. Pak si klekla do horkého písku. z lahvičky ukápla několik drahocenných kapek chladné tekutiny na vyprahlou zem. Když usoudila, že to stačí, zvedla lahvičku a dala se rychle do práce.

Štíhlými prsty vytvořila z mokrého písku lidskou postavu o velikosti dětské panenky. Zatímco modelovala, odříkávala první část zaklínadla. Postavička dostala poněkud mužské rysy. Široká ramena a záhyby na celém těle dávaly tušit, že muž má na sobě zbroj.

Galeona věděla, že vlhkost se v tomhle horku neudrží dlouho, a rychle vytáhla další lahvičku. Stále šeptem odříkávala kouzla a zároveň několikrát ukápla obsah lahvičky na sochu malé postavičky.

Lahvička obsahovala pro ni tu nejcennější tekutinu - její vlastní krev, kterou si schovávala pro zvláštní příležitosti, jako byla tahle.

Vyobrazení Bartucovy zbroje vyžadovalo krev, která by spojila Galeonu s figurkou, jež vytvořila. Na oplátku doufala, že se jí podaří navázat kontakt s tímhle Norrecem, dotknout se ho, jako se jí to podařilo již dříve, na lodi. Pokud byl tak vzdálený, jako když s Xazaxem vyvolali Snáře, vyžadovalo by to příliš mnoho vzácné tekutiny a patrně by podobné kouzlo nepřežila. Místo toho jí posloužil voják obětovaný ve stanu. Ale nyní si byla Galeona jistá, že se nachází tak blízko, že by se jí to mohlo podařit samotné bez většího rizika.

Nakreslila kolem postavičky kruh a položila do něj dlaně tak, že se roztaženými prsty dotýkala obou konců svého výtvaru. Nahnula se těsně nad sošku a upřeně hleděla na místo, kde se měla objevit tvář.

Zašeptala poslední část kouzla a pakjižjen opakovala vojákovo jméno. „Norrecn... Norrecu...”

Svět kolem ní se rozplynul. Galeona viděla, jak letí nad pouští vysoko jako pták a rychle jako vítr. Letěla rychleji a rychleji, až už nebyla schopna rozeznat detaily z krajiny pod sebou.

Kouzlo působilo. Vlastní vzpomínky na setkání s tím hlupákem ještě víc zesílily účinky kouzla tím, že se soustředila na známou tvář, postavu.

„Norrecu... ukaž mi... ukaž mi, kde jsi...”

Před očima měla najednou pouze tmu. Ta náhlá změna ji tak zaskočila, že téměř ztratila kontrolu nad kouzlem. Jen díky bleskurychlé reakci neztratila drahocenné spojení. Kdyby nyní selhala, neměla by čas opakovat celou proceduru znovu. I tahle krátká nepřítomnost mohla v generálovi podezření.

„Norrecu, ukaž mi...”

Před očima uviděla známou tvář, oči zavřené, ústa podivně pootevřená. Na chvíli ji napadlo, jestli není mrtev, ale pak si uvědomila, že by kouzlo nefungovalo. Písečná soška vyžadovala živý objekt.

Pokud není mrtvý, co se mohlo stát? Galeona zapátrala hlouběji a vstoupila do obrazu, ve kterém se Norrec nacházel. Tím ztratila i to poslední spojení s reálným světem, které ještě měla, ale zároveň získala daleko větší moc ve světě kolem Norreca.

A konečně uviděla, kde voják leží.

To náhlé zjištění ji natolik šokovalo, že tentokrát se už ztrátě spojení nedalo zabránit. Spící tvář zmizela v dálce takovou rychlostí, že se jí zvedl žaludek. Znovu ta temnota a pak si Galeona uvědomila, že letí zpět přes poušť a to znamená konec celého výletu.

Vyčerpaná čarodějka se s hlasitým vzdechem zhroutila do horkého písku.

Nezajímají ji bolest, nezajímalo ji nic. Jediná věc, která teď byli důležitá, bylo to, co se právě dozvěděla.

„Tak...” zašeptala Galeona. „A teď tě mám, ty má malá loutko.”

Třináct

Karou otřásl silný zaburácení a vytrhlo ji z temnoty, která ji obklopovala. Nadechla se, ale okamžitě se začala dusit. Necrontancerka se zoufale snažila dýchat, ale plíce ji neposlouchaly.

Zakašlala a vyšla z ní mořská voda. Kašlala znovu a znovu v šílené snaze dostat z plic vodu, aby je mohla naplnit tolik chybějícím vzduchem.

Konečně se jí podařilo nadechnout, i když poněkud trhaně. Necromancerka zůstala ležet a vychunávala si pocit vzduchu proudícího dýchací trubici dovnitř i ven. Zároveň tak přicházela k plnému vědomí.

Nakonec se vše vrátilo do relativně normálního stavu, takže byla schopna vnímat i jiné věci než vzduch, jako třeba hrozný chlad a vlhkost prostupující její šaty. Vyplivla písek, který měla v ústech, a uvědomila si, že leží tváří dolů na nějaké pláži.

Svět kolem se znovu otřásl silným zahřměním. Podařilo se jí zvednout hlavu a uviděla, že obloha se začíná pokrývat těžkými bouřkovými mraky, stejnými, jaké byly nad King's Shield v době, kdy ještě byla na palubě. Vlastně předpokládala, že to je konec nebo začátek stejné bouře.

Pomalou sejí vracela pamět, vzpomínky na kapitána Jeronnana v bitvě proti nemrtvým, pak ghoulové, jak ji táhnou k portálu a do rozbouřeného moře. Potom si už ale nepamatuje nic. Jak přežila, nebyla schopna říct. Ani netušila, jaký osud potkal Jeronnana a jeho muže. Vypadalo to, že portál nijak nepoškodil trup lodi, takže pokud King's Shield přežila tu hroznou bouři, dalo se předpokládat, že brzy dorazí do Lut Gholeinu, pokud už tam není.

Kara při vzpomínce na město zamrkala. Nehleděna osud King's Shield, kde u Rathmy skončila ona? S obrovským úsilím se promočená necromancerka zvedla na kolena a rozhlédla se.

První pohled jí toho moc nenapověděl. Písek a několik tuhých rostlin typických pro pobřeží v této oblasti. Neviděla žádnou stopu po civilizaci, ani náznak lidského zásahu do přírody. Přímě před ní byl přírodní kamenný stupeň, který by jí s trochou námahy mohl nabídnout poněkud lepší rozhled. Kara se pokusila vyhnout nevyhnutelnému a ještě jednou se rozhlédla, ale neviděla nic. Jedinou možností zůstávala skála před ní.

Stále ještě s pocitem, že vypila celé Twin Seas, se přinutila vstát. Věděla, že by si nejdříve měla sundat všechny ty mokré šaty, ale strach, že by ji takhle mohli objevit nějakí usedlíci, jí to nedovolil. Kromě toho, kdyby nebylo větru, byl celkem teplý den. Když se bude nějakou dobu pohybovat, šaty jí rychle uschnou.

Po Sadunovi nebo Fauztinovi nebylo ani stopy, ale ani ji nenapadlo, že by se jich snad zbavila. S největší pravděpodobností se ztratili někde v rozbouřeném moři. Předpokládala, že je to zaneslo někam dál na pobřeží. Jestli tomu tak bylo, měla by se dostat do Lut Gholeinu co možná nejrychleji a snad se i poohlédnout po tom Vizjereiovi, o kterém mluvili, po Droganovi. Pochybovala, že by nemrtvým pomáhal dobrovolně. Spíš ho jen využívali, aby zjistili, kde se nachází Norrec. Ať již to bylo jakkoli, byla to asi nejlepší možnost, jak se nejen zbavit pouta k oběma ghoulům, ale zároveň se dozvědět, kde se nachází Vizharan i zbroj.

S vypětím všech sil se vydrápala na stupeň - a tam zjistila, že přímo před ní vede silnice, očividně často používaná. A navíc, když se podívala k jihu, uviděla na obzoru nejasný tmavý tvar, o kterém doufala, že byto mohlo být město Lut Gholein.

Co možná nejrychlejším tempem vyrazila vyčerpaná necromancerka tím směrem. Jestli, jak předpokládala, ležel před ní Lut Gholein, bude jí trvat nejméně den, než tam dojde, obzvláště v současném stavu. Co hůř, žaludek se jí začal svírat hladem a s každým krokem to bylo horší. Karu však ani nenapadlo, že by se měla vzdát. Dokud může jít, bude pokračovat v plnění svěřeného úkolu.

Nešla dlouho, když ji nějaký rachot donutil zastavit se a otočit. Oddechla si, když uviděla dva plně naložené vozy přijíždějící od severu. Na prvním seděl zarostlý starý muž a robustní žena, na druhém pak mladík s nádhernými velkýma očima a dívka, pravděpodobně jeho sestra. Bezpochyby rodina kupců na cestě do centra obchodu. Necromancerka na ně čekala. Doufala, že se slutují a vezmou ji s sebou.

Starý muž by asi projel bez povšimnutí kolem, ale jeho žena se na Karu podívala a přinutila ho zastavit.

Vyměnili si pár slov a potom se jí obecnou řečí zeptali: „Jste v pořádku, slečno? Co se vám stalo?

Nepotřebujete pomoc?”

Kara byla tak vyčerpaná, že málem nebyla schopna odpovědět. Nakonec ukázala rukou k východu: „Má loď... ona...”

Nemusela nic jiného říkat. Na kulaté tváři starší ženy se objevil soucitný výraz, a dokonce i muž nyní projevil soucit. Každý, kdo žil nebo cestoval kolem moře, znal jeho krutost. Nebylo to poprvé, kdy se

tihle obchodníci dozvěděli o podobném neštěstí.

Muž seskočil z kozlíku s hbitostí, kterou by od člověka jeho věku nikdo nečekal, a zeptal se: „Zůstal tam ještě někdo? Nebo jste tu sama?”

„Není... tam už nikdo. Já.., loď je asi v pořádku... smetlo mě to... přes palubu.”

Žena soucitně zavrtěla hlavou. „Jste ještě celá promočená, děvenko! A šaty máte rozervané! Hesie!

Najdi jí nějakou blůzku a teplý přehoz! Aspoň tohle musí dostat hned! Dělej!”

Kara neměla chuť přijímat žádné milodary a sáhla k pasu. S úžasem zjistila, že váček, ve kterém měla peníze, nějakým zázrakem zůstal nedotčen. „Zaplatím vám za všechno, slibuju.”

„Blbost!” odmítnul, ale když trvala na svém, vzal si nakonec alespoň několik mincí, které mu Kara vnucovala. Hesie, dcera obchodníků Rhabina a Jamily přinesla suché šaty, které, jak necromancerka s překvapením zjistila, musely být její vlastní. Očividně s ohledem na barvu cizincových šatů vybrala černou blůzku a šedý pletený přehoz, které Kara vděčně přijala. Mimo zraky Rhubina a jeho syna se rychle převlékla. Když ze sebe shodila mokré a roztrhané šaty, cítila se zase o něco lépe.

Ale litovala ztráty svého pláště o to víc, když si oblékla blůzku. I když barvou odpovídala jejímu vkusu, byla příliš úzká s přehnaně hlubokým výstupem. Ale neřekla nic. Bylo jí jasné, že to je to nejlepší, co mohla dospát, a navíc z nepředstírané dobrosrdečnosti. To, že nakonec zaplatila, na věci nic neměnilo. Oddechla si, když ji usadili s Jamilou do prvního vozu. Ranul už byl ve věku, kdy dokázal obdivovat ženskou krásu, a prohlížel si ji s neskrývaným zájmem už od chvíle, kdy ji potkali. O to víc, když se potom převlékla. Nečekala, že by jí mohl nějak ublížit, ale nechtěla začínat nic, co by mohlo způsobit neshody mezi ní a jejími zachránci.

A tak se s pomocí laskavé kupecké rodiny dostala do Lut Gholeinu ještě hodinu před západem slunce. Napadlo ji, že okamžitě půjde do přístavu podívat se, jestli kapitán Jeronnan již připlul, ale naléhavost jejího úkolu způsobila, že se nakonec rozhodla přesně opačně. Hon na Norreca Vizharana a Bartucovu zbroj zůstával prvořadý.

V jednom pestře pomalovaném bazaru dala sbohem Jamile a zbytku rodiny. Kara s díky vrátila přehozy vydala se najít tržiště, aby si obstarala nějaký levnější, ale funkční plášť. Tím ztratila další cennou hodinu, ale s kapucí se necromancerka již necítila tak zranitelná. Kara by si vyměnila i zbytek oblečení, kdyby se jí měsíc povážlivě netenčil. A ona musela myslet i na jídlo a nocleh.

Opatrně se zeptala několika místních a získala pár informací o záhadném Drognanovi. Vypadalo to, že žije ve starém domě někde uprostřed města. Pár lidí si k němu chodí kupoval elixýry a podobné věci. Ven ze svého příbylku vychází, jen aby navštěvoval učence a kupoval nějaké věci, kterými byl prý přímo posedlý.

Podle popisu, který jí dal jeden zelinář, jenž čas od času dodával Vizjerei ovoce, šla Kara bludištěm ulic. Obrovská spousta různých zvuků, hlasů a barev ji motala hlavu, ale dokázala neztratit se víc než dvakrát. Ptala se téměř všech alespoň trochu rozumně vypadajících kolemjdoucích na muže v rudé zbroji, ale ani jednou nedoslala kladnou odpověď.

Kvůli únosu a plaveckému intermezzu jí nezůstalo téměř nic z jejích věcí. Kromě váčku s penězi jí zbyly již jen dva další. Bohužel však byly prášky a chemikálie ukryté uvnitř zcela zničeny mořskou vodou, kromě několika lahviček, pro které však zrovna teď neměla využití. Zdálo se až neuvěřitelné, že kolem krku jí visel symbol Trag'Dula, za což velkému draku děkovala. Dával jí alespoň nějaký pocit jistoty v téhle cizí zemi.

Ztráta všech osobních věcí neznamenal, že by Kara nemohla čarovat, ale silně to omezovalo její možnosti. Naštěstí změna ošacení měla za následek i to, že v ní zatím nikdo necromancerku nepoznal i když na druhou stranu jí už dva muži nabídli více než jen informace. Necromanceři nebyli v Lut Gholeinu oblíbeni. Zakarumská církev, nejmocnější v království, se je snažila všemožně očerňovat a nenáviděla je snad ještě víc než Vizjerie, které musela na sultánův příkaz tolerovat. Už potkala jednoho nebo dva služebníky Zakarumu, ale ti naštěstí nevěnovali štíhlé mladé ženě víc pozornosti než jen levný pohled. Téměř za všechny zbylé peníze nakoupila Kara dostatek jídla, aby se nemusela dál zdržovat při hledání Drognana. Svíral se jí žaludek z představy, že bude stát tvář v tvář zkušenému Vizjerei, ale učinit tak na pokraji zhroucení ze slabosti by bylo holé šílenství. Nemohla předpokládat, že tohle setkání bude přátelské. Mezi oběma vyznáními existovala už příliš dlouho silná nenávisť.

Kolem projela trojice vojáků na stráž s očima na stopkách a meči připravenými vyletět z pochvy. Ten nejvíce vpředu, očividně velící důstojník, jel na nádherném bílém hřebci, zatímco druzí dva měli hnědá, ale rovněž velmi dobře stavěná zvířata. Kara na koni nikdy moc nejezdila, alejak je viděla, uvědomila si, že pokud bude muset hledat stopu mimo Lut Gholein, bude muset najít způsob, jak si nějakého obstarat. V poušti Aranoch se nebude moct spolehnout na žádné teleportační kouzlo. Dokonce i ve své vzdálené zemi slyšela zprávy o smrtelných nebezpečích, která tam číhají.

Okolí se najednou změnilo a Kara se ocitla v tmavé a vlhké uličce ostře kontrastující s pečlivě udržovanou částí města, kterou až dosud procházela. Kara proklínala sama sebe, že neutratila poslední peníze za nějakou dýku. Ta, kterou jí věnoval kapitán Jeronnan, byla ztracena někde na dně moře. Necromancerka si v duchu začala připravovat vhodná kouzla a doufala, že kdyby se náhle ocitla v kritické situaci, bude mít sílu je použít.

Nakonec došla ke staré budově, kterou jí prodavač zhruba popsal. Přes notně oprýskané zdi a celkově nevábny vzhled Kara okamžitě ucítila mocné síly pulzující vně i uvnitř stavby. Některé z nich byly pravděpodobně nesmírně staré, evidentně daleko starší než samotný dům. Jiné byly novější, včetně těch, které musely být použity nedávno.

Kara vystoupila po schodech a vstoupila rozbitými dveřmi dovnitř...

... a zjistila, že stojí ve staré, ale úchvatné síni, která svědčila o slávě a moci z jiné doby a jiného místa. I když byla na první pohled dlouho opuštěná, měla ohromná hala s řadou sloupů po obou stranách tak málo společného se zchátralým zevnějškem budovy, že Kara cítila nutkání vyjít ven a znovu se přesvědčit, že prve viděla dobře. Tohle nebyla ruína, ale starobylý div stále plný vzpomínek na velikost a honosnost, které se ještě ani dnes prosperující Lut Gholein nemohl rovnat.

Necromancerka pomalu kráčela síní, v hlavě stále důvod, proč sem přišla, ale její pozornost odváděly nádherné mramorové sloupy, impozantní kamenný krb, který zabíral téměř celou jednu stěnu, a úžasná mozaika, po níž nyní opatrně kráčela.

Podlaha ji přitahovala čím dál více. Umělec do ní zobrazil spletené obrazy, fantastické a skutečné zároveň. Draci ovinutí kolem stromů, Ivi honící antilopy, hrůzostrašní kamenní válečníci oděni v těžké zbroji bojovali jeden s druhým.

Hlouběji v síni něco zarachotilo.

Kara ztuhla a stočila pohled tím směrem. Ale přes své skvělé noční vidění nebyla schopna rozeznat nic než napůl zastíněné dveře na konci haly. Necromancerka čekala, neodvažovala se ani dýchat. Když se však žádný další zvuk nezval, s úlevou vydechla a řekla si, že v tak prastaré síni klidně mohou části omítky odpadat samy od sebe. A tady se rozlčel i ten nejnepatrnější zvuk.

V tu chvíli něco zaskřípalo po mramorové podlaze přímo za ní.

Bleskurychle se otočila, nějak si najednou jistá, že ji pronásledují oba nemrtví a nyní se rozhodli se ukázat. Proti nim nemohla dělat opravdu nic, ale to neznamenal, že se nebude bránit. Už udělali dost a vzali si dost.

Co však uviděla, nebyl stále se usmívající Sadun Tryst ani jeho vizjereiský společník. Bylo to něco daleko překvapivějšího.

Pomalou, ale jistě se k ní blížila šedivá postava a meč, který táhla za sebou po podlaze vydával odporný skřípavý zvuk. Kara by si mohla myslet, že je to jen nějaký lupič, který si na ni počkal ve stínu, kdyby však toho muže neznala. Viděla ho před několika vteřinami. A i kdyby ho nepoznala, stále ještě si musela všimnout tisíců kamínek, které pokrývaly nejen bojovníkovu zbroj, ale i kůži.

Mozaikový válečník dál kráčel směrem k ní, urputný výraz stejný, jako když před chvílí čelil svému protivníkovi v kamenné podlaze. Jakoby cvičně máchl mečem a Kara si až nyní uvědomila, že má sice výšku i šířku živého člověka, ale třetí rozměr se rovnal tloušťce kamínek, ze kterých byl poskládán.

Kara to ani na okamžik nepovažovala za nějakou slabinu. Magie, která vytvořila tohoto strážce, by ho nenechala tak zranitelného. Fyzický útok na tohoto mozaikového válečníka by pravděpodobně měl stejný efekt jako útok proti kamenné zdi. Stejně tak předpokládala, že i vojákův kamenný meč bude stejně ostrý, jako by byl z té nejlepší oceli.

Ale co jej probudilo? Drogan přeci nemohl přichystat takové přivítání pro každého, kdo prošel dveřmi. Ne, spíše byla Kara identifikována nějakým skrytým kouzlem jako necromancerka. Zнала taková

detekční kouzla a věděla, že je spousta čarodějů používá pro vlastní bezpečnost. Kdyby toho Kara už za poslední dobu neměla za sebou tolik jistě bysi byla vzpomněla na něco podobného dříve, když ještě mohla zabránit podobnému smrtelnému setkání.

Z podlahy hned za prvním útočníkem se ozval již známý zvuk a z mozaiky povstal druhý válečník. Kara se rychle otočila doprava, kde stejný zvuk oznamoval třetího strážce.

„Nechci nikomu ublížit," šeptala. „Hledám vašeho pána." Sloužili vůbec Drognanovi? Kara jen tušila, že přišla na správné místo. Třeba jí někdo z těch, se kterými mluvila, poznal a schválně ji poslal sem zermířit. Spousta lidí, obzvláště ti věrní zakarumské církvi, by nepovažovali ztrátu jedné necromancerky za nic vážného.

První z mozaikových bojovníků už byl tak blízko, že mohl každou chvíli zaútočit. Kara neviděla jinou možnost než udeřit jako první.

Necromancerka uchopila amulet Toag'Dula, namířila ho na útočníka a vyslovila kouzlo. Zároveň pro jistotu

o krok ustoupila. I kdyby kouzlo fungovalo, ohromné síly, které vyvolala, nemusí na zničení magického strážce stačit.

Ve vzduchu se zhmotnil roj velkých špičatých zubů a udeřil do nejbližšího bojovníka. Den'Zhaq nebo taky Zub draka Traq'Onla prorazil na spoustě míst kamenná těla a kousky mozaiky se rozlétly na všechny strany. Válečník se pokusil jít dál, ale v jeho pažích a nohou chybělo tolik kousků, že jen zavrával. Nakonec udělal krok vpřed a rozsypal se.

Kara s úlevou vydechla, podařilo se jí zbavit alespoň jednoho protivníka, ale zároveň se modlila, aby měla sílu na zbylé dva. Den'Zhag stál vyčerpanou necromancerku příliš mnoho sil. Ale kdyby se jí podařilo ho zopakovat ještě dvakrát a zastavit tak kamenné nepřátele, snad by si mohla odpočinout potom.

Kara znovu pevně uchopila amulet a začala odřikávat kouzlo. Ještě několik slov a...

Zaváhala, když uslyšela hlasitý zvuk připomínající sypání šterku. Pohlédla dolů a uviděla, jak se tisíce kamenných destiček pohybují do jednoho místa, kupí se na rychle se tvořící hromádku. S hrůzou viděla, že se znovu tvoří chodidla, nohy... kousek po kousku se mozaikový válečník znovu skládal, nehledě na předchozí ničivé kouzlo.

Zub Trag'Oula ji zklamal. Kara ustoupila a nyní stála v temné části síně blízko dveří. Zнала samozřejmě spoustu jiných kouzel, ale vzhledem ke svému vyčerpání a nyní i nedostatku prostoru kolem, by ji žádné nepomohlo dostatečně rychle a bez toho, aby riskovala vlastní život.

„Verilrot." zavolal něčí hlas. „Périkos Dianiste."

Na to zavolání se hrůzná trojice zastavla... a pak se jeden po druhém rozsypali s rachotem, který byl ještě zesílen ozvěnou v síni. Jednotlivé kamínky však nezůstaly ležet na zemi, ale rychle se vracely zpět na místo, kde byly postavy původně v podlaze zasazeny. Za chvíli byl každyčký z nich na svém původním místě, jeden zapadl do druhého. Během několika sekund bojovníci znovu zdobili nádhernou podlahu sálu. Kara se otočila, aby poděkovala svému zachránci, jistá si tím, že to musí být onen tajemný Drognan.

„Děkuji vám za pomoc..."

Postava stojící před ní mohla jen stěží být ctihodným starým Vizjereiem, kterého jí popisovali lidé venku. Pokročilý věk byl asi to jedné, co měl tenhle bělovlasý žebrák s čarodějem společného, i když snad ani Drognan nemohl být tak starý, jako tenhle muž. Tělo držel ještě relativně vzpřímené, ale kůži měl tak vráscitou a nevýrazné modré oči tak unavené, že tohle musel zcela jistě být ten nejstarší člověk, který kdy chodil po tomto světě.

Přiložil si starý zkroucený prst na ústa: „PŠŠŠT!" Mělo to být šeptem, ale znělo to příliš hlasitě. „Tolik zla všude kolem! Tolik nebezpečí! Neměli jsme sem chodit!"

„Vyjste...jste Drognan?"

Starý muž zamrkal, evidentně zmaten, pak jako by začal něco hledat ve svém rouchu. Po několika okamžicích nakonec vzhlédl a odpověděl: „Ne... ne, samozřejmě ne! Teď pryč! Je tu příliš mnoho zla! Musíme být opatrní! Musíme být ostražití!"

Kara zaváhala. Tenhle člověk musel být čarodějův sluha nebo něco podobného. Snad ho tu dokonce Drognan nechával z lítosti nad jeho šílenstvím. Rozhodla se přejít přímo k věci. Třeba v tom žebrákovi

zůstalo tolik přičetnosti, že ji bude schopen pomoci najít Vizjerei. „Musím mluvit s vaším pánem Droganem. Řekněte mu, že ho to bude zajímat. Jde o Bartucovu..."

„Bartuc?" V žebrákově tváři se objevila hrůza, když uslyšel jméno mrtvého vojevůdce. „Bartuc! Ne! Varoval jsem vás!"

V tu chvíli se od vchodu do budovy ozval jiný hlas. „Kdo je to? Kdo se opovážil vniknout do mého příbytku?" Necromancerka se chystala odpovédět, ale starý muž se najednou pohnul s úžasnou hbitostí. Zakryl ji rukou ústa a zašeptal: „Pššš! Nesmí nás slyšet! Mohl by to být Bartuc!"

Ale ukázalo se, že příchozí je Vizjerei - a s největší pravděpodobností právě ten, kterého Kara hledalo. Ale něco na něm se zdálo být zvláštní. Vypadal jako po nějaké nehodě. V tváři měl plno škrábanců a nemohl pořádně došlápnout na pravou nohu. V podpaží držel nějaký balíček. Nepochybovala, že to byl Drogan, právě se vracějící z nějaké procházky.

„Norrecu?" volal. „Vizharane!"

Znal muže, kterého Kara hledala! Chtěla něco říct, ale žebrák měl na své stáří neuvěřitelnou sílu.

„Pššš!" zašeptal nevitáný společník. „Tolik zla všude kolem! Musíme být opatrní! Nesmí nás spatřit!"

Drogan přišel blíž, teď už musel vidět... a přesto se díval skze oba vetřelce, jako by byli vzduch.

„Zvláštní..." zhluboka vdechl vzduch, potom se zamračil. „Měl jsem pocit že cítím necromancera, ale to je absurdní." Drogan pohlédl na podlahu, konkrétně na mozaikové bojovníky. „Ano... absurdní."

Dál zíral do prázdna ztracen ve vlastních myšlenkách. Ani jednou si nepovšiml ženy zoufale se snažící dostat se ze sevření starého muže. Nakonec zavrtěl čaroděj hlavou, zamumlal něco o další ztracené stopě a o nutnosti pokračovat v pátrání a pak, před zraky ohromené Kary pokračoval dál do haly směrem ke dveřím, u kterých se před chvílí bránila magickým strážcům.

Odcházel pryč od ženy, která zoufale potřebovala jeho pomoc.

Teprve když zmizel za dveřmi, dala ta vyschlá postava ruku pryč z jejích úst. Tvář přiblížil k její a zašeptal: „Zůstali jsme příliš dlouho! Mohl by nás najít!"

Věděla, že nemyslel Drogana. Ne, soudě podle dřívější reakce mohl ten člověk myslet pouze Bartuca. Vedl ji doprostřed síně, kde neznámý umělec na podlaze vyobrazil chrám, jaký mohl stát jen v legendárním Viz-junu. Kara s ním samozřejmě nechtěla jít, ale už zase, stejně jako s nedávno s ghoully, neměla jinou možnost. Nemohla dokonce ani křičet.

„Brzy budeme v bezpečí!" zašeptal šílený stařec. „Brzy budeme v bezpečí!"

Jednou dupnul - a dveře mozaikového chrámu se najednou otevřely, prohloubily a změnilly se ve vstupní otvor v podlaze, ve kterém necromancerka viděla schody vedoucí - kdoví kam?

„Pojďte, pojd'te!" pobízel ji únosce. „Než nás najde Bartuc! Pojd'te! Pojd'te!"

Neschopna mu odporovat, následovala ho dolů do podzemí směrem k vzdálenému žlutavému světlu. Jakmile Kara sestoupila pod úroveň podlahy, uslyšela pohyb kamene. Obraz vizjereiského chrámu se vrátil do původní podoby.

„Tady budeme v bezpečí," ujistil ji starý blázen, který už nyní vypadal klidněji. „Můj bratr nás tu nikdy nenajde..."

Bratr? Slyšela dobře?

„Harozon?" vyklouzlo Kaře, která byla šokovaná nejen svým úsudkem ale i tím, že opět mohla mluvit. Její únosce se evidentně již neobával, že by ji někdo mohl slyšet.

Podíval se přímo na ni. Jeho skelné oči se poprvé zastavily a upřeně hleděly do Kařiných. „My se známe? Nemyslím si, že bychom se někdy setkali..." Když ihned neodpověděla, zachmuřil se a pokračoval v cestě. Stále si však mumlal: „Jsem si jistý, že se neznáme, ale mohli bychom se znát..." Kara neměla na vybranou. Musela ho následovat Zrovna teď ji to však příliš nevadilo. Byla šokována náhlým objevem. Celý svět se najednou převrátil naruby.

Přišla, aby našla zbroj Bartuca, Pána Krve, a místo toho našla, přes staletí, která přešla od jejich doby, Bartucova žijícího dýchajícího nenáviděného bratra.

Když se Norrecovi vrátilo vědomí, ucítil ohromný žár. Nejprve ho napadlo, že Droganův příbytek začal hořet, snad dokonce vinou prokleté zbroje. Ale postupně si uvědomoval, že ten žár nevychází ze

žádného ohně. Muselo to být slunce.

Otočil se na záda, zakryl si oči a naslepo sáhl pro své věci. Nahmatal však pouze písek. Všude kolem sebe. Zašklebil se a přemýšlel, kam se mohl dostat tentokrát. Měl pocit, že v dálce vidí tmu, jako by z toho směru přicházela nějaká bouře. Mohl někde pod těmi mraky ležet Lut Gholein? Vypadalo to, že kamkoli se pohnul, bouře ho následovala. Pokud tomu tak bylo, musel teď být někde na západ nebo severozápad od královského města.

Ale proč?

Drogan říkal něco o tom, že je zbroj napálila. Tak to měl teda pravdu! Udělali z nich obou blázny. Jistě sama vyhledala Vizjereie, aby dosáhla svého. Bylo to, co hledala, opravdu Horazonova hrobka, jak věřil Drogan? Pokud ano, proč skončil Norrec tady uprostřed ničeho?

S velkou námahou se mu podařilo vstát. Pokud byl schopen to odhadnout podle slunce, měl asi hodinu čas, než se setmí. Cesta zpět do Lut Gioleinu by jistě trvala o mnoho déle, spíš tak dva dny, a to ještě za předpokladu, že by Norrec takovou cestu přežil. A ani si vlastně nemohl být jistý, jestli by mu zbroj dovolila se vrátit. Pokud to, co hledala, leželo zde, udělá jistě vše pro to, aby tu zůstala.

Norrec udělal několik kroků a zkusil, jak bude zbroj reagovat. Když neudělala nic, čím by mu zabránila vracet se do města, zvýšil tempo. Musel alespoň najít nějaký úkryt, kde by mohl přečkat noc. Velký kus skály ležící přímo před ním vypadal jako nejlepší možnost. Bude mu to ale určité trvat déle než tu hodinu, která mu zbývala do západu slunce, což znamenalo, že musí zrychlit, nehledě na spalující žár.

Nohy ho příšerně bolely. Sypký písek a vysoké duny činily pochod velmi obtížným, a Norrec několikrát ztratil cíl cesty z dohledu. Dokonce se jednou nechtěně otočil. Orientace v neustále se přesypajících dunách byla nesmírně obtížná.

Ale přes všechny potíže to nakonec vypadalo, že by mohl ke kopci dojít. Norrec doufal, že tam nalezne alespoň nějakou vlhkost. I za tak krátkou dobu v poušti byl nesmírně vyprahlý. Pokud brzy nenajde vodu, nebude mít skutečnost, jestli dojde ke skále, nebo ne, význam.

Jeho prodlužující se stín najednou zakryl jiný, větší, s ohromnými křídly, okamžitě následován druhým. Nomec vzhlédl, ale slunce ho oslepovala. Letmo zahlédl dva nebo tři letící tvory, ale nebyl schopen rozeznat, co jsou zač. Supi? V Aranochu to bylo docela možné, ale tihle vypadali daleko větší a tak nějak pozemsky... Norrecova ruka sklouzla tam, kde by čekal meč, a znovu poroklel Bartucovu zbroj, že ho nechává procházet všemi hrůzami bez pořádné zbraně.

Nehledě na ubývající síly zdvojnásobil žoldák tempo.

Pokud se mu podaří dostat se ke skále, bude mít alespoň nějakou ochranu proti útočícím ptákům. Supi byli mrchožrouti, ale tohle hejno vypadalo daleko agresivněji, a způsobem, který stále nedokázal popsat, nebezpečněji.

Stíny znovu prolétly nad ním, tentokrát mnohem větší. Nestvůry poněkud klesly níž, aby si lépe prohlédly kořist. Téměř ani nezaregistroval, že se jedna z opeřených příšer na něj řítí zezadu. Jen díky instinktům získaným na bojišti sebou včas hodil na zem těsně před tím, než mu spáry velké jako jeho hlava zaskřípaly po brnění na zádech a pročíslly mu vlasy. Rozzlobený voják zavrčel, když se převalila vstal, aby se postavil agresivním ptákům. Zastrážit pár supů snad ještě zvládne, zejména když jim ukáže, že ještě není tak vyčerpaný, aby zůstal ležet na zemi.

Ale tohle nebyli supi... i když pravděpodobně měly oba druhy společné předky.

Nakonec se ukázalo, že jsou čtyři. Vysocí téměř jako dospělý muž s ptačími křídly a hlavou se nyní vznášeli těsně nad ním. Na obou nohách měli ohromné drápy a druhým párem končetin, které téměř připomínaly lidské ruce, byli připraveni utrhnout mu hlavu od těla. Ocasní péra byla zakončena dlouhými biči, kterými šlehal po Norrecovi. Ten se zoufale snažil vyhýbat útokům ze všech stran. Démoničtí ptáci ze sebe vydali příšerný skřek a pokoušeli se obklíčit svou oběť. Norrecovi při tom zvuku tuhla krev v žilách.

Čekal, že zbroj něco udělá, ale Bartucova zbroj zůstávala nečinná. Norrec zaklel a napřímil se. Jestli má zemřít, tak ne jako jehně na porážce, protože se stal závislým na nějaké kouzelné zbroji. Celý život se ve válce a v boji spoléhal jen sám na sebe. Tahle bitva však byla poněkud jiná.

Jeden z odporných supů se ocitl v jeho dosahu. S rychlostí, kterou v tuto chvíli sám od sebe nečekali, chytil Norrec ptáka na nohu a mrštil s ním o zem. Přes svou velikost byla tahle pouštní monstra

neskutečně lehká. Nebylo divu. Stejně jako jejich předci měli jistě duté kosti přizpůsobené životu ve vzduchu. Využil toho, přitiskl zrůdu vlastní váhou k zemi a zakroutil jí krkem, jak nejsilněji mohl. Zbylá tři monstra záutočila s ještě větší zuřivostí, když se voják zvedl z jejich mrtvého druha. Ale před nimi teď stál jiný Norrec, ten, který po mnoha dnech bojoval sám za sebe a zvítězil. Když se přiblížil druhý dravec nabral hrst pisku a hodil ji netvorovi přímo do strašlivých očí. Démonický pták naslepo šlehl bičem ocasu, ale tím jen nabídl žoldákovi šanci oběma Rukama jej chytit.

Obluda se s křikem pokoušela uletět, ale Norrec s ní několikrát zatočil a zároveň tak odehnal zbylé dva útočníky. Drápy lapeného ptáka zuřivě skřípaly po zbroji chráněných rukou, ale Bartucova zbroj plnila svou funkci spolehlivě.

V Norrecovi vřela krev. Tihle útočníci byli v jeho očích víc než jen nebezpečná pouštní monstra. Pro něj se stali symbolem všeho utrpení, kterým v poslední době prošel. Zažil příliš mnoho hrozných událostí, viděl příliš mnoho lidí umírat a nebyl s tím schopen nic dělat. Zbroj, kterou nosil, byla plná mocných zakletí, ale jeho neposlouchala. Kdyby bylo na něm, použil by moc magické zbroje a uškvařil by tu démonickou zrůdu, kterou stále držel za ocas a udělal by z ní i z jejich druhů ohnivou koule.

Rukavice najednou rudě zaplály.

Norrec na ně s očekáváním hleděl a pak pohlédl na supího démona. Ano, inferno...

Uchopil rozzuřeného ptáka za krk. Přední končetiny se mu snažily vydrápat oči, ale tím jen pobízely Norreca, aby celou bitvu skončil co nejrychleji.

Norrec se na monstrum upřeně zahleděl: „Hoř!”

S odporným vřeštěním se okřídlený netvor proměnil v ohnivou kouli a okamžitě padl na zem.

Norrec neváhal ani vteřinu a mrštíł hořící mrtvolou po bližším z obou zbylých supů, který rovněž okamžitě vzplál. Poslední z ptáků se rychle otočil a uháněl pryč, jako by ho honilo celé Peklo. Norrec mu nevěnoval pozornost a jal se dorazit toho třetího.

Ten se pokoušel napodobit svého šťastnějšího druha, ale většina peří už byla natolik ohořelá, že se nebyl schopen vznést zpět do vzduchu. Neměl šanci uniknout rozzuřenému válečníkovi. Norrec ha uchopil za křídlo a klidně ho nechal seknout pařátem po rudém kyrsu. Pak uchopil netvora za krk.

A jediným trhnutím mu zlomil vaz.

Celý souboj vlastně trval jen minutu nebo dvě, ale za těch několik málo sekund se voják úplně proměnil. V okamžiku, kdy skočil na opeřené těla, pocítil Norrec vzrušení, které nezažil zatím v žádné bitvě.

Nejenže zvítězil proti přesile, ale poprvé ho prokletá zbroj poslechla. Norrec ohnul prsty a poprvé skutečně obdivoval téměř uměleckou práci, se kterou byla rukavice vyrobena. Snad vše změnilo setkání s Droganem, snad se to, co hnalo zbroj stále vpřed, nyní vzdalo a konečně uznalo Norreca za svého pána...

Spáto by zato to vyzkoušet. Po všem, co před chvílí viděl, by mohla zbroj poslechnout jednoduchý příkaz. „Dobrá,” zavrčel. „Poslouchej mě! Potřebuji vodu! A potřebuji ji hned!”

Levá ruka ho zabrněla, jako by zbroj chtěla znovu převzít kontrolu, ale dožadovala se svolení.

„Udělej to! Je to rozkaz!”

Rukavice ukázala na zem. Norrec si kleknul a nechal ukazováček nakreslit v písku kruh. Pak kolem kruhu nakreslil několik menších kruhů s křížkem uprostřed.

Z úst mu vytryskla mocná slova, ale tentokrát byl za ně Norrec vděčný.

Celý obrazec najednou začal jiskřit a z jednoho konce ke druhému létaly miniaturní blesky. Uprostřed se utvořila malá jamka...

A na jejím povrchu zabublala křišťálově čistá voda. Norrec se lačně nahnula pil. Voda byla chladná, sladká, skoro jako víno. Vyprahlý voják si vychutnával každý doušek, dokud nebyl úplně plný.

Pak nabral vodu do dlaní a ponořil do nich obličej. Cítil, jak mu svěží vlhkost stéká po tváři, po krku dolů a chladí rozpálené tělo.

„To by stačilo,” řekl nakonec.

Ruka mávla nad magickým pramenem, ten se okamžitě zavřel a poslední kapky vody se rychle vypařovaly z rozpáleného písku.

Norreca zaplavil tak úžasný pocit vítězství, že se začal nahlas smát. Zbroj ho nyní už podruhé poslechla. Už podruhé nebyl otrokem, ale pánem.

S dobrou náladou zamířil znovu ke kusu skály. Teď už si nemusel dělat starosti, jestli v poušti přežije. Co by se mu mohlo stát teď, když ho zbroj poslouchala? Existovalo vůbec něco, co by nedokázal? Nikdo neviděl moc podobnou té, kterou vládla zbroj, od časů Bartuca. S ní by Norrec mohl být velkým vojevůdcem a ne jen obyčejným pěšákem...

Králem namísto sluhy?

Ta představa ho celého pohltila. Král Norrec, vládce všeho. Rytíři by se mu klaněli, dvorní dámy by se ucházely

o jeho přízeň. Země by se mu jedna po druhé vzdávaly. Získal by nepředstavitelné bohatství...

„Král Norrec..." zašeptal. Na jeho tváři se znovu rozhostil úsměv. Takový úsměv, který u něj nikdo, kdo ho znal, za celý život neviděl. Přestože to vlastně ani netušil, připomínal jeho úsměv jednoho člověka, který žil kdysi dávno před ním.

Muže jménem Bartuc.

Patnáct

Aranoch se pohroužil do tmy a s jejím příchodem se před generálem Malevolynem objevili démon Xazax. Generál už netrpělivě čekal déle než hodinu a chodil ve stanu sem a tam. Propustil všechny důstojníky a rozkázal dokonce i svým strážím, aby opustily prostor kolem stanu. Jako preventivní opatření rovněž zakázal stavění stanů v doslechu od tohoto. To, co proběhne mezi ním a démonem, bude jen pro jejich uši.

Dokonce i Galeona měla zákaz postavit si stan blízko svého milence, ale když jí to oznámil, příliš neprotestovala. Generál tomu nevěnoval velkou pozornost, hlavu plnou nabídky od nového spojence. Co se jeho týkalo, mohla si čarodějka klidně sbalit věci a odjet. Pokud tak neučiní, asi ji bude muset zabít. Mezi ní a Xazaxem byl nějaký druh nepřátelství a zrovna teď potřeboval Malevolyn daleka více démona než smrtelnou čarodějkou, bez ohledu na její jiné přednosti.

Nahradit ženu není těžké, ne tak již chvíle nesmrtelnosti. Na generálův příkaz svítila ve stanu jen jediná lampa. Netušil, jestli démon vítá stín, ale jestli ano, bude lepší, když si ho nikdo nevšimne. Kdyby někdo tušil, co hodlají s démonickou kudlankou projednávat všichni by pravděpodobně raději utekli do temné pouště bez ohledu na nebezpečí, která tam číhají.

Generál zbystřil pozornost, když si všiml nenápadného pohybu. Otočil se a uviděl stín tam, kde by padle světla lampy neměl být.

„Jsi zde, že ano?" zeptal se tiše. „Tenhle, jak slíbil, přišel, 6 mocný..."

Slin ztmavla zhmotnil se. Ve chvíli se nad člověkem tyčila odporná postava pekelné kudlanky. Ale navzdory přítomnosti tvora, který by ho dokázal bez větší námahy roztrhat na kousky, cítil generál jen uspokojení. V Xazaxovi viděl jen prvního z mnoha netvorů, kteří mu budou brzy sloužit.

„Lut Gholein nyní jen den od tebe leží, vojevůdce. Zdali sis věc celou nerozmyslel?"

Rozmyslet si možnost získat zbroj? Změnit názor na vlastní osud? „Marníš můj čas bezcenným tlacháním, Xazaxi. Jsem si jistý svou volbou."

Ohromné žluté oči zaplály. Kudlanka mírně natočila hlavu, jak se démon pokoušel podívat se ven ze stanu škvírou ve vstupním otvoru. „O čarodějce jen krátce jsme hovořili, ó velký vojevůdce. Tenhle věc celou od doby minulé zvážil pečlivě a myslí si tohle, že součástí plánu našeho ona být nesmí... a snad ani jiného ničeho."

Augustus předstíral, že nad tím hluboce přemýšlí. „Měla pro mne kdysi velkou cenu. Nerad bych o ni přišel."

„Ona by s tím, co tenhle tobě navrhl, souhlasit nemohla, vojevůdce. Věřit v tomto tomuhle můžeš..."

Generálovi neušlo oslovení, kterým Xazax končil každou větu, a přestože ho to těšilo, nemohl démon čekat, že si ho tím získá. Malevolyn stále zvažoval každý detail zcela sám, i otázku Galeony. „Co je mezi ní a tebou?"

„Dohoda ve spěchu bláznivě uzavřená a tenhle by přál si ji porušit."

"To nebyla nejjasnější odpověď, ale generálovi stačila. Měl v tamtom obchodě co nabídnout... „Dáš mi

všechno, co budu žádat? Vše, na čem jsme se dohodli?"

„Vše, a rád, vojevůdče."

„Čarodějka je tvá, pokud si to přeješ. Počkám zde, než učiníš, co je třeba."

Kdyby snad démon dokázal vypadat vyvedený z míry, bylo by tomu tak teď. „Tenhle odmítá nabídku tvou co možná nejvděčněji, vojevůdče... a navrhuje, že snad bys ty sám čest takovou mít měl, až příhodný nadejde čas."

Démon nechtěl nebo snad nemohl vztáhnout na Galeonu ruku, přesně jak Malevolyn očekával. Ale stejně mu celá záležitost připadala zvláštní, ne že by se tím nějak změnilo jeho rozhodnutí. „Pošlu k jejímu stanu stráž, aby dohlédla na to, že zůstane uvnitř. To jí zabráni jakkoli narušit tvou práci. Snad se později rozhodnu, co s ní udělám. Mezitím, pokud tedy nemáš nic jiného k prodiskutování, bych rád začal."

Démonovy oči znovu zaplály, tentokrát to vypadalo jako uspokojení. Hlasem, který generálovi připomínal umírající hejno much, Xazax odpověděl: „Potom tedy... tohle potřebovat budeš, vojevůdče..."

V prostředním páru kostěných končetin držel velkou oboustranně broušenou dýku z černého kovu s množstvím run nejen na rukojeti, ale i na samotném ostří. Na konci jílice měla dva broušené kameny. Jeden krvavě rudý, druhý barvy vybělené kosti. Oba nepatrně zářily.

„Přijmi tohle..." naléhal démon.

Augustus vzal lačně dýku do ruky, chvíli si s ní pohrával a obdivoval výborně vyvážené těžiště.

„Co s ní mám dělat?"

„Kůži naříznout, pár krve kapek nechat stéct." Kudlanka trhla hlavou. „Věc velmi snadná..."

S dýkou v ruce spěchal generál k východu ze stanu. Zavolal na jednoho z důstojníků a otočil se přes rameno na Xazaxe. „Raději bys měl zmizet zpátky ve..."

Ale démon vytušil generálovo přání a zrovna mizel ve stínu.

Ze tmy se vynořil štíhlý voják s hustým knírem pod nosem a stříbrnými ozdobami na uniformě. Přispěchal ke stanu a zasalutoval: „Ano, generále?"

„Zako." Jeden z jeho schopnějších důstojníků. Bude Malevolynovi chybět, ale sláva, která na něj čekala, stála za víc než za pár lidských životů. „Čarodějka bude od této chvíle přísně střežena ve svém stanu.

Nemá dovoleno dotýkat se osobních věcí. Nemá dovoleno ani mrknout, pokud jí to osobně nenařídím."

Důstojník se ušklíbl. Stejně jako většina vojáků neměl Galeonu v lásce, protože se mu zdálo, že má na generála příliš velký vliv. „Rozkaz, generále! Provedu!"

Malevolyna však najednou něco napadlo. „Ale nejdříve... nejdříve přived' hlídku, kterou pro tento úkol vybereš, sem. A ať to netrvá věčně!"

S rychlým zasalutováním zmizel Zako ve tmě, jen aby se za chvíli vrátil se čtyřmi urostlými vojáky.

Zakoje uvedl do generálova stanu a stanul v čele.

„Na váš rozkaz, generále!" zvolala postavil se do pozoru. „Velmi dobře." Malevolyn si hlídku zběžně prohlédl a pak k nim promluvil: „Všichni jste mi až do teď oddaně sloužili." Prsty si přitom pohrával s ostřím dýky, čemuž žádný z vojáků nevěnoval pozornost. „Nejednou jste mi přísahali věrnost až za hrob... a já vám za to děkuji. Nyní nás však očekává takový úkol, že po vás musím žádat ještě jeden důkaz vaší odhodlanosti pro naši věc třeba i zemřít..."

Periferním viděním si Malevolyn všiml, jak se stín po pravé straně pohnul. Xazax byl bezpochyby netrpělivý a nechápal význam podobných proslovů. Tihle měli přijít na řadu první. Od nich se budou dál šířit velitelova slova a důvod, proč od svých mužů nyní vyžaduje podobný slib.

„Zítřka začíná den slávy, den našeho vítězství a vy v něm budete hrát hlavní roli! Žádám vás nyní, přátelé, abyste stvrdili důvěru, kterou ve vás vkládám, mé naděje, touto poslední přísahou!" Zvedl dýku tak, aby ji všichni viděli. Dva z vojáků zamrkali, ale jinak se žádný ani nepohnul. „Zako, máš tu čest být první! Ukaž svou statečnost!"

Důstojník bez váhání předstoupil před generála a natáhl odhalenou paži. Nebylo to poprvé, kdy dával svému veliteli krvavou přísahu a z mužů, kteří zde stáli, asi jako jediný chápal důvod, proč Malevolyn tolik chtěl od svých mužů důkaz loajality.

„Dlaní vzhůru!" Zako poslechl. Malevolyn uchopil dýku tak, že čepel směřovala na místo, kde nebyly žádné žíly ani šlachy, a prořízl důstojníkovu kůži.

Zako zadržel sten, pohled pevně upřený přímo na generála tak, jak se od něj čekalo. Proto si nevšiml

ničeho divného na dýce a místu, kde ho pořezala. Oba drahokamy v jílcí v okamžiku, kdy se nože dotkla první kapka krve, slabě zazářily. Ještě podivnější bylo, že ačkoli z rány tekla krev, téměř žádná nepotřísnila vojákovu dlaň ani nestekla na zem. Skoro všechna byla vtažena do černého ostří, kde taká zmizela.

„Nalej si víno, Zako," nabídl důstojníkovi generál. Když tak učinil, kývl Malevolyn na dalšího muže, kterého čekala úplně stejná procedura.

Když obřad absolvovali všichni, Augustus Malevolyn jim zasalutoval. „Dali jste mi své životy. Slibuji, že se o ně postarám tak jak si jejich hodnota žádá. Můžete jít." Když vojáci odešli, zavolal si k sobě Zaka. „Než se postaráte o čarodějku, ať kapitán Lyconius přivede všechny své muže k mému stanu."

„Rozkaz generále!"

Když všichni odešli, ozval se ze stínů Xazaxův hlas. „Příliš pomalé zdá se mi to celé být, vojevůdče. Dny uplynou, než muže své všechny takto označíte."

„Ne, půjde to mnohem rychleji. Pro těchhle pět to byla čest a tak to i chápou. Zako dá rozkaz Lyconiovi a ten zase svým mužům a tak dál. Dám důstojníkům rozkaz vydat všem vojákům, kteří prokáží, že zde již byli, zvláštní přiděl pálenky. Slibuji ti, že se tím tempo ohromně zrychlí."

Pár sekund později požádal Lyconius, hubený muž s prosedivělými vlasy, starší než generál, o dovolení vstoupit. Venku čekali všichni muži, kterým velel. Malevolyn nejdříve provedl obřad s kapitánem a potom ho nechal seřadit muže. Představa zvláštního přidělu pálenky způsobila, že byli všichni žhaví mít to rychle za sebou.

Jen několik jich však vyšlo s pořezanou dlaní, když se do stanu vrátil rozrušený Zako. Padl před velitelem na koleno a sklonil hlavu.

Podrážděn tím nenadálým vyrušením generál vyštěkl: „Mluv! Co se děje?"

„Generále! Ta čarodějka, nemůžeme ji najít!" Malevolyn se snažil skrýt své rozhořčení. „Věci má stále ve stanu?"

„Ano, generále, chybí jen kůň."

Ani Galeona by nejela sama v noci do pouště. Malevolyn se letmo ohlédl přes rameno a všiml si, že se démonův stín pohnul. Xazaxovi se tato novinka taky jistě nezamlouvala, ale zrovna teď s ní ani on, ani generál nemohli ztrácet čas. Jestli se čarodějka nějak dozvěděla o jejich záměrech a rozhodla se utéct, v tuto chvíli jejího bývalého milence moc nevzrušovalo. Jak mu mohla uškodit? Možná někdy, až bude mít zbroj, ji chytí, ale nyní měl zrovna jiné starosti.

„Dobrá, Zako, vraťte se všichni k obvyklým povinnostem."

Důstojník s úlevou v hlase poděkoval a vyběhl ze stanu. Generál Malevolyn se vrátil ke krvavým přísahám, řízl dalšího muže a poblahopřál mu k odvaze.

Tempo se opravdu zrychlilo, přesně jak říkal démonovi. Vojenská čest v kombinaci s alkoholem způsobila, že v řadě před generálovým stanem stáli za chvíli všichni. Každý voják chtěl dokázat svému veliteli i ostatním, že je hoden. Cítili, že zítra je generál povede do veliké a hlavně vítězné bitvy a zanedlouho se budou koupat v bohatství, které znali jen ze snů. To, že jich je příliš málo, aby pokořili takovou pevnost, jako je Lut Gholein, nikoho nenapadlo. Generál Malevolyn by se přeci tak náhle nerozhodl - jak předpokládali - kdyby neměl promyšlený nějaký dokonalý plán zaručující úspěch. A tak hluboko do noci dokazovali svou loajalitu vlastní krví.

Poslední voják zasalutoval a odešel ze stanu. Z tábora se ozývaly zvuky oslav vyvolaných přidělem pálenky a představou zítřejší snadné kořisti.

„Skončeno," zasípal Xazax a vyšel ze stínů v rohu stanu. „Každý z vojáků tvých dýky kousnutí ochutnal a z Každého lačně dýka pila..."

Generál převracel obřadní zbraň v rukou: „Ani kapka krve, ani šmouha. Kam všechna ta krev zmizela?" „Každá tam přesně, kam jít musela. Tenhle armádu ti slíbil, proti které Lut Gholein nebude bránit se schopen dlouho, pamatuješ?"

„Vzpomínám si..." Dotkl se helmice, kterou nesundal od chvíle, kdy rozbili tábor. Byla tak nedílnou součástí jeho

samého, že ji sundával jen, když to bylo nezbytně nutné. „A říkám znovu, přijímám následky naší dohody.“

Tělo zručné kudlanky se pokusilo o groteskní poklonu. „Potom proč nepokračovat ihned nevidím důvod...“ „Řekni, co se má stát...“

„V písku u nohou našich, symbol tento nakreslit musíš.“ Jednou kostlivou rukou naznačil Xazax ve vzduchu obrys. Generálovy oči udiveně sledovaly, jak odporný démonův prst za sebou zanechával ohnivou planoucí stopu, představující požadovaný symbol.

„Proč to neuděláš ty?“

„Musí to ten, kdo velí, být. Raději bys byl, aby se jím tenhle stal, vojevůdče?“

Xazaxova slova dávala smysl. Malevolyn se ohnul a nakreslil do písku znamení, které ještě stále slabě hořelo ve výšce jeho očí. Když dokončil kresbu, z úst mu najednou vyšla cizí slova.

„Neváhej!“ pobízěl ho netrpělivě démon. „On slova ta měl, i tyje znát budeš!“

Jeho slova... Bartucova slova. Augustus Malevolyn je nechal vytrysknout ze svých úst a vychutnával si pocit moci, který se mu přitom rozléval v mysli.

„Dýku podrž nad symbolem středem.“ Když tak generál učinil, dodal démon: „Nyní... slovo mého pána pekelného vyslov! Nech ústa jméno vyslovit Belial.“

Belial? „Kdo je Belial? Znáš Baala a Mefistu a Diabla, ale žádného Beliala. Máš na mysli Baa...“

„Jména ta už nevyslovuj nikdy!“ Zaskřípal nervózně Xazax. Kudlanka zakroutila odpornou hlavou zleva doprava, jako by se bála, že je někdo objeví. Když nenašel nic, čeho by se měl bát, pokračoval démon klidnějším hlasem: „Peklo jiného nemá vládce než Beliala. To on tento dar šlechetný nabízí ti! Pamatuj si to vždy!“

Generál měl možná větší znalosti o temné magii, než si démon myslel. Věděl, že Peklu vládnou tři Mocnosti. Ale zároveň znal legendy o tom, jak všechny tři vystoupily na zem, kde pak ztratily svou vládu nad Peklem. Vlastně... jedna z těch méně známých popisovala Lut Gholein jako možné místo Baalovy hrobky, i když sám generál pochyboval o věrohodnosti tak fantastická možnosti. Kdo by postavil město na démonově hrobce.

„Jak říkáš, Xazaxi, je to Belial. Jen jsem se bál, abych to jméno nezkomolil.“

„Začni znovu!“

Malevolyn začal opět odříkávat slova moci. Znovu držel upíří dýku vysoko nad středem symbolu - Belialova symbolu, jak si nyní uvědomil. Jako poslední slovo zavolal generál jména pána démonů...

„Do středu symbolu dýku zabodni -přesně!“

Generál Malevolyn ponořil dýku až po rukojeť do sypkého písku přesně uprostřed znamení.

Nic se nestalo. Pohlédl na nestvůrného společníka. „Ustup,“ poradil mu Xazax.

Když tak učinil, začala z dýky stoupat černá mlha. Zatímco ji oba sledovali, mlha houstla a rozšířila se po celém stanu. Potom se poblíž východu zformovala do tvaru připomínajícího ohromný pařát a vyšla ven, podle Malevolyna naprosto cíleně.

„Nebude dlouho to trvat, vojevůdče.“

Generál si šel klidně nalít pohár nejlepšího vlna. Pro tuto noc si vybral pečlivě schovávanou láhev, kterou s sebou vzal od začátku výpravy. Generál ji otevřel, přičichl ke korku a s uspokojením si nalil.

V tu chvíli zaslechl první výkřik.

Generálovi se při tom zvuku roztřásla ruka, ale ne strachem nebo lítostí. Bylo to jen proto, že nikdy v životě

neslyšel tak uši drásající řev, ani od těch, které mučil, a náhlost, s jakou se ozval, ho zaskočila. Když se ozval druhý, třetí a čtvrtý, nevěnoval jim již pozornost. Dokonce pozvedl číši směrem k dýce, aby připil na počest Xazaxovu neviditelnému pánovi.

Zároveň se výkřiky venku změnily ve sborový nářek zatracených, nářek stovky mužů najednou prosící o milost. Z celého tábora na generála útočily stejné zvuky plné agónie, ale on se jen usmál. Ti muži - jeho muži - všichni přísahali víc než jednou, že mu budou sloužit, ať se stane cokoliv. Dnes si vzal jejich přísahu k srdci a přijal oběti doslova, které mu nabízeli, aby konečně dosáhl svého vysněného cíle.

Znovu se otočil k východu ze stanu. Démon si ten pohyb špatně vysvětlila varoval ho: „Již příliš pozdě je zachránit tvé muže. Smlouva přijata pekelným pánem tohohle byla.“

„Zachránit je? Sám bych je usmažil za to, čeho se vzdali, aby mi pomohli dosáhnout meho cíle!" „Aaah..." odpověděl démon, jako by teprve nyní opravdu poznal skutečného generála. „Tenhle zmýlí se..." Nářek neustával. Některé výkřiky zněly dost vzdáleně, to se asi pár mužů pokusilo utéct. Ale před něčím, co vás užírá zevnitř, pohlcuje vaši duši, nelze uniknout. Jiní zase, ti zřejmě nejoddanější, volali generálovo jméno a prosili o pomoc. Malevolyn si nalil další pohár a usedl, aby vyčkal úplného konce.

Řev pomalu utichl a zůstalo jen nervózní řehtání a odfrkování koní, kteří nechápali, co se děje. Ale i to za chvíli ustalo a tábor se opět pohroužil do ticha tmavé noci.

Ticho najednou přerušil kovový zvuk. Generál pohlédl na démona, ale ten nic neříkal. Zvuk se ozval znovu, tentokrát silněji a opakovaně. Vypadalo to, že se blíží. Malevolyn dopil víno a vstal.

Hluk venku náhle vstal. „Očekávají tě... vojevůdce."

Generál Augustus Malevolyn si upravil zbroj, obzvláště helmici, a vyšel ze stanu.

Skutečné na něj čekali, perfektně seřazení. Několik z nich drželo louče, takže jim viděl do tváří. Do tváří, které tak dobře znal za ty roky, co spolu bojovali. Stáli tu všichni. Zako, Lyconius a ostatní důstojníci, každý předstoupen před svými muži.

Když vyšel ven, ozval se jednohlasný pozdrav. Hrůzný, brutální a odhodlaný. Malevolynovi to vykouzliho na tváři úsměv, stejně jako ho nadchl pohled na novou armádu. Nehledě na to, jak tmavá nebo světlá byla kůže jednotlivých vojáků předtím, byli nyní všichni do jednoho mrtvolně bledí. Když křičeli svůj pozdrav, otevřená ústa odhalila zašpičatělé zuby a prodloužené rozeklané jazyky. Oči...

Oči byly celé rudé - krvavě rudé - a planuly zlou touhou tak, že by ani nebylo třeba loučí. Nebyly to lidské oči, ale spíše oči, které způsobem, jakým hleděly, nejvíc ze všeho připomínaly Xazaxe.

Tihle strašliví vojáci byli jeho novou armádou, cestou ke slávě.

Xazax se k němu přidal. Už se nemusel skrývat. Nyní stál mezi svými.

„Sláva Malevolynovi z Westmarche!" zvolal Xazax. „Sláva Páne Krve!"

A démonická armáda provolala generálovi slávu.

Galeona byla příliš daleko od tábora, aby něco slyšela, ale cítila nějaké strašlivé nečisté kouzlo. Byla natolik zběhlá v temné magii, že si moc dobře uvědomovala, co to znamená. Ty nejčernější obavy se naplnily. Utekla právě včas, jinak by nyní sdílela osud Augustových naivních vojáků.

Xazax ji tentokrát podcenil naposled. Chtěl využít ostatních k tomu, aby se jí zbavil a porušil krvavou smlouvu, kterou před časem uzavřeli. Vybral si generála jako nového spojence. Démon vždy naznačoval, že tu jde o víc než o získání nějaké zbroje. Galeona si měla už dávno uvědomit, že nikdy nehodlal dodržet dohodu déle, než bylo pro něj nutné.

Ale co ho přimělo tak rychle vyměnit Augusta za ni? Byl to opravdu jen strach? Od chvíle, kdy ten zrůdný hmyz málem udělal nepředstavitelnou věc - málem ji zabil bez ohledu na následky, které by porušení tak silné dohody pro něj mělo - přemýšlela, co jej mohlo tak vyděsit. Jaký strach ho hnál s prosíkem přímo k Malevolynovi?

Na tom koneckonců nesejde. Ať se ti dva bratříčkují. Po tom, co díky svému kouzlu objevila, rozhodla se, že ani ona nepotřebuje žádného z těch dvou proradných tvorů. Proč by se měla neustále s obavami ohlížet přes rameno, když může být jediná, kdo bude rozkazovat?

Čarodějka pohlédla na ruku, ve které zrovna nedržela uzdu. Nebylo to poprvé. V levé dlani držela drobný krystal, který jí díky malému kouzlu ukazoval směr. Dokud krystal zářil, věděla, že jede správně. Dokud zářil, byla si jistá, že najde toho hlupáka, ze kterého hodlala udělat poslušnou loutku.

Xazax udělal osudnou chybu, když ji zradil. Z nějakého důvodu, který neznala, nebyl démon schopen sám zjistit polohu zbroje starobylého vojevůdce. Potřeboval lidskou pomoc, což byl jeden z hlavních důvodů, proč se dali s Galeonou dohromady. To byl důvod, proč ji opustil v okamžiku, kdy zjistil, kde se zbroj nachází, a vyměnil čarodějku za hloupého generála. Vlastně ji to ani nepřekvapilo, protože měla v plánu něco podobného. Rozdíl byl v tom, že ze strany Xazaxe byla tohle chyba.

Démon jistě věřil, že zbroj se teď nachází někde v blízkosti Lut Gholeinu, na místě, kam podle všech předpokladů mířila. I ona by si to myslela, nebýt posledního kouzla. Kde jinde by taky mohl být v tamtom pobřežním království? Osamocený poutník potřeboval buď karavanu, která by ho vzala s sebou,

nebo musel počkat na loď plující z Lut Gholeinu do některé západní země. Tak i tak, měl by Norrec stále ještě být ve městě.

Ale nebyl. V nějakém záchvatu šílenství musel vyjet do pouště tempem, které jistě zabilo jeho koně. Když Galeona zjistila, kde zrovna je, úplněji to omráčilo. Augustus měl toho vojáka přímo před nosem. Kdyby ji generál dovolil vyzkoušet pátrací kouzlo, když mu to naposledy nabízela, zbroj by patrně už byla jeho. Do Lut Gholeinu už by vjížděl v Bartucově rudém brnění s věrnou čarodějkou po boku. Místo toho nyní Galeona spěchala přesvědčit toho druhého blázna, že by zbroj měl použít sám... pod jejím odborným dohledem samozřejmě. Vypadal, že bude snadno ovládnutelný, někdo, koho si nebude problém omotat kolem prstu. Mimochodem, taky nevypadal špatně. Dokonce byl možná atraktivnější než její bývalý milenec. Tím to bude všechno snadnější a taky příjemnější.

Samozřejmě, kdyby našla nějaký lepší způsob, jak využít moc, obsaženou ve zbroji, nedělalo by ji zas tak velké potíže zbavit se i tohohle Norreca. Mužů bylo na světě dost.

Jela dál. Měla jedinou starost. Že by ji Xazax s generálem mohli dát hledat. To by ale za prvé museli přerušit přípravy nadalší postup a za druhé by to znamenalo porušení dohody mezi démonem a čarodějkou. To by ohrozilo démona stejně jako ji. Spíš to vypadá, že na ni Xazax prozatím zapomene, spokojen s představou, že má zbroj konečně na dosah.

Bezpochyby později najde způsob, jak přerušit některá spojení - včetně těch mezi tělem, končetinami, krkem a hlavou.

Ale přijde pozdě. Jakmile bude mít svou novou prodlouženou ruku pěkně v pasti, postará se Galeona, aby to byl Xazax, a ne ona, kdo bude ležet roztrhán napospas supům. Možná dokonce nařídí Norrecovi, aby jí přinesl tu odpornou hmyzí hlavu jako trofej, s níž pomalu začne obnovovat sbírku, kterou musela nechat v táboře.

Rozhlédla se kolem, jestli neuvidí nějakou stopu po své kořisti. Nechtěla riskovat, že bude ve tmě jezdit v kruzích, přičarovala sobě i koni noční vidění. Kůň tak mohl jet bez obavy, že někde zakopne a zraní se, a Galeona měla možnost hledat ztraceného vojáka.

Galeona zastavila koně a upřeně hleděla na velký kus skály v dálce. Krystal v dlani jí ukazoval, že správná cesta vede přímo tam. Galeona se na moment postavila ve třmenech, zda neuvidí víc. Jestli byl ten voják alespoň trochu tak chytrý a zkušený, jak očekávala, musel vyhledat podobný úkryt. A ta skála před ní vypadala jako jediná možnost široko daleko.

Galeona nedočkavě pobídla koně. Když se přiblížila, měla dojem, že uviděla postavu nalevo od skalnatého kopce. Ano... s největší pravděpodobností muž sedící, pod přewisem, kolena přitisknutá k hrudi.

Když si všiml přijíždějící čarodějky, vyskočil s neuvěřitelnou hbitostí na někoho v tak těžké zbroji. Galeona viděla, jak se pro jistotu podíval za sebe a pak znovu na ni. Ne, nevypadá vůbec špatně, pomyslela si čarodějka. Je to ještě lepší, než jek si vybavovala z krátkého setkání na lodi. Jestli se navíc ukáže, že je rozumný a bude ji poslouchat, nebudou mít spolu větší problémy a ona za něj nebude muset hledat nějakou náhradu.

„Kdo je tam?“ zavolal Norrec. „Kdo jste?“

Zastavila těsně u něj. „Přítel, poutník... vůbec ne nebezpečný.“ Nyní Galeona použila krystal, aby trochu osvětlil celé místo. Ať se podívá, jaké štěstí ho potkalo po tak mizerných zážitcích. „Někdo, kdo by se rád zahřál...“

Čarodějka pohybovala s zářícím krystalem tak, aby voják viděl tvář i tělo. Okamžitě zpozorovala jeho zájem. Tím lépe. Vypadalo to, že nebude problém vodit ho za nos několika vhodně poskytnutými radostmi. Dokonalý prostáček.

Výraz jeho tváře se náhle změnil, a ne k lepšímu. „Já vás znám, že ano?“ Vstala přistoupil k ní. „Musím znovu vidět vaši tvář.“

„Samozřejmě.“ Galeona zvedla krystal.

„Není tu dost světla,“ zabručel Norrec. „Potřebuji víc.“ Zvedl levou ruku na dlani se náhle zhmotnilo malinká ohnivá koule, která zářila stokrát víc než čarodějčin krystal.

Galeona nebyla schopna popadnout dech. Čekala nějakého hlupáka, vojáka bez sebemenšího ponětí o magii. Místo toho bez viditelné námahy vyvolal plamen, kterého by nebyli schopni ani někteří velmi

zkušeni mistři.

„To je lepší... opravdau vás znám... tu tvář. Na Hawksfire. S uspokojením pokýval hlavou. „Zdalo se mi tam o vás!"

Galeona se rychle vzpamatovala a odpověděla: „A já ve stejnou chvíli snila o vás! Snilajsem o válečníkovi, který by mne ochránil od zla, které mne pronásleduje."

Přesně jak doufala, měla ta slova na vojáka okamžitý účinek. Nedůvěřivý pohled zcela nezmizel, ale už viděla i náznak sympatie - a pýchy nad tím, že v něm viděla válečníka a zachránce. Čarodějka se přitiskla blíž k Norrecovi a upřeně se mu zahleděla do očí pohledem plným obdivu. Teď už ho skoro měla.

„Jste v nebezpečí?" Na tváři se mu objevil ochranný výraz. Pohlédl za ni, jako by čekal, že tam uvidí její pronásledovatele.

„Ještě neví, že jsem jim uprchla. Já... mně se o vás zdálo. Minulou noc. Věděla jsem, že budete blízko, čekat na mne." Položila mu ruku na kyrys a naklonila se k němu, rty jen několik centimetrů od jeho.

Nepodleh! Namísto toho se zamyslel: „Jste čarodějka," řekl nakonec. „Jak se jmenujete?"

„Galeona... a ze svých snů vím, že můj rytíř se jmenuje Norrec"

„Ano..." Voják se usmál nad nad titulem. „Jste mocná čarodějka?"

Její ruka zkoumala záhyby rudé zbroje. „Mám na to talent... a stejně tak na jiné věci."

„Čarodějka by se mi hodila," zamumlal si skoro jen pro sebe. „Hledal jsem někoho, kdo by mi pomohl od téhle zbroje... ale to už teď není důležité. Měl jsem čas přemýšlet, srovnat si v hlavě pár věcí. Než se vydám dál, musím ještě něco udělat."

Galeona ho vnímala jen napůl, v duchu plánovala, jak pokračovat. Norrec nevypadal na takového prostáčka, jakého si původně představovala, ale alespoň uvěřil historce o pronásledovatelích a přijal ji za společnici, když už nic jiného. Jestli se jí podaří dozvědět se o něm něco víc, nebude problém tohle pouto zesílit. Už nyní dal nepatrně najevo slabost pro její půvaby a zbytek se jistě dostaví velmi brzy. Celý proces by ještě víc urychlilo, kdyby mu dokázala pomoci s problémem, který naznačoval. Pak by se ukázalo, jak užitečná mu může být. Sice nerozuměla tomu, co říkal o zbroji, ale ve všem ostatním - ať už to bude cokoli - mu bude jistě schopna pomoci.

„Samozřejmě, pomůžu vám, jak nejlépe budu umět, můj

rytíři! Na oplátku žádám jen, abyste mne ochránil před tím, kdo by mi chtěl obližít." Letmo pohlédla zpět do pouště. „Jsou velmi mocní a mají na své straně temné síly."

Galeona chtěla zjistit, nakolik si její silou, kterou před chvílí demonstroval. Takovou odpověď však nečekala. Norrec se zamračil a téměř bez zájmu řekl: „Válečníci, magie, démoni... nebojím se jich. Těm, které chráním, se nic nestane."

„Jsem vám vděčná," zašeptala, přitiskla se k němu a vášnivě ho políbila.

Odstrčil ji, ne znechuceně, ale protože v tuto chvíli neměl prostě zájem o to, co mu nabízela. Místo toho vypadal, že se opět zahloubal do svých myšlenek.

„Myslel jsem na to," řekl nakonec čarodějce. „Na to, proč jsem nakonec skončil tady, ze všech míst, kde jsem se mohl objevit. Musí to být někde blízko. Snaží se to zůstat skryto a přede mnou se mu to může podařit..." Znovu na ni pohlédl a něco v jeho očích ji znepokojilo. „Ale ty bys mohla být schopna to najít! Koneckonců, našla jsi mě! Mohla bys uspět, kde Drognan selhal."

„Udělám, co budu moci," odpověděla snědá čarodějka, zvědavá, co tolik zaměstnávalo vojákovu mysl. Třeba něco, co by mohlo mít cenu i pro ni? „Co hledáme?"

Z jeho výrazu vyčetla, že je překvapen, že už to dávno neví. „Horazonovu hrobku, samozřejmě!" Když to vyslovil, něco se na něm změnilo, něco, co přinutilo Galeonu znovu na něj pohlédnout - a tentokrát uvidět tvář, kterou téměř nepoznávala.

„Hrobku mého bratra."

Šestnáct

Pod Lut Gholeinem existoval zcela nový svět.

Ne, opravila se Kara, nebyl to svět, ale něco, co bylo přinejmenším stejně velké, pokud ne větší než

království nad ní. Ta zvláštní osoba, ve které nakonec poznala neskutečně starého Horazona, ji zavedla do labyrintu chodeb propletených tak, že se jí po chvilce snažení zapamatovat si cestu ven zamotala hlava. Chodila po schodech nahoru i dolů, procházela desítkami dveří a obrovským množstvím místností, až ji Horazon zavedl do dobře osvětlené a perfektně zařízené ložnice a popřál jí dobrou noc.

Kara si ani nepamatovala, jak se tam dostala, ale teď ležela na měkké posteli a prohlížela si nádherně vyšívaná nebesa. Myslela si, že kajuta na palubě King's Shield je tou nejkrásnější ložnicí, ve které kdy spala, ale proti tomuhle to byla jen ubohá komůrka. Nádherný elegantní nábytek zcela jasně z jiné doby a jiného místa překvapivě vypadal jako vyrobený teprve včera. Úžasná vyřezávaná postel byla pečlivě naleštěná, povlečení bylo čisté, a dokonce naškrobené a z mramorové podlahy by se dalo jíst. Stejně vypadali noční stolek a židle v opačném rohu. Na stěnách visely bohatě vyšívané koberce s vizjereiskými motivy,

fantastickými stvořeními a obrazy těch nejpůsobivějších kouzel. Mistrovská díla. Kdyby nebylo skutečnosti, že byla vlastně vězeň v paláci možná nebezpečného šilence, cítila by se necromancerka naprosto božsky.

Ale neodvažovala se tu zůstat. I když legendy vždy popisovaly Horazona jako toho méně strašlivého z obou bratrů, nadále zůstal mocným Vizjerieem, který kdysi velel démonům, a navíc za staletí svého života evidentně ztratil většinu zdravého rozumu. Kara přemýšlela, jak mohl žít tak dlouho. Jediné záznamy o kouzlech zaručujících tak dlouhý život byly vždy spojovány s nutností spojit svůj osud se samotným Peklem. Jestli se Horazon obrátil na demony, aby splnili jeho přání, pak bez ohledu na jeho soustavné mumlání, které spíše svědčilo ti opaku, by to nejen vysvětlovalo spoustu věcí, ale zároveň by to byla dalším důvodem, aby Kara nezůstávala ani o minutu déle.

Ulehla oblečená, takže jen vyklouzla z postele a zamířila rovnou ke dveřím. Nezdálo se jako dobrý nápad zjišťovat, jestli je Horazon opatřil nějakým ochranným kouzlem, protože celý tento příbytek vyzařoval tak obrovské množství magie, že nechápala, jak to, že každý čaroděj v okruhu sta mil necítí jeho přítomnost. Ale možná že důvodem byla ta samá magie. Kdyby jen část z ní byla určena k ukrytí Horazonova příbytku, pak by největší čarodějové světa mohli klidně stát přede dveřmi a stále by si ničeho nevšimli.

Necromancerka vzala za kliku. Dveře se ani nepohnuly. Zkusila to znovu, ale se stejným výsledkem. Vůbec ji nepřekvapilo, že je zamčená, ale přesto byla tím zjištěním zklamaná. Od začátku této mise ji neustále někdo zavíral a nyní ani netušila, jestli se z tohoto vězení dá vůbec dostat. Ale nehodlala se vzdát. Znovu vzala za kliku a vyslovila otevírací kouzlo. Bylo to jednoduché zaklínadlo, které mělo své kořeny ve vizjereiské magii, ale stoupenci Rathmyje shledali natolik užitečným, že je začali používat. Ani ji nenapadlo, že by mohlo fungovat, ale v tu chvíli nepřišla na nic lepšího, co by nevyžadovalo alespoň zřízení stropu.

Klika se otočila.

Byla tak šokovaná tím neočekávaným úspěchem, že málem okamžitě dveře rozrazila. Místo toho se však zhluboka nadechla, opatrně je pootevřela a škvírou vyhlédla ven. Když nezpozorovala žádné nebezpečí, potichu vyšla ven. Rozhlédla se na obě strany a snažila si vzpomenout, ze kterého směru přišla. Po chvilce rozhodování se otočila doprava a rozběhla se.

Chodba končila schodištěm vedoucím vzhůru, dobré znamení. Kara se vydala po schodech, jistá si, že když bude dál pokračovat tímto směrem, podaří se jí nakonec najít cestu ven.

O dvě patra výš schodiště končilo a před ní byla další, tentokrát mnohem širší chodba. Přesvědčila se, že tam nikde zrovna Horazon není a potichu se plížila místností dál. Přestože ložnice, ve které spala, byla nádherně vyzdobena, byly chodby zcela prázdné a jen několik dveří narušovalo jinak holé kamenné stěny. Jedinou zvláštní věcí zde bylo všudypřítomné žluté světlo, jehož zdroj se Kara nepodařilo najít. Jako by vycházelo odevšad. Nikde nebyly louče ani nic, kam by je bylo možno dát.

Jak spěchala chodbami, cítila nutkání vyzkoušet některé z bočních dveří, ale věděla, že přednější je co nejrychleji najít východ. Sebemenší zdržení mohlo Horazonovi poskytnout čas, aby zjistil, že zmizela. I když si necromancerka toužebně přála dozvědět se o starém čaroději i a zejména jeho příbytku víc, muselo to být za jejích vlastních podmínek, ne jeho.

Chodba se na konci stáčela ostře doprava. Kara zrychlila tempo. Doufala, že změna směru znamená, že

našla východ ven. Nadšeně zahrnula, jak nerychleji mohla, a modlila se, aby se před ní objevilo další schodiště, nebo ještě lépe, skutečný východ.

Místo toho zjistila, že stojí přímo proti zdi.

Chodba prostě o několik metrů dál končila. Necromancerka se opřela oběma rukama do zdi a zjišťovala, zda nejde o iluzi, magii nebo třeba jen tajný východ. Bohužel zeď byla přesně tak pevná a silná, jak vypadala, i když Kara neviděla pro její existenci žádný rozumný důvod.

Ustoupila a pohlédla jediným směrem, kterým mohla pokračovat pokud se nechtěla vrátit. Před ní bylo několik dveří, ale tyjistě nevedly ven z Horazonova labyrintu.

Opatrně otevřela první z nich a bála se, že při smůle, kterou zatím má, to bude Vizjereiova ložnice.

Za dveřmi byla dlouhá klikatá chodba.

„Pak to je ten trik?“ zašeptala si pro sebe. Skutečná cesta ven znamenali otevírat dveře, a ne jít přímo jednou z chodeb. Věřila tomu, že přesně takhle mohl její šílený hostitel svůj příbytek postavit.

Ani se neobtěžovala dveře za sebou zavřít a zvědavě se rozběhla chodbou dál. Někde na konci bude východ. Tam někde bude cesta zpět do té staré budovy nebo tajný východ přímo do Lut Gholeinu.

Místo toho našla další dveře.

Neměla jinou možnost, než je otevřít. Nebyl tam žádný průchod, žádné jiné dveře, jen tyhle. Po předchozích zkušenostech nyní je jen s částečnou nadějí na úspěch dveře otevřela. Už přece došla dost daleko. Horazonovo bludiště muselo někde končit.

Stála na začátku další dlouhé chodby.

To, že tahle síň připomínala tu širokou, ve které byla před chvílí, Karu nijak nezaskočilo. Přirozeně, přece to tu celé vytvořil jeden člověk. Jednotlivé místnosti si musí být podobné.

Pak uviděla po levé straně otevřené dveře. Necromancerka k nim pomalu a s úzkostí došla. Nahlédla dovnitř a Hrozně si přála, aby se mýlila.

Před sebou uviděla stejný pohled jako před několika minutami. Stejná zahnutá chodba, kterou právě prošla. „Tran' Onle, vyved' mne z tohoto šílenství!“ Jaký smysl měla chodba, která se vracela zpět do stejné místnosti? Kara mrkla, když si uvědomila další věc. Tyhle dveře a ty, kterými se vrátila, byly na opačných stranách stejné síně. Jak ji mohla takhle obejít? Chodba by musela vést skrz síň, nemožné! Bez váhání zamířila ke dveřím nalevo od ní. Jestli nevedou někam jinam než zase zpět do této síně, pak ji Horazonovo bludiště porazilo.

S úlevou však zjistila, že se před ní otevřela jiná obrovská síň, s dvěma točitými schodišti po stranách dvoukřídlých bronzových dveří se složitými dračími motivy. Na stěnách byla spousta pestrobarevných kobereců a podlaha byla z leštěného mamoru.

Kara vstoupila a přemýšlela, jestli má zvolit schody nebo dveře. Dveře ji lákaly víc, protože byly přímo proti ní, ale směr vzhůru byl ten, kterým se chtěla dostat ven.

Od stropu se ozval tichý zvuk. Zvedla hlavu a ztuhla. Vysoko nahoře seděl na židli u dlouhého jídelního stolu Horazon a něco si broukal, zatímco jedl. Zvuk, který slyšela, byl nůž který starý blázen položil na zlatý talíř plný tučného masa. I na tu výšku cítila Kara nádhernou vůni pečeně. Viděla, jak Horazon sáhl pro pohár vína a dlouze se napil, aniž by vylil třeba jen kapku. Zaujalo ji to nejen proto že nečekala od starce nějaké vybrané společenské chování, ale i z toho důvodu, že tohle všechno dělal, zatímco seděl na stropě hlavou dolů.

Vlastně celá místnost byla vzhůru nohama. Židle, stůl, talíře plné čerstvého jídla, dokonce ani Horazonův dlouhý vous - nic z toho nepadalo dolů a popíralo tak základní fyzikální zákony. Poblíž stolu byly i dveře a schody otočeny tak, že jich čaroděj využije, pouze když zůstane v současné pozici. Kdyby nebylo Horazona a jídla, myslela by si, že se dívá do obrovského zrcadla nad sebou.

Horazon zvedl hlavu - nebo spíš sklonil? - a konečně si všiml vyděšené mladé ženy.

„Pojďte! Pojďte!“ volal na ni. „Jdete pozdě! Nemám rád, když lidé chodí pozdě!“

V obavě, že by mohl použít svou nespornou moc k tomu, aby ji vytáhl nahoru k sobě a navždy tak zmařil všechny šance na útek, spěchala Kara napříč síní k bronzovým dveřím. Musely vést někam z jeho dosahu! Musely!

Naposledy vzhledla ke svému únosci a rozrazilla dveře. Snad se jí podaří utéct...

„Aaah! Dobře! Dobře! Sedněte si tam! Sedněte si tam!“ Z druhé strany dlouhého jídelního stolu

identického s tím, u kterého ho viděla před chvílí, se na ni díval Horazon. Jen tentokrát nebyl na stropě, ale zcela přirozeně ne podlaze uprostřed místnosti, do které právě vstoupila. Naprosto stejné jídlo, dokonce poloprázdná číše vína. Za necromancerkou stály schody a dveře přesně, jak je viděla před chvílí, jenže tentokrát otočeny správně.

Kara se neubránila pohledu na strop. Bronzové dveře a po stranách točité schodiště.

Dveře byly otevřené, jako by jimi někdo ve spěchu proběhl...

„Rathmo, chraň mě..." zašeptala Kara.

„Posad'te se, děvenko, posad'te!" přikázal měkce Horazon, naprosto ignorující její úžas. „Je čas k jídlu! Je čas k jídlu!"

A necromancerce nezbývalo nic jiného než poslechnout.

Nad pouští se schylovalo k bouři. Oblohu zakrylo moře černých těžkých mraků, které se táhly od východu k západu, kam jen Malevolyn dohlédl. Vyšlo slunce, ale klidně taky mohlo být pár minut po jeho západu, takové byla kolem tma. Někteří by mohli takovou zlověstnou oblohu považovat za špatné znamení, ale pro generála to byl důkaz, že jeho den nadešel, že dnes má osud ve svých rukou. Lut Gholein ležel přímo před ním a on věděl, že ten troufalý hlupák, který ještě stále nosil mocnou zbroj - jeho mocnou zbroj, je někde ze hradbami.

Xazax ho o tom ujistil. Kam jinam by ten blázen šel? V takové bouři nevyplovala žádná loď. Musel být ještě ve městě.

Generál si prohlížel Lut Gholein z vysoké duny. Za ním trpělivě stála démonická armáda neviditelná pro oči nepřítele. Díky zvláštnímu kouzlu byli démoni stále ještě skryti v kůžích těch, ze kterých povstali, ale vlastně to ani nebylo nutné. Potřebovali je jen, aby se dostali z Pekla na tento svět. Malevolynovi však vyhovovalo, že si nepřítel bude myslet, že má před sebou obyčejnou lidskou armádu, smrtelnou, a navíc ne příliš velkou. Velitelé v Lut Gholeinu budou alespoň sebejistější, arogantní a méně opatrní. Použijí taktiku, která jim zaručí rychlé vítězství, ale tím se vydají napospas Malevolynovým démonům. Generál se již nemohl dočkat nadcházejícího krveprolití.

Xazax se k němu váhavě připojil. Konečně se mohl bezstarostně ukázat. Na svůj vkus se skrýval až příliš dlouho. Ale přesto připadalo jeho chování generálovi zvláštní. S tou spoustou démonů za zády by Xazax měl stát hrdě v jejich čele jako ten nejmocnější z nich a on se přitom stále pohyboval, jako by se bál, že ho navzdory tak temnému dni někdo uvidí.

„Proč se tak plížíš? Čeho se bojíš?" zeptal se ho Malevolyn podezřívavě. „Čekáš snad něco, o čem bych měl vědět?"

„Tenhle ničeho nebojí se!" vyštěkl démon a zuřivě zamával předními končetinami. „Ničeho!" Ale pak trochu tišším hlasem dodal: „Tenhle jen... poněkud... je opatrný..."

„Chováš se, jako by ses něčeho bál." „Ne... ničeho..."

Generálovi se znovu vybavila Xazaxova reakce, když zmínil jméno Baala, a taky skutečnost, že se o Lut Gholeinu říká, že leží nad hrobkou vládce démonů. Mohlo by na té fantastické legendě skutečně být něco pravdivého?

Rozhodl se, že prozkoumá příčinu démonových obav později a stočil pohled zpět směrem k Lut Gholeinu. Město nic netušilo. Teď dokonce vyjela z brány sultánova hlídka na časnou ranní patrolu. I z té dálky vypadli vojáci znuděně. Objížděli si své kolečko s vědomím, že jen blázen by se odvážil zaútočit na tak dobře strážné město, natož pak z pouště. Pokud se Lut Gholein měl odněkud obávat nepřátelského útoku, bylo to z moře, a to bylo dnes lak rozbouřené, že nic podobného prostě nebylo možné.

„Necháme hlídku přijet co možná nejbliž," informoval generál démona. „Pak se na ně vrhneme. Chci vidět tvé válečníky v akci, než napadneme samotné město."

„Nejsou válečníci tohohle," opravil ho Xazax. „Tví." Jezdci se trochu rozptýlili a ležerně křížovali poušť. Malevolyn je sledoval a čekal, jistý si tím, že se brzy doslanou tam, kde je chtěl mít.

„Lučištníci připravit!"

Několik mužů předstoupilo, nelidské oči jim plály nedočkavostí. I když měli na sobě jen kůže bývalých Malevolynových vojáků, nějakým způsobem si byli schopni zachovat i jejich schopnosti. Tváře, na které se generál díval, byly tváře jeho nejlepších lukostřelců. Teď se ukáže, zda jsou tihle démoni stejně dobří

nebo možná lepší. ..Na můj povel; ` rozkázal.

Připravili luky ke střelbě. Xazax vyslovil něco nesrozumitelného a hroty šípů zaplály.

Jezdci s turbany na hlavách se přibližovali. Malevolyn otočil koně, aby ho lépe viděli.

Jeden ze strážců si ho všiml a zavolal na ostatní. Hlídka, odhadem čtyřicet, možná víc mužů, se otočila směrem k cizinci.

„Připravit! Pobídl koně pár kroků směrem k sultánovým jezdcům, jako by se s nimi chtěl setkat. Oni, naopak, jeli tempem, které naznačovalo, že jsou poněkud unaveni, ale ne příliš.

Až konečně byli tak blízko, jak si generál představoval. Ted'!"

Ani skučící vítr nemohl přehlušit příšerný jekot letících střel. Smrtící déšť se bez ohledu na jeho silné poryvy neomylně snesl na nepřítele.

První ze šípů dopadly, některé minuly cíl, některé zasáhly velmi přesně. Malevolyn viděl, jak jedna střela smrtelně zasáhla velitele jezdců, rozžhavený hrot prorazil jeho kyrys a zaryl se mu hluboko do hrudi.

Najednou jezdec vzplál jasným plamenem vycházejícím z hrozné rány. Tělo spadlo z vystrašeného koně přímo na jiného, který se okamžitě splašil a shodil svého jezdce rovněž na zem.

Jiný šíp zasáhl vojáka do nohy, ale co zpočátku vypadalo jako maximálně středně těžké zranění, se mu stalo záhubou, když se i on okamžitě ocitl v plamenech. Také jeho zvíře se splašilo a voják skončil v písku pod koňskými kopyty. Ani tam však plameny nezhasly a šířily se dál po celém těle.

Ze čtyřiceti mužů nejméně třetina ležela mrtvá nebo velmi blízko smrti a všechna těla hořela. Stejně skončilo i několik zvířat. Zbytek vojáků se zoufale snažil udržet se na splašených koních.

S úsměvem na tváři se Augustus Malevolyn otočil na strašlivou armádu. „Druhý a třetí oddíl... vpřed a útok!" Z hrdel vybraných démonů vyšel válečný pokřik, při kterém všem smrtelníkům musela tuhnout krev v žilách, ale který generála jen ještě víc nadchnul. Hrůzostrašní válečníci se vyrojili zpoza duny a hnali se na nepřítele. Stejně jako bývalí generálovi vojáci udržovali přesnou formaci, ale přesto z každého pohybu bylo cítit zběsilou touhu zabíjet. Počtem převyšovali sultánovy jezdce, ale ani za normálních okolností by se hlídce nepodařilo probjovat si cestu ke svobodě.

Jeden z důstojníků upozoroval útočníky a zavelel k ústupu. Ti, co přežili, se okamžitě otočili směrem k Lut Gholeinu. Ale Malevolyn je nehodlal nechat přežít. Pohlédl na lučištníky a dal rozkaz střílet.

Tentokrát letěly šípy přes prchající vojáky, přesně jak to generál chtěl. O chvíli později písek před vojáky vybuchl a všechny naděje na útek jim na několik sekund přetřela vysoká ohnivá stěna.

Těch pár sekund stačilo, aby démoni dostihli svou kořist. Ihned jezdce obklíčili, meče a kopí připraveny ponořit do jejich těl. Několikjezdců i koní padlo okamžitě. Jiným se zatím dařilo se bránit. Jednomu se dokonce podařilo zasadit smrtelnou ránu, ale Malevolynův démon naprosto ignoroval meč, který mu vězel v břiše, a obrovskou silou shodil jezdce z koně.

Nový velitel hlídky se pokoušel nějak zorganizovat obranu. Dva démoni ho uchopili a sundali z koně.

Pak odhodili zbraně, servali mu zbroj a začali trhat z živého těla kusy masa

„Z boje mají... radost..." poznamenal s nadšením Xazax.

„Jen jestli nezapomenou, co jsem říkal dnes ráno."

„Nezapomenou."

Jeden ze zbývajících obránců se zoufele pokusil prorazit si cestu k Lut Gholeinu. Jeden démon ho chytil za nohu a skoro by ho shodil z koně, ale jiný najednou strhl prsty svého druha ze zoufalého vojáka a dovolil mu tak uniknout.

„Vidíš? Tenhle že plnit tvé rozkazy budou ti slíbil, vojevůdče..."

„Až se vypořádají s ostatními, vyrazíme. Ty zůstaneš za námi, předpokládám?"

„Prozatím, vojevůdče..." Xazax to naznačil už dříve. Bez lidské podoby by byl příliš nápadný. Za světla nebyl démon schopen vytvořit dostatečně funkční iluzi člověka tak jako v noci. A kdyby generál prozkoumal během svého nočního výletu tvář vojáka, který ho zavedl do pouště, všiml by si, že nemá skutečné lidské rysy, jen jejich náznaky.

Démonova výmluva měla svá slabá místa, ale generál se o tom nechtěl dále bavit. Věděl, že tohle může počkat. Zbroj ho volala. Ted' už se musel jen zmocnit města a vzít si ji.

Pod nimi ještě pár minut pokračovalo zabíjení. Řady sultánových vojáků rychle řídly. Podstata

Malevolynových bojovníků byla čím dál jasnější, jak se démoni vrhali na živé i mrtvé nepřátele a písek

nasakoval krev.

Zároveň jediný člen hlídky, který přežil, konečně dosáhl bran Lut Gholeinu. Za hradbami zazněly rohy varující všechny v městském království, že jsou napadeni.

„Dobrá! Tak se jim ukažme!“ Generál zvedl ruku a v ní se najednou objevil planoucí ebenový meč, který držel naposled v boji proti skarab-démonům. „Pochodem vchod!“

Mraky se srazily a zablysklo se, když Malevolynova armáda vyšla z úkrytu. Dole už stál zformovaný první a druhý oddíl démonů ve stejném počtu jako před útokem, jen trochu otrhaní a zakrvácení. To první krveprolití v nich probudilo skutečné demony o daleko jim zapomenout i na ty poslední zbytky jejich lidských předchůdců. Dokud však plnili rozkazy, mohl jim generál takový malý přestupek odpustit. Vítr kvílel a zmítal Malevolynovým pláštěm. Generál si poupravil helmici a trochu sklonil hlavu, aby ho písek nešlehal přímo do tváře. Zatím to nevypadalo, že by se měl spustit liják, ale ani to by ho teď nezastavilo.

Mezi obyvateli města se nyní už musela šířit panika. Velitelé už jistě studovali sílu příjíždějícího vojska a jistě také zjistili, že navzdory snadnému zmasakrování hlídky je tato armáda nemůže ohrozit. Zvolí jednu ze dvou možností. Buď budou jen bránit hradby - nebo vyšlou silné vojsko, aby pomstilo ten hrozný masakr, o kterém již jistě jediný přeživší voják podal zprávu.

Augustus Malevolyn znal lidské emoce, a proto předpokládal, že zvolí druhou možnost.

„Všechny oddíly do linií!“

Pekelný zástup se přeskupil a vytvořil dvě impozantní za sebou stojící řady. Pozorovatelům v Lut Gholeinu muselo být jasné, že se útočníci snaží vyvolat dojem větší síly, než kterou disponují. Ale zároveň je také napadne, jak bláhové je pokoušet se o tak laciný trik.

Lut Gholein bude také čekat, jestli se objeví druhá, dosud skrytá část armády. Velitelé budou tuhle možnost zvažovat na základě toho, jak blízko se odváží Malevolyn přivést své jednotky. Pak rozhodnou, jestli má cenu riskovat, rozdrtit první vlnu útočníků a stáhnout se dřív, než se objeví možné posily.

Démoni už byli trochu netrpěliví a někteří občas narušili jinak perfektní řadu, ale většina se zatím držela. Jejich nový vojevůdce jim slíbil krev. Spoustu krve, a tím je zatím držel pod kontrolou. Měli jediný rozkaz, kterého se musí držet, jakmile se dostanou za brány Lut Gholeinu. Muž v krvavě rudé zbroji musí být okamžitě přiveden ke generálovi.

Se všemi ostatními si mohli dělat, co chtěli.

Když dorazili do půli cesty mezi zmasakrovaná těla nešťastné hlídky a brány proslulého města, zaplnily se hradby dlouhou řadou mužů v turbanech s připravenými luky. Neuvěřitelně rychle seslali na útočníky déšť šípů, mířených přesně tak, aby zasáhly první řadu včetně samotného generála.

Pokaždé, když se však k Malevolynovi blížil šíp, pohltila ho oslnující záře, která zhasla stejně rychle, jako se objevila, a s ní zmizela i smrtící střela dřív, než mohla zasáhnout generála nebo jeho koně. Takhle zmizelo obrovské množství šípů, neboť lučišníci chtěli evidentně zabít vojevůdce co možná nejrychleji.

Kolem něj však bojovníci padali jeden po druhém. Šípy jim probodávaly hrdla, těla, dokonce i hlavy. Jedna po druhé se zakusovaly salvy šípů do první řady kráčejících démonů a během pár okamžiků z nich nezbývala ani polovina.

Nad Lut Gholeinem se blýskalo, což jakoby zdůrazňovalo chuť obránců pomstít smrt svých druhů. Brány se otevřely a z nich se vyrojila ohromná legie odhodlaných vojáků na koních i pěších, kteří se okamžitě znovu seřadili do perfektní formace, aby smetli zbytek šílených nájezdníků. Bojovníci v turbanech se roztáhli a vytvořili několik řad nejen delších, než byly Malevolynovy, ale také několikrát silnějších. Přesně jak očekával, obránci se nespokojili jen s obranou hradeb. Chtěli, aby zaplatil za zmasakrované jezdce, a zároveň toužili zvítězit slavně a efektně.

„Blázni!“ zamručel a snažil se skrýt úsměv. „Zbrklí nerozvážní blázni!“

Generál Malevolyn neuhnul ani o píď. Za normálních okolností by ho něco takového stálo ještě víc mužů než předchozí pomalý sebevražedný postup proti hradbám. Když už nic jiného, budou jeho muži vědět, že s sebou vzali co možná nejvíce nepřátel - tohle si alespoň budou myslet v Lut Gholeinu.

A tak, když se obě armády konečně srazily, dal signál jednomu z posledních živých důstojníků jedoucích po jeho boku, kterému již dříve předal válečný roh.

Pekelná zrudla přiložila roh ke rtům a mocně zadula. Bojištěm se nesl jeho zvuk připomínající nářek tisíců

duší. Z písku začali najednou vstávat ti, kteří měli být podle všeho mrtví. Generálovi démoni znovu zaútočili, nehledě na zranění, která je před chvílí skolila. Strašliví vojáci se šípy trčícími z krku, těla i očí vstali, aby se utkali s šokovanými obránci, z nichž někteří s výkřikem hrůzy prchali zpět, jen aby se srazili se svými druhy postupujícími dál. Řady vojáků s turbany zpomalily a rozpadly se, jak všichni vpředu upozorovali, co se děje.

Generál zařval, jeho hlas byl doprovázen příšerným úderem hromu: „Zabijte je! Zabijte je všechny!“ Démoni se zběsile vrhli na přesilu lidských nepřátel. Zakousli se do nich, s pekelnou silou trhali končetiny i hlavy od těla těch, kteří jim stáli v cestě. Během chvilky celá přední linie obránců Lut Gholeinu ležela mrtvá, muži rozpárání strašnými ranami mečem, jiní za příšerného řevu roztrhání holýma rukama. Meče a kopí měly na generálovy jednotky pramalý efekt, i kdy se občas stalo, že některý z démonů padl s useknutou hlavou. Ale i přes tyhle malé ztráty se poměr sil rychle obracel. Mrtvá těla obránců rychle pokrývala zem, jak ti vzadu, nějak si ještě neschopni uvědomit příšernou pravdu, tlačili své druhy vpřed vstříc strašlivé smrti.

Zpoza hradeb se ozval roh a do útočníků se zakousla další salva šípů. Bohužel tenhle zoufalý útok měl pramalou naději na úspěch, a dokonce přispěl k masakru tím, že někteří z obránců klesali zasaženi šípy svých vlastních lučištníků. Téměř okamžitě po první salvě zazněl roh znovu, ale mezitím již spousta dalších vojáků padla.

Mezi demony se proháněl generál Malevolyn a bojoval stejně posedlý touhou po krvi jako zbytek jeho vojska. Ebenová čepel se koupala v krvi nepřátel. Žádná zbroj ani kost nedokazala zastavit její běsnění. Brzy mu dokonce vlastní vojáci ponechali prostor, neschopni s ním držet krok. Malevolynova černá zbroj byla od hlavy k patě pokrytá krví, ale to jej jen podněcovalo k ještě brutálnějším útokům. Země kolem něj najednou explodovala. Kůň pod ním padl na místě mrtev. Poněkud šťastnější generál přistál o několik metrů dál. Výbuch, který by každého normálního muže zabil, jím jen na pár sekund otřásl.

Vstal a podíval se směrem k hradbám. Před nimi uviděl dvě postavy v v róbách vizjereiských čarodějů. Malevolyn čekal, že protíněmu sultán použije i magii, ale nechal se tak unést běsněním kolem, že na to zapomněl.

Zmocnila se ho zuřivost, jakou nikdy nepoznal. Vzpomněl si na Viz-jun, vzpomněl si, jak ho Horazon a ostatní podvedli a zavedli jeho pekelnou armádu do pasti...

„Tentokrát už ne!“ Augustus Malevolyn zvedl pěst a zakřičel slova, která nikdy dřív neslyšel. Vypadalo to, že nebe nad ním za chvíli vybuchne.

Na bojišti se zvedl silný vítr, ale jen tam, kde stáli oba čarodějové. Ti, kteří se dívali, byli svědky toho, jak se oba vznesli do vzduchu, kde chvíli bezmocně viseli, bezpochyby se pokoušejíce o nějaké protikouzlo.

Vojevůdce silně máchl pěstí směrem dolů. S příšerným řevem se oba Vizjereiové zřítili na zem, jakoby vystřeleni z obrovského luku.

Když dopadli na zem, dokonce i samotní démoni se poněkud stáhli šokováni tou strašlivou silou, kterou byla dvojice vržena k zemi. Jen Malevolyn sledoval s uspokojením první krok k pomstě své prohry u Viz-junu. Ani ho nenapadlo, že se mu myšlenky a vzpomínky opět propletly s Bartucovými, takže už je nebyl schopen od sebe rozlišit. Mohl být jen jeden Pán Krve - a ten stál přímo před branami slavného města.

Periferním viděním zahlédl padnout nějakého vysokého důstojníka z řad obránců. Před vousatým válečníkem stál černě oděný démon a tlačil jej na kolena.

Generál Malevolyn rychle zareagoval a ebenovým mečem, který se mu znovu objevil v ruce, na místě démona probodl. Hrůzný bojovník se sebe vydal nelidský skřek a tělo v černém brnění se rychle scvrklo, až z něj nezůstalo nic než vysušená kůže a kosti. Z mrtvého těla stoupal zelený dým, který se rychle rozplynul ve větru.

Malevolyn překročil hromádku a přistoupil k důstojníkovi, kterého právě zachránil. Věděl, že démon by nestačil na jeho příkaz zastavit smrtící ránu, a ztráta jednoho z pekelných vojáků pro něj nic neznamenala. Jakmile dobude Lut Gholein, bude schopen ovládnout každého tvora v Pekle.

- Napůl omráčený důstojník se pokusil bránit, ale Malevolyn pohybem ruky poslal vojákovu zbraň

několik metrů daleko - přímo do krku jiného z obránců.

Uchopil zoufalého důstojníka za krk a zvedl ho nad zem. „Poslouchej mě a můžeš žít, hlupáku!"

„To mě klidně... můžete... hned zabít..."

Malevolyn zesílil stisk, až se voják začal dusit. Pak opět sevření trochu povolil a umožnil mu, aby se nadechl. „Tvůj život - život všech v Lut Gholeinu je můj! Může vás zachránit jen jediná věc! Jediná věc!" „C-co?" zachroptěl již daleko povolněji důstojník.

„Ve městě je cizinec! Muž oděn do zbroje barvy krve, která nyní zbarvuje písek pod vašimi těly a která by jinak mohla dál proudit ve vašich žilách! Přiveď ho ke mně! Vyveď ho ven z města a přiveď ho ke mně!"

Viděl, že velitel zvažuje výhody a nevýhody tohoto návrhu. „Skončíte... skončíte pak bitvu?"

„Bitva skončí, až budu mít, co chci... a dokud to neuvidím, nebude znát Lut Gholein mír! Dobře si to rozmysli, protože jak vidíš, hradby vám proti mně asi moc nepomůžou!"

Na odpověď nemusel čekat dlouho. „Já... udělám to!"

„Pak tedy běž!" Generál Malevolyn znechuceně odhodil důstojníka o několik metrů dál a dal signál dvěma démonům, kteří ho už-ůž chtěli rozsápat. Pak ještě k nepřátelskému veliteli dodal: „Zaveď k ústupu! Ti, kdo se vrátí zpět do města, nebudou zabiti! Ti, kteří neposlechnou dostatečně rychle, budou brzy jen žrádlem pro supy a vrány! Nemohu ti zaručit víc - buď vděčný i za tohle!"

Důstojník se k němu obrátil zády a utíkal směrem k městu. Malevolyn viděl, jak něco signalizuje směrem k někomu na hradbách. O několik sekund později se jeden z rohů ve městě naléhavě rozezněl.

Před Malevolynem se objevila postava v krvi potřísněné zbroji a s očima, které měly stejnou barvu. Její tvář kdysi patřila Zakovi. „Necháte je, generále?"

„Samozřejmě, že ne. Bijte je, ať nikdo, kdo nedoběhne k bráně, nepřežije. Těch, kterým se to podaří, se ani nedotknete a nikdo z vás nevstoupí do města!" Podíval se směrem za nepřátelským velitelem, který se neobtěžoval čekat na své druhy. „A ujistěte se, že on přežije! Bude jim mít co říct."

„Ano, vojevůdče." Démon Zako se uklonil, ale pak zaváhal: „Nevstupovat do města? Máme nechat Lut Gholein bez..."

„Chci tu zbroj! Budeme je obléhat, uděláme, co bude v našich silách, abychom oslabili jejich obranu, ale dokud nebudu mít zbroj a hlavu toho, kdo se odvážil mi ji vzít, města se nikdo ani nedotkne!" Generál Malevolyn vojevůdce Malevolyn - se usmál: „Slíbil jsem jim konec téhle bitvy a že Lut Gholein nepozná mír, dokud nebudu mít svou zbroj. Až se tak stane, dám jim přesně, co jsem jim slíbil. Úplný konec téhle bitvy... a mír v hrobě."

Šedmnáct

„Co je to za zvuk?" zeptal se Norrec a zvedl hlavu od symbolu, který nakreslil do písku.

Galeona klečící vedle něj jen zavrtěla hlavou: „Slyším jen hřmění, můj rytíři."

Vstal a znovu se zaposlouchal: „Zní to jako bitva... pčichází to směrem od města."

„Snad nějaká oslava. Možná má sultán narozeniny." Norrec se zamračil. Její neustálé popírání něčeho, co slyšel zcela zřejmé, mu bylo podezřelé. Přestože se mu vlastní vzpomínky promíchaly s Bartucovými natolik, že nebyl schopen jedny od druhých rozlišit, zážitky obou mužů sídlících v jeho mysli mu potvrzovaly, že se nemýlí. To řinčení, řev... to vše znamenalo násilí, krveprolití...

Jedna část z něj toužila se k tomu připojit.

Ne... měl na práci důležitější věci. Horazonova hrobka, Arcone Sanctuary, jak ji nazvala čarodějka, musela ležet někde blízko, snad dokonce přímo pod místem, kde nyní stál.

Znovu si kleknul a na Galeonině tváři se rozhostil výraz obavy. Něco na symbolu, který právě nakreslil - obrácený trojúhelník s kruhy kolem každého rohu a třemi srpkami měsíce pod ním, bylo špatně. Už ho vůbec nevzrušovalo, že by taková kouzla ani neměl znát. Znal je Bartuc, a takje znal i Norrec Vizharan.

„Co tam chybí?"

Čarodějka zaváhala. „Jedna nebo dvě věci. Abys našel člověka, potřebuješ uprostřed trojúhelníku

pentagram. Pokud hledáš místo, musíš nakreslit pentagram kolem celého symbolu."

To dávalo smysl. Norrec se ušklíbl. Jak mohl zapomenout na něco tak triviálního? Odměnil ji úsměvem. „Velmi dobře."

Nehledě na skutečnost, že její magické schopnosti zvýšily ty, které postupně díky zbroji znovu získával, a rovněž bez ohledu na půvaby snědé čarodějky, jí Norrec ani na chvíli nedůvěřoval. Říkala mu jen polovinu pravdy a spoustu toho před ním skrývala. Úplně z ní cítil ctižádost. Čarodějka v něm viděla jen nástroj, stejně jako on v ní. Norrecovi nedělalo potíže přijmout její lži, ale jestli se ho později pokusí zradit, nebude mu zatěžko jednat s ní stejně jako s každým jiným zrádcem.

Jedna jeho část ještě stále bojovala s tím, co se z něj stalo. Stále cítil, že podobné myšlenky, jaké ho nyní napadají, jsou v rozporu se vším, čím se celý život řídil. Ale bylo tak snadné je prostě přijmout za své.

Upřel pozornost zpátky k rozdělané práci. Musel najít Horazonovu hrobku, přestože skutečný důvod byl stále ještě pro něj tajemstvím. Snad až ji najde, bude vědět, co má dělat.

Nakreslil větší pentagram. Bylo jednodušší nalézt hrobku než jejího obyvatele. Z Honazona už nebude zbývat víc než pár kostí, a bylo by těžké ho zaměřit. Hrobka představovala daleko jasnější cíl.

„Už jsi něco podobného kouzlila?"

Geleona se na něj pyšně podívala. „Samozřejmě že ano!" Pak ale jakoby znejistěla. „Ale nikdy jsem Arcane Sanctuary neviděla, ani u sebe nemám nic, co by odtamtud pocházelo."

„To nebude problém." Norrec už měl v hlavě plán. Byl si jistý, že dokáže odříkat nezbytnou formuli a soustředit se na konkrétní místo, ale to by musel příliš rozptýlit své myšlenky a pravděpodobnost neúspěchu by vzrostla. Arcane Sanctuary bylo místo, které se očividně samo bránilo odhalení. I poté, co zbroj porazila Drogana, zabránila mu v dosažení cíle nějaká jiná, neznámá síla. Stejně tak jako Bartucova hrobka, byla i Horazonova jistě velmi dobře zabezpečena. Stavitelé jistě nechtěli, aby jpi kdokoli znesvětil nebo vydrancoval a celou stavbu určitě chránila mocná kouzla, podobná jako viděl u Drogana.

Kdyby ale kouzlo odříkala Geleona, mohl by se Norrec plně soustředit jen na konkrétní místo. To muselo vyjít. A jestli ne...

Vysvětlil svůj plán čarodějce, která přikývla. „To by šlo, myslím. Naše mysli musí ale splynout v jedinou, jinak nám budou naopak bránit"

Natáhla ruce. Norrec do nich vložil své. Galcona se na něj usmála, ale něco na tom úsměvu žoldáka spíš odrazovalo než přitahovalo. Znovu viděl tu ctižádost v nádherných očích. Čarodějka si jistě myslela, že když dokáže, jak mu může být užitečná, bude ho časem schopna ovládnout. To ho ale opět přivedlo na poněkud temnější myšlenky. Myšlenky na to, co by udělal s takovým člověkem. Vláda mohl být jen jeden - a to byl Norrec.

„Představ si to," zašeptala. „Představ si místo, kam chceš jít..."

Norrec si v duchu představil Hrobku, jak ji viděl poprvé. Byl si jistý, že ta první z obou vizi byla skutečná a že síla, která se snažila hrobku ochránit, se později pokusila ho zmařit. Kostlivci v róbách, kamenná rakev se symbolem draka nad srpkem měsíce... To musely být skutečné výjevy z hrobky.

Geleona se ho pevně chytla, zaklonila se, zavřela oči a obličej namířila směrem k zamračené obloze. Mírně se kolébala ze strany na stranu, zatímco odříkávala magickou formuli a stále se pevně držela rudých rukavic svého společníka.

Norrec také zavřel oči, aby ho čarodějčino tělo nerozptylovalo, a snažil si dál představovat místo posledního Horazonova odpočinku. Cloumala jím zvědavost. To musí vyjít. Přenesení ho to do Arcane Sanctuary.

A co potom?

Norrec neměl čas přemýšlet nad odpovědí, protože najednou cítil, jak jeho tělo ztratilo váhu, jako by se z fyzického těla uvolnila jen duše. Jediná váha, kterou vnímal, přicházela od rukou, za které ho čarodějka stále pevně držela.

„Nearlos Aero!" vykřikla Geleona. „Aeronaly." Žoldákově tělo zajiskřilo čistou energií.

„Aeronaly."

Norrecem otřásl pocit neuvěřitelně rychlého pohybu prostorem...

... pak dopadl na tvrdý studený kámen.

Okamžitě otevřel oči dokořán a rozhlédl se. Uviděl bohatě zdobené zdi a dvě řady soch podél nich, každou s jinou tváří a postavou. Nevzpomínal si na jména všech, ale mezi nimi si všiml jedné, kterou znal velmi dobře, svého bratra Horazona.

Ale ne - Horazon nebyl jeho bratr! Proč si to stále myslel?

„Zvládli jsme to!“ vykřikla nadšeně Galeona, když se rozhlédla kolem. Vrhla se mu kolem krku a políbila ho s takovou vášní, že jí téměř nešlo odolat. Norrec však netoužil po ničem jiném než ji odstrčit.

„Ano, to je ono,“ odpověděl, jakmile se zbavil paží svírajících jeho tělo.

„Neexistuje nic, co bychom spolu nedokázali,“ cukrovala. „Nikdo, kdo by se nám dokázal postavit...“

Ano, Galeona se evidentně pokoušela zpečetit vzájemné

spojenectví. Svůdná čarodějka si velmi dobře uvědomovala moc, kterou Norrec vládl, moc, kterou mu nakonec zbroj dala. Kdyby mohla, nepochyboval by o tom; že by si zkusila sama zbroj nasadit - pak by už svého partnera nepotřebovala. Čím dřív se jí zbaví, tím lépe.

Odvrátil se od proradné ženy a rozhlédl se po starobylé zatuchlé chodbě. Celý prostor byl osvětlen zvláštním nažloutlým světlem, jehož zdroj nemohl nikde nalézt. To si ze své první návštěvy nepomatoval. Tehdy mu to tu všude připadalo temné. Ale kromě této jediné odlišnosti vypadalo vše přesně, jak mělo. A pokud je tu světlo, tím lépe. Cíl je na dosah ruky.

„Tudy.“ Neobtěžoval se ohlédnout, jestli ho čarodějka následuje, a vydal se chodbou směrem, kterým byl přesvědčený, že ležel sarkofág. Galeona rychle spěchala za ním. Rukou mu vklouzla pod paži, jako by ti dva byli milenci na procházce při měsíčku. Nesnažil se ji odstrčit, protože takhleji měl alespoň dobře na očích.

Jedna po druhé na něj zíraly známé tváře soch pokrytých silnou vrstvou prachu. Norrec je míjel s uspokojením. Přesně takje viděl ve své vizi. To nejenom dokazovalo, že jde správným směrem, ale některé konkrétní tváře naznačovaly, že očekávaná síň musí být velmi blízko. A přesto... a přesto bylo na těch sochách něco, co žoldáka znepokojovalo. Ano, byly stejné jako ty, které už jednou viděl, ale při bližším zkoumání nacházel jemné detaily, kterými se lišily. Jako by rysy jednotlivých tváří byly zachyceny při trochu jiném výrazu. Jinak otevřená ústa, nos, zatnuté lícní svaly. A především oči se dívaly nějak jinak. Nikdy ne úplnějinak, ale natolik, že se Norrec nakonec u jedné zastavil, aby se podíval pořádně a zblízka.

„Co se děje?“ zašeptala Galeona, nedočkavá, kdy už konečně dorazí k cíli.

Tvář, na kterou se díval, patřila nějakému Oskulovi, vlezlému čaroději s kulatým obličejem, který krátce podporoval Plorazona ve vizjereiské radě. Vypadala téměř tak, jak si ji Norrec pamatoval... ale oči měly být šikmější a umělec jim také dal poněkud ospalý výraz, který se neshodovel s povahou velmi energického muže. Všechno ostatní plně odpovídalo skutečnosti, ale ty oči ho stále znepokojovaly.

Ale Norrec byl přeci v hrobce jen velmi krátce a ve své vizi chodbou kolem soch jen proletěl. Jestli si teď uvědomoval nějaké odlišnosti, musely být způsobeny spíš neschopností umělce než čímkoli jiným.

„Nic,“ odpověděl nakonec voják. „Pojďme dál.“

Šli ještě několik minut, až nakonec vstoupili do krypty. Norrec se usmál, když před sebou uviděl známý obraz. Všechno tu vypadalo, jak mělo. Po stranách stály kostry Vizjereiů a tiše ho vítaly. Masivní kamenná rakev na stupínku uprostřed dokonale odpovídala obrazu ze snu. Ta rakev...

„Horazone...“ zašeptal.

S rostoucí zvědavostí táhl Norrec Galeonu k sarkofágu.

Hrůza, kterou během snu zažil, když tohle místo navštívil, byla zapomenuta. Jediné, co chtěl Norrec nyní udělat, bylo otevřít rakev. Nechal stát čarodějkou stranou a sáhl po víku.

V tu chvíli mu zrak padl na Horazonův symbol a něco ho zaujalo.

Drakbyl přesně, jak měl být, ale pod ním zářila hvězda. Udělal pár kroků vzad, jak si pomalu uvědomoval pravdu. Bylo tu příliš mnoho chyb, příliš mnoho odlišnosti v detailech...

„Co se děje? Proč jsi ji neotevřel?“

Žoldák stále ještě zíral na zrádný znak. „Protože to není skutečné!“ vyštěkl. Máchl rukou směrem k mrtvým čarodějům. „Myslím, že nic tady není skutečné!“

„Ale to je šílené!“ Galeona se dotkla rakve. „Jeto tak skutečné jako ty nebo já!“

„Opravdu?“ Norrec natáhl ruku a v ní se, přesně jak doufal, zhmotnil ebenový meč. „Tak se podíváme,

co je vlastně skutečné!"

Galeona s úžasem i hrůzou sledovala, jak voják zvedl meč vysoko nad hlavu a sekl do masivního sarkofágu. Čepel hladce projela skrz, dokonce se po něm v rakvi neobjevila ani žádná stopa. Obrovský kamenný pomník se nerozpůlil na dvě části... a Horazonovy kosti se nerozsypaly po podlaze.

„Iluze... nebo něco podobného." Otočil se k děsivému zástupu soch u zdi a díval se na ně, jako by to byla jejich vina. „Kde je? Kde je Horazon?"

„Snad kdybychom šli jinou chodbou..." navrhla Galeona tónem, který prozrazoval, že není úplně přesvědčena o Norrecově přičetnosti.

„Ano, možná." Nečekal na ni a vyrazil z krypty. Nějakou dobu šel stejnou cestou, kterou sem přišli, a hledal nějakou odbočku nebo dveře. Ale nevzpomínal si, že by něco

podobného viděl. V obou verzích magického snu byla jen tahle jediná chodba. Velká Arcane Sanctuary se vždycky skládala jen z téhle jediné chodby a vlastní krypty. To by člověk jen stěží čekal, potom co slyšel všechny legendy, které se o ní vyprávějí.

Pokud to, co viděl, nebylo jen divadlo pro zvědavé a chamtivé vetřelce a zbytek nebyl schován někde jinde. Roztrpčený žoldák se znovu zastavil, aby si prohlédl sochu svých - ne, Bartucových bývalých nepřátel. Norrec měl pocit, že se mu muž s knírkem vysmívá.

To ho přivedlo k dalšímu rozhodnutí. Znovu pozvedl černý meč.

„Co hodláš dělat tentokrát?" zeptala se uštěpačně Galeona. Docházela jí trpělivost. Možná že vládl ohromnou silou, ale to pobíhání dokolečka na ni dojem neudělalo.

„Jestli tady nejsou jiné chodby, udělám si nějakou sám!" Zadíval se na sochu s neodolatelnou touhou vyrvat jí ten protivný úsměv z tváře. Tady to vypadá na nejlepší místo. Norrec pozvedl meč, rozhodnutý jedinou ranou rozbít sochu i zeď za ní.

Ale jak sekl, meč se dostal jen pár centimetrů od stále se usmívající sochy, všechno kolem se rozletělo na kousky. Podlaha se zvedla, stěny se odsunuly, řada soch se propadla do prázdna, jako by všechny omdlely. Pavučiny zmizely beze stopy. Z podlahy najednou začaly pučet schody jako nějaký fazolový stonek, kroutily se a ovíjely kolem kamenného sloupu. Část podlahy nestoupala, ale naopak se propadala níž, až oba najednou stáli vedle hluboké propasti. Jediná věc, která se během celého toho procesu nezměnila, bylo přetrvávající žlutavé světlo

„Cos to udělal?" křičela Galeone. „Ty blázne, celé se to hroutí!"

Norrec jí nebyl schopen odpovědět. Nebyl schopen se ani udržet na nohou. Upadl, těžká zbroj ho stáhla dolů. Zbraň mu vypadla z ruky a zmizela. Země se třásla a znemožňovala mu vstát. A navíc vibrace způsobily, že se Norrec pomalu posouval ke kraji propasti.

„Pomoz mi nahoru!" volal na čarodějku s rostoucím zoufalstvím. Rukavice se zarývaly do kamenné podlahy, ale neměly kde se zachytit. Arcane Sanctuary se kolem něj dál přetvářela bez nějakého jasného systému nebo smyslu, téměř jako by hrobka dostala nějaký lidský záchvat.

Galeona pohlédla směrem k němu, zaváhala a otočila se napravo, kde se zrovna z podlahy vynořovaly schody. „Pomoz mi, sakra!"

Dočkal se jen pohrdavé reakce: „Ztráta času! Ty, Augustus, Xazax, vy všichni! Příště se spolehnu jen na sebe! Jestli se ani nejsi schopen sám zvednout, můžeš si tu klidně zůstat a umřít, hlupáku!"

S posledním pohrdavým pohledem se Galeona vydala po schodech vzhůru.

„Ne!" Vztek a strach nad ním zvítězily. Vztek a strach tak silné, jak si nikdy nedokázal ani představit. Touha udeřil, potrestat čarodějku, která se vši silou drápala po schodech k vytoužené svobodě, za její zradu ho zcela zaslepila.

Norrec na ni levou rukou ukázal. Na rtech se mu hromadila slova síly, jen je vyslovit. Jedinou rychlou formulí se zbavit té zrádné ženy.

„Sakra! Ne! Neudělám to!" Otočil se od ní a ruku opět položil na třesoucí se zem. Ať si jde bez něho, když chce. Nebude mít na svých rukou další krev.

Zbroj bohužel nesouhlasila.

Ruka se opět zvedla, tentokrát proti Norrecově vůli. Snažil se ji stáhnout zpět, ale stejně jako na začátku celé

téhle strašlivé pouti, zjistil, že není pánem, ale jen nástrojem. Bartucova zbroj se rozhodla pomstít za

Galeoninu zradu a bude svou pomstu mít bez ohledu na to, co chce muž, který ji nosí.

Rukavice rudě zaplála.

Vše kolem se stále ještě příšerně třásl, takže čarodějka se nedostala dál než pár schodů nad zem.

Schodiště se však najednou rychle přesunulo a ona sklouzla zpět pod něj. Když se Norrecova ruka zvedla, byla znovu teprve na druhém schodu

„Ne!“ zařval Norrec na rukavici. Podíval se na prchající ženu, která se neobtěžovala ani otočit a podívat se, co se děje s ním. „Utíkej! Rychle! Zmiz odsud!“

Teprve až Norec vykřikl své varování, uvědomil si, co udělal. Galeona se zastavila a ohlédla se, což ji stálo drahocenné sekundy, které jí teď chyběly.

Temná slova, kterým se žoldák tak bránil, konečně vyšla ven.

Galeona viděla, co se děje, a rychle zareagovala. Ukázala na vojáka, stále ještě ležícího na zemi, a vyslovila jediné slovo, ve kterém Norrec poznal díky paměti někoho jiného smrtelné nebezpečí.

Zářivé modré paprsky obklopile čarodějkou, ještě než slovo dořekla. Galeona zvedla hlavu a vykřikla ve strašné agónii a pak v mžiku shořela na popel.

Norrec však neměl čas ocenit tak efektní smrt, protože jeho vlastní tělo se najednou zkroutilo bolestí, jako by mu někdo lámal každíčkou kost. Cítil, jak i ty nejmenší pomalu, ale nevyhnutelně praskají.

Galeona nakonec stihla dokončit své kouzlo, i když ji zbroj zničila bleskurychle. Norrec řval bolestí a nekontrolovatelně se třásl a svíjel. Zbroj však navzdory všemu nevypadala, že by chtěla nějak pomoci, spíše se pokoušela zvednout, aby mohla sama využít schodiště, na kterém zahynula čarodějka.

Ale přestože se zbroji nakonec podařilo dostat ke schodišti, dál to nešlo. Pokaždé, když se pokusila udělat krok vzhůru, neviditelná síla ji odhodila zpět. Norrecova pěst udeřila do prázdna a jeho tělem otřásl další záchvat bolesti.

„Prosím!“ skučel. Ani ho nezajímalo, jestli ho zbroj může slyšet. „Prosím... pomoz...“

„Norrecu!“ Přes slzami zalité oči se pokusil zjistit, odkud vychází ten hlas, ženský hlas. Volal ho Galeonin duch, aby se k němu připojil v království smrti?

„Norrecu Vizharane!“

Ne... ten hlas byl jiný, mladý, ale rozkazovačný. Podařilo se mu poněkud otočit hlavu, přestože to znamenalo obrovská muka. V dálce uviděl nějak povědomou bledou ženu s havraními vlasy, jak mu podává ruku z jakýchsi křišťálových dveří na konci schodiště. Za ní stála jiná postava, mužská s dlouhými sněhobílými vlasy i vousy. Muž vypadal znepokojeně, vystrašeně a zvědavě zároveň. A navíc mu připadal ještě povědomější než ta žena.

Podle něj to mohl být jediný člověk. „Horazone?“ vyhrkl voják.

Jedna z Norrecových rukou okamžitě vyletěla vzhůru, rukavice zlověstně zářící koncentrovanou magií. Bartucova zbroj zareagovala na vyslovené jméno a nijak přívětivě. Norrec cítil, jak se v něm formuje kouzlo, v porovnání s kterým bude Galeonina smrt něco nesmírně příjemného.

Ale v reakci na úmysly prokleté zbroje se odevšad kolem ozval strašlivý nářek, jako by samotná stavba trpěla tím, co se v ní odehrávalo. Horazon i žena najednou zmizeli, když se schodiště celé přesunulo k nově vytvořené zdi. Norrec zjistil, že najednou stojí v síni plné vysokých sloupů, kde to vypadalo jako připravené na nějaký bál. Ale i to se rychle změnilo.

Ač již byla místnost nebo žena s Horazonem kdekoli, zbroji to bylo jedno. Norrecovi vyšlo z úst další kouzlo a z ruky mu vylétla koule žhnoucí lávy, která se o sekundu později roztrhla o nejbližší zeď.

Nářek se změnil v řev.

Celá hrobka se zatřásla. Norrecem zmítala obrovská síla zleva doprava. Pak si uvědomil, že se stěny pohybují směrem k němu. A stejně tak strop. A podlaha začala stoupat.

Norrec zdvihl ruce, nyní překvapivě opět o své vůli v zoufalém pokusu zabránit zdem, aby ho rozdrtily.

Jídlo bylo fantastické, lepší než jaké kdy Kara měla, včetně toho u kapitána Jeronnana. Kdyby nebylo skutečnosti, že je pouhý vězeň šíleného čaroděje, dokonce by si to užívala.

Během jídla se necromancerka snažila ze starého muže dostat alespoň nějakou rozumnou větu, ale dočkala se jen několika nesouvislých slov a spletených informací. V jednu chvíli mluvil o tom, že náhodou objevil Arcane Sanctuary - jak legenda nazývala Horazonovu hrobku - a pak se ji zase snažil přesvědčit,

že ji vytvořil on sám za pomoci té nejvyšší magie. Hned nato vyprávěl, jak přišel do Aranochu studovat rozsáhlé změny v magických polích kolem města. I ona už slyšela o tom, že se v této oblasti shromažďuje magická energie silněji než kdekoli na světě. Ale Horazon opět změnil téma a vyprávěl, jak musel uprchnout na tuto stranu Twin Seas ze strachu, že ho dostihne temné dědictví jeho bratra.

Postupně získávala pocit, jako by mluvila s dvěma naprosto rozdílnými muži. Jeden z nich skutečně byl Horazon a druhý si to jenom myslel. Mohla se jen domnívat, že hrozná muka, kterými Bartucův bratr prošel, obzvláště strašlivá válka proti svému sourozenci, se smíchala se staletími samoty a roztrhla mu již tak oslabenou mysl ve dvě. Necromancerce ho bylo skoro líto, ale nezapomínala, že je to on, kdo ji proti její vůli vězní v podzemním labyrintu, a taky na to, že vládne magií tak temnou, jako byla kdysi Bartucova.

A objevila ještě jednu věc, která ji znepokojovala víc než přičetnost starého muže. Samotná Arcane Sanctuary se chovala jako prodloužená ruka Horazonovy moci. Několikrát byla ochotna přísahat, že má svou vlastní mysl, snad dokonce osobnost. Několikrát už postřehla, že se stěny kolem ní znenadání pohybují a přemísťují i když si toho čaroděj zrovna nevšímal. Kara si dokonce uvědomila, že i samotný stůl s jídelnem se mění. A když se náhodou pokoušela stočit téma hovoru na Bartuca, celá místnost jaksi potemněla, jako by ona sama chtěla co nejrychleji rozhovor ukončit.

Když dojedli, vyzval ji Horazon, aby vstala. Tady, ve své svatyni, nemumlal tolik o „zlu“, ale i tak se neustále citoval velmi obezřetně a očima zkoumal okolí.

„Musíme být opatrní,“ zamručela vstal. „Neustále musíme být opatrní... pojd'te... máme spoustu práce...“

Kara také vstala, myšlenky opět soustředěné spíš na útěk

než na jeho neustálé varování. Pak však uviděla něco tak šokujícího, že převrhla židli, ze které právě vstala.

Ze stolu se vynořila ruka celá ze dřeva. Uchopila prázdný talíř a vtáhla ho do stolu. Zároveň se objevily další ruce, každá uchopila nějaký kus nádobí a zmizely stejně jako ta první. Kara udělala krok zpět a zjistila, že důvod, proč neslyšela židli spadnout, byly další dvě paže, které ji rychle zachytily.

„Pojd'te!“ volal Horazon poněkud nervózně. Vypadalo to, že ho všechny ty ruce nijak neznepokojují.

„Nemáme čas! Nemáme čas!“

Zatímco se jídelní stůl sám uklízel, vedl ji po schodech nahoru a pak leštěnými dubovými dveřmi. Za nimi bylo další schodiště, tentokrát vedoucí zpátky dolů. Mladá necromancerka čaroděje následovala, i když chtěla poznamenat něco o smysluplnosti takové architektury. Vypadalo to totiž, že tohle schodiště končí dveřmi, které vedou zpět do jídelny. Ale promluvila, teprve až ji Horazon provedl dveřmi do své laboratoře.

„To není možné!“ Ta místnost by tu neměla být!“ Podíval se na ni, jako by to byla ona, kdo zešlel.

„Samozřejmě že tu má být! Koneckonců jsem ji hledal. Co to plácám. Když nějakou místnost hledáte, měla by být tam, kde ji chcete mít, chápete?“

„Ale...“ Kara nakonec vzdala všechny protesty neschopná se hádat, když pravdu měla přímo před očima. Tady měla stát ta velká síň, ve které s čarodějem jedli, ale místo toho ji vítala impozantní alchymistická dílna. Vzpomněla si na svůj pokus dostat se ven z hrobky a došla k závěru, že domov starého Horazona prostě nemůže být z tohoto světa. Přestože žádný architekt by nebyl schopen vyřešit věci, se kterými se zde setkávala a které byly proti přírodě, říkalo se, že nejmocnější z Vizjereiů se naučili manipulovat s jednotlivými částmi reality a vytvářet vlastní „kapesní vesmíry“, kde přírodní zákony fungovaly tak jak si oni sami přáli.

Mohlo to být to, co se Horazonovi podařilo při tvorbě Arcane Sanctuary? Kara si to nedovedla jinak vysvětlit.

Jestli ano, vytvořil ten člověk to nejúžasnější dílo, jaké kdy svět viděl!

Přestože čaroděj na svůj zevnějšek příliš nedbal, v této místnosti vypadal ohromně. Když vstoupil dovnitř, zvedl ruce a dal nějaké znamení směrem ke stropu. Kara čekala, že mu z prstů vyšlehne oheň nebo alespoň blesky. Čekala, že místností zadují větry a čarodějovo tělo se rozzáří...

Místo toho se prostě otočil směrem k ní a řekl: „Přivedl jsem vás sem... ale nevím proč.“

Chvilku jí trvalo, než si ta slova uspořádala, ale pak odpověděla: „Je to kvůli zbroji? Zbroji vašeho bratra?“ Znovu pohlédl ke stropu. „Ano?“

Strop samozřejmě neodpověděl.

„Horazone... musíte si vzpomenout, co udělali s tělem vašeho bratra, vaši lidé a moji."

Znovu pohled na strop. „Co se s ním stalo? Ach ano, není divu, že si nevzpomínám."

Kara měla pocit, že by klidně mohla mluvit ke stropu tak jako Horazon, a poněkud přitlačila:

„Poslouchejte mě, Horazone! Někomu se podařilo ukrást z hrobky magickou zbroj. Sledovala jsem její celou dobu až sem! Může dokonce stále ještě být v Lut Gholeinu! Musíme ho najít a vrátit zbroj zpět! Nemusím vám říkat, jaké zlo je v ní ukryto!"

„Zlo?" Jeho oči se rozšířily, teď vypadal jako vyděšené zvíře. „Zlo? Tady?"

Kura spolkla nadávku. Znovu ho rozrušila.

„Tolik zla všude kolem! Musím být opatrný!" Pak na ni rozkazovačně ukázal prstem: „Musíte jít!"

„Horazone, já..."

Přesně v tu chvíli se něco stalo, něco mezi ním a celou hrobkou. O pár vteřin později cítila, jak se celá stavba chvěje, spíše jako živá bytost než nějakým zemětřesením.

„Ne, ne, ne! Musím se schovat!" Horazon vypadal, že úplně zpanikařil. Chtěl skutečně utéct z místnosti, ale ta se již změnila. Čarodějovy stoly s alchymistickým vybavením a chemikáliemi se před nimi najednou propadly, z podlahy se zvedla ohromná křišťálová koule a položila se na ohromnou kamennou ruku, která se vynořila pod ní.

Uprostřed koule se objevil obraz muže, kterého Kara nikdy skutečně neviděla, ale kterého okamžitě poznala podle krvavě rudé zbroje, kterou měl na sobě.

„To je on! Norrec Vizharen! On má tu zbroj!"

„Bartuc!" vykřikl šílený stařec. „Ne! Bartuc si pro mě jde!"

Uchopila ho za ruku odhodlaná postavit se samotné smrti, pokud to bude znamenat konec tohoto úkolu.

„Horazone! Kde je? Je tohle taky část Arcane Sanctuary?"

V kouli zatím Norrec Vizharan a nějaká snědá žena utíkali chodbou plnou pavučin a starobylých soch vytesaných ve vizjereiském stylu. Norrec držel v ruce ohromný černý meč a vypadal, že je připraven ho použít. Karu napadlo, jestli Sadun svého bývalého přítele trochu nepřikrášlil. Tady viděla muže, který byl bezpochyby schopen těch ohavných vražd.

Ale nehodlala se zabývat hledáním odpovědí. Nemohla být tak blízko a zklamat. „Odpověz mi! Je tohle část Arcane Sanctuary? Musí být!"

„Ano, je! A teď mne nechte být!" Vytrhl se z jejího sevření a zamířil ke dveřím, kde ho však zastavily ruce, které se najednou vynořily ze stěn i z podlahy. Ruce, které mu bránily, aby necromancerku opustil.

„Co..." Nebyla schopna říct více, šokováni evidentní snahou paži zastavit svého pána. Celé Horazonovo království jako by se vzbouřilo a přinutilo ho vrátit se ke Kaře.

„Nech mě jít! Pusť mě!" volal šílený čaroděj směrem ke stropu. „To je to zlo! Nesmí mě dostat!" A dívka viděla, jak se najeho tváři nakonec objevil mrzutý, ale rezignovaný výraz „Dobrá... dobrá..."

Pak se vrátil ke kouli a ukázal na obraz. To už Norrec stál před jednou ze soch a křičel něco, co z koule nebylo slyšet. Nakonec pozvedl meč připraven seknout.

Ve stejnou chvíli Horazon vykřikl: „Greikos Domintus ut Buarl Greiko Domintus Mortm!"

Celou scénu v kouli zachvátil chaos. Podlaha i stěny se posouvaly. Schodiště rostla z podlahy a zase mizela. A uprostřed toho šílenství se zoufale snažili přežít dva lidé. Norrec bylo něco méně šťastnější, protože upadla pomalu sjížděl k okraji propasti, která se mezitím vytvořila kousek od něj. Kvůli neustálým otřesům nebyl schopen vstát. Ta žena - podle Kary asi čarodějka - jej nechala zcela bez pomoci a místo toho zamířila k čerstvé se objevenému schodišti.

„Greikn Dominus Mortu!" vykřikl znovu Horazon. Něco v jeho hlase ji přimělo, aby se na něj podívala. Ve starcových očích neviděla nic než smrt obou lidí. Takže takhle to skončí. Ne rukou nemrtvých ani jejím přičiněním, ale mocným kouzlem Bartucova vlastního šíleného bratra. K čarodějce necítila nic, ale díky Sadunovu vyprávění jí nyní bylo žoldáka líto. Kdysi to mohl být docela dobrý člověk.

Ale ne teď. V kouli viděla Norreca rozhodnutého zničit proradnou společnici. Ukázal na ni rukou a něco zakřičel... Až potom si všimla hrůzy a litosti v jeho tváři. Žádné uspokojení ani temné úmysly, jen strach o to, co udělá té zoufalé prchající ženě.

Ale to nedávalo smysl, pokud...

„Co říkal Horazone? Víte, co říkal? Musím to vědět!" Z křišťálové koule se najednou ozval vojákův vystrašený hlas: „Sakra! Ne! Neudělám to" A potom: „Utíkej. Rychle. Zmiz odtud!"

To nebyly výkřiky pomstychtivého vraha, a přesto ho stále viděla připraveného skoncovat s prchající ženou. Ale výraz jeho tváře dál zcela popíral to, co se chystal udělat. Norrec Vizharan vypadal, jako by bojoval sám se sebou, jako by se snažil získat kontrolu nad...

Jistě! „Horazone! Musíš to zastavit! Musíš jim pomoci!"

„Pomoci jim? Ne, ne! Zničit je a zničit zlo jednou provždy! Ano, navždy!"

Kara znovu pohlédla do koule - právě včas, aby byla svědkem nejen čarodějčiny rychlé smrti, ale zároveň jejího posledního zoufalého útoku proti vojákovi. Horazonovy komnaty naplnil Norrecův výkřik, koule stále ještě plnila čarodějov předchozí přilaz

„Poslouchej mě! To zlo je ve zbroji, ne v člověku! Nevidíš to? Jeho smrt by byla směšná, narušení rovnováhy!" Zdrčená Horazonovým nezúčastněným výrazem pohlédla stejně jako on ke stropu.

Vypadalo to, že tím směrem se skrývá nějaká síla, kterou využívá. Síla, která byla mimo jeho tělo i mysl. Zařvala směrem k ní: „Bartuc byl ten zlý, ne ten, který teď má na sobě jeho zbroj! Jen Bartuc dokáže tak snadno si vzít něčí život!" Znovu pohlédla na šíleného čaroděje a dodala: „Nebo je Horazon stejný jako jeho bratr?"

Reakce na tenhle poslední zoufalý pokus zaskočila i ji samotnou. Na všech stěnách, dokonce i na stropě a napodlaze, se z kamene vytvořily desítky úst a všechna vyslovovala jediné slovo znovu a znovu:

„Ne... tto... ne..."

Křišťálová koule se náhle zvětšila a otevřela. Objevily se schody, které jak se Kara domnívala, i když se jí to

zároveň zdála nemožné, musely vést přímo k zoufalému Norrecovi.

Horazon jí odmítal pomoci, ale Arcane Sanctuary se rozhodla jinak.

Necromancerka okamžitě spěchala do koule, ale na prvním schodu se zastavila. Přestože jí byla tato cesta nabídnuta, zakletá hrobka dál útočila na Norreca a všechny ty ořesy a přesuny činily jeho záchranu velmi obtížnou. Znejistěla a rozhodla se nejdříve na vojáka zavolat, aby se k ní zkusil dostat, aniž by ona sama musela sestoupit do chaosu dole.

Odpověděl až na druhé zavolání - tím že zavolal Horazonovo jméno. Kara byla zmatená a stáhla ruku, kterou mu podávala, symbolické gesto, kterým mu chtěla naznačit, že nabízí pomoc. On však zareagoval velmi podivně a učinil pohyb, který vypadal spíš jako, že ji chce zabít, ne se nechat zachránit.

„Zlo se probouzí..." ozvalo se za ní.

Horazon. Neuvědomila si, že přišel blíž a Norrec ho vidí. Předpokládala, že šílený čaroděj se bude držet zpátky. Teď už věděla, proč Norrec - nebo spíš zbroj - takto reagovala. Prokleté brnění se stále snažilo vyplnit největší přání svého stvořitele, zabít proradného bratra.

Ale dřív než zbroj stačila udeřit, rozhodla se hrobka znovu převzít kontrolu nad situací. Norrec a vše kolem něj začalo najednou ustupovat, mizet v dálce, až téměř zmizeli zdohledu. Kara s hrůzou sledovala, jak se stěny přesunují a vytvářejí krychli s vojákem uprostřed. Stěny se začaly pohybovat, jako by ho snad chtěly...

Zbroj chtěla zničit Horazona. Kaře konečně došlo, že jediné možné řešení pro Arcane Sanctuary je skončit to s ní jednou provždy, i kdyby to znamenalo smrt jednoho nevinného člověka. Bude lepší zničit s zbrojí Norreca Vizherana než dát Bartucově dědictví další možnost.

Ale taková smrt by narušila rovnováhu, kterou byla Kara naučena udržovat. A tak když viděla, že Norrecovi nezbyvá mnoho času, skočila přímo doprostřed celého chaosu v křišťálové kouli a doufala, že Horazonovo evidentně vnímavé obydlí udělá pro ni to, co nebylo ochotno udělat pro ubohého vojáka. Doufala jen, že se hrobka nerozhodne, že i ona je postradatelná.

Osmnáct

Norrec se nebyl schopen pohnout, dokonce ani dýchat. Cítil se, jako by ho nějaká gigantická ruka

uchopila a chtěla rozmáčknot celé jeho tělo na kaši. Z jedné strany to vítal, protože se smrtí odejde i pocit viny. Už nikdo nezemře, protože on se rozhodl vyrabovat něčí hrobku a místo toho objevil tak strašlivou věc.

A pak, když už se pomalu připravoval na smrt, vymrštila ho ohromná síla vzhůru. Norrec vylétl jako vystřelený katapultem. Takže místo smrti rozdrčením umře, až za chvíli spadne z té strašlivé výšky.

Narozdíl od podobné situace na Hawksfire si byl tentokrát jistý, že pád nepřežije.

Ale něco - ne, někdo - ho chytil za ruku a zpomalil jeho let. Norrec se zkusil podívat, kdo to mohl být tentokrát, ale jak otočil hlavu k zachránci, přepadla ho tak nesmírná závrať, že ztratil zcela pojem o směru a nebyl už ani schopen rozeznat, kde je nahoře a kde dole.

Bez varování spadl Norrec na zem a ani sypký písek nedokázal zmírnit pád natolik, aby na pár vteřin neupadl do bezvědomí.

Nějakou dobu zůstal ležet a proklínal skutečnost, že v této poloze poslední dobou končil častěji, než by se mu líbilo. Měl mžitky před očima a celé tělo ho nesnesitelně bolelo. Ale naštěstí už o něco méně než před chvílí. Ať již na něj Galeona před svou smrtí seslala jakékoli kouzlo, vypadalo to, že jeho účinky mizí.

Zaslechl hřmění a z šedi a přitmí, které matně vnímal kolem, mu bylo jasné, že se znovu ocitl na bouří bičované poušti poblíž Lut Gholeinu. Norrec také cítil, že tu není sám a že i teď vedle něj někdo stojí a sklání se nad ním.

„Můžeš vstát?“ zeptal se něžný povědomý ženský hlas. Už chtěl odpovědět, že po tom vlastně ani netouží, ale místo toho se s vypětím všech sil posadil. Zatočila se mu hlava, ale alespoň cítil malé uspokojení nad tím, že to zvládl sám.

Konečně se mu úplně vrátil zrak a voják uviděl, kdo na něj promluvil. Ukázalo se, že je to mladá žena s havraními vlasy, kterou si pamatoval nejen ze schodů Horazonovy hrobky, ale uvědomil si, že byla jednou ze soch při jeho druhé snové návštěvě na tom šíleném místě.

Horazon. Před očima se mu znovu objevil muž, kterého viděl stát vedle té bledé ženy na schodišti.

Horazon - stále živý i po těch staletích.

Jeho zachvění si mylně vysvětlila jako projev nějakého zranění. „Buď opatrný. Vyvázl jsi jen tak-tak.

Nevíme, jak moc sis ublížil.“

„Kdo jste?“

„Jmenuji se Kara Nightshadow,“ odpověděla a klekla si, aby mu lépe viděla do obličeje. Štíhlou rukou se něžně dotkla jeho tváře. „Bolí to?“

Popravdě to bylo docela příjemné, ale neodvažoval se jí to říct. „Ne, jste léčitelka?“

„Ne úplně přesně. Jsem vyznavačkou Rathmy.“

„Necromancerka?“ To přiznání ho překvapivě nešokovalo tolik, jak očekávala. Vše, co se kolem něj v poslední době dělo, mělo tolik společného se smrtí, nebo něčím ještě horším. Necromancerka do toho skvěle zapadala, i když musel uznat, že tak pěknou ještě neviděl. Těch pár, se kterými se za svůj život setkali bylo temnými postavami jen málo odlišnými od objektů, jimiž sezaobíraly.

Uvědomil si, že ačkoli ona mu již řekla své jméno, on se zatím nepředstavil. „Jmenuji se Norrec...“

„Ano, Norrec Vizharan. Já vím.“

„Jak?“ Vzpomněl si, že už jeho jméno vyslovila dříve, přestože se nikdy neviděli, pokud si dobře pamatoval. „Sleduji tě od chvíle, kdyjsi opustil Bartucovu hrobku se zbrojí na sobě.“

„Vy, ale proč?“

Narovnala se, evidentně spokojená, že při návštěvě Horazonova bizarního příbytku neutrpěl žádné závažnější zranění. „Spolu s Vizjerei převzali mí lidé odpovědnost za ukrytí a střežení Bartucových prokletých pozůstatků. Nebyli jsme schopni zničit tělo ani zbroj, ale podařilo se nám ukrýt ji před těmi, kteří by mohli zneužít ohromnou moc v ní ukrytou, ať již by to byli temní čaroději nebo démoni.“

Norrec si vzpomněl na obrovskou mořskou zrůdu. „Proč démoni?“

„Bartuc byl zpočátku jen jejich nástrojem, ale i ty určitě víš, že před jeho smrtí i vládci Pekla s obavami hleděli na jeho moc. A přestože ve zbroji je ukryta jen část jeho síly, je to stále dost na to, aby sama zcela zvrátila rovnováhu života a smrti na tomto světě... a snad i pod ním.“

Po všem, co viděl neměl důvod jí nevěřit. Norrecovi se s Kařinou pomocí podařilo vstát. Podíval se na ni

a došlo mu, co se před několika okamžiky stalo. „Vy jste mě zachránila.“

Sklonila hlavu. Vypadala, že je v rozpacích. „Měla jsem na tom podíl.“

„Ale nebýt vás, zemřel bych.“

„S největší pravděpodobností.“

„Pak jste mě zachránila... ale proč jste to udělala? Proč jste mě prostě nenechala umřít? Kdybych tam zůstal, zbroj by neměla koho ovládat. Byla by bezmocná!“

Kara se mu podívala do očí. „Nebyla to tvá volba obléci si Bartucovu zbroj, Norrecu Vizharane. To ona si vybrala tebe, přestože nevím proč. Cokoli udělala, at už spáchala jakékoli zločiny, ty jsi nevinný - a proto si zasloužíš žít“

„Ale takhle možná zemřou další lidé!“ Z jeho tónu i výrazu musela být cítit hořkost a strach, protože necromancerka poněkud couvla. „Mí přátelé, ti muži v hostinci, posádka Hawksfire a před chvílí ta čarodějka! Kolik lidí ještě musí zemřít přímo před mýma očima?“

Chytila ho za ruku. Norrec měl o ni strach, ale zbroj zatím nereagovala. Snad to bylo tím, že ať už ji pohánělo cokoli, zrovna spalo nebo jednoduše čekala na nejlepší příležitost k útoku. „Je způsob, jak to celé skončit.“ odpověděla Kara. „Musíme tu zbroj sundat.“

Norrec se hlasitě rozesmál. Smál se dlouho a upřímně a beznadějně. „Vy si myslíte, že jsem to nezkoušel? Myslíte si, že jsem při první příležitosti nezatáhl za rukavice a nechtěl zahodit každý kousek toho prokletého plechu? Nejsem ze sebe schopen sundat ani ty zatracené boty! Všechno mám nalepené na těle jako kus vlastního masa! Jediný způsob, jak ze mě tu zbroj dostat je sloupnout ji i s kůží!“

„Chápu. Chápu i to, že za normálních okolností není v moci žádného čaroděje vrátit to, co zbroj spáchala...“

„No a co jste teda doufala, že uděláte?“ obořil se na ni rozčilený voják. „Měla jste mě nechat umřít! Bylo by to pro všechny lepší!“

Přes jeho výbuch zlosti zůstávala Kara klidná. Rozhlédla se kolem sebe, než odpověděla, jako by něco nebo někoho hledala. „Nešel za námi. To bych věděla.“

„Kdo... Horazon?“

Kara přikývla. „Takže ty jsi ho poznal taky?“

Norrec se zhluboka nadechl a začal vysvětlovat: „Mé vzpomínky... u té vzpomínky jsou zmatené.

Některé jsou mé vlastní, ale jiné...“ zaváhal, jistý si, že ho bude mít za blázna.

„... jiné patří Bartucovi, myslím.“

„Ano, pravděpodobně máš pravdu.“ „To vás nepřekvapuje?“

„Podle legendy byli Bartuc a zbroj jedno. Kdysi prý ji naplnil obrovskou spoustou zakletí a vytvořil z ní víc než jen kus kovu. Těsně před jeho smrtí se prý zbroj chovala jako poslušný pes a sama ho chránila a bojovala za něj stejně dobře, jako by to dělal on sám. To, že se ho podařilo zabít je malý zázrak. Stejně jako to, že ve zbroji zůstaly i jeho vzpomínky a ty nyní vstoupily do tvé mysli.“

Norrec se zamračil. „A čím déle ji mám na sobě, tím více jim podléhám. Už se dokonce stalo, že jsem si myslel, že já sám jsem Bartuc!“

„Což je důvod, proč ji z tebe musíme doslat. Musíme se pokusit přesvědčit Horazona, aby to udělal. Mám pocit, že on je jediný, kdo to dokáže.“

Norrecovi se ten nápad příliš nezamlouval. Naposledy, když toho starého muže viděl, zbroj reagovala okamžitě a se zcela zřejmým úmyslem. „To by mohlo zbroj zase rozzuřit. Dokonce si myslím, že to je důvod, proč je teď tak v klidu.“ V tu chvíli mu to došlo. „Ona ho chce! Chce Horazona. Celou tu dálku, celou tu dobu, všechno jenom proto, že chce zabít svého bratra!“

Její výraz naznačoval, že došla ke stejnému závěru. „Ano. Krev ke krvi, jak se říká, i když krev obou je zlá. Horazon pomohl zabít svého bratra v bitvě u Viz-junu a zbroj si to musí pamatovat. A teď, po všech těch letech, znovu povstala a chce splatit dluh, přestože Horazon by měl být už po staletí mrtev.“

„Ale není. Krev ke krvi, říkáte. Musí vědět, že ještě žije.“ Norrec zakroutil hlavou. „Což ovšem nevysvětluje, proč čekala tak dlouho. Bohové, to je šílené!“

Kara ho vzala za ruku. „Horazon musí znát odpověď. Musíme se k němu nějak dostat zpátky. Cítím, že on je jediná naděje, že jednou provždy skončujeme s tímhle prokletím.“

„S něčím skoncovat někdo vyslovil?“ zaskřípal nelidský hlas. „Ne... ne. Tenhle přeje si opačně...“

Kara pohlédla za Norreca, který se okamžitě otočil. „Podívej se..." bylo jediné, co necromancerka stačila říct.

Něco jako obrovská šavle zakončená velkou jehlou seklo po Norrecovi. Projelo by mu to přímo hlavou, ale Kara ho na poslední chvíli odstrčila. Bohužel pro oba se strašlivá zbraň nezaslavila a zaryla se hluboko do Kařiny hrudi.

Hned se ale zase stáhla zpět. Kara vzdychla a upadla. Na blůzu se jí vylila krev. Norrec na chvíli ztuhl, ale pak, když viděli že jí nebude moc platný, když také zahyne, rychle se otočil vstříc neznámému útočníkovi.

To, co však stálo před ním, nebyl voják, ale spíš věc zrozená přímo v Pekle. Nejvíce to připomínalo ohromný hmyz. Po celém těle měl ten tvor pulzující žíly. To, co považoval za šavli, byla jedna z předních končetin, a na druhý pohled to zase vypadalo spíše jako obrovská kosa. Pod ní byl druhý pár rukou zakončený ohromnými pařáty, které se nyní bojovně otevíraly a zavíraly. Zvíře se nějak dařilo udržet se pouze na dvou nohách, které dotvářely celkovou podobu obludné kudlanky.

„Tenhle pro zrádnou prchající čarodějku si přišel, ale tohle daleko je lepší! Dlouho tenhle po tobě pátral, moc hledal, kterou vládneš..."

I když Norrec stále ještě nebyl zcela při smyslech, bylo mu jasné, že démon - a nic jiného to nemohlo být - myslí zbroj a ne jeho.

„Tys ji zabil!" zmohl se na odpověď.

Kudlanka pokývala hlavou, z jednoho břitu stále ještě kapala krev. „Není rozdíl o smrtelníka jednoho méně mít. Kde čarodějka je? Galeona kde nachází se?"

On ji znal? To Norreca nakonec až tak nepřekvapovalo. I když byl napůl pod vlivem zbroje, bylo mu jasné, že její historka je lež. „Mrtvá. Zbroj ji zabila."

Krátké zalapání po dechu dávalo tušit, že je tím démon ohromen. „Mrtvá ona je? Samozřejmě! Tenhle vzrušujícího něco cítil - nečekal ale zprávu takovou!"

Vydal ze sebe zvláštní skřípavý zvuk, který voják nejdříve považoval za projev hněvu. Až za chvíli mu došlo, že se ten zrůdný hmyz směje.

„Pouto zrušeno je a tenhle po zemi chodí stále! Zrušeno pouto je a krvavé kouzlo zůstává! Tenhle zabít mohl ji už dávno! Blázen jaký byl Xazax!"

Norrec využil chvíle démonova nadšení, aby se podíval, jak je na tom Kara. Celou hrud' měla zalitou krví a z místa, kde stál nebyl schopen říct, jestli ještě dýchá. Bolelo ho dívat se, jak umírá ta, která se ho pokoušela zachránit. Umírá mu přímo před očima a on s tím nemůže nic dělat!

V návalu zlosti udělal krok směrem ke kudlance - nebo se o to alespoň pokusil. Bohužel ho nohy a celé tělo odmítly poslechnout.

„Ty hajzle!" zařval směrem k neviditelnému Bartucovi. Xazax se přestal smát, hluboké žluté oči se upřeně zadívaly na zoufalého vojáka. „Blázne! Že poroučet velikostí Bertucově můžeš si myslíš? Tenhle kůži i se zbrojí myslel, že sloupne ze studeného tvého těla, ale nyní vidí Xazax, že velká byla by to chyba!

Potřebnější - prozatím alespoň!"

Démon namířil jedním ze svých ostrých nožů na vojákovu hrud'. Norrecova levá ruka vylétla vzhůru, ale nikoliv, aby se bránil. Místo toho ke své hrůze zjistil, že se dotkla démonovy končetiny, jako by stvrzovala nějakou smlouvu.

„Budeš kompletní, pravdu mám?" zeptal se Xazax zbroje. „Přeješ si říši tobě vyrvanou dávno kdysi navrátit? Tenhle vzít tě může tam... jestli chtít budeš."

Jedna Norrecova noha místo odpovědi vykročila. Žoldák věděl, co to znamená.

„Pak jít musíme... ale musí rychle být to uděláno." Kudlanka se otočila a vyrazila.

Norrecovi nezbývalo, než ji následoval a zbroj kráčela po démonově boku. Někde za zoufalým vojákem unikaly z Kary poslední kapky života, ale nemohl pro ni udělat nic, stejně jako nemohl nic udělat pro sebe. Dalo se říct, že ubohé ženě trochu záviděl. Jejím utrpení bude za pár minut konec, to jeho bude čím dál horší. Poslední naděje na záchranu zmizelo.

„Nebe, pomoz mi..." zašeptal.

Démon měl zřejmě velmi dobrý sluch, protože okamžitě zareagoval. „Nebe? Žádný nepřijde anděl tobě pomoci hlupáku lidský! Bojí se příliš! Příliš zbabělí! Nás po světě mnoho chodí, démonů pán probouzí se

a království lidské v Lut Gholeinu na utrpení a konec strašlivý chystá se! Nebe? Raději měl by ses k Peklu modlit!"

A jak kráčeli dál k neznámému cíli, Norrec přemýšlel, jestli tenhle démon nemá náhodou pravdu.

Kara cítila, jak z ní mizí život, ale nemohla s tím nic dělat. Ten démon byl nelidsky rychlý. Snad zachránila alespoň Norreca, ale i o tom necromancerka pochybovala.

Umírala. S každou kapkou krve, kterou ztrácela, se blížila k tomu, aby se sama podílela na zachování rovnováhy. Ale navzdory své víře netoužila po ničem jiném než vrátit se zpět mezi živé. Zůstalo toho po ní příliš mnoho nedodělaného, nechala Norreca v situaci, kterou bez její pomoci nepřežije. A co hůř, démoni znovu kráčeli po světě, další důkaz toho, že byla třeba každého stoupence Rathmy. Musela se vrátit.

Ale není v silách umírajících rozhodovat o podobných věcech.

„Co budem dělat?“ zeptal se hlas v dálce. Hlas, který Kara měla pocit, že zná.

„Říkal, že ji musíme vrátit, až budeme cítit, že musíme. Cítím, že musíme.“

„Ale bez ní...“

„Ještě stále budeme mít nějaký čas, Sadune.“

„Jo, možná to říkal, ale já mu nevěřím!“

Krátký hrdební zvuk, jako když o sebe narazí dvě kosti. „Věř tomu, že jsi jediný, kdo je schopen nevěřit někomu tak takovému, jako je on.“

„Hele, nech si ty své poznámky... jestli to musíme udělat, tak do toho.“

„Jak myslíš.“

Kara najednou ucítila na hrudi obrovskou váhu - váhu, která byla tak příjemná, že ji vděčně přivítala a přijala. Bylo na ní něco neskutečně známého, až ji to připomnělo několik dalších věcí, jako třeba když jí máma loupala ovoce, motýla zářícího všemi barvami duhy, který si jí sedl na koleno, když se v lese učila, vůni čerstvě upečené ryby u kapitána Jeronnana... dokonce krátký pohled na unavenou, ale určitě ne nehezku tvář Norreca Vizharena.

Necromancerka najednou vzdychla, to jak ji život znovu sevřel v náručí.

Zamrkala, ucítila písek, vítr. Zahřmělo a odněkud slyšela vzdálené zvuky bitvy.

„Funguje to... přesně jak říkal... že bude. Měl sem... to použít... na sebe.“

Ted' Kara ten hlas poznala, přestože byl poněkud jiný než před chvílí. Ted' zněl víc tak, jak by čekala, že bude znít - s námahou vyslovovaná slova mrtvého muže.

„Já vím... Já vím...“ odpovídal Sadun Tryst na nějakou tichou výtku. „Jenom vona...“

Necromancerka otevřela oči a udiveně zírala na postavy šklebícího se ghoulu a jeho vizjereiského společníka. „Co... jak jste mě našli?“

„Nikdy sme tě... neztratili. Nechali sme tě... jít... a šli za... tebou. Ale tady... v Aranochu... sme věděli, že si... blízko... ale neviděli... sme tě... až teď.“

Netušili, kam zmizela, když ji Horazon zavedl do podzemí své hrobky. Kouzlo, které ji k nim poutalo, fungovalo v normálním světě, ale Arcane Sanctuary a její úžasná magie nemrtvé zmátla. Mohla být klidně přímo pod nimi a ani jeden by si toho nevšiml.

Síla se Kaře pomalu vracela a ona se pokusila trochu zvednout. Něco ji sklouzlo z hrudi. Instinktivně to jednou rukou zachytila a užasle zírala. Její dýka!

Trystův úsměv poněkud zhořkl.

„Pouto je... Narušený. Životní síla... kterou sme si vzali... je tvoje...“ Vypadal otrávený. „Nemáme už... nad tebou... moc.“

Necromancerka se podívala na svou hruď. Celá blůzka byla zakrvácená, ale strašlivá rána, kterou jí démon zasadil, byla zacelena a jedinou stopou po ní byla tenoučká zahnutá čárka, která spíš vypadala jako nějaké tetování.

„Vypadá, že se to... zahojilo.“

Zahalila se a pohlédla na nemrtvé, kteří jí právě dali druhou možnost žít. „Jak jste to udělali? Nikdy jsem o něčem takovém neslyšela!“

Shnilé tělo pokrčilo rameny a hlava mu spadla na stranu. „On - můj kámoš... řek, že ta dýka... byla část

tebe. Když si byla... připoutaná k nám... jedna část tebe... šla s náma. Vrátili... sme ji... abys mohla žít." Usmál se, jak nejlépe dovedl. Nic tě už... u nás... nedrží."

„Kromě jedné věci, kromě Norreca." Kara se pokusila vstát. Tryst ustoupil, ale k jejímu úžasu ji Fauztin podal ruku. Zaváhala, ale pak si uvědomila, že se jí snaží pomoci. „Děkuji."

Fauztin mrkl... a odměnil ji krátkým úsměvem.

„Ty dáváš život..., těm nejmrtvějším z mrtvých... teď... sme vyrovnaný..." zavtipkoval Sadun.

„A co Norrec?"

„Myslíme si... že se blíží... k Lut Gholeinu." Přestože ji zachránili, nemohla jim Kara dovolit, aby svého bývalého přítele zabili. „Norrec není odpovědný za vaši smrt. Nemohl zabránit tomu, co se stalo."

Oba se na ni upřené zadívali. Nakonec Fauztin mrkl a Tryst odpověděl: „My víme."

„Ale potom proč...?" Kara se zastavila uprostřed věty. Celou dobu si myslela, že honí svého vraha, kterým přirozené byl Norrec. Až teď, když se na ně dívala, jí došlo, že se mýlila.

„Nepronásledujete Norreca, abyste se pomstili na něm... vy pronásledujete Bartucovu zbroj." Přestože jí neodpověděli, věděla, že tentokrát má pravdu. „Mohli jste mi to říct!"

Tryst na to neodpověděl, místo toho ji přerušil a oznámil: „Město je... v obležení."

V obležení? Kdy se to stalo? „Kým?"

„Jedním... kterež taky chce... oživit mrtvé... nebo aspoň... jednoho krvavého lorda... Bartuca."

Kde se všichni tihle šílenci najednou vzali, přemýšlela Kara. Pak si vzpomněla na omšelého starce, kterému před chvílí utekla. Rozhlédla se kolem, ale nikde ani stopy po Arcane Sanctuary. Jen vítr přesouval pískové duny, které ale jinak vypadaly, že se jich staletí nikdo nedotkl. Ale přesto se někde tady země otevřela a vyplivla ji i Norreca na povrch.

Bez ohledu na to, co si o ní ghoulové pomyslí, Kara zavolala: „Horazone! Poslouchej mě! Můžeš nám pomoci - a my můžeme pomoci tobě! Pomoz nám zachránit Norreca - a skoncuji s Bartucovým dědictvím!"

Čekala, vítr jí cuchal vlasy a písek píchal do tváře. Kara čekala, že se Horazon objeví nebo aspoň dá nějaké znamení, že slyšel.

Ale nestalo se nic.

Nakonec ticho přerušil Sadun: „Nemůžeme... tu dýl čekat... než zavoláš... další duchy..."

„Nevolám..." nedomněla necromancerka. Jaký by mělo smysl vysvětlovat nemrtvým, že Horazon přežil staletí a dál, sice napůl šílený, ale přece, žil přímo pod místem, kde stáli? Když byla u toho, proč vůbec doufala, že se k nim Bartucův bratr přidá v tomhle šíleném úkolu? Už jednou dal jasně najevo, že kdyby záleželo na něm, Norrec by navždy zmizel i se zbrojí. Některé legendy z něj dělaly v porovnání s jeho bratrem hrdinu, ale tenhle hrdina rovněž vyvolával demony, kteří se klaněli jeho moci. Ano, válka proti Bartucovi byla víc než cokoli jiného snaha zachránit si krk. Ten starobylý Vizjerei jim nepomůže.

„My dem..." dodal Tryst. „Deš taky nebo... ne? Je to... na tobě... necromancerko..."

Co jiného mohla Kara dělat? I bez Horazona musela pronásledovat Norreca. "Ten démon ho musel odvést k těm, co obléhají Lut Gholein, ale proč? Copak doufali, že zničí to, co zbývalo z vojákovy vlastní mysli, a dovolí duchovi Pána Krve, aby ho celého pohltil." Příšerná myšlenka pro všechny lidi na celém světě, nejen pro ubohého Norreca. Spoustu učenců se, celkem správně, domnívala, že kdyby se Bartucovi podařilo porazit bratra, zatemnil by celý zbytek světa zlem a stal by se neomezeným vládcem všeho. Nyní to vypadalo, že má, stejně jako Kara, druhou šanci.

Jako stoupenec Rathmy nemohla něco takového dovolit - i kdyby to znamenalo zabít člověka, kterého zbroj zrovna ovládá. Při té myšlence ji zarmutilo, ale kdyby si rovnováha žádala Norrecovu smrt, muselo by to tak být. Ani její vlastní život nebyl dost vysokou cenou za ukončení celé záležitosti.

„Jdu s vámi," odpověděla nakonec necromancerka. Fauztin pokývl a ukázal směrem k Lut Gholeinu.

„Marníme... čas... říká..."

Když vyrazili, neuniklo jí, že ji oba ghoulové vzali mezi sebe. Vítr už z větší části zavál Norrecovy stopy, ale Tryst a Vizjerei neměli žádné problémy při jejich sledování. Pouto k tomu, co je zavraždilo, jim umožňovalo sledovat ho všude.

„A co ten démon?" zeptala se Kara. „Vypadalo to, že má rovněž na zbroj spadeno a asi se o ni bude prát..." Tryst ukázal na dýku, která nyní visela Kaře za pasem. „To je... to nejlepší... Co máme."

„Jak?“

„Prostě ji použiješ... a budeš se... modlit.“ Vypadal, že chce něco dodat, ale Fauztinův pohled menšího z obou ghouľů okamžitě umlčel.

Co před ní ještě tajili? Nepodcenila je? Nechtěli ji pořád použít jako svou loutku? Teď určitě nebyla vhodná chvíle skrývat cokoli, co mohlo znamenat rozdíl mezi vítězstvím a smrtí.

„Co přede...“

„Postaráme se... vo zbroj...“ přerušil ji Sadun. „A vo Norreca.“

Řekl to tónem, který nepřipouštěl další diskuse na toto nebo podobné téma. Kara to přesto chtěla zkusit, ale rozhodla se nenarušit si vztahy s nemrtvou dvojicí. Nechovali se způsobem, o němž se učila, a nedokázala odhadnout jejich reakce. Jednu chvíli to vypadalo, jako by stále měli srdce, které bije a pumpuje krev, potom se zase pohybovali s tichou odhodlaností, kterou byli všichni nemrtví známí. Prostě jedinečná situace, ale ano vlastně všechno na tomto úkolu bylo jedinečné.

A smrtelné.

Představila si Norreca a přemýšlela, čím vším musí teď procházet. Obraz démona zastíňoval vojáka. Necromancerka se nervózně kousala do rtů. V mysli se jí také objevoval stín té třetí postavy, té která vedla útok na pobřežní království. Jakou roli v tom hrál on? Co z toho všeho měl? Nemohl jednoduše toužit po tom, aby nechal Norreca stát se druhým Bartucem - to by bylo, jako by si sám podepsal rozsudek smrti. Bartuc nikdy nesloužil ani se nespolečoval s žádným jiným smrtelníkem.

Velmi brzo bude mít příležitost zjistit odpovědi na podobné otázky. Pochybovala však, že bude žít tak dlouho, aby se z nich mohla poučit.

Devatenáct

Uběhla víc než hodina a Lut Gholein stále ještě zbroj nevydal. Generál Malevolyn jen stěží ovládal hněv a napadlo ho, jestli užji náhodou nenašli a nepřemýšlí, jak její magii využít proti němu. To by ale byla velká chyba. Zbroj s nimi nikdy nebude spolupracovat. A kdyby ji zkoušeli přinutit, pravděpodobně by sama proti nim zaútočila. Ne, Bartucovo dědictví patřilo jen a jen jemu.

Aby v obráncích udržoval strach, nepřestávala démonická armáda útočit na městské zdi. Země před Lut Gholeinem byla pokryta roztrhanými zbytky těch, kteří zde svedli počáteční bitvu, ale i těch, kteří padali z hradeb. Démoni se několikrát ukázali ještě lepšími lučištníky, než byli lidští předchůdci, jejichž těla teď vlastnili. Navíc paniku ve městě přizivovalo šest katapultů, které dal generál přivést. Rovněž ty chránilo Xazaxovo kouzlo, takže je zoufalé útoky obránců nedokázaly poškodit.

Sledoval, jak démoni u nejbližšího katapultu připravují další ohnivou navštívenku pro obyvatele města.

Generál musel dodržet svůj slib, že město nebude mít pokoj, dokud nevydá zbroj. Buď mu dají, pro co si přišel, nebo je ani vysoké hradby nakonec nezachrání.

A ten konec byl velmi blízko. Lut Gholeinu, jak se generál rozhodl, vypršel čas. Nechá katapulty vypálit poslední salvu a vydá rozkaz k útoku v plné síle. Lidé ve městě si mysleli, že je brány ochrání před vetřelci, ale to demony podceňovali. Dokonce i po tom, co viděli před hradbami při prvním útoku.

Odstranit tuto jedinou překážku nebude problém... a pak začne den plný smrti tak krvavé, že se o pádu Lut Gholeinu bude mluvit, nebo spíš jen vyděšeně šeptat, ještě staletí.

A krvavě rudá zbroj Pána Krve znovu vrhne stín strachu na celý svět.

Augustus Malevolyn najednou ztuhl, když ho naplnil nepříjemný pocit. Rychle se otočil jistý si tím, že musí uvidět, kdo nebo co se k němu zezadu blíží.

A zpoza duny se vynořila známá postava. To se k němu blížil Xazax. To, že si démon dovolil přijít tak blízko k Lut Gholeinu za bílého dne generála zmátlo - až do chvíle, kdy spatřil člověka krácejícího vedle něj.

„Zbroj...“ téměř uctivě zašeptal.

Zapomněl na své démonické vojáky, zapomněl na Lut Gholein a spěchal naproti přicházející dvojici. Za celý život nezažil tak úžasný pocit. Bartucova zbroj mu kráčí vstříc. Jeho největší touha konečně dojde naplnění!

Proč ten prost'áček, který ji z hrobky ukradl, stále ještě žije a má ji na sobě, mu mohl říct jen Xazax. Malevolyn žasl nad tím, že démon nechal toho člověka žít tak dlouho. Možná se jen nechtěl se zbrojí celou cestu tahat sám a nechal si ho jako nosiče. Za to se mohl generál tomu člověku odvděčit a nabídnout mu rychlou a relativně bezbolestnou smrt.

„Co mi to tady přivádíš za poklad, příteli?“

Démon vypadal potěšen sám sebou. „Poklad dokazující jistě, že záměry tohohle rovny vojevůdcovým jsou. Tenhle Norreca Vizharana ti dává - žoldáka, hrobů vykradače a dočasného mocné zbroje Bartucovy nositele!“

„Žoldák a vykradač hrobů..." zasmál se generál Malevolyn. „Máš dobrou kvalifikaci, asi si tě najmu. Každopádně ti gratuluji, že se ti podařilo pomoci mi při mém posledním kroku k nesmrtelné slávě!“

„Vy... chcete tuhle zbroj?“ Ten hlupák se tvářil tak nevěřičně, jako by za celou dobu, co měl zbroj na sobě, nepochopil její moc, nedocenil její sílu...

„Samozřejmě! Po ničem jiném netoužím!“ Generál si významně zat'ukal na helmici. Viděl, že Nomec Vizbaran okamžitě poznal, co je spojuje. „Jsem generál Augustus Maievolyn z Westmarche, země, kterou soudě podle tvého zevnějšku asi znáš. Jak vidíš, mám helmici, ztracenou, když Bartucova hlava a tělo byly odděleny hlupáky, kterým se Istí podařilo ho zabít. Tak příliš - a právem - se báli jeho strašlivé moci, že odnesli tělo i hlavu na opačné konce světa a skryli je na místech, kde je nikdy nikdo neměl najít!“ „Mýlili se..." zabručel žoldák.

„Samozřejmě! Duch Pána Krve se nikdy před nikým neskloní. Počkal, až se objeví jemu blízcí, kteří znovu ožíví jeho moc a uskuteční to, co on bohužel nestihl!“

„Jak to myslíte?“

Malevolyn si povzdechl. Měl toho hlupáka zabít hned, ale měl tak dobrou náladu, že se rozhodl vysvětlit mu to, co za celou dobu evidentně nepochopil. Něžně si sundal helmici. Cítil, jako by ztratil kus ze sebe samého, ale moc dobře věděl, že si ji za okamžik znovu nasadí.

„Taky jsem ze začátku nechápal některé události, ale teď už je mi vše jasné... protože mi je helmice sama vysvětlila. Troufám si říct, že ani ty neznáš úplnou pravdu, Xazaxi.“

Kudlanka se pokusila o bizarní úklon. „Tenhle nadšen bude, když poučíš ho, vojevůdče..."

„Taky že ano!“ Zazubil se na Norreca. „Rekl bych, že v hrobce zemřela spousta lidí, než ses objevil ty, že?“ Vizharanův obličej potemněl. „Až příliš mnoho... někteří byli mí přátelé.“

„Brzy se k nim přidáš, neměj strach..." Generál dopřál Norrecovi detailnější pohled na krvavě rudou helmici. „Troufám si říct, že stejně tak tomu bylo s tímhle. Stejný osud pro všechny vykradače hrobů, kromě jednoho jednoho zvláštního, kterému zděděný původ dal jistou výhodu.“ Malevolynovi se najednou nepatrně roztrásl ruce. Rychle, ale přesto velmi obřadně, si znovu nasadil helmu. Pocítil okamžitou úlevu, ale dal si záležet, aby to na něm nebylo poznat. „Napadá tě, co byste mohli mít společného?“ „Prokletý život!“

„Dědictví daleko velkolepější. Ve vás obou kolovala mocná krev, i když dost zředěná.“

Tohle vysvětlení se Norrecovi vůbec nelíbilo. „On a já jsme příbuzní?“

„Ano, ale v jeho krvi bylo ještě míň moci a ukázalo se, že je příliš slabý, než aby helmu dokázal použít, a tak jej nechala zabít. Po jeho smrti opět odpočívala a čekala na někoho, kdo jí bude více hoden.“

Generál hrdě ukázal na sebe. „A nakonec, jak vidíš, našla mne.“

„My dva máme stejnou krev?“

„Velmi dobře. Jsme příbuzní, ale v mých žilách koluje krev daleko mocnější než, jeho a troufám si říct, že i než tvoje. Ano, Norrecu Vizharane, dalo by se říct, že ty a já, který jsem našel hlavu i helmici, jsme bratřenci - přes několik kolen, samozřejmě.“

„Ale kdo..." Norrecovy oči se rozšířily hrůzou, když konečně pochopil příšernou pravdu. „To není možné!“

Xazax nic neřikal, ale stále to evidentně nechápal. Démoni měli občas problémy rozumět lidskému množení a následným vztahům. Pravda, někteří ten proces sami poznali a tak se rychle množili, ale množili se jako zvířata, bez ohledu na vztah rodičů a potomků.

„Ano, bratřenci.“ Malevolyn se zešířila usmál. „Oba jsme potomci samotného velkého Bartuca!“

Démon sevřel oba prostřední pařáty. Tohle na něj evidentně zapůsobilo. Nyní byl sám na sebe ještě více

pyšný, když si uvědomil, že si velmi správně nakonec vybral Malevolyna za spojence.

Co se týkalo Norreca, tak příliš nadšený nebyl. Stejně jako spousty jiných obyčejných smrtelníků nechápal, co tak velkého Bartuc vlastně dokázal. Kolik asi bylo takových, co si vysloužili respekt samotného Nebe i Pekla. Ale Norrec měl před sebou poslední minuty života, a tak vlastně o nic nešlo. O jednoho hlupáka mň, to je vždycky spíš plus.

- Krev ke krvi-" mumlal si pro sebe Norrec a zíral do písku. „Krev ke krvi, říkála..."

„Přesně! A to je důvod, proč s tebou zbroj dokázala to, co po staletí ne! Je v ní ukryta ohromná síla, ale síla bez života. V tobě našla život, který zažehl jiskru její magické moci. Jako by se dvě poloviny nadlouho oddělené znovu spojily v jediný celek!"

„Bartucova krev..."

Augustus Malevolyn sevřel rty. „Ano, to už jsme probrali... slyšel jsem ,řikala`? Snad má Galeona?"

„Necromancerka, vojevůdče," vstoupil do rozhovoru Xazax. „Nyní mrtvá." Zvedl strašlivou přední končetinu ve tvaru kosy, aby naznačil příčinu její smrti. „Ale co čarodějky týká se - není mezi živými již více také."

„Škoda, ale předpokládám, že to tak mělo být." Pak generála něco napadlo. „Omluvíte mne na chvíli?" Otočil se směrem k Lut Gholeinu, který stále obléhali jeho démoni, a představil si toho, který měl na sobě slupku z důstojníka jménem Zako.

V dálce se démon najednou odvrátil od úkolu, který měl u prvního katapultu, a spěchal k Malevolynovi. Ve chvíli byl zde a klekl na koleno. „Ano, vojevůdče..." Falešný Zako zalapal po dechu, když si všiml Norreca v rudé zbroji. „Váš... váš rozkaz?"

„Ve městě už není nic, co bych chtěl. Dělejte si s ním, co chcete."

Na démonově tváři se objevil široký úsměv. „Jste tak šlechetný, vojevůdče..."

Generál Malevolyn přikývla gestem ho propustit. „Běž! Nešetřete nikoho. Lut Gholein se stane ukázkou toho, jakou má kterákoli jiná armáda nebo síla proti mně šanci."

Zrůda se Zakovou tváří odběhla, a dokonce radostí poskakovala, když spěchala oznámit radostnou novinu ostatním. Armáda vtrhne do města a v něm nezůstane nikdo živý. Alespoň se generál konečně pomstí za Viz-jun.

Viz-jun. Malevolynovi se očekáváním rozbušilo srdce. Teď, když má zbroj, padne mu do rukou i Kehjistan, legendární vlast Viujereiů.

Pěstí se udeřil do hrudi v místě, kde kyrys zdobila liška s meči. Kdysi dávno, když zabil vlastního otce, spálil dům, ve kterém vyrostl, a vyvraždil rod, který ho nikdy nepřijal, rozhodl se Malevolyn nosit na hrudi jeho znak, aby mu neustále připomínal, že vždy bude schopen vzít si, co chce.

Otočil se zpět ke Xazaxovi a žoldákovi. „Nuže, začneme?"

Xazax postrčil Norreca směrem ke generálovi. Žoldák zavrával a pak se odvážil na démona zuřivě pohlédnout. Tím poněkud stoupl v Malevolynových očích. Alespoň měl ten kašpar pevné nervy.

Ale slova, která následovala, už nového Pána Krve příliš nepotěšila. „Nemůžu ti ji dát."

„Jak to myslíš?"

„Nejde sundat. Zkoušel jsem to znovu a znovu a prostě nejde dolů. Ani borty! Nemám nad tou zbrojí žádnou moc! Myslel jsem, že jo, ale byl to jen trik! Co udělám, kam půjdu, o všem rozhoduje zbroj!"

Jeho utrpení generála pobavilo. „Vypadá to jako nějaká komedie! Je na tom něco pravdy. Xazaxi?"

„Tenhle musí, že ten hlupák pravdu mluví, přiznat, vojevůdče. Dokonce ani aby necromancerku zachránil, pohnout se nemohl..."

„Fascinující! Ale to není problém který by se nedal vyřešit." Zvedl ruku směrem k Norrecovi. „Ne s mocí, kterou nyní vládnu."

Kouzlo vyvolané z paměti ne zcela generálovy by mělo Malevolynovi umožnit zničit Norreca přímo uvnitř Bartucovy zbroje. Nemělo by z něj nechat víc než scvrklou slupku, kterou bez potíží vyndá z brnění ven. Bartuc to kouzlo s oblibou používal a nikdy ho nezklamalo.

Ale nyní ano. Norrec Vizharan stál dál, s očima vytřeštěnýma, ale nedotčen strašlivým kouzlem. Vypadal, že skutečně čekal smrt. O to více záhadná byla skutečnost, že tak silné kouzlo selhalo.

Byl to nakonec Xazax, kdo přišel s možným vysvětlením. „Tvé kouzlo celé tělo zasahuje, vojevůdče. Snad zbroj jakoby napadena sama reaguje."

„Na tom něco bude. Pak tedy budeme muset zkusit něco více osobního. Zvedl ruku a v ní se zhmotnil démonický meč. „Když mu useknu hlavu, tak by se mělo pouto přerušit. Zbroj potřebuje živého člověka, ne jen tělo.“

Když se generál přiblížil, všiml si, že žoldák se zoufale snaží o nějaký pohyb. Malevolyn považoval fakt, že zbroj nijak nereaguje, za důkaz, že tentokrát zvolil správnou metodu. Jedna přesná rána bude stačit. V jistém směru by se měl ten Vizharan cítit poctěn. Copak nezemřel první skutečný Pán Krve stejně? Třeba si generál nechá jeho hlavu jako trofej, která mu bude připomínat tento úžasný den.

„Navždy si tě budu pamatovat, Norrecu, můj bratranče. Pro všechno, co jsi mi dal.“

Generál Augustus Malevolyn se napřáhl ebenovým mečem a zkušeně zamířil na krk. Ano... jedna rychlá rána. To je daleko elegantnější než muset udeřit víckrát, dokud hlava neodpadne.

Usmál se a sekl...

...jen aby uslyšel, jak se jeho meč odrazil od naprosto stejného, který teď Norrec držel v ruce.

„U Horoucích Pekel, co to je?“

Ale žoldák vypadal stejně vyděšeně jako on. A stejně tak démon stojící za Norrecem jen nervózně cvakal kusadly. Norrec - nebo spíš zbroj - zaujal bojový postoj, druhý černý meč připraven na další generálův útok.

Na vojákově tváři se objevil zvláštní výraz, směsice rozčarování a zuřivého vzteku. Po chvilce ticha se dokonce odvážil promluvit směrem k Malevolynovi: „Možná si nemyslí, že jste ta správná volba, generále. Myslím, že chce, aby se mezi námi rozhodlo v přímém souboji. Je mi to líto, věřte mi.“

Malevolyn se bránil záchvatu vzteku. Ale teď si nemohl dovolit podlehnout emocím. Odpověděl ledově chladným tónem: „Pak tedy budeme bojovat, Vizhaiane - o to sladší bude chvíle kdy si nakonec navléknu zbroj!“

A zaútočil.

Xazax měl strach, že udělal obrovskou chybu. Nyní před ním stáli dva smrtelníci oděni do částí Bartucovy zbroje.

Dva smrtelníci, kteří byli každopádně schopni využívat do jisté míry Bartucovu starobylou magickou moc. Až do této chvíle spojoval svůj další osud s Malevolynem, kterého považoval za jediného možného dědice Pána Krve! Zbroj ale evidentně měla na celou věc poněkud jiný názor a rozhodla se bránit toho blázna, který měl většinu z ní nedobrovolně na sobě.

Démon vynaložil hodně sil, aby přesvědčil svého pekelného pána Beliala obětovat na tento úkol tolik pekelných služebníků. Belial nakonec souhlasil jen proto, že také považoval Malevolyna za dalšího Bartuca, který by mu mohl dát sílu, kterou potřeboval v boji s třemi Pekelnými Mocnostmi. Pokud se Xazax mýlil, kdyby se Norrecovi Vizharanovi nějak podařilo zvítězit, vypadalo by to, jako že Belialův zástupce celou záležitost naprosto nezvládl. Belial nestrpěl u svých sluhů neschopnost.

Když se nyní díval na bojující dvojici, bylo mu jasné, že si z něj zbroj svým způsobem vystřelila. Šla pokorně s ním, jako by si nepřála nic jiného než se připojit k němu a Malevolynovi. Teď si však byl jistý, že jí jde jen o to získat helmici a hned nato obrátit svůj hněv proti němu.

Musela vědět, že to byl Xazax, kdo vyvolal toho vodního netvora na tento svět a kdo jej poslal zaútočit na Hawksfire. V tu chvíli si Xazax myslel, že by mohl věci urychlit a zmocnit se zbroje dřív, než dorazí na pevnou zem. Galeona mu poskytla poměrně přesné informace, kde se Norrec nachází. Měla to být pro vodního démona jednoduchá záležitost roztrhat Iod' na kousky a stáhnout zbroj z vojákovy mrtvého těla...

Jenomže... jenomže zbroj se nejen strašlivému monstru ubránila, ale dokonce jej bez větší námahy zničila. Výsledek celé akce byl tak šokující, že Xazax zpanikařil. Nikdy si nemyslel, že by zbroj vládla tak neuvěřitelnou všezničující silou...

Démon upřel zrak na žoldákova záda a rozhodl se. Když bude vojevůdcem Malevolyn, bude mít Xazax spojence, kterého představí Belialovi a se kterým by mohli zničit Azmodena, a když to bude nutné, třeba i celou Trojici. Z Norreca Vizharana a jeho odporu by asi už takovou radost neměl.

A když byl pán zklamaný... ti, kteří mu zklamání způsobili, velmi trpěli.

Démon zdvihl jednu z ohromných kos a čekal na vhodný okamžik. V zápalu boje mu bude stačit jediný úder. Generál si možná bude stěžovat, že přišel o radost z vítězství, ale z toho se rychle dostane. Pak se

vrátí k plenění Lut Gholeinu.

A později... k celému světu.

Norrec necítil ani zlomek ze sebevědomí, které se snažil předstírat. I když to, co říkal o záměrech zbroje, byla z velké části pravda, neznamenal to, že by žoldák věřil ve schopnost zbroje generála přemoci.

Popravdě se zdálo, že spojení mezi Malevolynem a helmicí bylo daleko silnější než rozporuplný vztah, který měl se zbrojí on. A generál kromě schopností získaných od Pána Krve prostřednictvím helmy měl i spoustu svých vlastních. Ve spojení s Bartucovou mocí to bude soupeř, kterému asi Norrec nedokáže dlouho vzdorovat.

Generál zaútočil s takovou zběsilostí že zbroj musela ustoupit, aby Norrecovi zachránila krk. Planoucí meče se znovu a znovu střetávaly a pokaždé z nich odlétla záplava malých plamínků a žhavých jisker.

Kdyby bojovali kdekoli jinde než na poušti, jistě by už vše kolem nich hořelo.

Norrec sám měl strach, že mu jedna z nich zapálí vlasy nebo vyžehne oko. Jako by nestačilo, že se musel účastnit tohoto souboje, ve kterém ani nemohl sám rozhodovat, kdy se krýt a kdy útočit. Mrzelo ho to, protože zbroj měla v umění boje s dlouhým mečem viditelné mezery. Ano, zatím zvládala odrážet Malevolynovy útoky, ale Norrec už si nejméně dvakrát všiml, že nevyužila dobré možnosti k protiútoku. Copak se ten krvavý vojevůdce neučil bojovat s mečem?

„Trochu jako bojovat sám se sebou, že?“ posmíval se generál. Augustus vypadal, že se velmi dobře baví, tak jistý si byl svým vítězstvím.

Norrec neodpověděl a přál si, když už musí zemřít, aby se tak stalo vlastní chybou, a ne neschopností té zatracené zbroje. Norrec zaklel a potichu se na zbroj obořil: „Jestli to Iíp nesvedeš, měl bych být vůdcem já!“

„To si opravdu myslíš?“ odsekl generál a pobavený úsměv mu zmizel z tváře. „Myslíš, že prostáček jako ty je více hoden Bartucova titulu a odkazu než já?“

Zbroj se najednou musela bránit sérii bleskurychlých výpadů. Norrec tiše proklínal generálův výjimečný sluch. Ten člověk si myslel, že se mu voják vysmívá.

Norrec sloužil pod mnoha schopnými důstojníky a bojoval proti spoustě výborných protivníků, ale nevzpomínal si, že by se kdy střetl s někým tak přizpůsobivým, jako byl Malevolyn. Zbroji se dařilo předvídat generálovy útoky jen díky skutečnosti, že byly částečně vedeny i Bartucovými vlastními schopnostmi. A i tak, nebýt i jiných kvalit zbroje, byl by Norrec již nejméně dvakrát mrtev.

„Máš štěstí, že tě zakletí chrání tak dobře,“ prohodil generál, když na chvíli ustoupil. „Jinak by už byl dávno konec.“

„Ale kdybych zemřel tak rychle, znamenalo by to, že zbroj není tak skvělá, jak doufáš.“

Malevolyn se zasmál. „Správně! Něco v tobě je. Podíváme se, jak to bude vypadat vyvrhnuté na písek?“ Znovu výpad, nejdříve shora a hned ze strany.

Dvakrát Norreca Bartucova zbroj téměř zklamala. Zaskřípal zuby. Ten starý vojevůdce nebyl špatný válečník, ale jeho práce s mečem byla vizjereiská škola. Po tolika letech ve společnosti Fauztina - který se mečem na čaroděje oháněl velmi dobře - věděl žoldák o výhodách a nevýhodách tohoto stylu možná víc než jeho současný protivník. Malevolyn očividně přijal smíšení vlastního umění s Bartucovým, ale kdyby mu čelil svobodný Norrec, už by se nejméně dvakrát dostal generálovi na kobytku.

Žoldák najednou příšerně vykřikl, pravé ucho v jednom ohni. Generálovi se podařilo udeřit jej téměř dokonale. Ale i tak to díky magickému meči znamenalo nesmírně bolestivé zranění. V uchu mu hučelo, ale naštěstí i přes krvavou ránu stále slyšel. Ale ještě jeden podobný útok a...

Kdyby se jenom mohl sám vložit do boje. Kdyby zbroj konečně pochopila, že má větší šanci uspět. Znal slabé stránky Bartucova stylu, znal i generálův vlastní, západní styl. Existovaly finty, o kterých pochyboval, že by je Malevolyn znal. Žoldák se naučí triky, kterými vyrovnává rozdíly ve vybavení i zkušenostech - a ty už Norrecovi nejednou zachránily život.

Nech mě bojovat... nebo mě nech alespoň bojovat zároveň s tebou.

Zbroj ho ignorovala. Odrazila Malevolynův poslední útok a pokusila se o výpad, který Norrec velmi dobře znal z tréninků s Fauztinem. Ale voják také dobře věděl, že proti

němu existuje velmi dobrá obrana - což dokázal o chvíli později generál tím, že lehce ránu vykryl.

Zatím měl Malevolyn souboj plně pod kontrolou. Měl navrch a konec nemohl být daleko. Snad zbroj

chtěla využít Norreca jako jednoduchého a snadno ovladatelného hostitele ale jestli se bude vše vyvíjet tak jak dosud, bude se brzy klanět umění a moci generála Malevolyna a jeho magické helmici.

Zabrán do pochmurných myšlenek si Norrec málem ani nevšiml výpadu, který mu směřoval přímo na obličej. Žoldák okamžitě zvedl meč, aby se kryl, a podařilo se mu to naposlední chvíli. Kdyby nebyl dostatečně rychlý, prošel by mu Malevolynův meč lebkou skrz.

A pak si uvědomil, že to byl on, a ne zbroj, kdo právě odvrátil onen smrtelný útok.

Neměl čas nad tou náhlou změnou přemýšlet, protože generál nepřestával útočit. Možný budoucí vojevůdce znovu a znovu sekal po Norrecovi a nutil ho couvat směrem ke vše sledujícímu Xazaxovi.

Norrecovy naděje však bez ohledu na kritickou situaci vzrostly. Jestli zemře, zemře jako svobodný člověk. Augustus Malevolyn se pokusil o manévr, který voják poznal hned při svém prvním skutečném tažení. Tenhle manévr vyžadoval spoustu obratnosti a hbitosti, ale velmi často vedl k úspěchu. Norrec se však od svého bývalého velitele naučil, jak ho využít ve svůj prospěch...

„Co?“ Malevolynův překvapený výraz Norreca ještě víc povzbudil, když se mu podařilo proměnit to, co mělo být smrtelnou ránou, v náhlý protiútok, který přinutil generála ustoupit, pokud nechtěl přijít o hlavu. Norrec neváhala zatlačil Malevolyna zpět. Tomu se nohy v sypkém písku zamotaly a téměř upadl, ale na poslední chvíli se mu podařilo znovu se postavit a vrátit souboj do relativní rovnováhy.

„Dobře,“ zasyčel. „Vypadá to, že se zbroj dokáže učit stejně dobře jako člověk. Zajímavé. Nenapadlo by mne, že bude můj poslední výpad znát.“

Norrec se ubránil pokušení prozradit pravdu. Musel využít všechny výhody, které měl. Nemohl však skrýt slabý úsměv.

„Ty se usmíváš? Myslíš si, že když se naučí jeden nebo dva triky, máš vyhráno? Tak se podíváme, jak se oba vypořádáte s malou změnou pravidel...“

Malevolynova volná ruka najednou vylétla vzhůru a v Norrecových očích vybuchla nesnesitelně zářící koule. Zběsile sekal mečem a dvakrát úspěšně rapíroval generála, pak mu ale ohromná síla vytrhla meč z ruky. Norrec ustoupil, zakopl a svalil se do písku.

Zrakem stále napůl oslepeným generálovým zákeřným kouzlem uviděl ležící voják, jak se nad ním vítězoslavně sklání rozmazaná postavajeho přemožitele. V obou rukou držel Malevolyn černý meč.

„Dobojováno. Řekl bych: velmi dobře, bratranče. Jenom mi připadalo, že jsi byl ke konci poněkud zuřivější, jako bys najednou bojoval sám za sebe. Takže tě nakonec napadlo, že když budeš spolupracovat se zbrojí, zachrániš si krk? Dobrý nápad, ale přišel trochu pozdě.“

„Neváhej!“ vyštěkl odněkud za Norrecem Xazax. „Udeř, Udeř!“

Malevolyn démona ignoroval a obdivoval oba meče nyní zkřížené před sebou. „Dokonalá rovnováha.

Mohu mít oba najednou bez obav, že bych se zranil. Taky je zajímavé, že tvůj tu stále je. Myslel bych si, že zmizí, jakmile jej pustíš z ruky, ale předpokládám, že když jsem jej hned uchopil já, nestačil to. Bartucova kouzla jsou plná překvapení, že?“

Norrec se stále ještě pokoušel zaostřit zrak, ale náhle ucítil, že se mu levá ruka prudce třese. Znal ten pocit. Už ho zažil dříve. Zbroj měla něco za lubem, ale co, to nebyl schopen říci...

Ale byl. To náhlé prozření mu naplnilo mysl a on pochopil nejen záměry magického bmění, ale i svou roli v celém plánu. Aby něco takového vyšlo, museli spojit své síly. Sami neměli ani jeden šanci na úspěch.

Norrec se zoufale snažil skrýt vítězoslavný úšklebek. Spokojil se s jednoduchou odpovědí: „Ano, to tedy jsou.“ Levá rukavice zaplála.

Norrecoův meč se v generálově ruce změnil v tmavý stín, který se kolem něj začal rychle obtáčet.

Malevolyn zaklel, upustil i svůj vlastní meč a začal zběsile máchat rukama. Z úst mu vyšla starobylá slova, vizjereiská slova. Z konečků prstů mu vystřelily paprsky zeleného světla, které pomalu pohlcovaly stín kolem něj.

Když se však generál soustředil na tuto novou hrozbu, Norrec vyskočil, přesně jak zbroj chtěla. Jak stín díky generálově kouzlu ustupoval, uchopil Norrec Malevolyna ze paže a oba se do sebe zaklesli. Takhle blízko protivníkovi se ani jeden neodvažoval použít žádné kouzlo.

„Bitva se opět vyrovnala, generále!“ supěl Norrec. Poprvé měl pocit, že je to on, kdo je pánem situace. On i zbroj měli konečně společný cíl -vítězství nad tímhle zákeřným nepřítelem. Jak tak generála držel, naplnil ho pocit radosti nad představou mrtvého Malevolyna u nohou.

To, že tenhle pocit stejně jako znovunalezené sebevědomí nemusí být zcela z jeho vlastní hlavy, ho nenapadlo.

Nenapadlo ho ani, že když zabije muže, který má na sobě tu krvavě rudou helmici, sám se odsoudí k osudu, který pro něj Bartucova zbroj dlouho připravovala.

Xazax sledoval tu náhlou změnu s velkou nelibostí. Norrecova proměna jej zastihla rovněž nepřipraveného a nyní hrozilo, že smrtelník, kterého si zvolil za spojence, bude poražen. Xazax to nemohl riskovat. Musel se ujistit, že tenhle souboj skončí vítězstvím Malevolyna.

Monstrózní kudlanka se připravila k útoku...

Dvacet

Kara přelezla přes dlouhou dunu, přímo do nejčernějšího snu.

V dálce dobývali černě odění válečníci brány Lut Gholeinu a vydávali nelidské vítězné skřeky. Obránci na hradbách je neustále zasypávali šípy, ale ty z nějakého zvláštního důvodu útočníkům nijak neublížovaly. Jako by dobyvatele nebylo možno lidskými zbraněmi zranit. Podle toho, co viděla, byla si necromancerka jistá, že brána dlouho nevydrží a útočícím vojákům se otevře vstup do města.

Celý tento výjev se ale nakonec ukázal být ničím v porovnání se soubojem, který se odehrával po její pravé straně. Znovu našla Norreca a s ním také nejen démona, ale rovněž rozzuřeného muže v černé zbroji, jež velmi připomínala odění vojáků pod hradbami, ovšem až na krvavě rudou helmici.

Necromancerka okamžitě poznala Bartucovu helmu. Nyní to vše začalo dávat větší smysl. Magická zbroj se chtěla znovu zkompletovat, ale musela si vybrat ze dvou hostitelů, z nichž jen jeden nakonec získá tu čest stát se její obětí. Bohužel, pro Norreca to znamenalo prohru, ať už bude výsledek bitvy jakýkoli.

Zabije svého protivníka a stane se pouhou loutkou. Prohraje a zemře u nohou nového Pána Krve.

Kara si trojici chvíli prohlížela a přemýšlela, co má udělat. Neschopna se rozhodnout otočila se ke svým rozkládajícím se společníkům. „Drží se navzájem a ten démon je jen pár metrů za ním! Co si...”

Mluvila sama k sobě. Tryst i Fauztin zmizeli. Neviděla ani stopy v písku, které by jí naznačily kam mohli jít. Bylo to, jako by se prostě vznesli do vzduchu a odlétli.

To ovšem nechávalo veškerá rozhodnutí na necromancerce, a ta neměla, jak se zdálo, mnoho času.

Norrecovi se dařilo držet souboj vyrovnaný, ale Kara viděla, že se pekelná kudlanka pomalu blíží k oběma bojovníkům. Napadal ji jen jediný důvod, proč to za téhle situace dělá.

Věděla, že nemá jinou možnost, vyskočila a řítila se zezadu na démona. Jestli se jí podaří dostat se dostatečně blízko, má šanci.

Démon zdvihl ljednu z ostrých končetin a čekal na ideální okamžik k úderu...

Kara si uvědomila, že no nestihne, pokud, samozřejmě, nezkusí zoufale zariskovat. V ruce již držela připravenou obřadní dýku, o které jí Sadun Tryst tvrdil, že ji bude ještě potřebovat. Až do této chvíle ji strach z toho, že by ji mohla znovu ztratit, nedovolil zabývat se něčím podobným. Ta zbraň byla součástí všech jejích kouzel, součástí jí samotné.

A také jediným způsobem, jak zachránit Norreca. Bez váhání zamířila na odpornou zřůdu...

Ted'. Pomyslel si Xazax. Ted'.

Ale přesně ve chvíli, kdy se démon rozhodl zaútočit, vyšlehl mu z hrudi plamen a rychle se šířil po celém těle. Monstrózní hmyz zavrával a téměř se svalil na bojující muže. Xazax točil hlavou na všechny strany, aby zjistil

příčinu své agónie, a objevil v zádech zabodnutou planoucí dýku vyrobenou z něčeho, co určitě nebylo kovem. Velmi rychle poznal runy vyryté na rukojeti a věděl až příliš dobře, proč mu něco tak malého způsobilo tak nesnesitelnou bolest.

Necromancerská obřadní dýka... ale jediného necromancera, který se tu mohl objevit, přece zavraždil, takže to jistě nemohl být...

Ale byla to ona a hnala se na něj bez ohledu na fakt, že měla být dávno mrtvá. Démon si moc dobře pamatoval, kam ji zasáhl, a věděl, že žádný člověk takovou ránu nemůže přežít. Ani ten, který celý život zkoumal tajemství smrti.

„To rty být nemůžeš!“ snažil se přesvědčit sám sebe, ale pocit rány v něm rychle narůstal. Navzdory tomu, že byli zrozeni z chaosu, měli démoni velmi přesný pojem o tom, jak mají věci fungovat. Lidé jsou zranitelní. Párej, bodej, sekni nebo je roztrhej na kusy a oni zemřou. A když už jednou jsou mrtví, zůstanou tak, pokud je někdo nevyvolá v podobě rozpadlých ghoullů. Tahle žena nedodržovala pravidla. „Mrtvá byla jsi... a zůstat mrtvá jsi měla!“

„Rovnováha řídí cesty života a smrti, démone, ne ty.“ Zatřásla pravou rukou v pěst a udeřila.

Démonovo tělo zachvátila neuvěřitelná slabost. Xazax se roztrásl a zarazil se - necromancerčino kouzlo by na něj nemělo tak působit, ale s její dýkou v těle se stal zranitelným každým kouzlem, které na něj seslala.

Takhle to nemohl nechat dlouho.

Použil poslední zbytky sil, nabral prostředními končetinami písek a hodil ho Kaře přímo do obličeje.

Zatímco se snažila dostat písek z očí, zkroutil až nemožně prostřední končetiny a snažil se vyndat hroznou dýku.

Podařilo se mu ji uchopit za rukojeť. Ta ho, příšerně páčila, ale pud sebezáchovy jej přinutil pevně ji sevřít a vytáhnout. Démon zařval. Tak strašlivá byla jeho bolest, když čepel klouzala ránou ven.

Za tohle ji rozporcuje na misky plné krvavé kaše a kousků masa a vnitřností. Znehybní ji a bude z ní stahovat proužky kůže a odlupovat jeden sval po druhém - vše doprovázeno zrychleným tlukotem jejího srdce.

Ale ve chvíli, kdy cítil, že je dýka skoro venku, vyslovila necromancerka poslední kouzlo.

A před Xazaxem se zhmotnila průhledná bytost tak překrásná, že jen samotná její přítomnost způsobila, že zrudnou kudlanku nesnesitelně páčily oči. Vypadala jako člověk, ale člověk bez jediné nedokonalosti.

Vlasy jí zářily zlatem a krása její tváře zapůsobila i na démona. I když byl tím neskutečným zjevením ochromený, přece jen si dokázal Xazax všimnout majestátního planoucího meče, který zjevení zkušeně a zároveň důstojně třímalo v ruce...

Anděl a Xazax věděl, že to, co vidí, musí být halucinace. Necromanceři byli známí pro svou schopnost vyvolávat podobné strašlivé iluze přímo v myslích nepřátel a přesto ani tahle vědomost nedokázala zmírnit živočišný strach pohlcující každíčky z démonových smyslů. Nakonec byl Xazax stejně přesvědčený, že si jeden z nebeských válečníků přišel pro něj.

S nelidským řevem se démon zbaběle otočil a běžel. Po pár krocích mu dýka vypadla z rány a přehající kudlanka za sebou v písku zanechávala stopu z husté černé tekutiny.

Kara sledovala, jak její protivník mizí v nekonečných dunách pouště Aranoch... Raději by viděla poněkud jednoznačnější zavšení celého souboje, ale vzhledem k tomu, jak byla vyčerpaná, by to taky mohlo znamenat její smrt. Poslední kouzlo ho na nějakou dobu udrží v dostatečné vzdálenosti. Kara doufala, že alespoň tak dlouho, než se jí podaří vypořádat se s druhým problémem - prokletou zbrojí. Zvedla dýku a otočila se směrem ke stále bojujícímu Norrecovi. Necromancerka se zamračila. Jestli zvítězí ten člověk s helmicí, je naprosto jasné, co musí udělat. Dýka se postará, aby po světě nechodil druhý Pán Krve.

Ale jestli zvítězí Norrec...

Ani pak neměla Kara na vybranou. Bez hostitele nemá zbroj žádnou moc. Ať již vyhraje kdokoli, bude se muset ujistit, že vítěz nebude žít tak dlouho, aby nabral druhý dech.

Ani Norrec, ani generál si vůbec nevšimli souboje, který se odehrál jen několik kroků od nich, tak zoufale se snažili přemoci svého soupeře. Rukavice obou mužů plály, jak se temná magie probouzela k životu. I když Malevolyn neměl na sobě Bartucovu zbroj, samotná helmice mu dávala stejnou moc, jakou vládl Norrec. Zejména díky tomu byl boj stále vyrovnaný, přestože oba věděli, že nakonec jeden podlehne.

„Já jsem byl určen zaujmout jeho místo!“ zavrčel Malevolyn. „Jsem víc než jen jeho krev! Jsem jeho spojenec, jeho znovuzrozený duch! Jsem sám Bartuc který se vrátil na tento svět, aby se znovu chopil vlády!“

„Nejsi o nic víc jeho nástupcem než já,“ opáčil Norrec. Vůbec si neuvědomoval, že má naprosto stejný výraz ve tváři jako nadutý generál. „Jeho krev je i má! Zbroj si zvolila mě! Možná by ses nad tím mohl zamyslet!“

„Nez vítězíš! A generálovi se podařilo podstrčit nohu pod Norrecovu, a ten ztratil rovnováhu.

Oba sesvalili na zem, Malevolyn nahoře. Písek poněkud ztlumil pád, ale přesto zůstal Norrec na chvíli otřesen, když narazil hlavou na zem. Generál Malevolyn přitiskl ruku na vojákův obličej.

„Vyrvu ti ksicht z hlavy! Utrhnu ti celou hlavu,“ zasyčel na Norrecu. „Pak uvidíme, koho bude zbroj považovat za vhodnějšího...“

Generálovy černo-červené rukavice zaplály magickým světlem a jeho prsty byly jen centimetry od splnění strašlivého slibu. S jednou rukou znehybněnou generálovou a druhou uvězněnou mezi oběma těly měl Norrec malou naději, že se mu podaří Malevolynovi zabránit, aby skončil jeho utrpení...

V tom za sebou žoldák ucítil pohyb, jako by se do boje zapletla třetí osoba. Malevolyn zvedl hlavu a vítězná grimasa na tváři se změnila ve výraz naprostého zmatku. „Do...“ vyhrkl.

Něco uvnitř Norreca ho přinutilo, aby využil nabízené výhody. Vyprostil jednu ruku z generálova sevření a silně ho udeřil do spánku. Norrecův úder doprovázelo zajiskření čisté energie a Malevolyn odlétl, jako by někdo za ním zatáhl za neviditelné lano přivázané k jeho hlavě. S hlasitým žuchnutím se svalil do písku několik metrů dál, omráčen tak, že nebyl schopen vstát.

Norreca nezajímalo nic jiného než vítězství. Vstala vrhl se na omráčeného protivníka. S rostoucí jistotou, že on je vyvolený, málem na generála skočil, což by ho stálo život.

V Malevolynově ruce se zhmotnil jeden z černých mečů. Norrec se jen tak-tak vyhnul smrtelnému úderu a dopadl do písku přímo vedle nepřítele. Generál Malevolyn se rychle překulil a skončil připraven v dřepu. S napřaženým mečem a posměšným výrazem viditelným i přes helmu se zasmál:

„Ted' tě mám!“

Skočil dopředu a bodl.

Čepel ebenového meče zajela hluboko do... do hrudi generála Augusta Malevolyna.

Když Norrec uviděl, že generál má zpět svůj meč, okamžitě si uvědomil, že i on může magickou zbraň znovu použít. Ve snaze skoncovat s neozbrojeným žoldákem co nejdřív si Malevolyn stejný fakt neuvědomil. Jak se jeho meč blížil k Norrecovi, Norrec udělal kotoul vpřed a zároveň přivolal zpět svůj meč.

Generálův výpad jej jen o vlasek minul.

To už však byl Norrecův meč z třetiny ponořen do Malevolynova těla.

Augustus Malevolyn nevěřícně zíral na ránu. Čepel jím projela tak rychle, že si tělo ještě neuvědomovalo, že smrt se neodkladně blíží. Generál upustil meč, který okamžitě zmizel.

V minulých bitvách necítil Norrec Vizharan ze smrti svých nepřestel žádné uspokojení. Byla placen za zabíjení a zabíjel, ale válka mu nepůsobila radost. Ted' však cítil zvláštní mrazení, velmi vzrušující mrazení, které v něm probouzelo chuť na další podobné krveprolití...

Vstal a pomalu přešel k umírajícímu generálovi, který se ted' sesul na kolena.

„Tohle už nebudeš potřebovat, bratranče.“

Norrec brutálně serval rudou helmici Malevolynovi z hlavy. Ten zaúpěl, ale tentokrát ne fyzickou bolestí. Norrec chápal, co mučilo toho muže víc než smrtelné zranění, chápal, protože by se cítil úplně stejně, kdyby se mu někdo pokusil servat zbroj z těla. Moc zděděného Bartucova brnění je ovládla oba, ale Malevolyn souboj prohrál, a tak na tuto moc ztratil veškeré právo.

Norrec odložil helmici a oběma rukama pevně stiskl jílec meče. Bez větší námahy ho vytáhl z generálova těla a se zájmem si ho prohlížel. Nebyla na něm ani kapka krve.

Skutečný skvost. Posloužil mu dobře. Stejně dobře jako u Viz junu.

Najednou po něm sáhla kovová rukavice. Generál Malevolyn s šíleným výrazem ve tváři se zoufale snažil strhnout Norreca na zem.

Ten se k němu otočil zády a zašklebil se. „Válka skončila, generále.“ Připravil si meč. „Je čas jít do důchodu.“

Jediný švih a hlava generála Augusta Malevolyna se kutálela po písku. Bezhlavé tělo se k ní přidalo o chvíli později.

Norrec se ohnul pro helmici a uslyšel ženský hlas, jak na něj volá: „Norrecu? Jsi v pořádku?“

Otočil se a uviděl Karu, nesmírně potěšen jejím zmrtvýchvstáním. Za tu krátkou dobu, co se znali, mu dokázala svou oddanost tím, že vlastně několikrát obětovala svůj, samozřejmě méně významný, život za

jeho. Kdyby zůstala mrtvá, Norrec by jistě vzdal čest její památce, ale teď, když evidentně nějak odstranila Xazaxe, zvažoval, jak ji dále využít. Necromancerka byla velice schopná a byla o mnoho spolehlivější než zrádná Galeona. Znovu si všiml nádherné tváře i postavy a uvědomil si, že by mu mohla být dobrou družkou a která žena by odmítla nabídku stát se ženou samotného Pána Krve!

„Jsem v pořádku, Karo Nightshadow... v naprostém pořádku!" Otevřel dlaň a nechal magický meč zmizet. Když se tak stalo, vzal do obou rukou helmici a zvedl ji nad hlavu. „Vlastně je mi daleko lépe než kdykoli předtím!"

„Počkej!" Necromancerka k němu spěchala s viditelnou starostí ve stříbrných očích. Krásných očích, pomyslel si vojevůdce. Připomínaly mu jinou ženu, kterou poznal v době, kdy studoval v Kehjistanu. „Ta helma..."

„Ano, konečně je moje... Nyní jsem kompletní. Přitiskla se k němu, jednu ruku mu položila na kyrys. Očima úpěnlivě prosila. „Skutečně je tohle to, co chceš, Norrecu? Po všem, o čem jsme se dříve bavili, opravdu toužíš nasadit si tu helmici a vzdát se duchu strašlivého Bartuca?"

„Vzdát se? Ženo, víš ty, kdo já jsem? Jsem jeho vlastní krev. Krev ke krvi, pamatuješ? Určitým způsobem už jsem Bartuc. Jen jsem si to neuvědomoval! Kdo jiný by měl pokračovat v jeho díle? Kdo jiný by měl nosit jeho titul, jeho dědictví?"

„Bartucův vlastní stín?" odpověděla. „Už nebude žádný Norrec Vizharan, ani v mysli, ani v duši... a podle toho, co jsem zatím viděla, si troufám říct, že i fyzicky se změníš tak, abys co nejvíc připomínal svého předchůdce. Bude to Bartuc, kdo bude nosit tuhle zbroj. Bartuc, který se znovu ujme vlády. Bartuc, kdo bude znovu vraždit nevinné stejně jako - ne, stejně jako jsi ty - zabil své přátele..."

Přátelé... Strašlivé obrazy znetvořených krví prosáklých těl Saduna Trysta a Fauztina se znovu objevily v Norrecově již téměř ztracené mysli. Byli brutálně zavražděni a on za tu vraždu trpěl strašlivou vinou, kamkoli se pohnul. Stále si detailně pamatoval, jak je zbroj zabila - a nyní Kara mluvila o dalších, kteří přijdou.

Poněkud spustil ruce s helmou v kruté bitvě sama se sebou. „Ne, nemohu dovolit, aby se to stalo... nemůžu..." Najednou znovu helmici zvedl, připraven si ji každým okamžikem nasadit.

„Ne." zařval Norrec. Tentokrát už mluvil přímo ke zbroji. „Má pravdu, sakra! Nebudu mít nic společného s tvým krvavým tažením..."

To je království... šeptal mu v hlavě hlas velmi připomínající jeho vlastní. Ta moc je tvá... můžeš s ní dělat, co budeš chtít... svět plný pořádku, kde už nejsou války mezi královstvími, kde nejsou chudí... To je to skutečné dědictví. To je to, o co se Bartuc pokoušel...

Znělo to tak dokonale. Prostě si nasadit helmici a Norrec bude schopen změnit svět tak, jak bude chtít. Dokonce i démoni mu budou sloužit, zatímco on bude vytvářet perfektní svět. Svět, kterému i Nebe bude závidět.

A všechno, co musel udělat, bylo nasadit si mtu helmici, přijmout svůj osud...

Najednou ucítil, že se Kara rychle pohnula...

Jedna ruka sklouzla z helmy a chytila necromancerčinu ocelovým stiskem, až Kara vykřikla. Z ruky jí vyklouzla planoucí dýka, vyrobená pravděpodobně ze slonoviny. Zrovna se chystala ji použít na něj. „Bláznivá žena..." vyštěkl Norrec a ani si neuvědomil, že jeho hlas nezní, jak by měl. Hodil s ní do písku. „Zůstaň tam! Za chvíli si to s tebou vyřídím."

Nehledě na ten rozkaz, pokusila se Kara vstát, ale z obou stran se z písku vynořily paže, které ji okamžitě znehybnily. Ústa měla najednou plná písku, takže nemohla ani čarovat.

Norrec znovu uchopil helmici oběma rukama, oči planoucí očekáváním a nasadil si ji na hlavu.

Před ním najednou ležel svět, jak ho ještě neznal. Viděl moc, kterou vládly armády, kterým mohl velet. Osud, který se nepodařilo naplnit jeho vizjereiskému předchůdci, měl nyní ve svých rukou.

Pán Krve znovu ožil.

Ale pán a vojevůdce potřeboval vojáky. Norrec prozatím nechal Karu uvězněnou v písku, vylezl na vrchol nejbližší duny a zadíval se směrem k Lut Gholeinu. S nadšením sledoval, jak démonická armáda trhá hradby a bránu na kusy. Už zbývá jen pár minut a město se promění v jedinou velkou krvavou lázeň. Nechá své vojáky, ať si užijí, ať se prohání Lut Gholeinem a vraždí muže, ženy i děti. Až pak jim odhalí svůj návrat na tento svět.

Představil si, jak ulicemi teče krev. Krev těch, kteří se ho báli a nenáviděli ho. Krev těch, kdo zhynou jeho rukou... Písek kolem něj najednou vybuchl a z něj vyskočily dvě temné postavy. Dva páry silných rukou jej pevně uchopily za paže a otočily.

„Ahoj... starej brachu..." zašeptal děsivě známý hlas z jedné strany. „To je... věčnost... cosmese... neviděli..." Moc, kterou zbroj nad Norrecem měla, se na chvíli rozplynula, jak se v Norrecovi náhlé poznání smísilo s hrůzou. „S-Sadune?"

Otočil se směrem, odkud přicházel hlas - a zíral do rozkládající se tváře svého mrtvého společníka, která už částečně odpadávala z lebky.

„Takžes... nezaponměl... To je pěkný..." usmál se ghoul a odhalil zčernalé dásně se zbytky zažloutlých zubů. Norrec se nebyl schopen ani pohnout, jen otočil hlavu na druhou stranu. Fauztin. Zavražděnému Vizjereii sklouzl límec pláště a odhalil obrovskou díru v krku, na okrajích lemovanou ztvrdlým krvavým sirupem.

„Ne... ne... ne..."

Táhli ho zpět, dolů z duny, k místu, kde se Kara stále marně snažila vyprostit z ocelového sevření magických paží.

„Zkoušeli sme... s tebou mluvit... na té lodi... Norrecu," pokračoval Tryst. „Ale tys s náma... asi mluvit... nechtěl..."

Ani jeden z nich vůbec nemrkal a čím déle byl v jejich blízkosti, tím silnější byl zápach smrti. Přítomnost zavražděných společníků Norreca ochromila natolik, že ani samotná zbroj, nyní kompletní, jej nedokázala ovládat. „Je mi to líto! Je mi to strašně líto! Sadune - Fauztine omlouvám se!"

„Je mu to líto... Fauztine," opakoval Tryst žoldákova slova. „Řek bys... to?"

Norrec pohlédl na Vizjerieie, který s vážnou tváří přikývl. „Přijímáme... tvou vomluvu... ale bohužel... nemáme na vybranou... musíme to... udělat... kamaráde..."

S neuvěřitelnou rychlostí a silou serval Sadun Tryst Norrecovi helmici z hlavy.

Bylo to, jako by mu vyrval celou lebku, tak strašlivá byla bolest a pocit ztráty, které Norrec cítil. Nyní skutečně pochopil, jak muselo být Malevolynovi. Zařval a snažil se vytrhnout ghoulům s takovou zběsilostí, že měli co dělat, aby ho udrželi.

„Drž ho! Drž..."

Obě rukavice zaplály rudou září. I v agónii, která s ním lomcovala, si Norrec rukavic všiml a dostal strach... dostal strach o své přátele, kteří už jednou zemřeli kvůli jeho neschopnosti zastavit prokletou zbroj. Naprosto chápal, proč jej oba pronásledovali až sem. Taková nespravedlnost si žádala odplatu. Bohužel, zbroj nevypadala, že by jim chtěla dát šanci.

Prostor kolem Norreca vybuchl a odhodil oba nemrtvé tak ohromnou silou, že se zabořili do duny, ze které před chvílí sestoupili. S hrůzou zíral na obě těla a obával se, že je zabil - znovu.

„Ne! Už ne! Už toho bylo dost!" Žoldák se uchopil jednou rukou za druhou. V obrovském souboji sama se sebou se tentokrát jeho odhodlanost ukázala být silnější než Bartucův odkaz Norrec zatahl obrovskou silou, ještě podpořenou strašlivým utrpením...

Pravá rukavice mu sjela z ruky.

Bez váhání ji odhodil co mohl nejdál. Zbroj se okamžitě otočila tím směrem, aby znovu sebrala ztracenou část, ale Norrec se již nenechal ovládnout. Přinutil se otočit na opačnou stranu, směrem k Lut Gholeinu, který byl nyní vidět mezi dvěma dunami.

Voják nedokázal říct, jak dlouho bude schopen vzdorovat vůli prokleté zbroje. Věděl jen, že musí co nejrychleji využít vzteku a pocitu strašlivé viny, které mu dávaly sílu. Byl ve výhodě a Lut Gholeinu nezbývalo mnoho času.

Zvedl obnaženou ruku směrem k městu. Démonům se konečně podařilo prolomit jednu z bran. Norrec nesměl váhat ani vteřinu.

Slova, která vyslovil, jej nikdy nikdo neučil. Byla to Bartucova slova, Bartucovo kouzlo. Ale v této chvíli se Bartucova paměť - paměť jeho předka - stala Norrecovou vlastní. Věděl, co dokáže, věděl, co musí udělat a tak ta slova vykřikl, i když část z něj byla ještě stále zajatcem zbroje, která se všemožně snažila mu v tom zabránit.

Kdyby byl svědkem obřadu, který se odehrál v generálově stanu, asi by si všiml, že to, co říká, se velmi

podobá Melevolynovým slovům pronášeným v opačném pořadí. Ale Norrec prostě věděl, že když nic neudělá, bude celé město za chvíli zalito krví jeho obyvatel.

Na konci zaklínadla zvolal potomek Pána Krve poslední dvě slova: „Mortias Diablum! Mortias Diablum!” Obránci Lut Gholeinu z posledních sil bránili bránu, i když už věděli, že bojují s vojskem bez duše, vojáky, kteří nebyli lidmi, ale něčím daleko strašnějším. Přesto se sultánovi válečníci vrhali na smrt, zatímco se obyvatelé města připravovali na útěk na rozbourané moře...

Kapitáni připravených lodí však měli malou naději na úspěch. Jedna z plachetnic již byla napůl potopená a druhá se právě roztržila o kamenné molo. Vlny bičovaly břeh a bylo takřka nemožné vůbec se k lodím přiblížit. Tři muži, kteří se pokoušeli připravit loď pro uprchlíky, už voda spláchla.

Všechny naděje skomíraly, ale najednou se stalo něco nečekaného a téměř zázračného. Přímou v prolomené bráně se černí vojáci s planoucím očima zastavili a vyděšeně otočili hlavy směrem do pouště. Pak se za příšerného kvílení na místě zhroutili.

Najednou se z jejich těl vynořily odporné nehmotné postavy s groteskními nelidskými tvářemi a zkroucenými končetinami. Ti, kdo toho byli svědky, později říkali, že těsně předtím než se s jekotem rozlétly do pouště Aranochu, v těch tvářích viděli vděk a zároveň zoufalství.

Na chvíli zůstala armáda temnot stát v pozoru, zbraně připraveny, oči, najednou prázdné, upřeny do prázdna. Potom, jako by vše v nich zmizelo i se zmizelými fantomy, začali se vojáci hroutit. Jeden po druhém, řada po řadě, padali vetřelci na zem ve změti kostí, vyschlého masa a brnění, takže ne jeden z obránců Lut Gholeinu nedokázal udržet obsah žaludku.

Jeden z velitelů, ten, kterému generál Augustus poručil nalézt Norrecu, vyslovil to, co si všichni ostatní mysleli. Přistoupil k nejbližší hromádce ostatků a s ušklebkem do ní strčil mečem.

„Jsou mrtví...!” zvolal nakonec a stále ještě nevěřil, že on i ostatní lidé přežili. „Jsou mrtví... ale jak?”

„Norrecu...” Otočil se a uviděl Karu, nyní už volnou, stojící před ním s připravenou planoucí slonovinovou dýkou v ruce. Zprava i zleva přicházeli oba ghoulové s nekonečným odhodláním nemrtvých.

„Karo.” Pohlédl na bývalé spolčníky. „Fauztine. Sadune.”

„Norrecu,” pokračovala necromancerka. „Prosím, poslouvej mě.”

„Ne!” Žoldák okamžitě zalitoval hrubého tónu, který použil. Chtěla jen udělat to, o čem i on věděl, že se to musí stát. „Ne... poslouvejte nejdřív vy mě. Já... já teď mám nad zbrojí částečnou kontrolu, ale cítím, že to nebude dlouho trvat. Jsem příliš vyčerpaný, abych jí dál vzdoroval...”

„Jak se jí vůbec dokážeš bránit?”

„Von je... Bartucova krev,” poznamenal Sadun. „Něco takového... zbroj potřebovala... aby naplnila... osud..., ale vono to... funguje v oběma směry... máte lepší vysvětlení?”

Sklopila oči. Norrec z nich vyčetl bolest. Byla necromancerka. Ta žena s bělostnou pletí necítila potěšení ani uspokojení z toho. Že musí zabít člověka, který nespáchal zlo z vlastní vůle. Dokud však žil, bylo celé lidstvo v nebezpečí.

„Měla bys to udělat rychle. Rychlá rána přímo do krku. To je jediný způsob!”

„Norrecu...”

„Rychle, dokud jsem sám sebou!”

Všichni si uvědomovali, že ho každou vteřinu může zbroj opět proměnit na loutku, kterou využije pro své krvelačné tužby.

„Norrecu...”

„Udělej to!”

„Takhle to... nemělo... skončit...” zasípal hořce Sadun. „Fauztine! Přisahal... nám...”

Vizjerei samozřejmě neřikal nic. Místo toho se pohnul směrem k Norrecovi. Sadun ho se sebezapřením následoval. Norrec polkl a doufal, že to šílenství už brzo skončí.

Jeho levá ruka, stále ještě v rukavici, se najednou zvedla. Fauztin ji uchopil do své.

„Radši dělej... co říká... necromancerko...” zavrčel zkroušený Tryst. „Vypadá to... že nemáme... moc...”

Kara přistoupila k žoldákovi, evidentně se musela do každého pohybu nutit. „Je mi to líto, Norrecu.

Takhle jsem to nechtěla, takhle to nemělo skončit...”

„A takhle to ani nekončí,” odpověděl zvláštní, téměř prázdný hlas.

Kousek za necromancerkou stál Horazon, ale bylo na něm něco zvláštního. Když ho Norrec zahlédl dříve v hrobce, připadal mu jako zbabělý stařec bez, kousku rozumu. Tenhle člověk však, i když byl stále oblečen do hadrů a na hlavě měl bílé zcuchané vlasy, měl v sobě něco, co činilo vše kolem něj naprosto bezvýznamným.

Uvnitř Norreca se najednou nečekané zvedla vlna hořkosti a nenávisti k tolik proklínanému bratrovi... Ne! Horazon nebyl jeho bratr! Zbroj se opěr pokoušela ho ovládnout a prosadit Bartucova ducha. Norrecovi se podařilo potlačit všechny ty zruďné emoce, ale věděl, že příště už asi zbroj zvítězí. Horazon se pohnul směrem k němu a Norrec si všiml, že vzduch kolem něj se zachvěl. Žoldák přimhouřil oči a snažil se zjistit příčinu.

Celé Horazonovo tělo bylo pokryto tenkou zářivou vrstvou písku.

„Krev ke krvi," mumlal Vizjerei. Oči mu zářily a dívaly se bez jediného mrknutí. Dokonce i oba nemrtví, stojící stále vedle Norreca, byli tím pohledem očarováni. Ta krev nyní ukončí toto směšné divadlo."

Norrec cítil, jak se mu do mysli snaží znovu probít černé myšlenky zbroje a prostupují mu celým tělem. Jen spojené úsilí jeho a dvou ghoulů jí nyní bránilo zmocnit se nebohého žoldáka.

„Horazone?" zašeptala Kara. Bělovlasý čaroděj na ni pohlédl a ona ustoupila. „Ne... jsi to ty, a taky nejsi." Mírně se na ni i na ostatní usmál. „Tahle živá slupka patří někomu jinému, příliš zvědavému čaroději, který kdysi dávno náhodou našel Arcane Sanctuary a přišel z toho o rozum. Od té doby jsem na něj dohlížel, cítil jsem jistou odpovědnost..." Horazon předešel všem dotazům, týkajících se zejména toho, jak mohl člověk zešílet jen kvůli hrobce, a pohlédl na své vypečené ruce. „Lidské tělo je tak zranitelné. Kámen a hlína vydrží daleko víc..."

„Ty!" Kara na něj zírala očima otevřenými skoro stejně jako pusou. „Konečně jsem tě poznala! Mluvil s tebou, vypadalo to, že tě dokonce poslouchá - velký Horazon byl ochoten tě poslechnout - a mně to nedávalo smysl! Až teď! Tyjsi ta mysl, kterou jsem cítila - mysl samotné Arcane Sanctuary!"

Přikývl, ale oči zůstávaly stále nepřírozeně bez jediného mrknutí upřené na Karu. „Ano... časem se to tak nějak prostě stalo, úplně přirozeně..."

Norrec stále ještě bojoval se snahou Bartucovy zbroje ho ovládnout, a tak mu trvalo o něco déle, než pochopil. A když se tak konečně stalo, byl natolik šokován, že se málem zapomněl zbroji bránit.

Horazon a Arcane Sanctuary byli jedno a totéž.

„Sám jsem se málem zbláznil po tom, čím vším jsem prošel. Přišel jsem sem, abych utekl před vlastními vzpomínkami, utekl před hrůzou, a tak jsem si postavil vlastní hrobku a přebýval hluboko pod pískem, daleko od tohoto světa." Na tváři se mu objevil úsměv člověka, který zapomněl na vše kromě světských radostí. „A zatímco jsem si budoval své malé království a znovu a znovu je měnil ke svému obrazu, stalo se mnou víc než ta umírající slupka, kterou jsem měl na sobě. Až nakonec, jednoho dne, jsem odložil to, co ze mne zůstávalo, a vzal na sebe daleko trvanlivější podobu... a tak tomu bylo až doposud."

Horazon by pravděpodobně pokračoval, ale právě v tu chvíli se Norrecovi podílily oči krví. Ucítil, jak se ho zmocňuje strašlivý běs. Tentokrát se už nedá zastavit! Horazon unikl jeho hněvu u Viz-junu, ale i kdyby měl spálit celou poušť, dočká se vojevůdce konečně své pomsty!

Horazonova loutka se na něj podívala, jednu ruku zdviženou, jako by něco chtěla.

Rukavice - stejná, jakou ze sebe Norrec dříve serval a odhodil - se zhmotnila na ruce starého čaroděje.

„Krev ke krvi... a já tě nyní volám, bratře. Naše válka skončila Skončil i náš čas. Tvá moc ruší mou. Má zase tvou. Přidej se nyní ke mně tam, kam oba již dávno patříme... daleko od smrtelných lidí..."

Z Norrecovy ruky odlétla druhá rukavice směrem k napřažené paži čaroděje stále ještě obklopeného mihotavou září. Pak hned v rychlém sledu následovaly všechny části zbroje z nohou, trupu a paží.

Všechny se bleskurychle znovu poskládaly na Horazonovo tělo. Jeho hábit zmizel a nahradily ho kusy oblečení příhodnější ke zbroji, kterou měl nyní na sobě. Dokonce i Bartucovy boty zmizely Norrecovi z nohou a přidaly se ke zbytku zbroje. Falešný Horazon zvedl paže, aby mohla být celá podivuhodná výměna dokončena. Oči bez jediného mrknutí upřeny na Norreca, rty pevně sevřeny.

S každou částí zbroje, která z něj odlétla, se žoldákova mysl víc a víc vracela do stavu, ve kterém byla, než se jí zmocnilo prokleté brnění. Vzpomínky a myšlenky už byly

opět pouze jeho vlastní. Přesto už se asi nikdy nezbaví zážitků ze všech těch strašlivých dnů ode dne, kdy opustil Bartucovu hrobku. Nikdy se nezbaví hrůz a vražd, ve kterých nechtě hrál hlavní roli.

Když měl kompletní zbroj na sobě, vztáhl starý čaroděj ruku a nechal k sobě přiletět helmici. Položil si ji na předloktí ohnuté ruky a pohlédl na Norreca i ostatní.

„Je čas, aby svět zapomněl na Bartuca i Horazona. Uděláte dobře, když tak rovněž učiníte, všichni.“

„Počkej!“ Kara se odvážíla pohlédnout záhadné postavě

do očí. „Jednu otázku. Prosím tě, řekni mi, poslal jsi tohoto člověka,“ a ukázala na Horazonovo vypůjčené tělo, „aby mne vyhledal v Lut Gholeinu?“

„Ano... cítil jsem, že se něco děje, a věděl jsem, že je blízko necromancer, který by ve městě neměl být.

Věděl jsem, že s tím bude mít něco společného. Potřeboval jsem tě mít na očích, abych zjistil co.

Zatímco jsi spala a jedla, dozvěděl jsem se, co jsem potřeboval vědět.“ Ustoupil pár kroků zpět. „Náš rozhovor je u konce. Nechám vás nyní o samotě. Ale pamatujte si toto: Arcane Sanctuary existuje na mnoha místech, má mnoho vchodů, ale radím vám, abyste ji více nehledali.“

Jeho tentokrát poněkud temnější tón je nenechával na pochybách, co těmi slovy myslel. Horazon už nikdy nechtěl být znovu součástí světa živých. Ti, kdo by ho snad chtěli rušit, by riskovali mnoho.

Vypadalo to, jako by se náhle začal stávat nehmotným. Části jeho těla i zbroje mizely jak se postupně měnily v zrnka písku, která odlétala pryč. Každou vteřinou přestával vypadat jako člověk z masa a kostí a za chvíli již spíše připomínal část okolní krajiny.

„Norrecu Vizharane,“ zavolal ještě Horazon divným hlasem, který zněl, jako by se odrážel od stěn nějaké jeskyně. „Je načase, abys vytvořil nějaké vlastní dědictví...“

Oblečen v šatech, ve kterých vstoupil do Bartucovy hrobky - dokonce se mu nějak vrátily i jeho staré boty se Norrec vytrhl oběma nemrtvým a běžel za mizejícím čarodějem. „Počkej! Jak jsi to myslel?“

Ale Horazonovo vypůjčené tělo, nyní vlastně již jen písek ve tvaru lidského těla, zavrtěl hlavou. Už jen jeho oči zastávaly jakoby lidské. Než se k němu Norrec stačil přiblížit, rozsypal se. Když žoldák doběhl na místo, kde čaroděj ještě před chvílí stál, našel jen kupku písku, kterou rychle rozfoukával vítr.

„Je konec,“ poznamenala tiše Kara. „Jo... je,“ souhlasil Sadun Tryst.

Něco v jeho hlase přinutilo Norreca se obrátit ke ghoulům. Oba měli v očích zvláštní výraz, jako by čekali, že se stane ještě něco.

Necromancerka zkusila hádat: „Váš úkol skončil, že ano? Stejně jako Horazonův, je i váš čas na tomto světě u konce.“

Fauztin přikývl. Sadun se pokusil o smutný úšklebek nebo ho jen zradilo tělo a dávno mrtvé svaly.

„Přišel... když cejtíl... že se zbroj... probudila... ale moc pozdě... takže nám dal... trochu času... ale museli sme... slíbit... že až to skončí... odejdem taky...“

„On?“ zeptal se Norrec, který se mezitím postavil vedle Kary.

„Ale byla to má dýka a kouzlo, které vás přivedlo zpět!“

„To byla... jeho finta... jak tě přinutit... jít s náma...“ Menší z obou nemrtvých se rozhlédl kolem.

„Pokryteckej... bastard... ani se neukáže... když už je... konec.“

Ale přesně v okamžiku, kdy domluvil, ozářilo čtveřicí nádherné modré světlo, až si najednou připadali, jako by byli v překrásné svěží oáze pod modrým nebem bez mráčku.

Sadun Tryst by si znechuceně odplivl, kdyby něčeho takového byl ještě schopen. Místo toho jen zavrtěl hlavou - nebo ji spíš jen nechal jednou spadnout na každou stranu - a dodal: „To sem si... moh myslet... zatracenej nafoukanej... anděl!“

Anděl? Norrec vzhlédl a zadíval se přímo do světla, ale nedokázal rozeznat jeho zdroj, natož nějakého anděla. Ale dalo se to snad vysvětlit jinak?

Ghoul do záře pohlédl taky. „Aspoň se... ukaž...“ Když se nic nedělo, podíval se na Norreca a dodal

„Typický. To je jim... podobný... skovávat se... ve stínu... předstírat.. že sou nad vším... ale ty svoje... pařáty strkaj... do všeho!“

„To světlo znám,“ zašeptala Kara. „Zahlédla jsem ho v hrobce. Kvůli němu jsem odešla od vašich těl.“

„Jo... hrozně rád... vymejší všelijaký... finty... archanděl prohnanej...“ Tryst se otočil k Fauztinovi, který znovu přikývl. Sadun pokračoval: „A tahle... bude poslední...“

„Sakra, Sadune, ne!“ Norrec se zamračil na nebesa i na neviditelného archanděla. „To není férl Neměli na vybranou!“

Prosím... je čas... a my to... tak chcem... Norrecu...”

„To nemůžeš myslet vážně!"

Sadun se zasmál. „Přísahám... na svůj život... kamaráde..."

Modré světlo se přeneslo pouze nad oba ghouly a ozářilo je tak, že si Norrec musel zakrýt oči. V nádherném, ale oslepujícím světle bylo čím dál těžší Fautzina i Trysta vidět.

„Měl by sis... koupit tu... farmu... kterou si vždycky... tak chtěl... Norrecu..."

Záře byla nyní tak intenzivní, že žoldáka i necromancerku zcela oslepila. Naštěstí pro oba trval ten poslední zábleskjen několik sekund. I tak však, než znovu nebyli zrak, byla celá ta nebeská brána pryč - a s ní i oba nemrtví.

Norrec zíral na místo, kde ještě před chvílí stáli, neschopen mluvit.

Ucítil dotek ruky. Kara se na něj vlídně podívala. „Udělal jen další krok na nekonečné cestě a budou pomáhat udržovat rovnováhu tohoto světa."

„Možná..." Ať již šli kamkoli, věděl Norrec, že jim nemůže pomoci. Nejlepší věc, kterou mohl udělat, bylo nechat je žít ve svých vzpomínkách - a udělat něco se svým životem aby uctil přátelství, které společně vybudovali. Znovu zvedl zrak k obloze a všiml si, že se mraky začínají trhat. Vlastně už na několika místech viděl modrou oblohu.

„Co budeš dělat?" zeptala se ho necromancerka. „Nevím." Podíval se směrem k Lut Gholeinu, jediné známce civilizace v širokém okolí. „Asi nejdřív půjdu tam. Podívám se, jestli nepotřebuji pomoci s opravami. A potom... prostě nevím. Co ty?"

Také se zadívala směrem ke vzdálenému městu a nechala ho, aby si ji mohl lépe prohlédnout. „Lut Gholein dává smysl. Kromě toho chci zjistit, jestli tam ještě je kapitán Jeronnan a King's Shield. Něco mu dlužím. Staral se o mě, jako bych byla jeho vlastní dcera a asi si myslí, že jsem se utopila v moři."

Norrecovi se nechtělo s ní loučit. „Půjdu s tebou, jestli ti to nevadí."

Kara se nečekaně usmála. Norrec si uvědomil, jak je pěkná, když se směje. „Vůbec ne."

Vzpomenuv si na způsoby těch mnoha šlechticů, kterým sloužil, a nabídl Kaře rámě. Ta po chvíli váhání přijala. Pak se společně vydali zpět písečnými dunami k civilizaci. Ani jeden z nich se neohlédl k místu, kde stále leželo tělo generála Augusta Malevolyna, teď již napůl zaváté pískem. K místu, kde zmizel Horazon i zbroj. Obzvláště nesmírně unavený voják neměl nejmenší chuť připomínat si byť jediným pohledem, co se stalo a co se mohlo stát, kdyby se věci jen trochu víc vyvíjely, jak očekával. Dědictví velkého Bartuca, dědictví Pána Krve, bylo znovu pohřbeno před zraky všech... tentokrát snad navždy.